

МАКСИН БАРИ ОГЪН И ЛЕД

Превод от английски: Диана Кутева, Стамен Стойчев, 1998

chitanka.info

ПРОЛОГ

Ню Йорк, преди осемнадесет години

Четиринадесетгодишното момче потръпваше от студения ноемврийски въздух. Леденостудените му сини очи разсеяно оглеждаха редките минувачи през страничното стъкло на стария, раздрънкан автомобил на баща му. Погледът му за миг се спря на възрастната жена, тикаща раздрънкана детска количка, натоварена със самун хляб и бутилка долнопробен джин. До бутилката лежеше свита на кълбо любимата ѝ котка с цвят на мармалад. Старицата се спря на ъгъла, до светофара. Откъснала се за миг от мислите си, тя втренчи поглед в лицето на момчето, което зърна през стъклото на колата. Но то не се изненада — по рождение бе изумително красиво и всички, без изключения, го харесваха от пръв поглед. Бе свикнало да му се възхищават, макар понякога да му досаждаха. Косата му беше златиста и обграждаше като ореол високото му чело. Къдрави кичури се спускаха към скулите, устните му бяха изящно очертани. Старицата промърмори едва чуто на котката си: „Ох, колко ли женски сърца ще разбие този красавец...“.

Момчето не я удостои с повече внимание. Погледът му не се отместваше от сградата на ъгъла. Масивна, осеметажна, с фасада от червеникави тухли, но запусната и сива, сега тя приличаше на изоставена фабрика. За кой ли път оглеждаше полуизтритите надписи по ъглите. В онзи кошмарен ден то бе чакало баща си само десетина минути, като тогава му се бяха сторили като десет години. Помръдна върху коравата предна седалка, с напукана кожена тапицерия и внезапно усети, че пак му прилошава. Защо? Защо отново го връхлетя мрачния спомен, нали всичко отдавна бе приключило?

Погледът му отново се съсредоточи върху избледнелия надпис на стената: ОБЩИНСКА СОБСТВЕНОСТ, НЮ ЙОРК. Първият ред беше изписан с едри черни букви — много добре помнеше шрифта — а под него с по-дребни бе добавено: „Психиатрична клиника“.

Момчето отклони поглед. От гърдите му се изтръгна дълбока, отдавна спотаявана въздишка. Замисли се за онази своя фатална крачка. Не можеше ли да постъпи другояче тогава? Да, сигурно е могъл. Устните му се разтеглиха в нещо като усмивка, шокиращо цинична за възрастта му.

Момчето вече познаваше мрачните страни на живота. Знаеше много повече, отколкото бе присъщо за годините му. Знаеше какво е отчаяние и безнадеждност. Да, тогава можеше да постъпи другояче. Можеше да признае на баща си какво точно се бе случило, а после да се отдръпне и да наблюдава като безучастен зрител. Можеше да си затваря устата, както бе правило много пъти. А можеше и да избяга от дома си. Да замине далеч от този бедняшки квартал, от „копторите“, както ги наричаха несретните им обитатели. Далеч от пронизващия го студ.

Копторите. При мисълта за тях тръпки пропълзяха по гърба му. Припомни си дните, когато се опитваше да се отърве от преследванията на уличните банди, които търсеха нови и нови хлапета, за да ги зарият с дрога. Замисли се за месеците, пропилены в претъпканото с деца старо училище, в което отчаяно се опитваше да научи нещо. Тогава все още вярваше, че образованието може да му помогне, за да се измъкне от блатото. О, да, още тогава можеше да избяга, но как би могъл да изостави малката си сестричка? Не и след като се беше заклел пред смъртното легло на майка си, че ще се грижи за Ванеса.

Входната врата се отвори и момчето напрегнато проследи баща си, който слизаше по стъпалата. Беше едва четиридесетгодишен, но изглеждаше така, сякаш носеше върху плещите си цялата тежест на масивната сграда. Баща му бавно се приближи към колата, паркирана до бордюра, и момчето се зарадва, че той нито веднъж не се обърна назад. Беше стиснало ръцете си и когато баща му влезе в колата, то припряно ги пхна в джобовете на тесничкия си блейзър.

Колата потегли със суха, накъсана кашлица, като заклет стар пушач. Момчето преглъщаше скришом сълзите си. Не бе плакало от погребението на майка си. Не бе проронило нито една сълза дори когато го бяха обиждали и разпространили най-безсрамни лъжи по негов адрес. Не бе плакало в онази утрин, когато Ванеса го засипа с настойчивите си въпроси, които започваха с непоносимото: „Защо?“.

Защо ли? Та как би могъл да обясни каквото и да е било на малката си сестричка, щом сам не можеше да намери утеха за мъката си, която прогонваше съня му през тягостните зимни нощи.

Защо бе постъпил така? Защо бе тичал толкова неудържимо, понесъл на ръце малката Ванеса. По целия път до полицейския участък си мислеше, че когато нещата станат обществено достояние вече нищо няма да може да промени. Дали наистина се опасяваше, че няма да успее да защити Ванеса? Или се бе уморил да се страхува? И накрая, бе предал един от своите!

Колата се отлепи от бордюра и чак тогава момчето се осмели да погледне баща си в лицето. Беше сериозно и някак си посивяло, състарено.

— Татко... — плахо започна то, но млъкна веднага, щом баща му повдигна едрата си, кокалеста ръка. Познаваше този жест, който винаги недвусмислено означаваше, че баща му е сърдит и с никого не желае да разговаря.

— Никога не казвай нещо, което няма да е по-приятно от тишината — намръщено каза той.

Синът веднага си спомни, че беше чувал тези думи от старците в щата Върмонт. Унесе се в спомените си за далечния, но мил, почти патриархален Върмонт и мъката заседна в гърлото му. Господи, какво не би дал, за да можеше да се върне там, където всичко тънеше в зеленина и въздухът бе кристално свеж, а хората тъй мили и чистосърдечни...

Момчето вече не смееше да се доверява на чувствата си, уповаваше се само на ясните и логични разсъждения. Тогава бе постъпило правилно. Сега още по-твърдо вярваше в това.

Автомобилът се гмурна в гъстия поток от коли, проправяйки си път през задръстените кръстовища в сивия ноемврийски ден. Разумът му подсказа, че никога няма да заличи от паметта си онзи фатален ден и суровия житейски урок. Трябва да направи всичко възможно, за да плати цената! Сега всичко изглеждаше съвсем просто, но колко страдания му костваше това прозрение. О, да, точно така! Вече плащаше цената с безсънните си нощи...

А от сградата с червеникавите тухли, иззад прозореца с решетките, го следяха чифт черни очи. И не се отделиха от него, чак докато колата не изчезна зад най-близкия завой. Някъде от

вътрешността на сградата долетяха крясъци, които постепенно утихнаха. Когато изричаше клетвата, наоколо цареше мъртва тишина. Не, никога няма да му прости, че го тикна тук, зад дебелите стоманени решетки...

ГЛАВА 1

Йоркшир, Северна Англия, днешни дни

— Х... хай... хайде... — Гласът ѝ потрепери колебливо, но успя да се пребори с режещия мартенски вятър, бушуващ в безлюдната долина. Брин Уитъкър примигна тревожно срещу първите дъждовни капки. Тя пое дълбоко дъх и притисна длани на фуния около устните си. — Ха... хай... хайде... татко, да вървим.

Беше само на шест години, когато за пръв път попита баща си защо заеква точно на това проклето „х“. Тогава той ѝ бе обяснил, търпеливо и насмешливо, че вероятно се страхува да не издиша целия въздух от гърдите си. Ето, и сега той се оказа прав, както винаги — в далечината мъглата вече бе започнала да се вдига — и Брин се усмихна обнадеждена. Винаги потръпваше от радост, когато величествено пред нея се изправяха очертанятията на хълмовете. Наоколо овцете поклащаха опашки, блееха и подтичваха насам-натам, а сред тях се щураха агнетата, изплашени да не изостанат от стадото.

Брин отвори задния капак на ремаркетото и посегна към първата бала сено, която бе затегната с червена връв. Измърсените, но здрави брезентови ръкавици, с които тя не се разделяше, когато работеше във фермата, предпазваха ръцете ѝ. Със замах стовари балата на земята. Изпъна гръбнак и се пресегна към втората. Когато и деветте бали сено бяха разтоварени, тя вече се беше изпотила и дишаше тежко. Спря се за минута, за да си поеме дъх и започна да влачи първата към най-близката метална скара, отблъсквайки притискащите се към нея нетърпеливи овце. Бръкна в джоба на анорака си и измъкна нож, за да разреже заплетения възел на връвта. Сетне веднага го пусна обратно, за да не нарани неволно в бързината някоя овца. Накрая се зае да разпръсква сеното по железните скари.

Работеше бавно, методично и с лекота, въпреки че отстрани изглеждаше прекалено едра и тромава. Позволи си кратка почивка едва когато свърши със сеното. След това, без да бърза, изчисти високите си ботуши като се подпираше на страничната рама на трактора. Намести

очилата си, качи се в кабината и включи двигателя, за да изтегли ремаркетото от поляната. Въртеше уверено голямото кормило и мощният трактор послушно се заклати към шосето.

Брин погледна часовника си. Днес се бе справила добре. Работила бе по-чевръсто от друг път. Махна весело с ръка на мистър Горнуел. Шестте ловджийски кучета, които следваха коня му, жизнерадостно се разляха в отговор на поздрава ѝ. Младата жена вдигна поглед към небето, за да се увери, че няма да вали, но от изток се задаваха тъмносиви облаци и тя отново се разтревожи, че няма да успее да свърши всичко, което си беше наумила за деня. Брин обичаше Йоркшир и долината, в която бе фермата на баща ѝ. Тя твърдо вярваше, че няма по-прекрасно кътче на земята. На изток земите на баща ѝ граничеха с река Уоф, откъдето идваше и името на долината. Дълга около шестдесет километра, долината Уоф обединяваше десетина по-малки котловини с плодородна почва, простиращи се чак до градчето Оутли. Понякога Брин тайничко завиждаше на фермерите в по-ниските и закътани котловини — там почвата беше по-плодородна, отколкото във фермата на баща ѝ. Но и така бяха доволни, защото земята им ги изхранваше. Дано само успеят да задържат фермата...

Внезапно предчувствие сепна унеса ѝ. По гърба ѝ пробягна нервна тръпка и тя прехапа устни — досаден тик, който се появяваше винаги, когато беше напрегната. Когато Брин излезе рано сутринта, след като бе закусила набързо, пощата още не бе пристигнала. От всичко на света, тя най-много мразеше неизвестността... Въздъхна дълбоко и пое по калния страничен път, водещ към хълма Равенхайт, където я очакваше уютът на родния ѝ дом. Припомни си колко пъти бе чакала пощата с нетърпение, особено по Коледа и в навечерието на рождения си ден. А ето че сега потръпваше от страх и омраза само като си помислеше, че може да пристигне онова неприятно известие от него. От Кинестън М. Джърмейн. Мразеше дори името му!

Сгушена в подножието на заобления хълм Равенхайт, къщата, с масивните си стени от сив камък, изглеждаше непоклатима и вдъхваше увереност и спокойствие. От широкия комин излиташе гъст пушек и веднага се разстиляше в студения, влажен въздух. Когато Брин прекосяваше двора, Вайълет — старата шотландска овчарка — се

надигна от любимото си място до ъгъла на хамбара. Кучето се втурна към господарката си и залая радостно.

— Здравей, стара приятелко! Искаш да се намъкнеш в кухнята, познах ли? — Девојката разроши с ръка козината зад ушите на кучето. После внимателно го отмести с ръка, за да влезе.

В преддверието към кухнята, покрито с евтин линолеум, момичето изхлузи изкаляните ботуши и окачи шапката си на закачалката, без да обръща внимание на отражението си в стенното огледало. Много добре знаеше какво щеше да види в него, защо трябваше да разваля настроението си?

Вайълет се отърка в краката ѝ и веднага се насочи към масивната тухлена печка, където след кратка прозявка се сви на кълбо. Нейните потомци пазеха стадата в радиус от десетки километри наоколо. Брин се усмихна на послушната стара овчарка и ѝ подхвърли една от любимите ѝ бисквити.

Кухнята, както винаги, беше приятно затоплена и гостоприемна. Брин беше пребоядисала стените миналата година — отново в нарцисово жълто, както това бе сторила майка ѝ за първи път преди двадесет години. Подът бе покрит с керамични плочи, върху които застилаше плътен килим, за да не изстиват нозете ѝ, когато слизаше боса от спалнята си. Ръчно изработената маса в средата на просторното помещение бе образец на изкусната тежка дъбова мебел от добрите стари времена. Върху нея Брин бе поставила малка ваза със свежи нарциси, които Фред Джекъмб отглеждаше в оранжерията си. Той ги разменяше срещу нейния прясно изпечен и ухаещ домашен хляб. Завесите на прозорците бяха бели, с избродирани върху тях макове и хармонираха чудесно на десена на ленената покривка върху масата. Приятно ухаеше на печено. Топлината отпусна тялото ѝ и ѝ напомни за времето, когато майка ѝ шеташе тук. Тя винаги посрещаше малката Брин с приветлива усмивка. След като пристигнеше с училищния автобус, момиченцето обичаше да се втурва в кухнята, за да каже на майка си колко е изгладняла и уморена.

Брин поклати тъжно глава и съблече зеления анорак. Буйните ѝ красиви коси, с цвят на див кестен, се разпиляха по широките ѝ рамене и тя ги отметна с привичен жест от лицето си. Трябваше да отиде до всекидневната и да провери дали е пристигнала пощата, но краката като че ли отказваха да ѝ се подчинят. Момичето взе една кана и я

напълни с вода от чешмата под стъпалата, водещи към горния етаж. Трябваше да обели картофите, които не бяха малко. За обяд на масата щяха да седнат шестима добре изгладнели, яки мъже. Върна се до мивката, изми зелето, надникна във фурната, за да провери дали не са загорели печеното и пудинга, които беше оставила на слаб огън още сутринта.

Пригответи си чаша кафе и без да бърза го изпи, докато преглеждаше набързо вестника. Брин избягваше да чете съобщенията за катастрофи, злополуки и особено некролозите. Толкова много страдание имаше по света. По прозорците отвън се посипаха първите капки дъжд. Брин въздъхна — знаеше, че мъжете ще пристигнат мокри, изнервени и гладни. Затова побърза да стъкми огъня в камината във всекидневната. Добави и няколко цепеници в кухненската печка. Тя умееше да поддържа равномерна температурата в къщата. Накрая извади прахосмукачката и се залови с пода. Когато след около час отвън се чу буботенето на другите два трактора, масата вече беше напълно готова, а обядът — сервиран. Пръв, както винаги, вътре се втурна баща й.

— Здравсти, момичето ми. Ама тук мирише чудесно! — извика той още от прага и зачервената Брин се засмя от удоволствие.

С тези думи той я радваше всеки божи делник. Отначало ги беше казвал на майка си, после на съпругата си, а сега бе ред и на дъщерята.

— Запалила съм камината във всекидневната, татко. Защо не идеш да се погреееш там, а после да слезеш за обяда?

Джон Уитъкър я изгледа изпитателно. Нито за миг не повярва на привидно безгрижния й, делничен тон. Не можеше да го излъже така лесно. Затова само кимна сухо, замислен за съдбата на любимата си дъщеря. Не биваше да показва, че е изненадан от поведението й. Животът отдавна го беше научил да прикрива тревогите си, дори пред най-близките хора. Джон бавно прекоси кухнята, влезе в дневната и с пъшкане се настани в широкия стол до камината, в който само той сядаше. Струваше му се, че никога досега не се бе чувствал толкова уморен и стар. Потри чело и погледна към Бил и Сам, двама от по-възрастните работници във фермата, които вече се бяха настанили на дивана и бяха изпънали нозе към огъня. По лицата им бе изписано колко много са доволни, че най-после са се прибрали в топлата стая. Джон отвърна поглед от тях. Никак не му се искаше да разговарят,

защото още не бе намерил сили, за да им съобщи новината. Усещаше се виновен — нали всеки има право да знае, дали ще има утре с какво да осигурява прехраната си. Сърцето не му позволяваше да ги изненада с тази мрачна вест тъкмо сега. Та нали някога, още преди шестдесет години, неговият баща бе наел техните бащи като ратаи. Джон Уитъкър съзнаваше какъв удар ще понесат тези вече не млади мъже (Бил и Сам отдавна бяха прехвърлили четиридесетте) и колко трудно, дори невъзможно ще им бъде да си намерят нова работа. Особено в околността.

По дяволите и министрите, и вестникарите, и Европейският съюз. На скромните фермери от Йоркшир не им трябваше някакъв си там Общ пазар? Мъжете от фамилията Уитъкър бяха обитавали и управлявали тази ферма повече от четири столетия. И се бяха справяли доста добре. А сега...

Джон рязко се изправи и осенен от внезапно подозрение, притисна ръка към сърцето си. Примигна от лекия, едва доловим спазъм, пронизал лявата половина на гръдния му кош. Крадешком изгледа двамата мъже в стаята, но те явно не бяха забелязали нищо. Наложил си да диша по-бавно, по-ритмично и реакцията на тялото му не закъсня. Болката постепенно затихна. Каза си, че приличат на онези пристъпи от стомашно разстройство, които го мъчеха от младини. Но сам не си вярваше. Е, нали такива бели често се случват с мъжете на неговата възраст. Заловил се да разтрива лявата си ръка, защото беше леко изтръпнала. Миналия месец бе отказал лекарски преглед. Джон обърна лице към печката. През процепите на капака искряха игриви пламъци. Те сякаш хипнотизираха втренчения му поглед, но всичко постепенно се замъгляваше пред очите му...

В кухнята Брин наля горещ чай на Роби и Рони Питърс, двадесетгодишните близнаци, които заедно с Бил и Сам помагаша на баща ѝ в поддържането на фермата. Сетне взе таблата с наредените върху нея чаши и я занесе в дневната. Джон вдигна глава и се опита да се усмихне на дъщеря си. Протегна ръка и взе своята чаша. Нерадостните мисли отново го връхлетяха. Какво ще стане с нея, с най-малкото от децата му, когато я изостави завинаги? И когато изгубят фермата? Защото вече беше напълно ясно, че нито той, нито неговата любимка Бриони Роуз ще успеят да задържат семейната ферма — гордостта на рода Уитъкър.

Джон си спомняше съвсем ясно деня, в който тя се роди, като да бе вчера. Макар да бе преживял нещо подобно при раждането на Кати, отново нетърпеливо бе кръстосвал същата тази кухня в очакване да свърши дразнещото суетене на акушерката около казаните с гореща вода и търсенето на още и още кърпи. Те отдавна бяха занесли на горния етаж всички кърпи, които бяха успели да открият в къщата. Часовете се нижеха бавно и мъчително. Малката Кати, която през цялата нощ бе очаквала възбудена раждането на новото братче или сестриче, вече бе заспала. А когато този миг най-после настъпи, акушерката припряно му извика да се качи горе. В леглото го очакваше неговата любима Марта, бледа и изтощена, но радостна, с малкото ревящо вързопче в ръце.

— Съжалявам, Джон — смутено прошепна тогава тя. — И този път е момиче.

Джон бе поклатил недоумяващо глава. И досега не можеше да си обясни защо Марта тогава му се извини? Та нали от това ревящо вързопче бе израсналата прекрасната Бриони Роуз, обожаваната му дъщеря, която единствена умееше да го накара да забравя грижите си. Не че не обичаше Кати, в сърцето му винаги имаше място и за нея. Кати беше... Е, Кати си е Кати и толкоз. Ала Бриони, или Брин, както я наричаха всички, освен Джон, бе по-различна. Тя приличаше на Кати колкото сирене на тебешир. Още когато проходи и започна да бърбори, всички разбраха, че малката Брин ще бъде любимката на баща си. Особено болезнено тогава го почувстваха Марта, Кати, а по-късно и Ейдриън.

— Как си, татко?

Мекият ѝ глас внезапно го върна към настоящето и той побърза да ѝ отвърне с усмивка:

— Всичко е наред, моето момиче.

Очите му се присвиха, докато се опитваше да я оглежда по-безпристрастно. Доколкото му бе възможно, разбира се. Ако Брин иска да бъде щастлива, трябва по-скоро да си намери съпруг, при това собственик на ферма, и то някъде недалеч оттук. Ще повехне като стайно цвете, ако се затвори в някой град — дъщеря му обичаше родния си край с всяка фибра на тялото си. Но какви шансове имаше в тази запустяла долина? Дори той, който я обичаше повече от всичките си останали деца, не можеше да отрече, че Брин не притежава тънката

и изящна фигура, към каквато се стремяха повечето от днешните момичета. Бе доста едра и набита. Може би няма да е зле, ако успее да смъкне няколко килограма. Но пък косата ѝ бе великолепна — гъста, тъмнокестенява. От онези коси, за които биха се избили манекенките в Лондон, по които Кати така си припадеше. Тя се спускаше като водопад над раменете ѝ, като буен планински поток. Кожата ѝ бе безупречна, впрочем винаги си е била такава. Затова Кати не преставаше да му досажда с оплакванията си, че не било честно само Брин да е надарена с такава чиста и фина кожа. А пък очите ѝ...

Джон още помнеше мига, когато за пръв път видя тези очи. Когато пристъпи към леглото на Марта и се взря изпитателно в малкото вързопче, мърдащо в ръцете ѝ, още тогава го бе поразило кичурчето косица с цвят на див кестен. Помисли си радостно, че новороденото бе успяло да открадне косата на майка си. А останалите черти? Ала когато жена му отметна чаршафа и бебето примижа на светлината, Джон усети как подът се разклаща под нозете му. Нали всички бебета се раждат почти слепи, със синкави очи, смътно си спомняше, че така беше и при Кати. Но очите, които тогава мижаха срещу него, бяха същите, които го гледаха и сега, двадесет и две години по-късно. Джон бе уверен, че няма да може да ги опише с думи пред някой непознат. Най-близкото определение, което му хрумваше бе, че имаха цвета на отлежало шери. Бяха кафяви, но понякога изглеждаха почти меденочервени. И златни. В тях преливаха червеникави, кафяви, златни оттенъци. Зениците бяха изпъстрени с малки кадифенозлатисти петънца. Напомняха му за очи на кошута, нежни и доверчиви. Но те се преобразяваха в очи на тигрица, когато някой успееше да ядоса момичето му. Джон бе виждал поне дузина мъже, които започваха да преглъщат смутено, когато за пръв път зърваха очите на Брин.

Ех, защо не бе малко по-дребна, тъжно си помисли той. Макар самият той да харесваше едрите жени. Нали и неговата Марта не бе от дребните, а нямаше съмнение, че Бриони и в това се бе метнала на майка си. Бе почти метър и осемдесет висока, но в същото време умееше да бъде и грациозна, и миловидна, което често караше Кати да побледнява от завист. В днешните объркани времена, размишляваше баща ѝ, мъжете явно си падат по момичета, които приличат на мършави хрътки. Е, може би все някога ще се намери мъж и за

неговата любима Брин, но за тази цел тя не бива да се застоява само във фермата. Макар да знаеше много добре, че дъщеря му не обичаше да напуска семейното имение.

— Обедът е готов!

Призивът долетя откъм кухнята и двамата млади мъже веднага рипнаха от столовете. Типични йоркширци, каза си Джон, като се надигна и бавно пое към кухнята. Шестдесет и две годишен, Джон Уитъкър се чувстваше доста по-стар. Докато заемаше своето място начело на дългата маса, той усети как се огъна писмото, пъхнато сутринта в левия джоб на ризата му. Застина за миг при мисълта, че след обед трябва да го покаже на дъщеря си.

Мъжете не изпускаха от очи движенията на домакинята — Брин чевръсто измъкна димящото печено от фурната и постави тавата в средата на масата. После сервира пудинга, нарязва го на шест парчета и нареди порциите в чиниите. Веднага след това поднесе картофите и зелето. Мъжете дъвчеха мълчаливо и съсредоточено и с нескрита охота. Близнаците Роби и Рони погълнаха най-бързо храната под насърчителните погледи на Брин и Джон. Очевидно бяха изгладнели. Също като майка си, Брин се радваше, когато мъжете от фермата харесват приготвените от нея ястия и обичаше да ги наблюдава как се хранят.

— Твоята Брин готви досущ като майка си — пръв заговори Сам, след като отмести празната си чиния.

Брин усети, че се изчервява от искрената похвала. Накрая поднесе печените ябълки, с пълнеж от стафиди, залети с ябълково вино. След десерта мъжете станаха от масата и поеха към тракторите, а Брин се зае с миенето на чиниите. Тъкмо приключваше, когато Джон влезе при нея и тихо остави писмото на масата.

Тя се сепна, когато видя клеймото върху плика: „Компания Джърмейн“. Звучеше... прекалено американско... Настръхна от неприязън, необяснима и за самата нея.

— Това ново писмо ли е?

— Да. Още едно. Мисля, че ще е по-добре сама да го прочетеш.

Брин сърдито сви устни.

— По-късно ще го прочита, татко.

Джон само кимна унило, издърпа ципа на анорака си и излезе в преддверието. С бавни крачки се отправи към трактора. Дъщеря му го

проследи през прозореца, гледаше след него докато машината се скри от погледа ѝ. В кухнята отново надвисна тягостна тишина. Едва тогава младото момиче си позволи да заплаче. „Сълзите никога и за нищо не помагат!“ — припомни си думите на майка си в онзи кошмарен ден, когато лекарят им съобщи, че е болна от рак. Брин не си спомняше някога майка ѝ да бе плакала, освен един-единствен път, пет месеца преди да умре. „Всички от фермата Уитъкър са замесени от кораво тесто“, помисли си Брин и изтри сълзите си.

Реши да лъсне всичко в кухнята, само и само да се намира на работа и да не позволи на унието да я надвие. Чак когато се задъха от умора, тя се отпусна на най-близкия стол до масата и посегна към плика. Беше погрешно адресиран до мистър Брин Уитъкър. От няколко години насам все тя се занимаваше с писмата и сметките на фермата, а баща ѝ се грижеше повече за овцете. Брин прочете внимателно сухото, делово писмо. Онези от компанията Джърмейн мислеха, че тя е син, а не дъщеря на собственика.

И това писмо почти не се различаваше от предишните, с едно изключение: този път цената за купуване на фермата бе скочила с още хиляда лири, предлагаша също мистър Джърмейн да стане притежател и на стадата. Брин учудено присви очи — „... за да се облекчат условията на сделката“, пишеше в писмото. Какво ли разбираха под условията на сделката? Погледна към подписа, който вече добре познаваше. Името бе изписано собственоръчно и самоуверено, с черно мастило: *Кинестън Джърмейн*. Смачка гневно писмото и го захвърли в печката, до която се бе изтегнала Вайълет. Старата овчарка надигна уплашено глава, но Брин я погали и тя отново се отпусна на пода.

Брин се наведе напред и прегърна любимото си куче. Колко ли още щяха да издържат. Проклетите банки... всичко зависеше сега от тях, гневно си помисли. Непрекъснато ги притискаха за вноските от заема, а лихвите бяха направо безбожни. Сигурно са научили за офертата от агенцията „Джърмейн“. А може пък и да не знаят нищо. Този мистър Кинестън Джърмейн сигурно не е толкова глупав, че да говори наляво и надясно за деловите си намерения.

А какво ще стане после? Дали само на нея така ѝ се струва, или баща ѝ наистина вече съвсем се бе отчаял? Преди пет години, когато за пръв път фермата се оказа на загуба, Джон бе изразил увереност, че ще се справят и скоро всичко ще се промени към по-добро. Дори отказа да

съкрати работниците, и те оцениха неговия жест, като останаха лоялни към него. Брин много добре знаеше, нали тъкмо тя водеше напоследък сметките, че никой от тях не получава щедро възнаграждение. След като бяха секнали правителствените субсидии за дребните фермери, и то тъкмо когато конкуренцията на вносителите от континента се бе засилила, положението започна да се влошава с всеки изминат ден. Тя добре разбираше причините за катастрофата, макар никога да не си позволяваше да ги споделя пред мъжете от фермата.

Но в едно бе сигурна — никога, за нищо на света, няма да продаде фермата на онзи проклет янки, на мистър Кинестън Джърмейн!

Наля си още една чаша чай, а после отново се върна при лавиците с чашите и бутилките за млякото. Добре че поне Кати беше далеч отгук. Тя сигурно добре се забавлява в шумния Лондон. Кати винаги е била най-хитрата от всички тях. Макар че Брин завърши учението си с по-високи оценки от сестра си. Успехът ѝ, между впрочем, доста подразни Кати, която не си правеше труда да заляга усърдно над уроците. Дори напусна училището в Ийстър още на шестнадесет години. Но тъкмо тя успя да се измъкне от глухата провинция и да замине за Лондон. А защо пък не? В края на краищата, Кати беше едно много красиво момиче.

Брин мъчително преживяваше раздялата със сестра си. Замислено пристъпи в дневната и измъкна от старинния уелски скрин голям, професионален фотопортрет на Кати. Това бе първият ѝ пробив, както обичаше да се хвали тя самата. Тогава беше само на осемнадесет и работеше на рецепцията на един хотел. Един от гостите на хотела се оказал професионален фотограф. Той бил привлечен от красивата Кати и започнал да флиртува с нея. Но тя му позволила да ѝ направи само този фотопортрет. При това напълно безплатно. Брин си припомни с усмивка този епизод от живота на сестра си. Мъжете винаги са харесвали Кати. Но онзи се оказал почтен — наистина бил фотограф. Майсторски изработената снимка го доказваше по неоспорим начин. За разлика от Брин, Кати бе наследила от баща си русата коса и яносините очи, жилавата му физика и дори нещичко от походката му. Когато майка им четеше приказката „Спящата красавица“, Брин винаги си представяше принцесата като Кати, нежна, почти ефирна, усмихната и чаровна.

След около година, вече деветнадесетгодишна, Кати реши да си пробва късмета в Лондон и да стане фотомодел. Брин не бе се изненадала от решението на по-голямата си сестра. Особено след като всички знаеха, че Кати не понася живота във фермата, и ѝ е скучно в обезлюдената долина. Тук овцете бяха повече от хората. Тя не обичаше природата толкова страстно както я обичаше Брин. Майка им Марта почина, когато Брин беше на дванадесет, а Кати на петнадесет години. Нямаше вече кой да възпира желанията на Кати. Баща им се възпротиви яростно на решението ѝ да замине от дома. Тревожеше го мисълта какво можеше да се случи на неговото малко момиче в огромния град. Но тя винаги успяваше да наложи своето. Дори можеше да бъде много язвителна и свадлива, когато преследваше някаква цел. Брин си спомни всичко това, докато се вглеждаше внимателно във фотопортрета на сестра си.

Изминали бяха шест години, откакто Кати се подвизаваше в столицата. И макар че почти не им пишеше, а само понякога се обаждаше по телефона, Брин я разпитваше за всичките ѝ авантюри. Дори се гордееше с успеха на по-голямата си сестра. Струваше ѝ се фантастично, че тяхната Кати е фотомодел! Особено като се сравняваше с нея, толкова скромно изглеждаща, и някак си съвсем обикновена. По дяволите! Младото момиче пропъди мислите и прибра снимката в чекмеджето на скрина. Добре че поне Кати се бе уредила. Но и братовчед им Ейдриън не се справяше зле в град Йорк. Май ще се окаже, че всички ще си подредят живота — освен нея...

И тогава се разплака. Внезапно и безутешно. Много мъка ѝ се бе събрала. Най-много страдаше заради баща си, който се опитваше да скрие от нея истината за болестта си. Оплакваше всичко, което ѝ беше мило и скъпо. Всичко, което щеше да бъде стъпкано от онази американска компания. Но най-много плачеше заради себе си, заради съдбата си. Защото бе толкова грозна, дебела и нещастна.

Вайълет, стресната от хлиповете ѝ, се приближи до нея и завря сивата си муцуна в скута ѝ. Кафявите ѝ очи тревожно се втренчиха в мокрото ѝ лице. Брин успя отново да се овладее и събра сили, за да размисли над нещата трезво. Първо ще трябва да се погрижи за баща си, защото най-важното е той да издържи. Нали във фермата те двамата не са сами, всички работници са на тяхна страна? „Всичко ще се уреди и отново ще заживеят както преди“ — каза си Брин. Защо

трябва тогава да се измъчва? Разсеяно посегна към сладкишите във фруктиерата на малката масичка. След минута се почувства по-добре.

„Хайде, Брин, стегни се!“ — заповяда си тя. — „По-добре да не се мотаеш в кухнята, а да идеш и да нахраниш пилетата! Иначе няма да можеш да поднесеш пресни сладкиши за чая след обед“. Девојката тръсна глава и рязко се изправи. Вайълет покорно тръгна след нея.

Лондон

Кати Уитъкър си наля още една чаша. Напоследък пиеше повече. Започна да посяга към чашата от онези дни, когато разбра, че е безсмислено да мечтае да стане модел от първа величина. Бе успяла да се вреди само за няколко дребни поръчки. Но в писмата до Йоркшир неизменно съобщаваше за поредния си успех в столицата. А да напусне Лондон и да се върне в глухата провинция... не, това бе немислимо. Не можеше да се изправи отново пред старата ферма и да се върне към предишния си монотонен живот. Нали като нея бяха постъпвали десетки жени. Освен това се бе влюбила в заможен и улегнал мъж.

Той я бе посетил тъкмо днес в нейния апартамент, по-точно в неговия апартамент, за да я уведоми, че всичко между тях вече свършило. Каза го просто така, без излишни емоции. Без да му мигне дори окото, че на нея ѝ оставаха само два дни до срока за погасяване на заема. Сега откъде да намери пари? Да-а, ето, че се налага от сега нататък да разчита само на себе си. Причината ѝ беше напълно ясна: тя съвсем не беше единствената млада жена, пристигнала в огромния, пренаселен град, за да „пробие като модел“. Онези копелета винаги намираха нещо ново. По-млада, по-свежа плът.

Кати изпи уискито и се отпусна в пиянска дрямка, изпълнена със самосъжаление. В края на краищата, ще се наложи да се върне у дома. С подвита опашка. При тази мисъл последва нов порой от сълзи. Протегна ръка към бележника си и отбеляза с разкривен почерк поредното си поражение — измяната на богатия ѝ любовник и предвестието за предстоящата раздяла със столичния живот. Задъхано прокле сър Лайънъл Стейвъндиш. Ядоса се, че не може да спре да мисли за него, и скочи от дивана. Бележникът падна на килима под масата. Замята се като бясна из апартамента, трескаво отваряше

чекмеджетата, за да натъпче дрехите си в куфара. За миг се спря, защото стените се завъртяха пред очите ѝ. После отиде в банята, изпразни от шкафчето цялата парфюмерия и я наблъска в широкия сак с емблемата на луксозния магазин „Хародс“. Сетне огледа методично всяко кътче от апартамента, за да не забрави нещо ценно. Но замаяна от уискито, Кати не забеляза бележника.

Щеше да ѝ липсва компанията на съседката, Лорна Уей, млада адвокатка, все още беше в кантората си, така че двете жени не успяха да се сбогуват. Лорна не харесваше сър Лайънъл. Не, по-добре е да престане да се мотае и веднага да се махне оттук.

Почувства се напълно съкрушена. Сгуши се в едно кресло и отново се обля в сълзи.

Доста време измина, преди да посегне към телефона, за да набере номера на фермата в далечния Йоркшир и да съобщи на сестра си, че спешно ѝ се налага да се върне у дома.

ГЛАВА 2

Харогейт, Йоркшир

Сребристосив ролс-ройс безшумно се приближи към наскоро довършения бордюр. Никой от минувачите не му обърна внимание, защото в Харогейт бяха свикнали с подобни луксозни лимузини. Тук се събираха редовно бизнесмени и политици от Северна Англия. Мъжът, който излезе от скъпия автомобил беше елегантно облечен и много привлекателен, с красиво изразително лице, което би привлякло погледите на представителките на нежния пол. Пролетта още не бе започнала, а собственикът на ролс-ройса вече имаше завиден тен.

— Тя още ли е тук? — В интонацията на гласа му се долавяше едва прикрита надменност. Говореше с подчертан американски акцент.

— Предполагам. Не мога да си представя, че Дженис ще изпусне възможността да бъде похвалена лично — от теб — обади се от задната седалка Майкъл Форестър, главният представител на компанията „Джърмейн“ в Англия.

— Отлично — кимна Кинестън Джърмейн.

Той мина покрай тежката врата от ковано желязо и тръгна по пътеката, застлана с дребни камъчета. Спря се, леко разкрячен, с наведена встрани глава, без да обръща внимание на студения вятър. Излъчваше сила и непоколебимост. Беше висок, над метър и деветдесет, телосложението му беше стройно и мускулесто.

— Не изглежда зле, нали? — неуместно каза Майкъл.

Град като Харогейт имаше нужда от още един хотел, но пък за новопостроения не подходеше семплото описание „поредният нов хотел“. Гигантската компания „Джърмейн“ беше наела един от най-известните архитекти, строителната фирма стриктно бе спазила строгите му разпореждания. Сградата наистина беше разкошна. Четирите етажа бяха облицовани с йоркширски сиенит. Хотелът хармонираше чудесно на околния пейзаж. Паркът пред фасадата бе грижливо подреден, брези закриваха високата ограда, а овално оформените лехи бяха отрупани с лалета и нарциси. Всичките

шестдесет стаи имаха луксозни бани, а първокласните апартаменти — просторни салони. За този строеж Кинестън Джърмейн не бе пестил парите. Целият персонал бе подбран от местни жители — тези тридесет мъже и жени до един бяха йоркширци. Сега от тях се очакваше да оправдаят петте звезди, изписани на емблемата на новия хотел.

— Отвън изглежда напълно прилично — съгласи се Кинестън Джърмейн, докато леденосините му очи недоверчиво опипваха всеки детайл по фасадата. — Да се надяваме, че онази прехвалена декораторка се е справила добре и с вътрешното обзавеждане.

Майкъл побърза да прикрие усмивката си. Дженис Полмандър бе една от най-скъпо платените дизайнерки в Англия или поне така твърдеше самата тя. За неин късмет Кин бе харесал другите хотели, обзаведени по нейни проекти, които бе посетил в отговор на горещите ѝ молби.

— Е, има само един начин да се уверим в нейните способности — добави той.

Тонът му внезапно стана по-строг. Майкъл веднага си помисли, че не би желал да бъде на мястото на Дженис, дори да му предложат всички милиони на компанията „Джърмейн“.

Стъпалата, покрити с мраморна мозайка, водеха към широка двойна врата, украсена с богати инкрустации. Преди да прекоси входа, Кин се спря за миг и със задоволство си каза, че строителите напълно бяха оправдали щедрите си възнаграждения. В този миг вратата широко се отвори и той се озова лице в лице с Дженис, на която бе поверено цялостното проектиране на вътрешното обзавеждане.

Мис Полмандър беше забележително атрактивна жена. Наближаваше четиридесетте, но все още изглеждаше на двадесет и осем. Блестящата ѝ черна коса контрастираше ярко на фона на млечнобялата кожа на грижливо поддържаното ѝ лице, с нежно подчертани скули. Дженис имаше неповторимо излъчване като жена, което досега бе омагьосвало немалко мъже. Понякога бе трудно да се определи границата, през която самоувереността ѝ преливаше в арогантност. В артистичните кръгове се носеха легенди за сексуалния ѝ апетит. Никой не се изненада, когато тя прие предложението на Кинестън Джърмейн да обзаведе по свой вкус новият суперлуксозен петзвезден хотел, при пълна свобода на избора. На подобна съблазън

не би устоял нито един дизайнер, а Дженис не би се поколебала да премахне всекиго, който би ѝ се изпречил на пътя, само и само да се добере до престижната поръчка. Отначало сътрудниците на Джърмейн се колебаеха относно избора на дизайнер, но след като тя на бърза ръка внесе някои подобрения в лондонския офис на компанията, скептиците замлъкнаха.

Още щом го видя за пръв път, Дженис Полмандър остана очарована от красивото му лице и от привлекателното му тяло. Слабините ѝ омекнаха и за миг изгуби дар слово, което отдавна не ѝ се бе случвало. Сега, когато беше приключила с изпълнението на договора и ѝ оставаше само да изслуша оценката му, очите ѝ не преставаха да го поглъщат жадно. Усмихна се широко, без да се притеснява, че не би трябвало да задържа собственика на прага на новопостроения му хотел. Винаги бе харесвала високите мъже и особено много нестандартните, които се различаваха от скучноватите красавци, с които са пълни модните списания. В Кинестън силно я порази косата му — с чудесен златист оттенък, тук-там странно прошарена със сребристи нишки, рязко контрастираща със загорялото му, подчертано мъжествено и волево лице. А очите му... о, очите му пронизваха събеседниците като два ниодимови лазера — толкова леденосини, че понякога в тях заблестяваха сребърни искри.

— Здравей, Дженис. Надявам се, че с тази засада не се опитваш да скриеш от мен, че вътре цари хаос, който не бива да видя — провлечено промърмори Кинестън, а Дженис усети, че издайническа червенина се плъзга по бузите ѝ и тя побърза да разтвори широко вратата.

— Моля, заповядайте, сър — иронично направи реверанс тя, уверена, че е една от малкото особи, на които бе разрешено да се държат свойски с могъщия бизнесмен.

Бе готова обаче да се нахвърли върху него, ако си позволи дори само с една дума да изрази съмнение за творческите ѝ способности. Но опасенията ѝ се оказаха напразни — интериорът действително беше професионално аранжиран. Подът, застлан с блестящи черни и бели шестоъгълни плочи — италианска керамика, отразяваше очертанията на супермодерните мебели, изработени от фино тиково дърво. От тавана висяха неголеми, с вкус подбрани свещници, разпръскващи всичките цветове на дъгата по тъмнокремавите стени. По тясната

стълба от мрамор с цвета на нефрит бяха наредени скъпи малки пластики. В дъното на фойето пищни декоративни растения допълваха усещането за безгрижен комфорт. Под тях бяха подредени удобни дивани и фотьойли, на които посетителите можеха да се уединяват в сепаретата по двойки. Липсваха крещящи модернистични картини и загадъчни, никому непонятни орнаменти. Вместо тях, дълги завеси от тъмнозелено кадифе скриваха две от страничните стени на петоъгълното фойе. Всичко бе семпло и едновременно бляскаво, красиво и успокояващо.

Кинестън кимна доволен, без да обръща внимание на възторжения тон, с който Майкъл му поднасяше многословните си обяснения.

— Нека огледаме всичко, като започнем от голямата зала на ресторанта — каза той лаконично.

Дженис едва се сдържа да не извика от ярост. Как може да не я похвали поне с една дума! Да не ѝ благодари за труда, за таланта... Нито дума! Кинестън рязко се обърна към нея. Изразът на очите му я накара да забрави за намеренията си. В тях се долавяше нещо, от което за пръв в живота си Дженис се почувства неуверена. Но щом зърна леката усмивка, която се прокрадна в крайчетата на изящните му устни, тя прималя от радост. Боже мой, най-после бе срещнала мъжът, който би могъл да ѝ бъде равностоен партньор. Доскоро тя се съмняваше, че въобще някога ще попадне на такъв човек.

Обиколката се оказа уморителна, многочасова, защото Кинестън Джърмейн не пропускаше и най-дребните подробности — от дантелите по блузите на сервитьорките в ресторанта до шейкърите в бара. Обиколиха спалните на първия етаж. Прелестните легла покрити с ослепителнобял сатен в луксозните апартаменти бяха с кралски размери и веднага спечелиха одобрението на претенциозния собственик.

— Само хора, лишени от вкус, предпочитат цветните чаршафи — му обясни Дженис с присъщия си леко арогантен тон.

Тя се гордееше най-вече с уменията си да обзавежда спални. Особено когато осигуряването на разкош е много по-важно от икономисването на пари. За всеки под бе подбрала различна цвetoва гама. Първата спалня беше в златисто и кремаво, втората — в синьо и зелено, третата в розово и сиво, а в четвъртата спалня, която тя

окачества като заслужаваща вниманието само на знаменити личности, бе с под, застлан с килим с изумителен тъмnozлатист нюанс. Мебелировката наистина бе комбинирана с вкус. Не само на първия етаж, но и в целия хотел, нямаше две еднакви спални!

На излизане от последната на четвъртия етаж — брилянтно аранжирана в сапфиреносиньо и брокатово-златисто, Дженис не издържа:

— Е? — предизвикателно го попита тя. — Няма ли най-после да кажеш поне една дума? Доволен ли си или не? — Дженис застана пред него с ръце на кръста. Гърдите ѝ буйно се надигаха и недвусмислено издаваха, че едва ли още дълго ще съумее да обуздава гнева си.

— Майк, би ли ме заместил на онази делова среща в два следобед в Лийдс? — попита Кин, с равнодушен и глух тон.

Дженис едва го чу.

Майкъл Форестър набързо се сбогува и едва тогава тя осъзна, че ловко е изиграна. Те двамата бяха останали сами в разкошната спалня и тя усети, че губи почва под краката си. Не че това ѝ бе чак толкова неприятно. Просто не го бе очаквала.

— Свършила си добра работа, Дженис — простичко каза Кин и леко пристъпи към нея.

Тази пестелива похвала би я накарала да излезе от кожата си от всеки друг, ала за този изключителен мъж тя също бе готова да направи изключение. Толкова отдавна копнееше за него! С тих стон тя се надигна на пръсти към него. Стана ѝ приятно от твърдата му, стегната снага. Ръцете ѝ спонтанно се обвиха около врата му, краката ѝ се подкосиха. Усети тялото си тръпнещо от копнеж, зърната на гърдите ѝ се втвърдиха. Притисна се към коравите му мускули под фината италианска риза и вълнения костюм.

Кинестън се усмихна, трябваше да е напълно сляп, за да не разбере нажежените до червено сигнали, които излъчваше тази пламенна жена. Първото, което Дженис си бе отбелязала — в деня на първата им среща, бе важният факт, че не бе придружен от жена при пристигането му от Щатите. Неговите сетива също не бяха останали равнодушни — инстинктът му подсказваше, че е крайно време да откъсне узрелия плод при пръв удобен случай. Затова сега, без да се поколебае, я вдигна на ръце, завъртя я, и я положи върху широкото легло, застлано с кувертюра от синя и жълта коприна.

Той винаги бе имал успех сред жените. Заради красивата си външност и огромното богатство не бе проблем да притежава всяка жена, която би пожелал. Но за Кин жените си оставаха само деликатен десерт, апетитно допълнение като вишните например, във вишневия пай. За разлика от повечето мъже, той умееше да отгатва намеренията им. По принцип се отнасяше към тях с необходимото уважение, добродушие и сърдечност. Но в никакъв случай не ги надценяваше. Дори често ги респектиреше със сдържаността си. Жените разбираха и оценяваха това. Любовните му истории траеха дълго, докато не се изчерпят зарядите и на двамата партньори. Кин обичаше не само да съблазнява жените. Но и да разговаря с тях, да им доставя удоволствие и да ги води в най-скъпите и елитни клубове, на най-престижните ревюта в модните салони. Внимателно изслушваше интимните им изповеди за някоя от последните им любовни авантюри. Всяка жена веднага усещаше кога се превръща в център на неговото внимание и обожаваше неговата компания. Въпреки шеметните си завоевания сред нежния пол, никога досега не бе предлагал венчален пръстен дори на най-красивата сред многобройните си обожателки. Понякога сам се питаше каква е причината, но бе прекалено зает, за да се задълбочава в проблема. Интуитивно разбираше, че ако някога попадне на истинската жена, сърцето му ще му го подсказе. Не се страхуваше от женитба или от по-сериозно обвързване. Причината бе, че нито една жена досега не бе успяла да покори сърцето му.

Ето и сега — щеше да приеме предизвикателството и да се възползва от обстоятелствата, за да я има за една нощ. Дългите му пръсти се спуснаха по краката на Дженис и ги погалиха нежно през плътно пристегнатите ѝ черни чорапи, за да усетят как потръпват бедрата ѝ. После внимателно изу обувките ѝ с високи токчета и я погали по ходилата. Оттам пръстите му пропълзяха към коленете ѝ, стрелнаха се все по-нагоре и се заровиха в белите ѝ бикини. Кин умело се справи с жартиерите и започна да събува копринените ѝ чорапи почти едновременно с бикините. Внезапно ръцете му спряха да я разсъбличат. Дженис страстно изстена. Без да откъсва потъмнелите си очи от неговите, нетърпеливо се надигна и с припрени движения задърпа месинговите копчета на сакото си. Захвърли го и трескаво задърпа блузата си. Перлените копчета едва не скъсаха белия сатен. От

устните ѝ се изтръгваха накъсани дълбоки охкания, преливащи от наслада.

Тя бе чакала този миг с нетърпение. Чувстваше мъжа, заключен в обятията ѝ, като своя собственост. Но когато тялото ѝ се изви около неговото, все още облечено, за пръв път се почувства странно уязвима. Нетърпеливо и подканващо погали с ръка пулсиращата му мъжественост. Но той продължаваше властно да ѝ налага своя ритъм, подлудяващо бавен и мъчителен. Само след минути тя достигна своята кулминация, задавена от собствените си викове, изпълнени с екстаз. Бе ѝ толкова хубаво, че не обърна внимание, че бе загубила инициативата и не бе успяла да бъде по-активния партньор.

По-късно, по обратния път към Лондон, Дженис изпита неясно облекчение, че любовната им игра свърши и повече няма да бъде задължена да се среща насаме с Кинестън Джърмейн. Защото не обичаше да губи и да бъде подвластна на мъжа. А Кин бе надарен с дяволско самообладание... Да, той беше прекалено силен, за да мери сили с него. Може би само някоя много специална жена би могла да се справи с неговата екзотична неподатливост.

Кин заповяда на шофьора си да го върне в офиса му в Лийдс. Майкъл вече броеше минутите, оставащи до началото на важната делова среща. Не очакваха изненади. Сигурно бе, че ще получат разрешителното за построяване на грандиозния увеселителен парк. Въпреки съпротивата на местните защитници на природната среда.

— Обясни на Винсънт Колкърт, без да пестиш подробностите. Той е длъжен да се погрижи да парира всички протести на екологите и природозащитниците.

— Слушам — с готовност отвърна Майкъл.

Той продължи да отбелязва датите за мероприятията в бележника си. Беше много ентузиазизиран да играе по-активна роля в реализирането на мащабните планове на Кинестън за завладяването на Йоркшир. Така наречената „схема на трите фази“ всъщност представляваше мащабен инвестиционен план. Беше просто замислен и затова бе ефикасен за осъществяване. Първо трябваше да заработи новият хотел в Харогейт, за да има къде да отседат туристите, на които Кин ще предлага разнообразни развлечения в разположения наблизо увеселителен парк. Следващият етап бе посветен на игралния център, с масивен куполообразен покрив. Строителните компании щяха да

започнат изкопите на основите му още през първата седмица след като издействат разрешителното за строеж. Центърът щеше да бъде с внушителни размери, изцяло в стъкло, разположен в малка долина в Уарфдейл. Кин бе харесал пасторалната местност, удобна, за да бъдат предлагани всички спортове и развлечения — от плуване и гребане до тенис, скуош, сауни, масажни зали и салони за лечебни процедури. На скицата вече бяха очертани границите на бъдещето игрище за голф с двадесет дупки. От хотела и игралната зала щеше да се стигне пеша до игрището през разкошен парк с фонтани и павилиони за забавления за тийнейджърите. Третият елемент в замисъла на Кин беше изкуствената ски писта, която планираше да построи на мястото, където сега се простираха земите на фермата Равенхайт. Бизнесменът се надяваше пистата да привлече посетители, които нямаше да умеят да боравят много добре със ските. Наклонът беше умерен и скоростите щяха да бъдат безопасни за начинаещите скиори. Кинестън бе натрупал значителен опит в ръководенето на туристически обекти в ски курорти, той притежаваше няколко хотела в северния щат Върмонт. Всичко в този проект бе обмислено блестящо. Дори и конкурентите му не можеха да го отрекат. Оставаше им само да му завидват.

— Какви са последните новини от Роджър?

Майкъл погледна в списъка със съобщенията по факса, които секретарката му бе донесла преди час и половина. Роджър Гиб бе изпълнявал успешно отговорни поръчения преди години, когато компанията „Джърмейн“ превземаше един след друг най-хубавите хотели в курортите на щата Върмонт. Този път обаче не им съобщаваше нищо обнадеждаващо.

— Роджър предлага да му позвъним отново след ден-два. Съобщава, че са се оправдали твоите предположения.

Кин се намръщи и посегна към мобифона, набра номера на офиса си в далечния Върмонт.

— Роджър? Аз съм, Кин. Сигурен ли си в това, което си ми изпратил? — сърдито запита той, без всякакви предисловия.

— Да — отвърна Роджър Гиб, също така лаконично. Отдавна бе свикнал с резкия тон на шефа си, особено когато нещо в бизнеса не вървеше според плана. — Още нямам официалното им становище, но онзи тип, Вентура, очевидно си е поставил за цел да стане притежател

на половината от акциите в твоята компания. Тези сведения получих от Брадли. Знаеш, че можем да разчитаме на него.

— По дяволите! — изруга Кин.

„Вентура Индъстрийз“ беше една от мощните частни корпорации в САЩ. Истински финансов колос, тя протягаше пипала към всички по-апетитни отрасли: от петролния бизнес и самолетостроенето до комплексите за отдых и мините за добив на калий. Притежаваше хотели и петроловози. Гигантската корпорация се разрастваше неудържимо, като октопод. Печелеше от всеки нов джойнтвенчър и от всеки трус на борсите. Бе ръководена нещо от Лесли Салваторе Вентура, легендарният президент, който умееше да изпреварва с една крачка конкурентите си. Той плащаше за всяка полезна информация и неизменно се оказваше по-бърз в реакциите си от съперниците си. Никой не знаеше на колко точно възлиза богатството на Лесли Вентура, но когато някой притежава милиарди, точната цифра няма значение.

— Значи Вентура е решил да разширява завоеванията си — замислено процеди Кин. — Представяш ли си какво ще стане, ако се сбъднат прогнозите в онзи поверителен доклад? Ако Вентура наистина успее да се отърве от стоманодобивния завод и го продаде на японците, ще се сдобие със свеж капитал? По дяволите, това ще обърка плановете ми!

Комичното в тази заплетена ситуация беше фактът, че той, Кинестън, често постъпваше по същия начин, както сега конкурентът му Лесли Вентура. И двамата бизнесмени бяха започнали от най-ниското социално стъпало, за да се сдобият в течение на времето с баснословно богатство. И двамата бяха родени в бедняшките квартали на Ню Йорк. И двамата строго спазваха традициите по отношение на семейните връзки и фамилната чест.

Обаче Кинестън бе само на тридесет и две години и още не бе станал милиардер. А компанията „Джърмейн“, за разлика от корпорацията „Вентура“, беше събирателно акционерно дружество.

„Проклети да са съакционерите ми!“ — промърмори Кинестън. Той щеше да съумее да задържи своите петдесет процента, но как да попречи на Вентура да изкупи останалите акции? Защото никак не му харесваше перспективата да иска разрешение от Лесли Вентура за

всяко начинание за разширяване на компанията, нито бе склонен да дели с него печалбата.

— Знаеш ли кого е натоварил с изкупването на акциите? — попита Кин.

— Носи се слух, че Лесли Вентура е възложил тази задача на сина си — отговори му Роджър.

Кин остана още миг замислен и мрачен, премисляйки шанса си.

— Добре, синчето му не е толкова опасно за нас.

От другия край на презокеанската линия Роджър Гиб се засмя.

— Знам, че можеш да се справиш с него, Кин, но не ми се вярва старецът му да го остави сам да решава и предприема по-сериозните ходове. Всички знаят, че Кийт предпочита да харчи парите на баща си в баровете на Сохо, отколкото да се занимава със сложни сделки. Но старецът умее да го държи изкъсо.

Кин промърмори нещо неясно, умислен за неочаквано възникналата опасност. Нямахше съмнение, че Кийт Вентура е артистична натура — изявяваше се като художник-аматьор и не рисуваше зле. Кинестън беше закупил една от неговите картини за колекцията си. Но младежът нямаше качества за бизнесмен, не беше наследил коравия характер на баща си. Но нали си оставаше син на собственика на гигантската компания? Взаимоотношенията между баща и син Вентура не биха интересували Кин, ако на Кийт не бе възложено да отнеме компанията „Джърмейн“.

— Нищо чудно старецът да е решил да го изпробва, като го е натоварил със задачата да се пребори с нас — сърдито рече Кин, — след като го изпробва, вероятно ще реши да му възложи по-сериозни отговорности.

Роджър Гиб се усмихваше злорадо в своя супермодерен офис. Ако онзи старик наистина бе замислил това, ще остане неприятно изненадан. Роджър беше убеден, че шансовете на Вентура да успее са незавидни, въпреки силната му компания. Кинестън беше опитен, гъвкав и енергичен играч. Освен това беше млад.

— Добре, Роджър. Но искам да ме държиш в течение на събитията. Смятам, че те нищо няма да предприемат веднага поради две много сериозни причини: първо, Вентура е по природа извънредно предпазлив. И второ, той иска Кийт да се нагърби с черната работа,

която изисква много време. Последното, което би очаквал от нас сега, е да го атакуваме.

— Разбрах. Имаш ли други нареждания?

— Не. Ще продължим операцията, както сме я планирали — спокойно добави Кин и прекъсна връзката.

Отиде до прозореца, за да се полюбува на гледката, но умът му продължаваше трескаво да анализира всички възможни ситуации.

— Майк, нали тържеството по случай откриването на новия ми хотел в Йоркшир е насрочено за втората неделя от следващия месец? Пригответи списък с имената и адресите на крупните акционери и кажи на секретарките да им изпратят покани за церемонията. В тях да се изтъкне, че залогът за желаещите да закупят нови акции ще бъде един процент, или процент и половина от инвестициите, вложени в новия хотел. Искам да проверя докъде можем да се разпрострем, но без помощта на „Вентура Индъстрийз“. Да се обърне специално внимание на поканите до по-състоятелните ни акционери. Ще се радвам, ако се увеличат максимално плащанията по акциите. Винаги се печели добре, ако се залага на алчността на хората за все по-тлъсти дивиденди.

Майкъл кимна, изпълнен с възхищение към способността на Кинестън Джърмейн, който нямаше равен на себе си. Ако някой бизнесмен разбере, че по петите му е такава стръвна финансова акула като Лесли Вентура, той веднага ще бие отбой. Вероятно щеше да се опита да вземе колкото е възможно повече от разпродажбата на акциите си и щеше да се оттегли от борсите. Но не и Кин!

— А онази ферма... Равенхайт, нали така се казваше? Докъде стигнаха неща с тази сделка? Съгласиха ли се да ни я продадат?

— Не. Но съм сигурен, че причината е само в упоритостта на сина на собственика. — Майкъл присви устни, ядосан, че не бе успял да се справи сам с такава незначителна сделка. — Моят човек в Оутли ми съобщи, че в най-скоро време банката отново ще напомни за задълженията им по заема, така че всичко е само въпрос на време.

— А предложи ли да купиш и стадата им? Нали имат само овце?

— Да. Това е поредното ти сполучливо хрумване, Кин — угоднически се съгласи Майкъл. — Още не съм се срещал с Джон Уитъкър и сина му, но съм сигурен, че ще успея да ги склоня.

— Не се съмнявам, че ще успееш — промърмори Кин, но очевидно мислите му бяха заети с друго.

Майкъл продължително го изглежда. През всичките тези години, откакто работеше за Джърмейн, нито веднъж американецът не бе губил самообладание, дори и по време на много трудните спорове с твърдоглавите общинари от градския съвет на Харогейт.

— Много съм любопитен, Кин, какво ще ми отговориш на един малко необичаен въпрос: винаги ли успяваш да наложиш своето?

Кин се извърна от прозореца и Майкъл се изненада от суровия израз на лицето му. Очите му бяха замъглени, каквито не ги бе виждал досега и сякаш гледаха през Майкъл, към нещо много, много далечно.

— Невинаги... — призна Кин след дълга, мъчителна пауза.

Майкъл забеляза и странното преbledняване на лицето на Кинестън, въпреки че тенът му прикриваше донякъде бледнината на страните му.

— Когато бях само на четиринадесет години, въобще не знаех как да постигна това, към което се стремях. Но постепенно научих нещо много важно: за всичко трябва да се плаща.

Той отново се извърна към прозореца и загледа сивата градска улица под сградата. После обърна взор към посивялото небе, натежало от мрачни дъждовни облаци. Мислите му се рееха далеч през океана към сивите улици на Ню Йорк. Някъде там се криеше той, Кин знаеше това. Изчакваше да удари неговия час. А дотогава вероятно ще плете планове за отмъщението си.

Нали за всичко трябва да се плаща.

ГЛАВА 3

Ню Йорк

Съдията се настани зад масивното бюро и Мериън Вентура Прескът нервно се размърда в креслото си. Съдията Бренда К. Фултън погледна първо към нея, а после към Ланс Прескът, но проникателният ѝ поглед ги прецени като безинтересни. Веднага се обърна към адвокатската скамейка. В този момент Мериън едва не прихна в смях. Винаги ставаше така — когато нервите ѝ бяха много опънати, в най-неочакваните мигове я напушваше смях. С нетърпение чакаше да се свърши този фарс.

— Доколкото разбирам, от последната ни среща в тази зала ситуацията не се е променила, така ли е? — дрезгавият глас на Бренда Фултън, с непогрешим акцент от щата Мисисипи, внезапно проряза надвисналата тишина.

— Не, Ваша Чест, не се е променила. — Бърнард Менс, нейният адвокат, пристъпи напред и заговори със сърцераздирателен тон, способен да разчувства и най-коравосърдечните типове. — Мистър Прескът просто отказа да съблюдава клаузите от предварителния брачен договор, който е подписал, преди да сключи брак с моята клиентка.

— Ваша Чест, колегата няма право да оказва недопустимо влияние върху моя клиент... — Адвокатът на Ланс, Ърнест Уент, нисък, суховат на вид особняк, млъкна веднага щом съдията Фултън надигна ръка.

Бренда Фултън се наведе напред и черната ѝ тога прошумоля — това бе единственият звук, който можеше да се чуе в притихналата зала. Стоманеносивите ѝ очи огледаха присъстващите, издавайки леко насмешливата ѝ, но въпреки това безпристрастна оценка. Всички тук прекрасно знаеха коя е Мериън Вентура Прескът — единствената дъщеря на всемогъщия Лесли Вентура, чието богатство надали някой можеше да отгатне. Разполагаща с акции от почти всички компании на корпорацията Вентура, с луксозен мансарден апартамент във Вентура

Тауърс — разкошния хотел на баща ѝ, както и с внушително имение в щата Кънектикът, без да се броят кожените манта и бижутата ѝ. Богатството ѝ бе оценявано от светските хроникьори някъде към петдесет милиона. Изглежда достойна за тях — помисли си с лека завист Бренда Фултън, докато мимоходом оглеждаше дребната ѝ, но елегантна фигура, облечена в бял ленен костюм, модел на Живанши. Тъмнозеленото копринено шалче добре хармонираше на бялата ѝ кожа. Лъскавата ѝ смолисточерна коса бе оформена в елегантен кок. Перлените обици само подсилваха ефекта. Тя наистина потвърждаваше митовете за баснословно богатите нийоркски наследнички. Само очите ѝ не се харесаха на Бренда. Те гледаха втренчено лицето на съдията, тъмнокафяви, изпълнени с любопитство и едва прикрит присмех. Да, очите на хората винаги говорят най-добре за характера, помисли си тя.

Съдията Бренда Фултън се обърна към съпруга, който само след минути щеше да бъде бивш съпруг. Ланс Прескът III, облечен с костюм за хиляда и двеста долара, със скъпа прическа, вратовръзка и златен часовник, изглеждаше съвсем типичен представител на свръхбогатите манхатънски фамилии. Младият елегантен джентълмен бе известен със склонността си към съмнителни финансови операции. Семейството, от която произхождаше, някога е била сред най-заможните и няколко поколения от нея са били причислявани към елита на обществото. Връхната точка във възхода на фамилията датира около началото на века. Голямата депресия от 1929 година лишава Прескът почти от всичко. Останал бе само бляскавият произход и високият обществен статус. Въпреки това, членовете на фамилията продължавали да живеят така, сякаш още са част от каймака на обществото. И донякъде успяваха — доказателство за успеха им беше последният Прескът, застанал сега пред съдията Бренда Фултън. Мъжете, а също и жените от тази фамилия, винаги съумяваха да сключват много изгодни бракове.

— Надявам се, мистър Уент, че ще ми представите съответните документи и доказателства за своето твърдение.

Съдията Фултън отново прелисти папката пред себе си. Леко пресипиналият ѝ глас с нищо не издаваше намеренията ѝ.

— О, да, ето документа, който търсех. В него се споменава, че „... върху мистър Прескът е бил оказван злонамерен и предумишлен

натиск от страна на неговия тъст...“.

Бренда Фултън хвърли кос поглед към адвоката на Ланс Прескът III, който побърза да измъкне нова папка с документи от престижната си чанта от крокодилска кожа. Мериън Прескът и нейният защитник нервно се спогледаха, но само след миг Бърнард Менс скептично поклати глава и се подсмихна презрително.

— Притежавам нужното доказателство, Ваша Чест. — Уент ѝ подаде документа с добре заучен елегантен жест. — Както сама ще се уверите, Ваша Чест, мистър Вентура на практика е заплашвал...

— Мога сама да го прочета, мистър Уент — сръза го Бренда Фултън.

Адвокатът Уент благоразумно предпочете веднага да се върне на мястото си.

Ланс Прескът остана прав, с изпънат гръб, без да отделя втренчения си поглед от съдийската маса. Излъчваше предразполагаща непринуденост. С цялото си поведение се стремеше да олицетворява идеалния съпруг, джентълмен до мозъка на костите си. С удоволствие носеше ореола на прославената фамилия, докато онези от рода Вентура не бяха нищо повече от случайно попаднали в изисканото общество недодялани новобогаташи. И бяха проникнали там единствено благодарение на него, Ланс Прескът III. Заради него сватбеното тържество, което сроди и двете фамилии, беше отразено подробно на цяла страница в „Ню Йорк Таймс“.

— Този документ изглежда съвсем редовен договор за съвместна дейност, мистър Уент. — Резкият тон на Бренда Фултън върна Мериън към действителността. — Не виждам причина да не бъде признат, но не разбирам каква връзка има с иска за издръжка?

— Но... Ваша Чест, Лесли Вентура наистина е изнудил моя клиент да подпише предварителния брачен договор. И той не е имал друг изход, защото ако не беше го сторил, сега нямаше да бъде вицепрезидент на фармацевтичната компания „Вентура“.

Бренда Фултън свали очилата си и погледна адвоката в очите.

— Вашият клиент, мистър Уент, с нищо не е бил задължен да подписва подобен документ... — безпристрастно отбеляза тя, — направил го е по собствено желание. А след като му е бил обещан толкова висок пост и съответното високо възнаграждение, не е чудно, че той се е съгласил да положи подписа си под горечитирания

предварителен брачен договор. Мистър Менс, вашата клиентка действително ли е съгласна да изпълни всички клаузи, посочени в това споразумение?

— Да, Ваша Чест — веднага потвърди Бърнард Менс. — Нося копие от банков ордер за петстотин хиляди долара. — Той измъкна документа от чантата си и го постави на съдийската маса. — Моля, Ваша Чест, да обърнете внимание на подписа на моята клиентка за отказ от право на собственост върху автомобила „Ферари“, както и на факта, че мисис Прескът прехвърля на Ланс Прескът правата на собственост за вилата в град Стоув, щата Върмонт.

Съдията взе документите, прегледа ги внимателно, а после ги подаде на адвокатката на Прескът Ърнест Уент, който ги пое с нескрита подозрителност, като че ли бяха напоени с отрова.

Бренда Фултън отново се обърна към Ланс и Мериън Прескът. И двамата бяха пребледнели и неспокойни, но по различни причини.

— Тъй като няма изгледи двете страни да стигнат до взаимно приемливо споразумение, базиращо се на двустранен компромис, аз удовлетворявам молбата за развод. Що се касае до юридическите последствия, които следват от въпросното предбрачно споразумение, потвърждавам иска на мисис Мериън Маргарет Вентура Прескът за валиден. Остават в сила всички клаузи от гореспоменатия предварителен брачен договор. Гарантирам с подписа си, че всички съдебни процедури са изпълнение при стриктно спазване на юрисдикцията на щата Ню Йорк. Обявявам, че от този миг вие сте разведени.

Мериън се вцепени. Съвзе се едва когато Бърнард Менс, нейният адвокат, леко я докосна по ръката над лакътя и ѝ намигна предпазливо. Още не можеше да повярва, че бе настъпил краят на многогодишния кошмар. Изправи се колебливо, леко залитна, преди да пристъпи към масивната зелена врата. Едва извън залата, в хладното мраморно фоайе, дълбоко си пое дъх.

— Е, мис Вентура, как се чувствате сега като свободна жена? Евтино се отървахме, нали? — запита я Бърнард.

Добрят фамилен адвокат никога не забравяше, че задълженията му към клиентите не приключваха с изслушването на съдийското решение. Налагаше се, при това доста често, да им помага да се съвземат и да осъзнаят внезапната промяна в живота си.

— Евтино, само що се отнася до парите — мрачно уточни тя. — Само аз си знам колко нерви съм похабила през цялото това време. Никак не е евтино.

За миг си припомни униженията, които ѝ се наложи да изтърпи заради несекващите изневери на Ланс. Колко пъти бе плакала, когато с пренебрежението си я бе карал да се чувства непривлекателна и нежелана. Припомни си и хапливите подмятания, които чуваше почти на всяко парти, как Ланс харчел с щедра ръка милионите на фамилията Вентура, при това почти винаги не в компанията на съпругата си. Не можеше да забрави и разочарованието, изписано върху лицето на баща си, когато му призна, че повече не може да издържа и е решила да поиска развод. Да, наложи се доста дълго да се измъква от тази яма, в която сама се беше насадила. Но най-после беше свободна.

— Вашият бивш съпруг изглежда няма намерение да се отказва от борбата — отбеляза Бърнард Менс.

Но кой би се учудил, познавайки Ланс Прескът? Петстотинте хиляди долара и супермодерното „Ферари“ нямаше да задоволят за дълго претенциите му. Особено след като майка му щеше да поиска своя дял от парите, в което адвокатът Менс не се съмняваше. Мойра Прескът бе положила много усилия, за да стане синът ѝ съпруг на „принцесата“ от фамилията Вентура, затова вероятно нямаше да му прости огорчението си от провала му.

— Струва ми се, че мистър Прескът трудно ще се примири с днешното поражение — повтори Бърнард Менс, предполагайки, че доверителката му не го е чула.

Мериън не можа да сдържи смеха си. Е, вече никой не можеше да му помогне. Най-малкото тя имаше желание да му съчувства. Ланс, въпреки ангелския си лик, притежаваше дяволски непоносим характер, който тя, за съжаление, бе принудена добре да опознае. Но нали вече всичко свърши. И то благодарение на баща ѝ, пред когото Ланс никога не се осмеляваше да повиши тон.

— Никой не може да се сравнява с баща ми — тихо промълви тя, а адвокатът благоразумно предпочете да не коментира.

Мериън се обърна леко назад и зърна Ланс, който тъкмо излизаше от кабинета на съдия Бренда Фултън, придружен от адвоката си.

За миг погледите им се срещнаха. Тя изтръпна и веднага извърна глава.

— Хайде, Бърнард, по-скоро да се махаме оттук. Искам да те поканя на обед. Ти се справи отлично — добави тя.

— С най-голямо удоволствие, мис Вентура — кимна Бърнард.

Този път опитният адвокат бе напълно искрен.

Ланс ги проследи с мрачен поглед. Зелените му очи се присвиха, зениците му светнаха с омраза. Напомняше на отровна змия, застинала в очакване на скок. Успя бързо да се съвземе. Ърнест Уент раздруса ръката му и Ланс веднага се усмихна небрежно. Никой не биваше да заподозре, че този модно облечен млад джентълмен, с фин костюм и безупречна прическа се измъчва от дълбоко спотаена ненавист. Толкова силна, че органически не можеше да понася дори отдалечаващата се дребна женска фигура. Мериън с бързи крачки напускате сградата на съда.

„Кучка. Кучка. Проклетата кучка!“ — изруга наум Ланс Прескът.

Мериън изчака Бърнард да потегли с колата си, обърна се и кимна на портиера пред входа на „Вентура Тауърс“.

— Здравей, Чивърс — подразни го тя и му дари една слънчева усмивка.

— Здравейте, мисис Прескът.

— Моля те, Чивърс, запомни добре: от днес отново съм мис Вентура — нареди му тя и влезе във фоайето, откъдето взе специалния асансьор, който обслужваше само нейния мансарден апартамент, заемащ почти половината от последния етаж на високата сграда.

Още щом влезе, Мериън захвърли бялото си палто върху най-близкия фотьойл и въздъхна с облекчение. Дългите тъмнозелени завеси очертаваха прозорците, през които се разстилаше великолепна гледка към Манхатън. По стените на хола ѝ, ценителите биха разпознали оригинални платна от Салвадор Дали, Анди Уорхол и, разбира се, от Кийт Вентура. Очевидно напоследък сред цветарите са на мода оранжевите тигрови лилии, защото всички вази бяха препълнени само с тях. Младата жена смъкна елегантните обувки и веднага се запъти към банята. Напълни ваната с пяна с аромат на фрезия и в следващия половин час не излезе от нея.

Бавно, много бавно започна да идва на себе си. Едва сега истински осъзна, че завинаги се е отървала от Ланс и от жалката имитация на брачен живот. Това бе толкова хубава новина! Надигна се във ваната, малките ѝ гърди с розови зърна се показаха изпод пяната, а тя се опита да си припомни какво бе изпитвала в деня на сватбата си с Ланс. Тогава бе само на осемнадесет, а това все пак беше някакво извинение, че не бе преценила жениха. Пък и нямаше никакъв опит с мъжете. Защото никой не смееше да припари до любимата щерка на Лесли Вентура. Пазеха я за кандидати от престижни родове, за някой като Ланс Прескът, чието родословие можеше да бъде проследено чак до първите заселници на Америка, пристигнали на борда на прочутия кораб „Мейфлауър“ в началото на седемнадесети век. Но дори на тези привилегировани господа се позволяваше да се доближават до „принцесата от рода Вентура“ (както я наричаха светските хроникьори) само по време на някой благотворителен бал. Затова именно, тя нямаше абсолютно никакъв опит в преценките си за мъжете. Чудно ли бе, че Ланс успя да ѝ завърти главата? В цял Манхатън нямаше по-изискан кавалер от него.

Тя излезе от ваната, загърна се в пухкавата хавлия и застана пред високото огледало. В него се отразяваше приятна фигура, висока над метър и шестдесет. Беше двадесет и четири годишна жена, с дълбоки тъмни очи и блестяща черна коса, която се спускаше на фини къдрици по слабите ѝ рамене.

„Признай си го, Мериън! — каза си тя. — Ти си само принцесата на рода Вентура. Не си направила нищо, за да заслужиш огромното си богатство, абсолютно нищо.“ През целия си живот не бе работила нито един час. Единствените ѝ задължения бяха свързани с организиране или участия в благотворителни коктейли и приеми.

Обърна се рязко с гръб към огледалото. Приблужи се до вградения гардероб, който заемаше цялата стена и изтегли плъзгащата се врата. Измъкна една пола в бледопрасковен оттенък, модел на Емануел, после избра към нея кремава блуза, чиято кройка не бе хит на модата. Облече се без да бърза и среса косата си. Още не се чувстваше отпочинала, макар че разводът вече беше зад гърба ѝ. Мериън знаеше, че ще ѝ трябва още доста време, докато се възстанови напълно. Но сега все още беше прекалено изтощена, за да посрещне каквото и да е ново предизвикателство. Приблужи се до огромното легло, английска

изработка, принадлежало (според твърденията на колекционерите) на императрица Жозефина, любимата първа съпруга на Наполеон I, и зарови лице в гладките сатенени възглавници. Днес бе най-мъчителният ден в живота ѝ. Но всичко вече свърши, слава богу!

След пет минути я сепна телефонът. Натрапчивото, рязко звънене безмилостно я изтръгна от сладкия ѝ унес.

— Кой е? — кисело запита тя.

— Мериън, ти ли си? Добре, че те улучих. — Тя веднага разпозна леко провлачената интонация на Керъл Балинджър, последната компаньонка на баща ѝ — приятна жена на средна възраст, чийто единствен син се състезаваше за място в Сената. Толкова бе необичайно тя да звъни на този телефон, че сърцето на Мериън се сви в неясно предчувствие.

— Нещо с татко ли? — Въпросът се изплъзна от устната ѝ неочаквано и за самата нея. Изрече го прекалено тихо, явно Керъл нищо не бе чула, тъй като продължи с нескривана тревога в гласа.

— Слушай ме внимателно, Мериън. Стана нещо ужасно... много съм изплашена. Кийт беше... беше съвсем добре до вчера... но снощи е прекалил с някакъв наркотик. Сега сме в интензивното отделение... Знаеш ли пътя до болницата „Манхатън“? Мисля, че е по-добре веднага да дойдеш, скъпа. Баща ти е много разстроен.

— О, не... — отчаяно прошепна младата жена. — Веднага... веднага тръгвам!

За щастие около „Вентура Тауърс“ винаги чакаха празни таксите и след броени минути тя вече пътуваше към болницата. Седнала на задната седалка, тя нервно хапеше устни, без да обръща внимание на студения мартенски въздух, нахлуващ през смъкнатото стъкло. Едва не се задушаваше от притеснение, затова помоли шофьора напълно да отвори прозореца. Отдавна знаеше, че Кийт пуши трева, но не очакваше да прекали със свръхдоза. Затвори очи и си спомни последната среща с единствения си брат. Беше в неговото ателие в долен Ийст Сайд. Той бе наел тази мансарда въпреки неодобрението на баща им. Тогава Кийт седеше край масата заедно с неколцина приятели, художници-модернисти, които не спираха да ѝ досаждат с неразбираеми щуротии за новата пънк вълна в неоимпресионизма. Брат ѝ пиеше направо от бутилката с евтино червено вино, а джинсите му бяха изпоцапани с маслени бои от всички цветове на дъгата. Тя

знаеше, че Кийт ненавиждаше да се занимава със сделки и акции и когато по изричното настояване на баща им бе работил в офиса на компанията, предпочиташе да скицира лицата на секретарките, вместо да се съсредоточи върху последните бюлетини от фондовата борса. Може би именно тази негова неудовлетвореност го беше подтикнала към твърдите наркотици? Сърцето ѝ се сви болезнено. Кой можеше да предполага, че ще се стигне дотам? Мериън погледна разсеяно през прозореца и тръсна глава. Догадките едва ли ще помогнат. Само баща им може да му помогне да стъпи на краката си. Има толкова модерни клиники, като онази на Бети Форд, в която напоследък правели истински чудеса.

Мериън плати на шофьора и се втурна към гишетата в партера на огромната болница. Измъчваше я парещото чувство за вина. Кийт винаги бе разчитал на нея, защото единствено тя от многобройното им семейство го разбираше. Фамилия Вентура наброяваше безброй братовчеди, чичовци и племенници, които до един работеха в централния офис и се гордееха с привилегированото си положение, но не спираха да завиждат на Кийт, бъдещият наследник на финансовата империя „Вентура Индъстрийз“.

— Ох, Кийт, какво си сторил, Кийт... — прошепна тя, но в следващия миг устните ѝ се стегнаха, раменете ѝ се вцепениха, щом видя, че от отворената кабина на един от асансьорите уплашена ѝ махна с ръка Керъл Балинджър.

— Той е на петия етаж — извика ѝ Керъл.

— Но... но там е интензивното! — изстена Мериън, пребледня и се затича към вратата.

Когато се озова в коридора на петия етаж, ослепително бял и неприятно миришещ на някакви дезинфектанти, очите ѝ се разшириха от ужас — през двете стени, изцяло остъклени, се виждаха онези отвратителни машинарии, с помощта на които лекарите опитваха да помогнат на умиращите в последните им мигове. Подсъзнателно тя схвана, че всичко е много по-сериозно и по-тревожно, отколкото си го бе представяла в таксито на път за болницата. Керъл я изгледа изпитателно докато прекосяваха коридора. Завиха зад първия ъгъл и спряха. Сцената, която се разкри пред очите им беше като мрачен кадър от филм на ужасите.

Вратата на стаята зееше широко отворена. Лесли Вентура, облегнат на стената, хлипаше безпомощно, без да се опитва дори да изтрие сълзите, стичащи се по посивялото му лице. Броени минути преди това той бе един стегнат, мускулест мъж, способен да помести канара. Такъв го знаеха всички. Едрата му глава, с все още черна коса, сивееща само по краищата, мургавият му тен и властните му маниери обикновено заблуждаваха непознатите, когато се опитваха да отгатнат възрастта му. Но сега внезапно се бе състарил. Изглеждаше сломен, променен до неузнаваемост. Мериън се изплаши за баща си. Никога не го беше виждала така безпомощен. До него пристъпваше нервно Морис Джормън, семейният лекар на фамилията Вентура от тридесет години насам.

— О, боже, Лес... така съжалявам... безкрайно съжалявам. Но вече нищо не може да се направи. Дозата, която е поел... дори да бяхме пристигнали час-два по-рано, пак нямаше да...

Мериън усети как подът се олюлява под нозете ѝ. Залитна, опря се о стената, изохка от внезапната силна болка. Нима Кийт... Кийт е мъртъв. Завинаги ги бе напуснал.

Керъл веднага ѝ подаде стол, защото се олюляваше и коленете ѝ се подгъваха.

— Поне не е страдал, Лес. — Гласът на Морис достигна като през мъгла до съзнанието ѝ.

Мериън се залови за тази мисъл като удавник за сламка: Кийт не понасяше болката, мразеше всяко страдание.

— Загубих сина си, единственият! — изохка Лесли Вентура.

Стонът му бе ужасяващ и накара Мериън, Керъл и сестрата да подскочат от уплаха. Само д-р Морис не реагира. Той отлично знаеше, че Кийт бе наясно с въздействието на различните наркотици и едва ли би допуснал по невнимание инжектирането на смъртоносна доза.

— Какво ще правя сега, когато него го няма? — отчаяно извика Лесли. Лицето му се сгърчи от болка.

— Нали имаш Мериън — опита се да го утеши д-р Морис Джормън и го стисна за рамото.

Лесли Вентура отново изпъшка, но после се спря и в следващия миг изненадващо се разсмя:

— Та Мериън не ми е син — ядовито просъска той и отблъсна ръката на лекаря. — Тя не е моя наследница! По дяволите, тъкмо днес

се разведе, без дори да ми е родила внук!

— Не се чуваш какво приказваш! — извика му Морис. — Говориш така, защото си в шок. — Той задърпа стария си пациент към вратата, после го поведе по коридора, далеч от двете жени, които стояха вцепенени.

Керъл се извърна към Мериън. Когато срещна ужасения ѝ поглед, Керъл осъзна колко бе наранил Лесли единствената си дъщеря.

— Ох, мила... — трескаво зашепна тя, но очите на Мериън не можеха да се отлепят от зейналата врата, през която видя как сестрата забули с белия чаршаф лицето на Кийт.

Отметна отчаяно глава. Какъв ужас. Господи, какъв ужас!

Мериън се обърна и побягна по коридора.

Керъл дълго стоя сама в притихналия коридор, молейки се Лесли Вентура да не изгуби в един ден сина и дъщеря си.

ГЛАВА 4

Брин рязко натисна спирачките и трактора заора в калната почва. Няколко овце изблеяха уплашено и побягнаха встрани. Тя посегна към бинокъла, който винаги стоеше в кабината, и го насочи към кафявото петно, което рано тази сутрин бе забелязала в далечината. Ето го! Там, над тресавището Мърленд. Да, това бяха те! Широка самодоволна усмивка озари лицето ѝ, разкривайки белите ѝ равни зъби. Успокоена, тя проследи с поглед ято диви патици, което се рееше в небето в безупречна дъга. Дали още някой ги беше видял? Бяха долетели, толкова рано напролет в Йоркшир, което си беше истинско чудо.

Брин се отпусна на седалката и въздъхна примирено. Никой наоколо не се интересуваше от птиците, освен братовчед ѝ Ейдриън. Той я бе научил на много неща за живота на пернатите обитатели. Пристигнал бе от Йорк, още като дете, и оттогава се бе влюбил в тази глуха, девствена долина. Тъкмо той отвори очите на Брин за заобикалящите ги природни чудеса, на които тя не бе обръщала внимание. Девојката въздъхна, очарована от красивата гледка. В следващия миг вече стискаше здраво кормилото на трактора, защото отдавна трябваше да е стигнала при ямите с оборски тор в края на долината. Тъкмо днес не биваше да се бави, защото бе решила да се прибере в къщата, преди Кати да се е събудила. Намръщи се, когато си спомни неочакваното пристигане на по-голямата си сестра вчера привечер. След като целуна набързо Брин и баща си, Кати веднага се прибра в стаята си, заключи вратата и си легна. Не пожела да хапне нищо. Това бе толкова необичайно за нея, че Брин дълго след полунощ не можа да заспи, разтревожена за сестра си.

Затова сега побърза да се прибере във фермата и се зарадва, когато се увери, че Кати все още не е станала. Ето това вече беше типично за нея, с усмивка си каза Брин и се зае да приготви чая. Набързо запече филийки, подреди ги върху подноса заедно с маслото и домашното сладко и се упъти по тесните дървени стъпала към горния

етаж. Спря се на втория завой, където бе най-тясно, защото имаше опасност да събори подноса.

Вчера, преди пристигането на Кати, Брин изчисти набързо някогашната стая на сестра си. Смени чаршафите и извади от дъното на големия черен скрин изсушени листа от рози, за да ароматизира поне малко застоялия въздух в помещението, необитавано от години. Изми прозорците, окачи старите пердета, ушити от памучен плат в жизнерадостно люляков десен. Постави на масичката любимата ваза на сестра си, в светловиолетов цвят, която измъкна от пращия таван и я напълни с кокичета и минзухари.

Дъските на горния етаж издайнически проскърцаха под краката ѝ. Брин почука само веднъж и отвори вратата. Припомни си с носталгия отминалите години, когато сестра ѝ спеше в същата тази стая и извика с престолено сърдит глас:

— Ставай от леглото, поспаланке! Знаеш ли, че навън овцете отдавна са по полето?

— О, я стига с тези глупости! — измърмори Кати, но се измъкна с усмивка на уста изпод вълнените одеяла.

Брин палаво издърпа пердетата, за да пропусне в стаята оскъдните лъчи на мартенското слънце.

— Тук е дяволски студено — оплака се Кати. Явно беше забравила, че във фермата Равенхайт никога не е имало централно отопление. Изгледа сестра си с неодобрение. — Не е чудно, че непрекъснато се мъкнеш с тези селски дебели бодливи пуловери и анцузи. — Очевидно Брин никак не беше се променила, откакто Кати бе заминала за Лондон. — Брин, защо не се подложиш на някаква диета? Нито веднъж ли не ти е хрумвало, че може да ти повлияе добре? — Думите ѝ се изплъзнаха, преди да се усети, но веднага млъкна сконфузено, забелязвайки червенината, обляла за секунди свежото лице на по-малката ѝ сестра и мъчителното ѝ преглъщане. — Е, прощавай де, забрави го... все едно, че нищо не съм казала — побърза да вземе думите си назад Кати. — Просто тази сутрин съм покисела, това е всичко.

Но тайно в душата си Кати се радваше, че е по-красивата и че не прилича на сестра си, която оприличаваше на грозното патенце от приказката. Не ѝ се искаше да признае, че Брин беше одухотворена от

особена вътрешна красота, която я правеше привлекателна въпреки неугледните дрехи.

Брин успя да овладее обидата си, дори се усмихна на Кати.

— Да, разбирам. Да го забравим. А сега изяж всичко, докато не е изстинал чаят. Не съм ти донесла мед. Виждаш ли, още помня, че не го обичаш.

Сестра ѝ въздъхна и без да посегне към препечения хляб, веднага отпи от димящия чай. Смръщи недоволно вежди, защото едва успя да удържи голямата чаша, която приличаше повече на купа за супа.

— Трябва да извадя чаения сервиз от кафявия куфар — заяви тя и погледна към сестра си. — Купих го в Лондон, много престижна марка. Чувала ли си за магазина на Споуд?

— Споуд ли? Ами...

— Всички чаши са със златни ръбове. Истинско злато, не те поднасям. Поне така ми каза сър Лайънъл...

— Сър Лайънъл ли?

Очите на Брин се разшириха от изненада, а Кати внезапно се почувства виновна пред по-малката си сестра. Тя наистина се държеше като неблагоприятна кучка, а Брин никога не бе преставала да я обича. Такава си беше Брин, винаги мислеше само доброто на хората. За разлика от онези в Лондон, които се чудеха само кой на кого какъв номер да погоди — да не би някой да успее да ги изпревари в катеренето по стълбата на успеха.

— О, Брин, Лондон е един ужасен град, истински мравуняк! Така се радвам, че отново съм си у дома! Дори и да бях станала най-търсената манекенка в столицата, пак нямаше да се чувствам като тук. Разбираш ли какво искам да ти кажа?

Внезапно сълзите задавиха гърлото ѝ. Брин се смая от рязката промяна в настроението на сестра си. Никога не бе допускала, че Кати не е щастлива в огромния град, изпълнен с блясък и безкрайни възможности за преуспяване. Приблужи се до леглото на сестра си и веднага я прегърна, притискайки русата ѝ коса към гърдите си.

— Стига, стига, Кати, всичко вече е наред. Сега нали си у дома, ще видиш, ще всичко ще се оправи... — нежно зареди тя, допряла лицето на сестра си до зелената си вълнена жилетка.

Кати се насили да се засмее. Да, наистина сега отново беше в родния си дом. Тъкмо това бе най-тъжното.

Стоув, Върмонт, САЩ

— Трябва винаги да сме нащрек и да се стремим да не изоставаме от развоя на събитията. Благодаря ви за вниманието, джентълмени.

В малката зала за конференции, разположена на втория етаж на хотела, се разнесоха енергични ръкопляскания. Моргън се усмихна в знак на благодарност и кимна към слушателите от първите редове, които най-шумно изразяваха одобрението си.

— Сигурен съм, че сте съгласни от името на всички вас да благодаря на мистър Моргън от екологичното дружество в нашия щат за неговата загриженост и за поучителното изказване — обяви по микрофона представителят на дружеството, когото бяха избрали да се състезава в предстоящите избори за кмет на град Стоув. Той се впусна в пространна политическа реч, предназначена да убеди аудиторията в предимствата на неговата кандидатура.

В това време Моргън си пробиваше път сред тълпата. От двете страни на пътеката към него се протягаха ръце, за да го потупат окуражително. Той често се спираше, здрависваше се с най-ентузиазираните си поддръжници. Всички те вече бяха спечелени за каузата на екологичното дружество във Върмонт. За него нямаше по-голяма награда, защото бе посветил години от живота си на дейността за опазване на суровата планинска природа в родния си край. Сигурен беше, че пламенната реч, която току-що бе произнесъл, ще сложи началото срещу попълзновенията на компанията на Кинестън Джърмейн.

Някакъв студент препречи пътя на Моргън. Възрастен, посивял мъж, вероятно баща му, задържа момчето за ръкава, но то явно нямаше намерение да се укроти.

— Това беше голяма реч, мистър Моргън! — разпалено зашепна младежът. — Така се радвам, че най-после някой ще се опълчи срещу тези нахални богаташи. — Лицето му гореше от възторг.

Моргън се усмихна разбиращо.

— Може би сте местен жител, мистър...

— Хенк. Казвам се Хенк. Не, за съжаление не съм оттук. Пристигнахме с татко само за ваканцията.

— Но не сте отседнали в хотел „Джърмейн“, нали? — бързо попита Моргън.

Тази вечер основна точка в дневния ред на събранието беше протестът срещу намерението на Кинестън Джърмейн да построи още един хотел в Стоув. Компанията бе обявила, че планира той да заработи в навечерието на идната Коледа.

Студентът сърдито поклати глава.

— Разбира се, че не. Но не съм тукашен и нищо не ме заплашва. А вие... вие не се ли опасявате, че ще изгубите работата си, щом се осмелявате да се противопоставяте на такава мощна компания?

Моргън се усмихна и сви рамене. Кичур от черната му коса падна върху челото му. Очите му блестяха със страшен вътрешен огън, като полиран оникс.

— Все някой трябва да се захване с тази задача.

Моргън беше красив мъж. Висок метър и деветдесет, с будни черни очи, добре очертани скули и брадичка. Той излъчваше обаяние, на което трудно можеше да се устои.

Бащата на младежа, собственик и издател на малък вестник в щата Мейн, професионално бе преценил, че мистър Моргън е надарен оратор и навярно често се радва на успехи сред нежния пол. Забелязал бе, че присъстващите на събранието жени му ръкопляскат най-силно. Опитът му като издател веднага му подсказа, че една снимка на мистър Моргън в едър план на първа страница ще събуди интерес сред читателите. Може би си струва да вземе интервю от него.

— Здравейте, аз съм Алфред Джонс — побърза да се представи той, защото синът му не бе се досетил да го стори. — Притежавам малък независим вестник. Бихте ли се съгласили да поговорим за вашите идеи, мистър Моргън?

— Разбира се, нашето дружество се нуждае отчаяно от подкрепата на пресата — съгласи се Моргън. — Иначе големите корпорации ще продължават, несмуцавани от никого, да прекрояват света единствено според изгодата си, докато накрая ще стане невъзможно да живеем в този щат. И не само в него.

— Споделям вашата тревога — съчувствено отвърна издателят. — Но бих искал да разбера с какво именно компанията „Джърмейн“

застрашава природата в щата Върмонт. Нали още не е построен новият им хотел...

— Малък град като Стоув не се нуждае от още един хотел, господине — прекъсна го Моргън. — Не са ни необходими паркове, спортни площадки. Имаме нужда от по-чисти улици, защото сега навсякъде се търкалят отпадъци, които няма къде да бъдат рециклирани...

— Да, да, сигурно е така, но погледнете по-реално на нещата, мистър Моргън. Хората са лениви по природа. Никак не ги е грижа какво ще стане с природата, стига да не бъдат смущавани в личния си живот — възрази му Алфред Джонс.

— Именно оттам идват всичките ни беди — намеси се синът му и дългнестото му лице отново се зачерви. — Затова са ни нужни повече смелчаци като мистър Моргън. Ако сме единомишленици, ако сме по-задружни, може би ще успеем да...

— О, стига, стига! — сопна се баща му. — Кога ще се научиш да се държиш като зрял мъж? Жалко, че не приличаш поне малко на Том. Затова той сега...

Ушите на Моргън почти заглъхнаха. Не чуваше ли един друг глас, който много отдавна му бе говорил същите упреци: „... защо не приличаш поне малко на Кинестън...“. Колко пъти бе слушал тази омразна фраза? И колко хора му я бяха набивали в главата? Първо учителите в колежа: „Защо не учиш по-усърдно, като Кинестън?“. А и родителите му: „Ето че Кинестън пак се справи без да се оплаква с всичко, което му възложихме! А ти? Само се мотаеш из къщата...“.

И приятелите му все повтаряха: „Хайде бе, Моргън, хвърляй топката, какво се бавиш! Кинестън я мята два пъти по-далеч от теб, а пък е най-младият на терена“. Кинестън. Винаги Кинестън. Моргън мечтаеше как би ги събирал всички тях под един покрив, за да им покаже на какво всъщност е способен същият този прехвален Кинестън. Би им разказал как този „герой“ е заграбил стотици акра земя от лековерните наивници в четири щата, как е успял да забогатее за сметка на хиляди нещастници, останали на улицата. Особено му се искаше да би могъл да отвори очите на онези наивни преподаватели от колежа, които тогава си въобразяваха, че Кинестън ще използва знанията си за нещо добро и полезно. Щеше му се да може да покаже и на хлапаците от училищния баскетболен отбор, че никак не е весело да

се работи на строежа на поредния хотел, собственост на Кинестън. Срещу мизерна надница. А пък на родителите си... Той пое дълбоко дъх, сломен от внезапния болезнен спомен. Не, на родителите си вече нищо не би могъл да докаже. Но и да бяха живи, пак нямаше да му повярват. Никой вече му няма доверие. Особено след онова черно предателство. Дори и той, който си въобразяваше, че много добре познава характера на Кинестън, се бе оказал напълно неподготвен за подлата му, нечувано дръзка постъпка. Не бе очаквал, че Кинестън може да бъде способен на такава жестокост. Колко наивни са хората понякога, а най-вече той самият... Прехапа устни до кръв. Не, никога вече няма да бъде толкова лековерен. Затова сега се подготвя за решаваща схватка с компанията на Кинестън Джърмейн. Почти е готов...

Моргън долови инстинктивно, че два чифта очи следят напрегнатото изражение на лицето му и мигом се върна към реалността.

— Съжалявам, но не за пръв път наблюдавам спор между баща и син. Между поколенията винаги съществува непреодолима пропаст. Опасявам се, господа, че вече закъснявам, налага се да се разделим. Може би друг път ще успеем отново да побеседваме. — Измърмори още няколко думи, извинявайки се, и се отдалечи, ядосан от моментната си слабост.

Но само след няколко крачки трябваше отново да спре, защото една висока брюнетка, в яркооранжева рокля го хвана за ръката.

— Чух всичко — започна тя, а едрите ѝ черни очи го гледаха ласкаво. — Вие наистина ли сте толкова запален по тези акции за опазване на природната среда? — попита непознатата със снишен глас.

— Да — утвърдително кимна Моргън, стреснат от неочаквания въпрос.

— И през целия си живот не сте напускал щата Върмонт? Затова ли не искате да се строят тук нови хотели, като онази грамада на компанията „Джърмейн“?

Тя видя как раменете му потръпнаха, а в черните му очи припламна яростно огънче. „Този мъж наистина е много вълнуващ“, каза си жената и усети как неочаквана тръпка полази по гърба ѝ. Харесваше силните мъже, винаги ги бе обожавала. Мъжете, които знаят какво искат и как да го постигнат, които носят огън в сърцата си,

като този никому неизвестен природозащитник от глухото градче Стоув.

— Не става дума само за един хотел — живо ѝ възрази Моргън. — Ще бъде засегната цялата околност, инфраструктурата, планинският природен парк. Това е нещо толкова важно за... — Внезапно млъкна и поклати глава. На устните му за кратко заигра усмивка, но скоро от нея не остана следа. — Простете, мис, както винаги, пак се разпалих. А сега трябва да си вървя.

Непознатата се усмихна разбиращо.

— Е, май това не е всичко, нали? — Тя се приближи по-плътно до него и Моргън се сепна от неочакваната гальовна нотка в гласа ѝ.

— Да, така е — призна той след кратък размисъл. — Преди известно време изгубих фермата си заради компанията „Джърмейн“. Всъщност оттогава изминаха двадесет години. — Той тръсна глава и изгледа хората от събранието с присвити очи. После се приближи към прозореца в дъното на залата и погледна навън.

Зимата вече отстъпваше владенията си на пролетта и не след дълго всички скиори и туристи щяха напуснат градчето Стоув. Но не и компанията „Джърмейн“. Нали вече притежаваше хотели в Килингтън и Шугърбуш — два първокласни планински курорта. Ето че бяха избрали родния му край за най-новото си завоевание.

Всъщност той би трябвало да се радва, че Кинестън ще се завърне във Вермонт. Така щеше да му бъде под ръка. Много трудно му беше да следи какво върши Кинестън в далечна Англия.

— Съжалявам, драги — кисело промърмори непознатата, след като се убеди, че чернокосият красавец не се интересува в момента от мимолетни интимни авантюри. Жалко. Сигурно е превъзходен в леглото...

— Аз също — тихо рече Моргън, на часа забравил за жената. — Аз също.

В кухнята Брин изрязва мазнината от едрите късове овнешко месо и ги пусна в огромна тенджера. Кати я наблюдаваше мълчаливо. Сестра ѝ бавно и методично обели лука, нарязва морковите и ги добави в тенджерата, заедно с пашърнака и шведското цвекло. Кати се бе окопитила и дори си задаваше въпроса дали ще успее да издържи цял

ден във фермата. Но къде да отиде? Очертаваше се безбрежна скука. Сигурно довчера няма да знае как да опише този ден в дневника си. Къде е дневникът ѝ! Скочи от стола и се затича нагоре по стълбата. Втурна се в стаята си и започна да рови трескаво из куфарите. По дяволите! Как е могла да го забрави в лондонския апартамент! Кръстосваше стаята на горния етаж, излязла извън кожата си от яд. Дори влезе в стаята на Брин, за да претърси набързо чекмеджетата на шкафа ѝ. Кой знае, може пък Брин да го е намерила снощи и да го е скътала, каквато си бе подредена. Попадна ѝ тетрадката, в която Брин бе записвала какво планира да върши през всяка следваща седмица. Порови из страниците, гъсто изписани с красивия почерк на сестра си. На всяка цена трябваше да си намери някакво занимание, за да не полудее от скука. Кати слезе на долния етаж тъкмо когато Брин свършваше да мете пода в кухнята.

Мъжете се появиха на прага точно в дванадесет. Кати ги гледаше с радост. Близнаците първи се настаняха около масата, вдигайки гюрултия до бога. Те се преструваха, че не ѝ обръщат внимание, но всъщност бяха по-шумни от друг път, за да привлекат интереса ѝ. Всички във фермата прекрасно знаеха, че тяхната Кати бе успяла да се наложи като модел, и то не къде да е, а в самия Лондон.

— С теб ще седнем от другата страна на масата — рече ѝ Брин и внимателно постави двете почти препълнени купи върху дървени поставки. — Нали нямаш нищо против, Кати?

Кати хвърли подозрителен поглед към купата пред нея. Беше пълна с късове месо и варени зеленчуци. Зърна плуващите тестени топчета и усети, че стомахът ѝ се обръща.

— Тук явно нищо не се е променило — недоволно процеди тя.

В просторната кухня, оживена от глъч само допреди минута, внезапно се възцари тягостна, напрегната тишина. Кати прехапа устни, смутена от натежалите погледи на мъжете, вперени в нея. По дяволите, докога все на нея ще се случва!

— Искан да кажа, че... — смутено започна да се оправдава тя, — че е хубаво отново да се върнеш у дома. Лондон е много голям, ама у дома е най-уютно и... Пък и да се занимаваш със снимки и модни списания не е чак толкова приятно, както си въобразяват някои. По двадесет момичета се боричкат за едно място и не е чудно, че се озлобяват всяка срещу всяка...

— Стига, Кати, не се измъчвай — побърза да я утеши сестра ѝ. — Вече си сред свои, в Равенхайт, в нашата ферма. Ще видиш, че в най-скоро време всичко ще се уреди.

Кати внезапно прихна, но побърза да затули с ръка устата си. Усети се, че смехът ѝ прозвуча истерично. Милата Брин. Скъпата пълничка, грозничка Брин, която още обича своите овце, разходките по студа и разговорите привечер край печката. Нека си живее с моминските илюзии. Но тя, Кати, нямаше право да се самозаблуждава — старият Равенхайт никога вече нямаше да бъде неин дом. Брин не може да го проумее. И тъкмо затова тя, Кати, ще трябва да преодолее себелюбието си и да постъпи по-различно от друг път. Нещо, което никога досега не ѝ се беше налагало.

— Да, Брин, така е. Не мога да ти обясня колко щастлива се чувствам, че отново сме заедно. Не знам какво бих правила без теб и без татко. Не знам и какво щеше да се случи с мен, ако не бях се върнала в Равенхайт. Защото тук наистина се чувствам като в убежище.

„По-скоро се чувствам като в затвор“, мислено добави тя.

Столтът на Джон Уитъкър проскърца. Той се надигна и се приближи до Кати, за да я прегърне.

— Всичко е наред, моето момиче. Нищо лошо не си сторила, като си се върнала у дома, след като светът навън се е оказал толкова жесток към теб. Нали така, Бриони Роуз?

Брин кимна замислено, измери с поглед баща си и Кати, сгушена в прегръдката му. Внезапна студена тръпка пропълзя по гърба ѝ. Нещо тук не беше както трябва. Нещо много, много важно, решаващо. Но сега нямаше време да гадае.

Кати се оживи, окопити се и отново се превърна в чаровницата, която помнеха всички. Дори опита овнешкото, макар от проникателния поглед на Брин да не убягна фактът, че сестра ѝ преглъщаше насила. Мъжете мълчаливо се хранеха, притеснени от емоционалната сцена, разиграла се току-що пред очите им, и приключиха с обяда по-бързо от друг път. Веднага след това се изнизаха навън, един по един, кимвайки набърже в знак на благодарност към двете сестри.

Брин изчака баща им да излезе в преддверието. Той тъкмо обуваше ботушите си, когато тя го хвана за ръката и го погледна право в очите.

— Каж ми какво те измъчва, татко!

— Не искам да те тревожа, момичето ми.

— Татко, моля те, не се опитвай да ме лъжеш! — каза Брин и по тона ѝ той разбра, че тя се бе досетила.

Той никога не бе успявал да скрие нещо от по-малката си дъщеря. Примирен, Джон мълчаливо ѝ подаде плика.

Брин отвори писмото. Беше от банката. Въпреки учтивите изрази и витиевия професионален език, младата жена веднага схвана замисъла на бюрократите от банковия офис в град Йорк. Даваха ѝ само един месец срок да изплати дължимите вноски, в противен случай щяха да обявят ипотеката за просрочена. Което означаваше, че ще имат напълно законното право да продадат фермата на когото си пожелаят. Разбира се, не бе трудно човек да се досети, че първият купувач, с когото ще се свържат bankerите, ще бъде онази проклета компания „Джърмейн“.

Брин въздъхна тревожно и замислено отметна от челото си кичур коса. Знаеше го, по-точно отдавна подозираше, че този миг рано или късно ще настъпи. И в същото време все не искаше да повярва. Утешаваше се с илюзорната надежда, че нещо ще се случи и проблемът им ще се уреди от само себе си. За нищо на света не искаше да изгуби фермата. Особено сега, когато Кати се нуждаеше от нейната помощ. Очевидно сестра ѝ бе преживяла някакво нещастие в Лондон и сега лекуваше раните си с топлината на родния дом. Затова тя ще се бори със зъби и нокти, за да се почувства добре в Равенхайт. Затова сега, повече от всеки друг път, бе решена на всяка цена да запази фермата. Не само заради баща си, но и заради спасението на сестра си.

Като начало Брин планираше непременно да се срещне с този Кинестън Джърмейн и лично да уреди този проблем веднъж завинаги. Да му каже всичко право в очите. Кой знае, може пък да разбере безизходицата, в която се бяха озовали?

ГЛАВА 5

Мериън излезе на тротоара и се огледа. Сградата на корпорацията „Вентура Индъстрийз“ отдавна не можеше да конкурира най-високите небостъргачи в Ню Йорк, защото имаше само тридесет етажа. Но пък на всеки етаж бяха разположени само офисите на корпорацията, в които безброй служители се грижеха за нарастването на богатството ѝ. Стотици чиновници и хиляди работници се трудеха неуморно за процъфтяването на компаниите, включени в гигантския конгломерат „Вентура Индъстрийз“.

Обърна се и видя как черната фирмена лимузина бавно потегли. От днес беше решила да ходи на работа с такси или пеша, защото разстоянието не беше повече от километър и половина. Безгрижните дни безвъзвратно бяха отминали за Мериън Вентура. Младата жена влезе в сградата и видя отражението си в едно от огледалата във фоайето. Вътре лампите светеха, за да разсейват здрача в навъсеното мартенско утро. За втори път днес тя изтръпна от обзелото я неясно, тревожно съмнение и увереността ѝ внезапно се изпари. При всяко появяване в сградата на корпорацията досега винаги я бяха посрещали като „принцесата“, като красивата и единствена дъщеря на всемогъщия шеф на „Вентура Индъстрийз“. Никога не бе идвала като обикновен член на клана Вентура. А сега беше решила да работи в компанията на баща си. Разтърси рамене, за да отпъди съмненията. Отправи се към дъното на фоайето. От бюрото до стената се надигна познатата ѝ секретарка, с миловидно лице и елегантен костюм.

— Добро утро, мис Вентура — поздрави я тя.

Мериън се усмихна в отговор на поздрава и се замисли колко бързо се разпространява мълвата. Вече я наричаха мис Вентура, а не мисис Прескът.

Но когато се отвори вратата на асансьора, част от бодростта ѝ се стопи. Най-горният етаж беше запазен за висшия ешелон от ръководството на „Вентура Индъстрийз“ — само дългогодишни служители, доказали предаността си към собственика на

корпорацията, можеха да се доберат до тези великолепно обзаведени кабинети. За привилегированите места работеха усърдно всички чиновници от двадесет и деветте низходящи етажа. Всеки се бореше и се надяваше, че ще се изкачи по-скоро поне на следващото, по-високо стъпало в йерархията. Предстоеше ѝ да прохожда в тази джунгла, тъжно си помисли Мериън, макар че всъщност косвено я притежаваше. Защото цялата сграда, гигантската машина за правене на пари, бе собственост на баща ѝ. Именно той плащаше на всичките тези хора. За него работеха не само те, но още много други мъже и жени от доста компании в САЩ, погълнати от „Вентура Индъстрийз“. А тя беше неговата единствена дъщеря. Синчетата и щерките на богатите се ползваха с предимства навсякъде и обикновените американци се дразнеха извънредно много от тази несправедливост. За италианците, например, привилегиите на богатите наследници са напълно в реда на нещата, едва ли не част от традицията. За кого се блъска и работи всеки родител, ако не за децата си, които са негова плът и кръв?

А Лесли Вентура винаги се бе трудил много усърдно. Сам, разчитайки само на собствените си сили, се беше издигнал от момче за поръчки до всемогъщ милиардер. А сега нямаше други наследници, освен нея. При тази мисъл Мериън се натъжи още повече, опитвайки се да забрави болезнения спомен за трагичната смърт на брат си Кийт. Но той би бил последният човек, който би искал тя да се откаже от нещо, което желае толкова силно. Толкова често ѝ бе внушавал, че тя е по-енергична и по-борбена от него, по-пригодна да оцелее в трудните условия на големия бизнес...

Мериън се сепна — асансьорът спря на избрания етаж. Излезе от кабината и пое по коридора, покрит с тъмносин килим. Премина през дъбовата врата, на която имаше табелка с три имена, които помнеше още от детството си. Две от тях бяха на нейни братовчеди, а третото — на чичо ѝ. Но на съседните врати табелките бяха с непознати имена на хора, които се бяха издигнали сами. Някъде привлечени от конкурентни компании. Но никой нямаше да им плаща така щедро както баща ѝ.

Тя премина през още две врати и накрая се озова в кабинета на Кийт, който беше с внушителни размери и скъпо обзаведен, както подобаваше на всеки виден член на фамилията Вентура. Но и не беше чак толкова обширен и изискано аранжиран, колкото кабинета на

самия Лесли Вентура. Тя знаеше, че баща ѝ не бе стъпил в кабинета на Кийт след смъртта му. Мериън не се съмняваше, че Вентура-старши в най-скоро време отново ще поеме управлението на гигантския конгломерат. Никой не знаеше кога щеше да се завърне в кабинета си. Засега той отхвърляше всяко предложение да го отведат в сградата. Това беше най-важната причина тя да дойде днес тук — трябваше да помогне на баща си отново да се съвземе и да заработи както досега.

Докато обхождаше канцелариите, намиращи се непосредствено до кабинета на покойния си брат, Мериън чу част от някакъв оживен разговор. Тя бутна открехната врата на кабинета, в който обикновено седеше секретарката на Кийт. Нямаше никого. Младата жена прекоси стаята и приближи към вратата, водеща към друга вътрешна стая. Сега по-ясно чуваше разгорещения спор:

— Казвам ти, че това въобще не е проблем! — Мериън веднага разпозна гласа на Дино. — Аз съм старши директор на „Вентура Майнинг“, а моето направление винаги е било най-доходното от всички подразделения на „Вентура Индъстрийз“.

— Може и да е така, обаче това съвсем не означава, че този кабинет ти се полага — сряза го Чарлз Вентър, един от аутсайдерите в корпорацията. Студеният му тембър, с твърд канадски акцент не можеше да бъде сбъркан с никой друг.

Мериън усети как гърлото ѝ пресъхва. Двамата мъже спореха ожесточено кой да наследи кабинета на Кийт, въпреки че той още не беше погребан.

Вчера Мериън беше избягала от кошмара в интензивното отделение на болницата и дълго беше скитала из шумните авенюта, за да се окопити, за да забрави жестоката обида, която баща ѝ бе нанесъл. Но вместо да се успокои, тя все повече се изнерви. Знаеше, че баща ѝ никога не говори лекомислено и почти винаги досега е сдържал нервите си. Но Мериън не можеше да отрече истината, съдържаща се в горчивите му упреци, колкото и да ѝ се искаше. Вече бе на двадесет и четири години, бездетна, разведена и баснословно богата. Тази комбинация не предвещаваше нищо добро за бъдещето ѝ. Освен ако се научи сама да управлява живота си и да промени съдбата си.

Реши да напише на един лист всичко, с което трябваше да се заеме. Беше завършила с отличен успех бизнес школата към колежа Редклиф, но досега никога не ѝ се беше налагало да използва

дипломата си. Все пак, поне на теория беше запозната с основните ръководни принципи в бизнеса. Вярваше, че с течение на времето ще натрупа и опит. Нали беше дъщеря на Лесли Вентура! Освен това баща ѝ не беше очаквал от Кийт да овладее тази трудна професия за месец-два, а планираше да въвежда брат ѝ в тънкостите на управлението на корпорацията постепенно, в продължение на години, да може един ден Кийт да поеме ръководството на „Вентура Индъстрийз“.

Ето че неочаквано за всички и най-вече за самата нея, бе дошъл нейният ред. Досега целият ѝ живот бе направляван от баща ѝ, тя нямаше друга алтернатива, освен да му се подчинява. Нито веднъж не се бе замисляла какво всъщност желае самата тя? Така неуверена, разкъсвана от съмнения, тази сутрин тя се озова в главната сграда на корпорацията. Може би някому ще се сторят смешни планове ѝ, но Мериън Вентура твърдо беше решила да се пребори с предизвикателствата, които крие едрият бизнес. Вродените ѝ инстинкти щяха да ѝ помагат да избягва подводните камъни. Ето и сега, пред полуоткрехнатата врата, след като неволно чу думите на чичо си, в нея още повече се затвърди убеждението, че е постъпила правилно. В края на краищата, тя и само тя бе единствената наследница на неизброимото богатство на Лесли Вентура. Но ако не успее да докаже пред тези самоуверени мъже, че с нищо не им отстъпва, те неминуемо щяха да започнат да кроят заговори, за да я отстранят от ръководството на корпорацията.

Младата жена пое дълбоко дъх и бутна вратата. Всички веднага се извърнаха към нея. Поне двама от присъстващите добре я познаваха. Но все още никой от групата не знаеше, че пред тях стои бъдещата наследница на „Вентура Индъстрийз“.

— Добро утро, джентълмени — поздрави ги Мериън и ги изгледа изпитателно. Лицата на мъжете се бяха удължили от изненада. — Какво ви става? Не ме ли познахте?

— О, да, разбира се, но... но очаквахме Фелисити да ни донесе по чаша кафе — отговори братовчед ѝ, Френсис Вентура.

— Сега разбирам. Е, добре... — Мериън се приближи към внушителното бюро в средата на помещението.

Едва сега останалите видяха, че тя носи в ръка кожено куфарче за документи, каквито използваха бизнесмените. Сред пълна тишина те проследиха уверените ѝ стъпки. Тя заобиколи грамадното бюро и се

настани удобно във въртящия се стол. За миг се запита как би се чувствал Кийт, ако беше сега на нейно място.

— И така, джентълмени, да се залавяме за работа. Бих искала да се свика извънредно съвещание днес, в два следобед, на което да мога да се запозная с персонала. Чичо Дино, надявам се, че ще уредиш това? Е, не е необходимо да присъстват всички наши служители. Достатъчно е да имаме по един-двама представители от всеки отдел.

— Да... да, разбира се — заекна Дино и впери изумен поглед в племенницата си, сякаш виждаше пред себе си извънземно същество с две глави.

От чантата си Мериън извади една празна кожена папка. Вдигна очи, изненадана, че мъжете все още не са напуснали кабинета ѝ.

— Френки, би ли помолил Фелисити да дойде при мен. Ще имам нужда от нея при подготовката за следобедната среща.

Френсис моментално се изчерви. Ненавиждаше прозвището „Френки“.

— Разбира се — смотолели той и мигом напусна кабинета, защото не желаше повече да го унижават.

Другите двама я наблюдаваха още десетина секунди, но тя вече тършуваше из чекмеджетата на бюрото, за да открие бележника на Кийт. Изглеждаше прекалено съсредоточена, сякаш бе забравила за присъствието на двамата мъже в кабинета. Те се оттеглиха колебливо, но преди да затворят вратата, тя чу как Чарлз промърмори недоволно:

— Не си спомням старият да е свиквал събрание на персонала.

Щом вратата се затвори, Мериън се отпусна съкрушена на стола и уморено въздъхна. Започна се и вече нямаше връщане назад. След минута вратата отново се отвори и в кабинета с нерешителна стъпка влезе Фелисити Ригтън. Кийт я харесваше, често я беше хвалил пред сестра си. Мериън се надяваше, че може би и тя ще успее да намери общ език с вежливата и винаги спретнато облечена Фелисити.

— Здравей, Фелисити.

— Мисис... мис Вентура, аз... аз бих искала да ви изкажа съболезнованията си за смъртта на вашия брат. Той винаги ще ми липсва — простичко добави тя.

Въпреки семплите ѝ думи Мериън бе сигурна, че Фелисити искрено скърби за Кийт. Секретарката преглътна смутено, в очите ѝ проблеснаха сълзи.

— Благодаря ти, Фелисити. И на мен ще ми липсва. Наричай ме просто Мериън.

— Мистър Вентура ми съобщи, че сте искали да ме видите. — Сега гласът ѝ отново звучеше делово.

Мериън се зарадва, че секретарката ѝ така бързо успя да се овладее. Изпъна рамене и кимна хладно.

— Да, помолих да ви повикат тази сутрин. Искам да ми помогнете да се запозная със състоянието на всички компании, включени в корпорацията. Ще започнем с най-големите и най-печелившите. Държа да имам пълен списък на персонала. Необходими са ми копие от отчета за печалбите за последната година, както и докладите за финансовите резултати. А що се касае до „Вентура Майнинг“, искам по-подробни сведения за всички нерешени проблеми или... ако това е невъзможно, да бъде направено в такъв кратък срок, поне за най-неотложните от тях.

Фелисити се замисли.

— Това е доста отговорна задача, мис Вентура. — За миг погледите им се кръстосаха и Фелисити леко се усмихна. — Да, мис... Мериън. Веднага ще се заема с това. Желаете ли чаша кафе?

— Да, благодаря. Очаква ме тежък ден.

Кинестън погледна през прозореца на лимузината и остана изненадан. Порази го красивата, пасторална местност — пред погледа му се редуваха обширни пасища, горички, синеещи се в далечината хълмове. Веднага реши да отбележи в записките си, че местността е много подходяща за изграждане на просторен парк.

— Намали малко, Винс — нареди на шофьора си. — Но какво е това? — Кин беше изумен от разкрилата се след последния завой панорама.

— Това е виадуктът Рибълхед, мистър „Джърмейн“. Наистина е забележително, нали? — гордо му обясни шофьорът.

Кинестън кимна утвърдително. Паметникът от древността беше наистина забележителен. Поредица от стройни арки прекосяваха притихналата, усамотена долина. Опитният бизнесмен веднага си представи как ще пусне по трасето на виадукта малък парен локомотив, теглещ увеселителен влак, препълнен с радостни туристи.

Той се облегна на меката задна седалка на тъмносиния „Мерцедес“ и се замисли за бъдещето. Шофьорът му продължаваше да изрежда поинтересните исторически факти, свързани с родния му край. Кинестън беше отличен слушател и следеше всяка дума на събеседника си. В същото време обмисляше следващите си ходове. Често прибягваше до този маньовър и неизменно биваше възнаграден за търпението си.

— Виадуктът отдавна не се използва, но в края на миналия век по моста е била прокарана теснолинейна железопътна линия — продължи шофьорът.

Кинестън се усмихна.

— Изглежда обичаш железниците, Винс.

— Като повечето англичани, сър. Който веднъж е видял виадукта, никога не забравя тази красива гледка.

— Да... — замислено кимна Кинестън и още веднъж се огледа.

Сигурен бе, че ако се построи нова жп линия за парни локомотиви, туристите ще останат очаровани от патриархалния пейзаж. Вдигна телефона и набра номера на офиса си в Йорк. След няколко секунди оттам отговори Майкъл.

— Майк, искам да ми намериш данни за виадукта Рибълхед. Трябва да проучим въпроса как може да бъде използван, за да включим в нашия проект за преустройство на долината и увеселителен парк. Освен това трябва да намериш отнякъде изоставен парен локомотив, на старо, но да е в добро състояние, за да може да се реставрира.

— Още днес ще се заема с тези задачи. Да не си получил пристъп на носталгия по доброто старо време, Кин? Добре, ще събера помощниците си, може и този път да се окажеш прав. Парен локомотив, закупен евтино, като старо желязо, би могъл да се изплати, заедно с разходите по ремонта, за по-малко от година.

— Идеята ми е точно такава. Но трябва и ти да дойдеш тук, за да огледаш местността — каза му Кинестън и погледна отново към виадукта, който постепенно се отдалечаваше.

Сигурен беше, че всички туристи — американци, японци, индийци и какви ли не още — ще заплатят веднага, за да се повозят на увеселителното влакче, теглено от парен локомотив, сред пасторалната йоркширска долина. Извади от чантата си бележник и записа още няколко идеи, които му хрумнаха по обратния път към Йорк. Той отново се свърза с Майкъл по радиотелефона от лимузината си:

— Как напредват преговорите по онзи ски курорт?

— Всичко се урежда. Току-що получихме обещание да ни продадат нов, обширен парцел, последния от нашия списък. Ще го купим само след няколко дни.

— Чудесно — зарадва се Кинестън. — А какво става с доставката на материала за ски пистата? Готови ли са мострите? Не забравяй, че искам зеленото да съответства точно на тревата по поляните в долината Равенхайт. Ако се виждат отчетливо наклоните по отделните участъци на пистата, скиорите ще останат много доволни.

— От фирмата на доставчика ме увериха, че скоро ще получим образците. Но все още имали някакви затруднения, защото досега не са приемали поръчки с нестандартни цветове за ограждащите плоскости.

— Е, не всички са така взискателни като нас — продължи Кинестън с малко по-мек тон.

Отново отбеляза нещо в бележника си, сбогува се с Майкъл и прекъсна връзката.

— Пристигнахме, мистър Джърмейн. Погледнете каква красота е наоколо.

Кинестън надникна през отворения прозорец на колата и остана доволен от последната придобивка на компанията „Джърмейн“. Явно шофьорът не го беше излъгал, когато още на тръгване му обеща, че ще му покаже кътче от рая. На километри оттук, в единия край на долината вече бяха започнали строителните работи. Там идилията беше безвъзвратно отлетяла — мощни булдозери нивелираха терена и отстраняваха полуизгнилите дънери, а след тях бавно напредваха геодезистите.

— Мистър Джърмейн, наистина ли възнамерявате да построите тук една от онези грамади в стъкло и алуминий? — попита Винс.

Той живееше в това графство вече четиридесет и три години. Когато се опитваше да си представи как ще изглежда долината след промените, не можеше да се примири с мисълта, че всичко наоколо ще придобие супермодерен вид.

— Да, възнамерявам — тихо отвърна Кинестън.

Ястребовият му поглед внимателно следеше всяка особеност на релефа. Не забрави да отбележи дори самотните върби край потока отдясно. Всичко подходеше идеално на амбициозните му намерения.

Особено му харесваше, че обектът е изолиран — смълчаната долина се е сгушила сред заоблените хълмове като пеленаче в полите на майка си. Живото му въображение му помагаше нагледно да си представи как ще изглежда долината само след няколко месеца, когато бъде преобразена по негов вкус.

Винс извърна за миг глава, огледа безлюдния пейзаж и въздъхна тихо и безпомощно, за да не го чуе бизнесменът на задната седалка. Не беше стъпвал тук от половин година, точно когато компанията „Джърмейн“ започна да изкупува всички парцели в околността. Е, поне сега имаше работа, и то много добре платена. Бяха му обещали след завършване на строителството да го назначат на постоянна работа като градинар в новия увеселителен парк. Оставаше му само да се надява, че богатият американец, който непрекъснато нещо записваше в бележника си, знае какво върши. Може ли някой от простосмъртните да разбере какво планират богатите? Хора като тях никога не споделят плановете си с подчинените.

Мериън не се обърна, когато вратата се отвори.

— Остави ги на бюрото, Фелисити. По-късно ще хапна.

Беше се задълбочила в четене на обемистата компютърна разпечатка с най-важните параметри от анализа на финансовото състояние на „Вентура Индъстрийз“.

— Какво, по дяволите, става тук?

Резкият мъжки глас я сепна. Младата жена моментално захвърли разпечатката и вдигна глава към баща си.

— Съжалявам, помислих, че секретарката ми е донесла сандвичите.

— Твоята секретарка? — кресна Лесли Вентура и затръшна вратата зад гърба си.

Отпусна се на един от широките фотьойли, разпръснати пред огромното бюро. Облегна се назад и изгледа подигравателно дъщеря си. Мериън не помнеше досега подобно отношение и моментално се изчерви. Но след минута успя да се окопити и забеляза, че баща ѝ все още не беше се възстановил от шока след смъртта на Кийт. Мъжът във фотьойла срещу нея беше много по-различен от енергичния, неумолим Лесли Вентура, какъвто тя винаги го знаеше. Това я стресна много

повече отколкото гневния изблик след ненадейното нахлуване в кабинета.

— Да. Става дума за Фелисити, която... — плахо започна да обяснява Мериън.

— Няма нужда да ми обясняваш. Отлично помня коя секретарка съм назначил за този кабинет. Нищо че оттогава изминаха повече от пет години — сърдито я прекъсна Лесли. — Но не разбирам ти какво търсиш тук. И какви са тези слухове за някакво извънредно събрание днес следобед?

— Реших да събера отговорните служители от всички отдели.

— Да, да, вече ми докладваха. Дино ми се обади, почти беше изпаднал в истерия. — За миг в очите му проблесна весело пламъче, но веднага изчезна. — Седнала си на стола на Кийт.

Мериън пребледня, но не помръдна. Взираше се в баща си с притъмнели от напрежение и болка очи.

— Да... знам — тихо заговори тя. — Когато пристигнах сутринта, заварих Дино, Френки и Чарлз да спорят кой трябвало да заеме мястото на брат ми в този кабинет.

Този път Лесли Вентура пребледня. Но след минута на устните му се появи презрителна усмивка:

— Значи си решила да се поразходиш из етажите и внезапно си попаднала в този кабинет, за да поемеш на бърза ръка овакантия пост?

— Да. Просто влязох тук и на бърза ръка поех овакантия пост — машинално повтори Мериън последните му думи, но в тона ѝ се появи хладна и тъжна нотка.

Лесли хвърли поглед към листата, скупчени върху бюрото пред дъщеря му. Опитното му око веднага успя да разчете написаното на първите редове, въпреки че ги гледаше от обратната страна.

— Хм, за какво са ти балансовите отчети на „Вентура Индъстрийз“?

— Искам да узная колкото е възможно повече за състоянието на корпорацията или поне за най-важните компании в нея. Е, да, разбирам, че това не може да се постигне за ден-два, но... но поне се опитвам, татко. — Тя погледна към златния си часовник. — Работя вече три часа и половина.

Лесли хвърли замислен поглед към документите, после отмести очи към лицето на дъщеря си, изненадан от внезапната промяна в поведението ѝ. Стори му се уморена, но най-силно го порази непознатия за него блясък в очите ѝ. Сега те му изглеждаха като очи на зрял човек. На някой много по-възрастен от Мериън. Осени го и го прободеше като нож една мисъл. Та тя също страда, защото е изгубила единствения си брат. Дали пък не е обичала Кийт повече от самия него. Повече дори от Нейдин, неговата съпруга и майка на Кийт, която бе обожавала сина си и винаги бе проявявала прекалена грижовност към него. Едва сега започна да разбира, че дъщеря му Мериън страдаше мълчаливо. А той не бе направил нищо, за да облекчи болката ѝ. Винаги досега се беше грижил за семейството си. Примирил се беше с безжалостната болест, която отне любимата му съпруга. А сега не можеше да се бори и с наркотиците, убили сина му. Беше наел обаче частен детектив, който да открие снабдителя на Кийт. Щеше да тикне копелето зад решетките до края на живота му. Но Мериън... С чувство на вина, внезапно проболо като кама сърцето му, Лесли си припомни, че през последните дни нито за миг не беше помислил за дъщеря си. Тя сигурно много е страдала, може би не по-малко от него. И сигурно е изтощена от болката.

— Мериън, не биваше да идваш тук — тихо започна той, но внезапно спря, защото тя скочи от стола и го измери с пламтящ поглед.

— Защо? Защото не съм имала щастието да се родя мъж, така ли? Е, позволи ми сега и аз да ти обясня нещо, татко: може и да не съм мъж, но и в моите вени тече кръвта на Вентура!

Лесли премигна от изненада. Тази атака го завари напълно неподготвен.

— А с какво искаш да се занимаваш тук?

— С всичко! — натъртено изрече Мериън, но в следващия миг уморено се отпусна на стола. — Татко, искам сама да печеля парите си... Всичко е толкова просто — продължи по-меко тя. — Къде другаде мога да отида, според теб?

Той поклати глава.

— Мериън, та ти нямаш квалификация, нито опит...

— Във всеки случай съм по-подготвена, отколкото Кийт. Забрави ли, че завърших с отличие бизнес колеж, татко, и то не къде да е, а в Редклиф!

— Чакай, чакай... Първо ме изслушай, Мериън. Това, с което си решила да се заемеш, е невъзможно. Деловият свят си остава мъжки и така ще бъде, докато свят светува. Ти като жена не разсъждаваш строго логично, нямаш никакъв опит при взимането на отговорни решения, ти...

— Напротив — прекъсна го дъщеря му. Внезапно всичките ѝ страхове отлетяха, а в нея се вля неподозирана дързост, сила и готовност да рискува. — Сега ти си този, който не разсъждава смело, по мъжки. Нали именно ти, преди две години, започна да въвеждаш Кийт във всички тайни на бизнеса? Посвещаваше го в подробностите и неписаните закони за това как да управлява корпорацията? Но той не се справяше кой знае колко добре, татко, нали така беше? Колкото и горчива да е тази истина, тя си остава истина. И двамата с теб много добре я знаем. Брат ми не разбираше или не искаше да разбере как се върти едрият бизнес. Докато аз мога да се науча. Вярно е, че нямам опит, но притежавам отлична теоретична квалификация. С времето ще придобия и уменията, шлифовката. Само ми дай шанс да навляза в работата.

Лесли я изгледа сепнато, като че ли я виждаше за първи път. Удивен беше от енергията и решителността ѝ. Въздъхна тежко.

— На тази лудост трябва да се сложи край, Мериън, и то още сега — студено процеди той. — Висшите финанси не са лъжица за женска уста. И ако можеш да помислиш трезво като мъж, а не да фантазираш по женски, сама щеше да направиш този извод. Ти си красива жена, Мериън. От теб се иска само едно — да се наслаждаваш на живота.

— Тъкмо това и възнамерявам да направя. Едва ли има по-интересно преживяване от една зашеметяваща кариера, изпълнена с предизвикателства. Кой може да знае това по-добре от теб самия?

Лесли сърдито изсумтя. Днес беше прекалено изтощен, някак си странно разсеян, за да продължи да се бори с налудничавите идеи на дъщеря си.

— По дяволите, Мериън, вече прекаляваш! — скара ѝ се той, изправи се и пое към вратата. — И си избий от главата, че някога ще заемеш мястото на брат си. А сега ще заповядвам да отменят онова никому ненужно събрание. Ще се прибера у дома да си отдъхна, а по-късно ще поговорим.

— Не, татко, няма да си поговорим по-късно! — тихо, но решително процеди през зъби Мериън.

Баща ѝ се закова на място. После бавно се извърна и я изгледа, сепнат от някаква нотка в интонацията ѝ, което възбуди отдавна забравен спомен, скътан някъде дълбоко в подсъзнанието му.

— Ако отмениш това събрание, татко, аз ще напусна „Вентура Индъстрийз“ и ще се постарая да си намеря работа някъде другаде. Ще започна от най-ниското стъпало, ако се наложи. Нали и други са постъпвали като мен, и то много преди да се родя? Гарантирам ти, че ще положа всички усилия, за да ме забележат. Няма да се спра пред нищо, не ме плашат трудностите. Уверявам те, че ще се издигна, и няма да се откажа от амбицията си. Ще се издигам все по-нагоре и нагоре. Защото не съм некадърна. Само че ще ти бъде доста неудобно, ако постъпя при някой от конкурентите ти, нали?

— Не ми губи времето с глупости — отново я скастри Лесли. — Никой няма да те вземе на работа.

— Така ли? — саркастично отвърна Мериън. — Една конкурентна компания ще откаже да наеме принцесата на Вентура? Не, татко, днес ти май наистина не разсъждаваш като мъж — тихо добави дъщеря му.

Погледът ѝ омекна от съжаление към страданието му. Никога досега не го беше виждала толкова сломен и отчаян. Това му състояние обаче предизвика у нея нов прилив на решителност да му помогне, за да се възстанови напълно и да се върне към обичайния си начин на живот.

— Само помисли как името ми ще се появи на първите страници: „Принцесата на Вентура работи за конкуренцията!“. Не, татко, много добре знаеш, че мога да си намеря работа където си пожелаю в този град. Не съм ли права? — добави тя с по-тих тон.

Лесли се обърна към нея. От изненада долната му устна остана провиснала. Нима това е Мериън, лекомислената му дъщеря? Тази непозната, волева млада жена... това хладно, логично разсъждаващо същество вече нямаше нищо общо с неговото момиче. По нищо не приличаше на женствената, послушна, малка дъщеричка на татко.

— Няма да го направиш — сопна ѝ се той. Но думите му прозвучаха неубедително дори в собствените му уши.

— О, да, татко, ще го направя! — меко възрази Мериън. — Но само, ако ме принудиш. Ще се обърна към конкуренцията, единствено ако ти ми обърнеш гръб.

— Мериън! — възмутено я прекъсна баща ѝ. — Знаеш отлично, че никога няма да се откажа от теб. За бога, та сега ти си единствената близка душа, която ми остана... — простена той, вцепенен от спомена за Кийт.

— Тогава се отнасяй с мен наистина като към най-близък човек — меко, но настоятелно каза Мериън. — Добре, предлагам ти да отидем заедно на събранието. Ще ме представиш на персонала, както беше направил за Кийт преди две години. Ще обявиш, че сега аз ще заема мястото му. Не ме интересува каква длъжност ще ми дадеш, с какви отговорности ще ме натовариш, в кой кабинет ще ме изпратиш. Искам само да ми дадеш шанс. И то същия шанс, който беше обещал на Кийт.

Лесли мълчаливо я измери с поглед, но тя издържа и не сведе очи. Минутите се точеха мъчително бавно, баща и дъщеря не помръдваха от местата си, пребледнели от гняв и разкъсвани от колебания — той на крачка от вратата, Мериън — зад бюрото. Добре че масивното бюро прикриваше от погледа му треперенето на коленете ѝ. Опря длани върху ръба на бюрото, за да събере сили за последния, решителния си опит да го убеди. Но той я изпревари.

— Според мен — прекъсна най-после студеният, плътен глас на Лесли тягостната пауза, — ти се опитваш да ме изнудваш.

— Не, татко, хиляди пъти не! — отчаяно извика Мериън и надигащите се сълзи задавиха гърлото ѝ. — Искам, с цялото си сърце искам да ти помогна. Никой досега не го е правил и затова не можеш да повярваш. Мама не е искала, Кийт не можеше, а аз просто стоях настрана. Но сега наистина искам да работим заедно. — Младата жена пое дълбоко дъх, за да събере кураж и да погледне баща си право в очите: — Въпросът е, татко, какво искаш ти, какво иска сърцето ти?

ГЛАВА 6

Брин с неохота се огледа в огледалото. Странно изглежда в тази рокля. Причината може би беше в това, че за пръв път от доста месеци насам се облича в рокля — кафява на черни точки, а отпред с четири големи копчета. Купила я беше на една благотворителна разпродажба в Оутли преди четири години. Зарадва се, че все още ѝ става, значи поне не беше напълняла повече за това време. Младата жена огледа безформената си фигура и сви рамене. Обу единствените си прилични обувки от кафява кожа, груби, но удобни, които се завързваха с широки връзки. Взе ръчната си чанта, купена на същата благотворителна разпродажба, и се насочи към вратата.

В кухнята Кати я изгледа с присвити очи.

— Какво, за бога, си облякла?

Брин се изчерви. Искаше ѝ се Кати да не подкопава още повече и без това доста разклатеното ѝ самочувствие. Навярно, ако сестра ѝ знаеше причината на пътуването ѝ, щеше да се постарее да я подкрепи, но на Брин не ѝ даваше сърце да ѝ каже. През целия вчерашен ден младата жена беше като вцепенена от шока. Смяташе, че ще има много повече време, поне още няколко месеца. Но ето че се налагаше само след няколко кратки седмици да продадат Равенхайт. Освен ако не успееше да постигне нещо... Брин не можеше да приеме мисълта, че ще загубят фермата тъй скоро. Днешното ѝ пътуване щеше да бъде последната ѝ надежда, единственият шанс да запази дома им. Отчаяно ѝ се искаше да направи добро впечатление на Кинестън Джърмейн. Но упрекът на сестра ѝ я караше да мисли, че това е невъзможно. Дълбоко в сърцето си Брин знаеше, че Кати е права. Тя нервно разпери полата на роклята.

— Това е единствената рокля, която имам, Кати — каза Брин, като потисна напирещите сълзи и се опита да се усмихне. — Е, пазя също полата и блузата, които ми бяха училищна униформа.

Кати невярващо поклати глава и огледа пълната и безформена фигура на сестра си, облечена в отвратителната кафява рокля. Сетне

изведнъж се засмя със странен сух смях, от който по гърба на Брин полазиха студени тръпки. През последните дни Кати се беше променила до неузнаваемост и това я плашеше.

— Кати, днес трябва да отида до града. Защо не дойдеш с мен?

— В Харогейт? — презрително изсумтя сестра ѝ. — Не, благодаря. Предпочитам да остана тук.

Брин прехапа устни. Откакто си дойде, Кати не бе излизала от къщата. Сякаш се страхуваше от външния свят. Брин отлично си спомняше, че преди да замине за Лондон, по-голямата ѝ сестра с часове висеше пред огледалото, за да се гримира и подреди косите си, киснеше във ваната и старателно разтриваше кожата си с разни кремове. Сега косата ѝ беше провиснала и мръсна, а лицето ѝ бе бледо и изпито. Винаги бе бърборила „като картечница“, както често обичаше да казва баща им, а сега по цял ден мълчеше и с мъка отронваше по някоя дума. Четеше вестници, от време на време правеше по някоя злобна забележка за задкулисния свят на модата или гледаше австралийски сапунени опери по телевизията.

— Добре — въздъхна Брин. Искаше ѝ се да има компания, но инстинктът ѝ нашепваше, че е по-добре да не настоява. — Пригответе съм всичко за обед, ти трябва само да поддържаш печката да не загасне и да проверяваш да не изгори пилешкият пай. Картофите са обелени и осолени, както и шведската ряпа.

Кати кимна. Нямахше ни най-малка представа как да поддържа печката, за да не загасне и сигурно щеше да забрави да сложи зеленчуците, но това никак не я вълнуваше. Огледа се и с изненада установи, че е сама. Брин беше излязла. Странно, че сестра ѝ никога не казваше довиждане. Младата жена въздъхна и се протегна за чантата си. Извади шишенцето с успокоителните хапчета и глътна две без вода. Не биваше да позволява да се разстройва за дреболии.

Отвън Брин запали колата на сестра си и внимателно направи маневра, за да я изкара от двора. Дълго време не беше шофирала нищо друго, освен трактор и се чувстваше неуверено. Даде газ и излезе на шосето към града. Трябва да направи нещо за Кати, тревожно си помисли Брин, но какво?

Когато пристигна в Харогейт, Брин паркира колата в центъра, и закопча сивия си шлифер до брадичката. Студеният вятър зачерви носа ѝ и очите ѝ се насълзиха. Тя нетърпеливо измъкна шала от джоба си и

го уви около главата си. Един полицай я упъти за хотела и след десет минути стъпи на алеята, водеща към сградата. Стомахът ѝ се бе свил на топка от притеснение. Брин стоеше нерешително и се взираше в покритата с дребен чакъл пътека. Най-сетне неохотно се запъти към сградата. Почука плахо по масивната дървена врата и зачака. Стори ѝ се, че измина цяла вечност, но никой не отваряше. Тогава забеляза елегантния звънец и си каза, че едва ли някой би чул неувереното ѝ чукане. Натисна звънчевия бутон и се загърна още по-плътно в шлифера си. След миг вратата се отвори и на прага застана мъж, облечен в тъмнозелена униформа.

— С какво мога да ви помогна, мис? Страхувам се, че хотелът още не е отворен. Предполагам, че не сте от цветарския магазин?

— Не. Бих искала да се срещна с мистър Джърмейн — отвърна Брин.

— Имате ли уговорена среща, мис? В момента неговият офис се намира в Лийдс.

— В Лийдс? — с отчаяние в гласа повтори младата жена. — О, не, идвам чак от Хейвс — промърмори тя.

Портиерът се усмихна.

— Познах по акцента ви, мис. Вижте, в момента мистър Джърмейн е в града. Знам, че този следобед ще бъде в изложбената зала. Защо не...?

— Джейкъб? Какво има? — Майкъл Форестър се появи в просторното фоайе. — Мога ли да ви помогна... ъъ... мадам?

Брин силно се изчерви.

— Не. Аз... ами... надявах се да се срещна с мистър Джърмейн, за да обсъдим... ами... една делова работа.

Веждите на мъжа учудено се повдигнаха.

— Делова работа? Аз съм главният управител на мистър Джърмейн. Казвам се Майкъл Форестър. Може би ще мога да ви помогна?

Гласът му звучеше недоверчиво. Каква едра, непривлекателна жена! Господи, дано не пожелае да отседне в хотела.

Брин въздъхна облекчено.

— Да, вероятно ще можете да ми помогнете. Отнася се за фермата Равенхайт.

— О, да. Моля, последвайте ме. — Майкъл веднага си спомни. Проклетата ферма бе отровила живота му през последните няколко месеца.

Двамата прекосиха фоайето и свиха надясно. Брин зърна огромната трапезария, в която сновяха работници, заети с поставянето на завесите, покривките по масите и килимите. Върху дълги дървени плотове се виждаха кристални чаши и фини порцеланови сервизи, които трябваше да бъдат подредени върху масите.

— Утре е празненството по повод откриването на хотела — обясни Майкъл Форестър и нетърпеливо я побутна по лакътя, за да влезе в малкия му, но приветлив и нареден с вкус кабинет. — Почакайте един момент, моля, да взема папката. А, ето я. — Мъжът седна зад бюрото и прелисти документацията. — Да, в последното ни предложение сме увеличили цената с още хиляда лири. Освен това сме готови да ви платим доста щедро и за стадото, което се състои от... петстотин овце, нали? Мисля, че предложението ни е доста прилично?

Брин отново се изчерви. Покровителственият му тон я раздразни. Не харесваше този мъж с фалшива усмивка и престорено любезен глас.

— Това е едно от най-добрите стада в долината — отчаяно измънка тя, чувствайки, че става все по-неуверена. — Надявах се, че ще мога да обясня на мистър Джърмейн какви са обстоятелствата. Разбирате ли, фамилията Уитъкър притежава тази земя от петстотин години. Винаги сме живели в Равенхайт и досега успешно сме се справяли. Напоследък възникнаха някои проблеми, но ние ще ги преодолеем. Просто ни трябва малко време. Искях да помоля мистър Джърмейн да оттегли предложението си за покупка на земята. Банката се опитва да ни притиска да приемем, за да си изплатим заема. Ако мистър Джърмейн оттегли предложението си, аз съм сигурна, че те ще ни дадат още няколко месеца отсрочка и ние ще успеем да се издължим. — Съзнаваше, че думите ѝ са неубедителни, а усмивката ѝ е идиотска, но не можеше да се спре.

Мистър Форестър, който внимателно бе изслушал малката ѝ реч, въздъхна. Господи, какво разбираше тази жена от бизнес?

— Компанията Джърмейн, мис... ъ... Уитъкър? — започна той, като се надяваше тонът му да звучи търпеливо.

— О, извинете. Забравих да се представя. Аз съм Брин Уитъкър. — Тя се наведе напред и протегна ръка.

Смаяният Форестър се поколеба за миг, но сетне я пое. Нима това бе Брин Уитъкър?

— Да, разбирате ли, мис Уитъкър, мистър Джърмейн направи изключително щедро и честно предложение на вашия баща. Той се нуждае от тези пасища, защото имат отличен наклон за неговия нов проект. Знаете вероятно за плановете му да изгради голям скиорски комплекс. Сигурен съм, че разбирате колко големи инвестиции е направил мистър Джърмейн и че не може да оттегли предложението си, само за да ви спаси от изнудването на банката.

Младата жена се сви назад, сякаш я бяха промушили с остър нож. Лицето ѝ пламна, сетне пребледня и тя бавно се изправи.

— Виждам, че сбърках като разговарях с вас — сковано рече тя.

Искаше ѝ се да избяга по-скоро от този кабинет, но в същото време изпитваше и желание да издере самодоволното лице на този мъж. Като всички добродушни хора, Брин рядко губеше самообладание, но когато това станеше, по-добре да не си насреща ѝ. Успя да се овладее и решително се насочи към вратата. Прекоси фойето, като дори не забеляза портиера, който се надигна от един стол, за да я придружи до изхода.

В кабинета си Майкъл поклати глава. Каква странна жена. Но в крайна сметка все някога трябваше да се срещнат с нея. Очевидно тя бе силно разстроена. Реши да ѝ изпрати ново писмо, в което да увеличи предлаганата цена за стадото с още сто лири. Може би това щеше да ѝ помогне да се примири с неизбежното.

Брин се запъти към колата, но в гърдите ѝ бушуваше гняв. Знаеше, че онзи ужасен мъж ѝ се подиграва, убеден в нейната глупост и безпомощност. Влезе в колата и се отпусна на седалката. Въпреки студа, цялото ѝ тяло трепереше. Никога нямаше да ѝ позволят да запази Равенхайт. За Кинестън Джърмейн нейната земя беше просто едно парче земя, върху което ще построи отворотелните си пластмасови писти за ски.

Осъзна, че няма смисъл да стои неподвижно в студената кола. Запали двигателя и бавно подкара по улицата, като разсеяно оглеждаше витрините на магазините, опитвайки се да не се разплаче. Животът никак не беше честен, каза си младата жена и в същия миг се засмя на детинската мисъл. Разбира се, че животът никога не е честен!

Внезапно видя, че пред нея се издига сградата на картинната галерия. Дали това не беше пръст на съдбата? Реши, че няма какво повече да губи, изгаси двигателя, излезе от колата и се насочи към входа. Влезе в залата, където бяха изложени модернистични платна. Картините, които бе избрала да красят стените на дома ѝ в Равенхайт представляваха пасторални пейзажи. Бяха съвсем различни от тези тук, но въпреки това атмосферата в галерията ѝ подейства някак успокояващо и младата жена бавно започна да разглежда изложбата.

Внезапно се сепна. Майкъл Форестър влезе в залата и се огледа. Изглежда видя, когото търсеше, защото бързо се насочи към отсрещния ъгъл, до който Брин още не беше стигнала. Водена сякаш от някаква невеста сила, тя веднага го последва.

— Здравсти, Кин. Доусън се обади. Реших, че сигурно ще искаш веднага да узнаеш добрата новина, че имаме зелена светлина за игрището за голф.

— Отлично. Благодаря ти Майк. — Гласът, който отговори, беше съвсем различен от раболепния и писклив глас на управителя.

Обзета от любопитство, Брин предпазливо пристъпи няколко крачки напред и надникна иззад малката ниша, в която се беше притаила. Погледът ѝ моментално бе привлечен от мъж, чиято красива глава се извисяваше най-малко половин метър над Майкъл Форестър. Непознатият отметна кичур от косата си и Брин почувства, че залата се завъртя пред очите ѝ. Никога досега не бе срещала толкова привлекателен мъж. Беше облечен в тъмносив костюм, а необикновената му коса сияеше като бяло злато. Широкоплещестият му гръб беше достолепно изправен, вратът му беше дълъг и загорял, мускулите му изпълваха елегантното вталено сако. Имаше тясна талия, а краката му бяха невероятно дълги и стройни, обути в скъпи маркови обувки.

Брин усети, че сърцето ѝ бясно ускори ритъма си, сякаш всеки миг щеше да изхвъркне от гърдите ѝ. Мъжът се извърна и тя бързо се отдръпна навътре в нишата. Облегна се на стената, защото коленете ѝ се разтрепериха. Не искаше да я види. Просто не биваше. Почувства се ужасно изплашена. Започна да отстъпва назад, но в същия миг видя една жена, която се бе насочила към непознатия. Тя беше поразително красива, с къса тъмна коса, дребна, но със стройна и нежна фигура.

Беше облечена в дълга яркочервена пола и копринена блуза, комбинирана в черно и бяло.

— Кин, скъпи. Радвам се, че ме покани. Разбира се, че щях да те убия, ако ме беше забравил.

Думите бяха произнесени превзето и с изискан лондонски акцент. Брин започна да отстъпва по-бързо. Не искаше да остава повече тук, трябваше да се махне час по-скоро от това място.

— Нима някога бих могъл да те забравя, Дженис — прозвуча зад гърба ѝ отговорът и Брин знаеше вече, че гласът принадлежи на непознатия мъж, и че би могла да го разпознае сред стотици други. — Разбира се, ще отседнеш в моя хотел.

— А къде другаде? — Разнесе се лек смях, сякаш зазвъняха сребърни звънчета.

Смехът на непознатата прониза Брин като нажежен шиш. Замръзна на място. Видя, че тримата се отдалечиха и се насочиха към главната зала. „Ако ме видят, сигурно ще умра“, трескаво си помисли младата жена. Но те не я забелязаха. Брин отново фокусира мъжа, който я привличаше като силен магнит. Профилът на Кинестън Джърмейн беше като изсечен от изкусен ваятел. Имаше съвършено правилни черти, излъчваше сила и мъжественост, но на Брин ѝ се стори, че тази невероятна хармония таи и някаква странна жестокост.

Дълго след като компанията беше изчезнала от погледа ѝ, Брин остана неподвижна, неспособна да съобрази какво да направи. Най-сетне успя да се съвземе и с вдървена походка излезе от галерията. Постоя още малко на тротоара и се запъти към колата си.

Нямаше търпение да напусне града и натисна газта почти докрай. Чак когато навлезе в долината се почувства отново в безопасност. Отби встрани от безлюдния път и загаси двигателя. Слезе и тръгна по страничния път. Видя един голям бял камък и се облегна на него, загледа се в безкрайните зелени нивя, простиращи се пред нея. Какво, за бога, се беше случило с нея? Вече знаеше, че беше направила огромна грешка като бе разговаряла с онзи управител. Държанието ѝ беше глупаво и неуверено. А той се беше показал като самодоволен тип и си беше позволил да ѝ държи и покровителствен тон. Гордостта ѝ беше засегната, чувстваше се противно.

Но това, което истински я плашеше, се беше случило в галерията. Знаеше, че е срамежлива и много добре разбираше защо.

Едва ли някой можеше да каже, че е привлекателна жена. Но това съвсем не обясняваше внезапната ѝ паника и сбърканата ѝ реакция към един мъж, който дори не я беше видял и който изобщо не подозираше за съществуването ѝ. Кинестън Джърмейн.

Брин потръпна, но не беше от студения вятър. Сякаш отново видя пред себе си блестящата му сребристо-златиста коса, когато се беше извърнал към нея. В ушите ѝ звучеше гласът му. Със сетивата си усещаше присъствието му. Не разбираше какво става с нея. Кати! Кати със сигурност би могла да ѝ обясни и да я успокои. Но когато се върна в колата, Брин осъзна, че никога няма да попита сестра си какво означава преживяването ѝ, защото дълбоко в сърцето си вече предчувстваше отговора. За пръв път в живота си беше изпитала желание към някой мъж, невероятно силно привличане. Копнеж. И всичко това към Кинестън Джърмейн! Ако имаше смелостта да анализира случилото ѝ се, щеше да разбере, че съдбата бе пожелала да ѝ се надсмее с горчиво-сладката ирония. Но инстинктът ѝ за самосъхранение заповядваше да не мисли повече за него. И в същото време знаеше, че винаги ще се стреми към този мъж, защото имаше нещо съдбоносно и предопределено в първата ѝ среща с Кинестън Джърмейн. Сякаш някой внезапно бе нахлул в живота ѝ и го беше завладял. Тази мисъл я ужасяваше и непоносимо тежеше на душата ѝ. Брин имаше нужда да се чувства защитена и в безопасност, но инстинктивно разбираше също така, че никога повече няма да бъде сигурна в себе си, както беше досега.

Когато Брин влезе в дневната, завари Кати трескаво да пише нещо върху лист хартия. Сестра ѝ стреснато вдигна глава и бързо прибра листа в чантата си. Навярно при други обстоятелства Брин щеше да изпита любопитство, но сега нямаше сили.

— Върна се доста рано. Не те очаквах преди следобедния чай.

— Денят не беше особено успешен — отвърна шеговито Брин.

Щеше да се почувства много по-добре, ако направи нещо нормално, като например да се заяде добродушно със сестра си. Всъщност денят ѝ приличаше на нощен кошмар, нереален и ужасяващ. Отчаяно искаше да забрави всичко и да се върне към нормалното си ежедневие.

— О, значи лош късмет — машинално отвърна Кати.

Успокоителните я караха да се чувства лека като перце, замаяна и безтегловна, сякаш се носеше из пухкави розови облаци. Беше изключително приятно усещане и тя мило се усмихна на сестра си, докато ѝ наливаше чай.

— Ето, изпий тази чаша. Ще видиш, че ще се почувстваш много по-добре. — Протегна ѝ чашата и седна на стола до камината.

Пламъците лениво ближеха големия пън и напомнях на Брин за необикновенния цвят на косата на онзи мъж. Младата жена бързо прогони мъчителната визия. Отвън се чуваше свистенето на вятъра, но стените на къщата бяха дебели и в стаята бе приятно и топло. По различни причини двете момичета се почувстваха спокойни и защитени.

На Кати ѝ се искаше Брин да излезе. Тя, която винаги мразеше да остава сама, сега жадуваше за самотата. Сякаш усетила желанието ѝ, Брин бързо допи изстиващия чай и стана.

— По-добре е да отида да сменя чаршафите. Ако и утре денят е сух, няма да се налага да простираме вътре в къщата. Обичам дрехите да съхнат на чист въздух. — Отново отчаяно се опитваше да се вкопчи в нормалния живот, но беше почти невъзможно да възвърне равновесието си. По-скоро се чувстваше като Алиса, внезапно озовала се в страната на чудесата.

Кати проследи с поглед сестра си и когато вратата се затвори зад нея, бързо извади от чантата си листа. Изпитваше натрапчивата нужда да продължи да пише. Очите ѝ пробягаха по последните редове.

„Само когато съм с други хора се чувствам наранена. Искам да бъда сама. Да бъда свободна...“ Кати наведе глава и продължи да пише. Когато свърши, внимателно сгъна листа и го пхна в плик, върху който написа: „Строго лично, да не се чете!“. Сложи плика в чантата и я затвори. Никой не биваше да чете това, което беше написала. Никой.

На горния етаж Брин отметна покривката от леглото, но вместо да продължи да сваля чаршафите, легна както бе с дрехите и се сви на топка. Очите ѝ се втренчиха в стената. След броени минути се унесе и заспа...

Присъни ѝ се странен сън: Беше тънка и красива. Намираще се в замък с дебели стени и високи тавани, който беше обсаден от войници, облечени в сиви метални ризници. Баща ѝ беше мъртъв. Сестра ѝ беше

мъртва. Само тя беше останала в стаята си, а стройната ѝ слаба фигура беше облечена в дълга бяла рокля. Сватбена рокля. Беше изплашена, защото знаеше, че предводителят на войниците скоро щеше да превземе замъка и да нахлуе вътре.

Отиде в параклиса да се помоли. До слуха ѝ достигаха предсмъртни писъци и бойни викове. Подът под нея се разтресе, пламъците на свещите примигнаха и вратата на параклиса широко се отвори. Тя се завъртя, а дългата ѝ лъскава коса се развя около нея, също като косата на Кати, която бе видяла на корицата на едно списание. Висок мъж, който почти достигаше до тавана, истински гигант, бавно приближи към нея. Той свали шлема си. Отнякъде буен огън насочи езиците си към нея. Почувства, че косата ѝ гори, а когато погледна към сватбената си одежда, видя, че се превръща в грозната кафява рокля...

Брин се събуди с ужасен вик. Сърцето ѝ туптеше, а устата ѝ бе пресъхнала. Страните ѝ горяха и тя изпита необясним срам, примесен с безпокойство.

Стоув, Върмонт

На вратата се почука и Моргън извърна глава. Три кратки почуквания. Той изчака малко. Намираха се в гаража, принадлежащ към магазина на местния бакалин. Над масата висеше голяма кръгла лампа и осветяваше картата, разгъната върху нея. Имаше още двама души, но те не казаха нито дума. Отново се почука, последва пауза, а след това се чуха още три кратки почуквания. Всички си отдъхнаха. Моргън отиде до вратата и я отвори, но без да сваля веригата.

— Кой е?

— Тъмнозелено.

Моргън свали веригата, отстъпи назад и хвърли бърз поглед навън, преди отново да затвори вратата след посетителя, който беше дребен мъж, с остра стърчаща коса. Той излъчваше трескава енергия, която струеше около него като ято невидими насекоми.

— Здравсти, Грег — меко каза Моргън. — Измина доста време. Радвам се, че отново си сред нас.

— Аз също се радвам да ви видя — отвърна мъжът и малките му очички заблестяха. — Знаеш, че трябва само да ми дадеш знак,

Моргън, и аз ще се отзова по всяко време — добави той и нервно избърса длани в ризата си. Тонът му беше толкова раболепен, че другите двама неспокойно се размърдаха на столовете си.

— Заповядай, Грег. Това е Клаус Грюбер. — Моргън посочи към високия рус мъж с красиво лице, който учтиво кимна. — А това е Бруно. — Не каза фамилното име на мъжа.

Грег също кимна, но едва ги погледна. Обърна се към Моргън и впи поглед в него, като предано куче в стопанина си. Моргън усети напрежението, седна и хвърли одобрителен поглед към новодошлия, който също се настани на един стол.

— Джентълмени, Грег е достоен приятел и аз много се радвам, че отново е сред нас. Той е много ценен — меко каза Моргън и се втренчи в другите двама, които неловко се спогледаха. — Той докладва само и единствено на мен. Разбрахме ли се?

Мъжете си отдъхнаха. Почувстваха се облекчени, че няма да им се налага да имат преки контакти с този нов член на тяхното братство. Моргън ги разбираше. Лунатичният поглед на Грег едва ли би подтикнал някого към близко приятелство. Но това не го притесняваше. Единственото, което го интересуваше, беше планът му да успее. Планът, който щеше да разруши компанията „Джърмейн“ и нейния собственик. Нищо и никой не бива да застава на пътя му към тази заветна цел.

— А сега — бодро поде той, — да минем към дела. Клаус, ти успя ли да получиш работата?

Германецът кимна.

— Да, и смятам, че ме приеха много добре.

— Не се учудвам — усмихна се Моргън. Знаеше, че малко ласкателство никога няма да навреди. — Ти си един от най-добрите скиори, които някога съм познавал.

Клаус кимна, но красивото му лице остана невъзмутимо. Беше ски инструктор от пет години, а от три — член на групата „Тъмнозелено“. Възхищаваше се от Моргън и го уважаваше. Щом искаше от него да си намери работа като ски инструктор в компанията „Джърмейн“ и да обучава гостите на хотела, Клаус нямаше нищо против. Дори приемаше желанието на Моргън като заповед, защото беше сигурен, че има основателни причини за това.

И не се лъжеше.

— Ванеса Джърмейн ще се върне у дома за коледната ваканция. Тя е средна скиорка и твоята задача е да подобриш спортните й умения. — Той леко се засмя и Клаус също му се усмихна. — Искам от теб и нещо повече, освен да й помагаш на пистата — меко продължи Моргън. — Ванеса е хубаво момиче. Млада, двадесетгодишна. Романтична и доверчива.

Замисли се кога за последен път беше видял Ванеса. Тогава тя беше само на две години. С дълга до кръста лъскава руса коса и гъсти, извити мигли. Кожата й беше бяла като мляко. Последния път, когато му позволиха да види малкото й телце, то бе сгърчено от конвулсии. Кинестън е виновен за всичко, помисли си Моргън и лицето му се изкриви от омраза. Ако брат му не си бе пъхал носа, където не му е работа, сестричката му нямаше да расте в онази бедняшка обстановка.

— Ванеса — меко продължи той, но в миг погледът му светна застрашително към Клаус, — Ванеса е невинна. Тя няма нищо общо с бизнеса на брат си и не знае по какъв начин той е спечелил парите си.

— Но се възползва доста добре от тях, нали? — намеси се Бруно, който досега мълчеше.

Той беше нисък мъж, с яка и набита фигура. Челюстта му беше груба и силна, а под очите си имаше големи торбички. Гласът му беше дълбок, говореше с накъсани, лаещи фрази и спокойно можеше да бъде приличен на свиреп булдог.

Моргън изръмжа.

— Клаус, слушай ме внимателно. След като спечелиш доверието й, ще започнеш лека-полека да й отваряш очите за далаверите на брат й и за това как използва земята.

Клаус кимна. Задачата му харесваше. Обичаше да бъде учител по ски, а едно от най-големите му удоволствия бе да завлече някое хубаво и младо момиче в леглото си. Ще й разкаже как брат й погубва природата. Струваше му се, че вече започва да разбира плана на Моргън. Сестрата трябва да бъде превърната в отлична шпионка и да работи за тяхната справедлива кауза. На Моргън можеше да се вярва. Но не разбираше как този Грег, който приличаше на пор, ще се впише в картинката. Всъщност Грег не беше негов проблем. А на шефа. Що се отнася до Бруно... Клаус погледна към Бруно и се усмихна. Мъж като Бруно винаги можеше да бъде от полза. Когато Моргън му каза, че

може да си върви, красивият германец се почувства доволен. Това, което не биваше да знае, не можеше да го нарани.

Но то със сигурност щеше да нарани някой друг. Предчувствието му никога не го лъжеше.

ГЛАВА 7

— Кати, за теб е — извика Брин и ѝ подаде телефонната слушалка.

— Благодаря. — Кати я пое с въздишка и се облегна на стената в антрето. — Да?

Брин чу, че е пристигнала пощата и излезе да я вземе.

— Здравей, Кати, как върви животът в глухата провинция?

— Мейв? — Кати позна гласа на Мейв Файнигъл и тихичко простена.

Пристигнала беше в Лондон само от няколко месеца, когато за пръв път чу името на Мейв Файнигъл. Момичетата, с които беше позирала в рекламата на плажно масло, говореха за партито, което Мейв бе организирала в един от най-скъпите нощни клубове и изреждаха имената на поканените. Кати бе очаквала да чуе, че са присъствали известни манекени и нашумели фотомодели, хора от шоубизнеса, но Вероник Финч — една от прочутите модели в рекламния бизнес — изреди напълно непознати имена, а останалите момичета се кискаха и многозначително се побутваха. Джейн Мур, най-възрастната и опитна манекенка, ѝ обясни коя е Мейв Файнигъл. Тя притежавала агенция, която осигурявала „компаньонки за празненства“ за мъже от висшите социални слоеве.

Дори и Кати разбираше какво означава това. Забавление за онези, които можеха да си го позволят. Доставка на млади момичета с кожени камшици и белезници за преуморени политици, които искат да се разтоварят в компанията на някоя руса красавица. Осигуряване на свежи английски рози за ненаситните на млада плът арабски милионери. Подаяния за начинаещи актриси, които са готови на всичко, за да привлекат вниманието на някой преситен от развлечения шеф от света на шоубизнеса.

— Още ли си на линия, девойче?

— Какво? О, да, извинявай, Мейв — намръщи се Кати.

За какво, по дяволите, ѝ се обаждаше Мейв Файнигъл?

— Как са нещата при теб? Ближеш си раните, така ли?

Кати пресилено се засмя. Значи вече всички знаеха, че със Лайънъл я бе изоставил. Новината се бе разпространила доста бързо.

— Виж, съкровище, тъкмо се чудех кога смяташ да се върнеш отново в големия лош град?

Кати въздъхна и уморено разтри челото си. Имаше нужда от хапче. Мейв винаги я караше да се чувства нервна и под нейно въздействие никога не можеше да мисли правилно. Кати с тъга си спомни за върволицата отхвърлени от агенциите момичета, които посещаваха Мейв в малката ѝ къща в Челси, за да споделят провалите си. Тогава тя ги утешаваше, че все още имат шанс да си намерят добър съпруг или пък да направят кариера в Холивуд.

— Не съм решила кога ще се върна — много бавно и внимателно отвърна най-последно Кати.

Почувства как стомахът ѝ се свива на топка. Дълбоко в себе си вече знаеше защо ѝ се обаждаше Мейв Файнигъл.

— Е, когато се върнеш, не забравяй, че тук имаш истински приятели. Чух, че са те уволнили от „Брайър“ и то само защото не можеш повече да работиш с този негодник Анди. То пък кой ли може? Копелета! Те всички смятат, че едно момиче, когато навърши двадесет и пет, вече не става за нищо. Ние, в агенцията „Файнигъл“ никога не се отказваме от моделите си. Всъщност, най-добрите са зрели жени, а не млади момичета. По-възрастните са по-опитни в професията, справят се отлично и успяват да се издигнат в живота. Като Манди Мартин. Нали си спомняш Манди, съкровище?

Кати си я спомняше много добре. Манди Мартин беше успяла да закачи на въдицата си някакъв голям продуцент от Холивуд, който беше пристигнал в Англия, за да търси свежи лица за новото си студио. Но такива като Манди бяха една на хиляда. Останалите момичета бяха обикновени проститутки. Зад паравана на агенцията за модели се криеше един луксозен публичен дом. Това беше публична тайна.

Кати потръпна.

— Е, ще чакам да ми се обадиш и то скоро. Разбрахме ли се? Наистина нямам търпение да се видим.

— Добре — автоматично отвърна Кати. Беше много по-лесно да не спори с Мейв, а да ѝ каже това, което иска да чуе.

— Чудесно. Агенция „Файнигъл“ е готова веднага да подпише договор с теб. Само кажи. О, и не се тревожи за загубата на онази твоя малка бърлога. Ние ще те настаним в някой уютен апартамент в Челси. Знам, че си разумно момиче, Кати. Разбрах го, още като те видях за пръв път.

В слушалката се разнесе рязък и дрезгав смях. Внезапно ужасният звук прекъсна и Кати осъзна, че беше треснала слушалката. Не съзнаваше колко дълго беше стояла неподвижна, с втренчен в телефона поглед. Сякаш ледени пръсти бяха стегнали сърцето ѝ. Значи веднага след като я е видяла Мейв бе разбрала, че Кати е подходяща за така наречената ѝ „агенция за модели“. Внезапно Кати избухна в истеричен смях, сух и горчив смях. Дълго време не можа да се спре. В Лондон години наред тя бе живяла в малкия си уютен апартамент с богатия си любовник, вършейки „страхотна“ работа. И беше доволна от себе си, въобразявайки си, че чудесно се справя в живота. А през цялото това време Мейв Файнигъл е дебнала удобния момент, за да я сграбчи с хищните си пръсти и да я превърне в обикновена проститутка...

Кати прекоси антрето като някакъв сомнамбул. Не знаеше какво да прави. Е, като начало ще глътне едно хапче. Взе чантата си от дивана, извади от шишенцето две хапчета и трескаво ги глътна. Не забеляза, че ръката ѝ трепери. Все още като в мъгла, Кати се запъти към кухнята. Спря в малкия коридор и отсъстващо се загледа през прозореца. Дъждът шибаше по стъклата, а пред погледа ѝ се простираха безкрайните зелени пасища, натезали от изливащата се от небето вода. Не забеляза баща си и сестра си, които седяха до масата и разговаряха. В мислите си беше на километри далеч отгук.

Брин смачка листа в ръката си и силно заби нокти в дланите си. Сякаш силната болка можеше да ѝ помогне.

— Копелета! — изсъска Брин. — Предлагат още пари за стадото. Сякаш някакви си жалки сто лири имат значение.

Джон Уитъкър се намръщи и скришно притисна ръка към сърцето си. Внезапно му се стори, че в кухнята е много горещо и той няколко пъти пое дълбоко въздух. Тази сутрин беше съобщил на работниците, че в края на месеца ще трябва да си търсят нова работа. Това беше най-тежкия момент в живота му. Никой от мъжете не беше изненадан. Те знаеха, че се беше борил, че се беше надявал на някакво

чудо, че беше правил неимоверни усилия нещата да потръгнат и да успеят да се измъкнат... Но напразно. Джон беше последният фермер от глухата долина, притиснат до стената. И въпреки че Сам и останалите се опитаха да не показват болката и разочарованието си, Джон Уитъкър остана сломен. Предизвестеният край беше настъпил. Внезапно почувства, че се задушава и не може да диша. Опита се да не обръща внимание на болката, раздираща гърдите му и пое дълбоко въздух. Бриони изглеждаше съкрушена, сякаш всеки миг ще избухне в сълзи. Но нима можеше да я упреква за това? Дали сега не беше най-подходящият момент, за да ѝ каже как е прекарал следобеда си.

— Чуй ме, детето ми. Вчера ходих до Клапъм, за да огледам онази къща, която се продава.

— Тя е твърде скъпа — отвърна Брин.

Отлично знаеше за какво говори баща ѝ.

— Мястото е много хубаво, Бриони. Къщата е много по-малка от тази. Помисли си само колко домакинска работа ще си спестиш. — Той започна да ѝ разказва възторжено за гледката, за селото, за съседите и за градината.

Но дъщеря му не го слушаше. Мислите ѝ се бяха пренесли в картинната галерия и тя отново виждаше пред себе си най-красивия мъж в своя живот.

— Как може да ми причини всичко това? — прошепна Брин и рязко се изправи. Столът ѝ се залюля и падна на пода.

Точно в този момент Джон Уитъкър видя по-голямата си дъщеря, застанала в коридора близо до вратата. Тя гледаше с празен поглед през прозореца, а лицето ѝ бе на човек, преживял силен шок.

С широки крачки Брин отиде до вратата и излезе на двора. Днес щеше да се състои претенциозното светско тържество по случай откриването на скъпия му и елегантен хотел, внезапно си спомни тя. В съзнанието ѝ съвсем ясно изплуваха огромните кошници с екзотични цветя, които сигурно струваха цяло състояние, кристалните чаши, блестящите сребърни прибори. Парите, които Кинестън Джърмейн бе похарчил за проклетото си парти, сигурно щяха да стигнат, за да върнат заема си на банката. А какво бе направил той? Брин стоеше под плющящия дъжд, без да чувства студените капки, които се стичаха по лицето ѝ и се просмукваха през дебелия ѝ сив пуловер. Той ѝ беше

изпратил писмо, в което ѝ предлагаше още сто лири за стадото. Това бе всичко, с което бе решил да възмезди мъката им!

— Проклет да си! — извика Брин и в същия миг се почувства като последна глупачка.

Бързо се огледа, но за щастие проливният дъжд бе прогонил всички и наоколо не се виждаше жива душа. Внезапно я осени една идея. Дишането ѝ се успокои и на устните ѝ се появи тържествуваща усмивка. Измъкна един измачкан каскет от джоба на панталоните си и го нахлупи на главата си, като старателно напъха косата си под него. От плевнята взе една стара и прашна мушама, която открай време висеше закачена на кука в стената. Спря се за малко, за да избърше стъклата на очилата си. Сетне решително се насочи към стария камион, с който караха овцете на пазара. Той беше модел 1960 г. и въпреки че беше стар и очукан, все още им вършеше добра работа. Както винаги возилото отказа да запали, но след като се потруди малко с гаечния ключ и доля масло, двигателят заработи.

В кухнята Джон Уитъкър отмести поглед от чайника и загрижен проследи с поглед отдалечаващия се камион. Беше сигурен, че Бриони Роуз е намислила нещо. В този момент по-малката му дъщеря не го тревожеше. Той беше угрижен за Кати.

— Искаш ли още една бучка захар, скъпа? — Погледна през рамо към Кати, която беше седнала до масата и късаше на малки парченца някакъв лист хартия.

Тя го погледна с празен поглед.

— Да, татко. Защо не?

Защо не, наистина? Сигурно след като стане проститутка, ще надебелее.

Джон сложи по още една бучка в чашите им и се наведе над мивката, докато чакаше водата да заври. Сетне, без да каже дума, отвори прозореца и жадно вдъхна студения чист въздух. Надяваше се, че Кати не е забелязала нищо. Изглежда тя все още беше в шок. Кой би могъл да помисли, че ще се разстрои толкова много от загубата на фермата?

— Чуй ме, дъще, може би скоро ще се преместим в Клапъм. Там има една чудесна къща. Сигурен съм, че ти хареса.

— Да, татко — кимна Кати.

— Ние тримата, ти, сестра ти и аз ще си построим нов дом. Няма да е по-лош от сегашния, ще видиш. Ето, вземи чая си и го изпий. Аз... аз ще трябва да изляза и да прибера овцете от горното пасище. Съобщиха, че през нощта може да завали сняг. Ти ще се справиш, нали, скъпа? — разтревожено добави той.

Кати примигна.

— Какво? О, да, татко, разбира се, че ще се оправя.

Баща ѝ кимна, успокоен, че явно дъщеря му вече се чувства по-добре и се запъти към вратата, като взе ключовете за трактора.

Кати не знаеше колко дълго бе седяла сама. Мислеше, че навън продължава да вали, но когато погледна през прозореца видя, че е изгряло слънце. Отмести недокосната си чаша чай и бавно се насочи към всекидневната. Чувстваше се уморена. Толкова уморена. Може би не е зле да подремне. Но със сигурност нямаше да може да заспи без още едно хапче. Няколко пъти се бе опитвала, но оставаше да лежи будна и накрая винаги взимаше едно хапче. Качи се на горния етаж, за да вземе шишенцето с хапчетата, върна се във всекидневната и седна пред огъня с кръстосани крака. Втренчи се в игривите пламъци. Щеше да се превърне в една от онези отчаяни жени със студени очи и груби лица. Никога нямаше да стане известен модел, никога повече нямаше да бъде онова хубаво младо момиче. Изтръска едно хапче върху дланта си и го преглътна. Една искра изхвъркна, падна върху килимчето пред камината и веднага се образува малка черна дупчица. Кати глътна още едно хапче. Защо не можеше да заспи? Въздъхна и се огледа. В ъгъла беше диванът, където майка ѝ прекара последните месеци от живота си. Младата жена потръпна и се извърна. Не искаше да мисли за майка си. Или пък за фермата. Кой би си помислил, че ще изгубят фермата? Усмихна се. Това беше може би най-хубавото, което можеше да се случи на Брин. Така най-после ще излезе в големия и опасен, но вълнуващ свят.

Искаше ѝ се да пийне нещо. Чаша водка щеше да ѝ се отрази добре. Ала баща ѝ и Брин никога не държаха алкохол в къщата, освен...

— Ха, Кати, момиче, май паметта ти съвсем не е за изхвърляне — промърмори на глас и скочи на крака.

Клекна под стълбата и отмести торбата с картофи. Почака малко, докато очите ѝ привикнат с тъмнината. А, ето ги. До стената се

виждаха две кафяви глинени стомни за вино, покрити с прах. Кати се намръщи и тихо измърмори, докато придърпваше по-близко стоящата.

Стомната беше огромна и сигурно тежеше цял тон, но тя я хвана за дръжката, прегърна я с другата ръка и залитайки се върна в дневната. Едва не изпусна стомната, но успя да я занесе до камината и внимателно я постави на пода. Отиде до кухнята и взе една водна чаша. Погледна през прозореца. Чудесно. Отвън не се виждаше жива душа. Затрудни се при изваждането на тапата, но когато най-сетне излезе, стаята се изпълни с острата миризма на отлежало уиски. Кати несръчно напълни чашата с прозрачна кехлибарена течност и я вдигна към огъня.

— За Лондон — изрече тя и кухо се изсмя. Отпи голяма глътка и се закашля. Беше забравила колко е силно домашното уиски. — Добро е, татко — с уважение поклати глава и отпи още една глътка.

Все още не ѝ се спеше. Въздъхна, изтръска всички хапчета от шишенцето върху килимчето пред камината и сложи едно в устата си. Преглътна го с още една солидна глътка уиски. Искаше да забрави за Мейв и Лондон. Всичко бе по вина на Лайънъл, да го вземат мътните.

Внезапно се сети, че днес не беше писала в дневника си, отвори чантата си и извади плика с надпис „Строго лично“. Взе лист хартия и химикал. Върна плика в чантата, намести се удобно върху килимчето и сложи чантата върху корема си. Малките розови хапчета бяха разпръснати точно пред нея и Кати взе още две и ги прокара със солидно количество от жълтата течност. Видя, че чашата ѝ е празна, напълни я отново, взе химикалката и я размаха във въздуха, втреничила поглед в празния бял лист.

„Всичко е по негова вина“ — написа Кати, опитвайки се да следва тънките сини редове, но това не ѝ се отдаваше.

— Това е истината — повтори на глас и отпи от чашата.

Проклетият Лайънъл, заряза я, превърна я в лесна плячка за Мейв.

„Ако не беше той, аз все още щях да си имам моят апартамент...“ Спря. „Бърлога“, така го бе нарекла онази кучка Мейв. Примигна, за да фокусира погледа си, задраска думата „апартамент“ и написа „дом“. Главата ѝ беше замаяна, усещаше познатото приятно усещане за лекота, но внезапно сякаш отново чу гласа на Мейв, който казваше, че „са готови веднага да подпишат договор с нея“. Отново се

наведе над листа и продължи да пише: „Не искам да се връщам в Лондон“. Не лъжеше. Не искаше да се връща там, защото щеше да стане проститутка. Щеше да умре от СПИН. Тази мисъл я изплаши.

Написа: „Предпочитам да умра“ — и отново спря. Дали и това бе истина? Очите ѝ се напълниха със сълзи и тя сърдито ги изтри. По дяволите, защо още не беше заспала? Протегна ръка и грабна още хапчета. Не знаеше колко. Сложи ги в устата си и пресуши чашата.

Въздъхна, легна на една страна и се сви на малка топка. Скоро ще заспи. „Най-сетне ще бъде в безопасност.“

— Ето, това е — каза Брин на Роби Питър и посочи към блестящата сграда.

Беше го открила в селската кръчма. Той се изненада като я видя, а когато му каза какво възнамерява да направи, искрено съжали, че я е видял. Обаче тя беше толкова ядосана, съвсем различна от онази Брин, която познаваше от малка, че не можа да намери сили да ѝ откаже. Погледна нервно към сградата. Един мъж в тъмнозелена униформа упътваше шофьорите къде да паркират скъпите и блестящи коли, които прииждаха към входа. За кратко Роби изпита завист, но в следващия миг отново примигна нервно. Мъжът в униформата се бе извърнал и го наблюдаваше.

— Отпусни се, Роби, това е само един портиер — каза Брин, познала любезния и приятелски настроен мъж, който ѝ беше отворил вратата. Но след днешния ден, едва ли щеше да бъде приятелски настроен.

Чу или по-скоро усети неспокойното размърдване на овцете в каросерията отзад. С помощта на Роби бе успяла да натовари двадесет глави, повечето овни или кочове.

— Закарай ги там. — Брин посочи голямата желязна врата, която беше отворена, заради едно червено ферари.

Роби послушно зави с камиона надясно. Брин зърна изуменото лице на портиера, когато камионът с овцете мина покрай него, разпръсквайки малки камъчета чакъл.

Челото на Роби се покри с големи капки пот.

— Какво ще правим, ако извикат полиция? — нервно попита той.

Никога досега не се беше забърквал с полицаите. Баща му щеше да го убие. Или пък може би щеше да бъде горд с него. Роби не бе сигурен кое от двете предположения е по-вярно. Знаеше само, че когато Брин му бе обяснила какво възнамерява да направи, се бе почувствал възбуден. Винаги бе харесвал Брин, въпреки че в този момент не можеше да я познае. О, тя си беше все същата, с този измачкан каскет и очилата, паднали до средата на носа ѝ. Сега обаче изглеждаше някак си съвсем различна. Изглеждаше... ами... силна и особена.

— Отдавна ще сме се махнали оттук, когато пристигнат — уверено отвърна Брин, но истината бе, че въобще не я интересуваше.

След като вече ѝ бе хрумвало как да провали шикозното парти на Кинестън Джърмейн, нищо друго не я вълнуваше. Чувстваше, че е същото, като да запали фитил до буре с барут — нищо не може да го спре да избухне. Колкото повече приближаваше, толкова повече се изпълваше с някаква вътрешна сила. Усецаше присъствието му, знаеше, че е някъде наблизо.

Хотелът беше пълен с гости. До слуха ѝ достигаха откъслечни гласове и женски смях. Брин изскочи от кабината и заобиколи каросерията. Портиерът се беше вече насочил с бързи стъпки към тях, но младата жена не му обърна внимание.

— Хайде, Роби, помогни ми да свалим задния капак.

Вътре, в голямата бална зала на хотела, Кинестън Джърмейн се движеше из гостите, като любезно кимаше и разменяше по някоя дума с влиятелните личности, удостоили с присъствието си празненството.

Зърна в един ъгъл репортера от местния вестник и се насочи към него.

— Здравейте. Радвам се, че сте отделили от времето си, за да дойдете. Добра ли е храната? — Изслуша с усмивка похвалите и любезно кимна на някои от гостите, които минаха покрай него. „Голямото парти“, така го бе нарекъл Майк, заради важните гости, които бяха поканили, вървеше чудесно.

Сред присъстващите бяха граф и графиня Вейн. Графът беше член на управителните съвети на доста компании, включително и в компанията на Джърмейн. Плащаха му солидна заплата, но пък си струваше — влиянието и връзките му сред местната аристокрация бяха полезни за бизнеса.

Очите му не изпускаха нищо. Бюфетът вече беше полуизпразнен, което означаваше, че гостите харесваха храната. А и защо да не я харесат? Освен традиционния студен бюфет, който предлагаше всевъзможни пушени филета, желирано месо, риба, имаше множество вегетариански ястия, майсторски приготвени. За по-претенциозните бе поднесен шест вида хайвер и пастет от гъши дроб. Имаше толкова много салати, че трапезарията приличаше на зелено поле. Не бяха забравени и десертите, сервираха и всякакви екзотични коктейли.

Гамата на вината се простираше от американско червено до сухо бяло френско, както и няколко от най-известните видове шампанско. Чу, че някой се хванал на бас, че ще си пръча питие, което няма да могат да му сервират, но загубил облога. В залата се носеше дискретна музика, изпълнявана от един от най-добрите симфонични оркестри. Изглежда сред гостите имаше доста почитатели на класическата музика, защото мнозинството слушаше с искрено внимание. В това число и репортерът от „Таймс“, забеляза Кинестън. Отвън бе опъната огромна палатка за по-младите гости. Масите вътре също бяха отрупани с вкусни блюда, а местната поп група свиреше рок за радост на тийнейджърите. Градините също бяха аранжирани отлично — червените лалета и пурпурните примули допълваха великолепието. Слава богу, че дъждът спря. Разбира се, покривът на палатката е водонепроницаем, но все пак...

Мислите му внезапно бяха прекъснати, очите му се разшириха от ужас и изумление. Втренчи се в овцете, които се движеха по алеята между лалетата, и кротко си хрупваха по някое, после доволно преживяха. Кинестън примигна и отново отвори очи. Един овен с извити рога любопитно подуши крака на едно младо момиче, което изпищя и с ужас побягна. Животното доволно поклати глава и с радост се зае да хрупа от зелената маруля в чинията, която девойката изтърва.

Кинестън се раздвижи и даде знак на един от келнерите.

— Спуснете завесите и запалете лампите — остро нареди той. — Всичките.

Мъжът смаяно го погледна, но тръгна да изпълнява заповедта. След няколко минути залата потъна в мрак, но не за дълго. За изненада на развеселените гости, кристалните полилеи светнаха с всички цветове на дъгата. Но Кинестън не остана, за да се порадва на успеха на бързите си предохранителни мерки и изхвъркна навън. Видя, че

животните кротко си проправяха път сред гостите, които очевидно се забавляваха. Неколцина мъже се засмяха, някои от жените — също.

— Какво, по дяволите...? Майк? Какво става?

Зърна измъчената физиономия на главния си управител на няколко крачки от себе си. Той отчаяно се опитваше да отпъди един овен, който бе заврял муцуна в копринената рокля на съпругата на президента на банката. Жената се смееше звънко не толкова заради овена, колкото заради физиономията на Майк.

— Това е онази проклетата жена. Тя ги е довела. — Майкъл почти се беше разплакал. Не можеше да повярва.

Портиерът се бе опитал да спре овцете, но безуспешно.

— Каква жена? — нетърпеливо попита Кинестън.

— Онази там. Брин Уитъкър.

— Уитъкър? Мислех, че си се погрижил за това.

— И аз така си мислех. О-ох! — Майкъл изохка, когато едно от животните го настъпи по върха на една от лачените му обувки. — Махни се от проклетите иглики, по дяволите! — извика той и лицето му почервения от гняв, когато друго животно започна да пасе цветята.

— Какво означава всичко това? — гневно изсъска Кинестън и сграбчи Майкъл за ръката. — Можеш ли да ми обясниш какво става?

Управителят нещастно погледна шефа си.

— Не знам. Предполагам, че е някаква форма на протест.

Кин изруга.

— Защо не ми каза, че имаш проблем?

— Не мислех, че имам! — раздразнено отвърна Майкъл и се намръщи, когато пръстите на Кинестън се забиха по-силно в ръката му.

— Говори по-тихо — изръмжа Кин. — Ако не действаме бързо, проклетите овце ще нахлуят в балната зала и всички ще разберат какво става, включително и репортерите. Събери всички от персонала и незабавно махнете животните оттук. Действай!

— Добре. — Майкъл облекчено въздъхна, когато Кин пусна ръката му. — Ами... къде да ги отведем?

Кин нервно прокара ръка през косата си.

— Не знам... Може би в зимната градина. В момента е празна. Закарайте овцете там.

Майкъл побърза да изпълни нареждането, а Кинестън се озърна и видя гостите, които любопитно го наблюдаваха. Сетне погледът му

се насочи към овцете, които доволно пасяха прекрасно подравнената му ливада и преживяха скъпите му лалета. Не можа да се сдържи и избухна в смях. Не бе виждал нещо толкова забавно от деня, когато бе станал свидетел как дядо му се опитваше да хване едно избягало от кочината прасе. Поклати глава и разпери ръце в комичен жест, който можеше да означава: „Защо трябваше да се случи точно на мен?“. Гостите не знаеха дали да се смеят или да му съчувстват. В този миг Кинестън забеляза един овен, който се бе насочил към него и бързо се отдръпна. Един огромен и невероятно грозен камион завиваше по алеята към изхода. Някакъв висок и доста пълен мъж в овехтели панталони, нахлупил смачкан каскет на главата си показваше на шофьора откъде да мине.

— Ей, почакайте!

Брин рязко извърна глава. За секунда, докато гледаше мъжа, който крачеше към нея, сетивата ѝ се парализираха. Една от причината, за да погоди този номер и да дойде тук, бе да докаже на себе си, че Кинестън Джърмейн не означава нищо за нея. Но в мига, в който го видя, разбра, че това не е истина. Беше се излъгала. Отблизо той беше още по-красив, отколкото си го спомняше. По-висок, с грациозна походката, а лицето му... Брин се втренчи в лицето му. Стори ѝ се невероятно красиво, очите му приличаха на искрящ син лед, които едновременно я караха да замръзва и да изгаря. Младата жена затрепери. Господи, какво ставаше с нея?

Кин спря на една крачка разстояние от нея. Видя висока, тромава фигура, покрита със стара мушама. Видя смачкан каскет и две кръгли зачервени от гняв бузи. Видя деликатни устни и грозни очила с големи черни рамки. Сетне погледна очите ѝ. Никога досега не бе виждал такива очи. Те горяха от омраза към него. В зениците ѝ се четеше в едно предизвикателство, страх, болка, гняв. Но имаше и още нещо, което именно спря гневните думи, готови да излетят от устата му. А какъв цвят имаха тези очи — напомняха му на очите на тигър, променливи, изпълнени със злоба, но все пак прекрасни.

— Нали искахте да купите стадото ми? — Думите излетяха като куршуми от устата ѝ. — Е, сега са ваши! — Брин се извърна и побягна.

Не можеше нито миг повече да издържа да гледа лицето му. Отдъхна си облекчено като видя Роби, който я чакаше на улицата. Когато се качи в камиона по страните ѝ течеха горчиви сълзи.

Роби потегли с максималната скорост, която можеше да си позволи с този раздрънкан камион. Кин ги проследи с поглед. Лицето му изразяваше изненада и пълно объркване. Чу силен смях и се извърна. Всички гости бяха излезли навън и наблюдаваха как нещастните келнери се опитват да съберат животните. Но този път комичната гледка не предизвика смяха му. Даде си ясна сметка, че няма да може да забрави най-красивите очи на света, изпълнени с болка и сълзи.

— По дяволите, Майкъл — промърмори той, — нали ти казах да се отнасяш внимателно с фермерите.

Очевидно англичанинът беше забъркал тази каша и той трябваше да оправя цялата бъркотия.

Вече се беше стъмнило, когато камионът зави към фермата. Брин беше спряла да плаче. Роби вече съжаляваше, че нямаше куража да слезе от камиона, за да види смаяните физиономии на онези големци. Беше въодушевен. Брин мълчаливо се взираше през прозореца. Нейната съпротива се бе стопила, заедно с чувството на наранена гордост и справедливо отмъщение. В главата ѝ отново и отново изплуваха вълнуващите мигове, когато стояха един до друг, очи в очи. Какво ли си беше помислил за нея? Младата жена не искаше да пропъжда от съзнанието си скъпото видение на прекрасното му лице. Би дала всичко, за да разбере какво си мислеше за нея.

Когато влязоха в двора на фермата, Брин мигновено разбра, че нещо не е наред. Вълненията и самосъжалението ѝ веднага отлетяха. Баща ѝ не се виждаше никъде.

— Това не е ли колата на доктор Бийн? — попита Роби, сочейки към светлото волво, паркирано пред входа на къщата.

Брин изстина.

— Татко! — прошепна тя. — Татко! — извика и се втурна към къщата.

Влетя в кухнята и се закова на място. Баща ѝ седеше до кухненската маса. Лицето му беше бледо и отчаяно. В ръцете си стискаше недокоснатата чаша чай. Доктор Бийн бе седнал до него с тъжно изражение.

Брин облекчено въздъхна.

— Благодаря на Бога. Помислих си... — Млъкна. Баща ѝ продължаваше да се взира в чашата. Изглеждаше напълно съсипан. — Татко?

Джон Уитъкър бавно вдигна глава. Очите му, които най-сетне срещнаха нейните, приличаха на два гаснещи въглена.

— Сестра ти е мъртва, Бриони Роуз — глухо изрече той. — Кати е мъртва.

ГЛАВА 8

Ланс Прескът изпи остатъка от мартинито, остави празната си чаша върху плота на бара и мрачно се втренчи в нея. Барът вече се пълнеше с посетители. Голямата ябълка^[1] бе странен град за човек като Ланс Прескът, който живее в постоянен ад. Благодарение на произхода, името му, хубавия външен вид и репутацията на жребец, той се движеше сред каймака на висшето общество в града. Посещаваше най-отбраните ресторанти, нощни клубове и барове, срещайки съчувствие от всички, които бяха изгубили състоянието си в някой черен понеделник, сряда или петък. Повечето от приятелите му живееха на Парк авеню, а той самият бе член на най-добрите клубове и когато организираха балове, празненства или се откриваше поредния театрален сезон, Ланс неизменно присъстваше. Разбира се, винаги като нечий гост.

И тъкмо в това беше проблемът. Той беше един от „старата гвардия“, което му осигуряваше положение в обществото, както и значителни заеми. В необикновения свят на богатите, където всички се познаваха, фамилията му помагаше да не бъде причисляван към групата на „новите хора“, на които винаги се гледаше с подозрение. В един свят, където всеки е готов да подложи динена кора на приятеля си, хората от „старата гвардия“ се поддържаха и се държаха плътно един за друг, сякаш бяха залепени с лепило. Наистина е жалко, казваха повечето заможни хора, че Ланс Прескът е беден, но в крайна сметка той беше свой, един от тях. Името му фигурираше в списъка на членовете на висшето общество в града.

Но не му беше позволено да притежава някое дебело и сочно парче от „баницата“ на богатите. Бедните членове на „старата гвардия“ се осланяха само на щедростта на приятелите си. И то докато им засвидетелстват безкрайната си благодарност и смирено възхищение. С други думи, беше им позволено да гледат, но не и да пипат.

— Още едно, Филип.

Без да каже нещо, барманът веднага му подаде пълна чаша мартини. Ланс я изпи в мрачно мълчание, което хармонираше на вида му. Екстравагантната навъсеност му придаваше известна отсянка на заплахата и загадъчност на русата му, почти ангелска красота. А Грейс Ванкувър беше в настроение за опасности. Току-що беше излязла от фризьорския салон и тъмнокестенявата ѝ коса падаше на блестящи вълни до раменете ѝ. Беше два пъти развеждана, приближаваше четиридесетте и по принцип беше сърдита на целия свят.

— Здравсти, сладурче. Не очаквах да те видя тук толкова скоро.

Ланс потисна недоволната си въздишка.

— Здравей, Грейс. Какво ще пиеш?

— Една „зелена богиня“. Ще подхожда на роклята ми.

Ланс хвърли преценяващ оглед на изумруденозелената рокля от Де ла Рента и се усмихна.

— Филип, една „Зелена богиня“ за тази зелена богиня до мен.

— Това място ми напомня на пазар за говеда — сърдито рече Грейс, качи се на високото столче и кръстоса крака, за да покаже красивите си прасци. За нещастие роклята се повдигна нагоре и разкри не дотам красивите ѝ бедра.

— Означава ли това, че всички присъстващи тук жени са крави, скъпа Грейс? — провлечено попита Ланс, а събеседничката му сърдечно се засмя.

— Виждам, че бракът ти с принцесата не се е отразил на великолепия ти ум, скъпи. А това е добре — измърка тя, а очите ѝ се присвиха, — защото ми се струва, че скоро ще ти потрябва. Отново сме излезли на лов за някоя с пълен джоб, нали?

Ланс се усмихна. Вътрешно раздражението му се превръщаше в гняв, но той умело го прикриваше. Никой не можеше да отрече способността му да не издава истинските си чувства. А и защо да не е дискретен? В крайна сметка, през целия си живот се бе упражнявал в това изкуство.

— А какво ще кажеш ти, Грейс? Можеш ли да си ме позволиш?

Жената се изчерви от грубото предложение. Първият ѝ съпруг, възрастен французин, който притежаваше огромни лозя, ѝ бе оставил доста пари, но за нещастие вторият ѝ съпруг се оказа голям провал. Глупакът се разори, преди тя да успее да се разведе с него.

— Страхувам се, че си малко възрастен за мен, скъпи. Обичам моите жигола да са малко по-млади. Между другото, чух, че твоята прелестна майка дава прием тази събота. Както разбрах всички са поканени и разбира се, ще дойдат. Изглежда, че умират от любопитство да разберат на какво наистина е способна майката ти.

— Сега, когато има пари, искаш да кажеш? — сухо попита Ланс.

— Говорим за парите на Вентура, скъпи — язвително го поправи Грейс, доволна да му отмъсти току-що преживяното унижение. — Говори се, че няма да ѝ стигнат за дълго. Но дори и Мойра не би могла да похарчи толкова бързо тези милиони, не е ли така, скъпи? Става въпрос за милиони, нали, съкровище? Всички са убедени, че не би се задоволил с по-малко.

Ланс се усмихна. Бе готов да заложи златния си часовник марка „Картие“, че всички в Ню Йорк знаеха точно до последния долар сумата, която бе получил след развода си.

— О, най-малко милиони — засмя се той.

Стомахът му се сви на топка. Отново си припомни за проклетото допълнение към брачния договор. Нуждаеше се минимум от пет милиона долара, за да може да живее спокойно. Ала Мериън го бе изиграла. Проклетата кучка! Ако не бе подписал тогава онова допълнение! Но старецът никога нямаше да позволи на своята принцеса да се омъжи без тази клауза. Копеле!

Грейс звънко се засмя. Тя се питаше какво ли се крие зад това красиво и измамно лице?

— Чух, че малката принцеса си е наумила да седне на трона на баща си — меко рече тя, а очите ѝ изпитателно сезираха в Ланс. Приличаше на котка, дебнеща мишка. Не се разочарова. Видя как на лицето на събеседника ѝ се изписа искрена изненада.

— Какво? — остро попита Ланс, за пръв път изгубвайки самообладание.

Грейс грейна от удоволствие и с радост се зае да го информира за последните новини.

— Доста лош късмет, нали, скъпи? — злобно попита тя. — Искам да кажа, че явно Мериън ще заема достойно място в компанията. Ако беше изчакал още няколко месеца, и ти можеше да се намърдаш там. Кой знае какво можеше да измъкнеш при развода.

Твоят адвокат можеше да пледира за по-голяма сума, заявявайки, че и ти си допринесъл за увеличаване милионите на компанията.

Ланс не се нуждаеше от уроците на Грейс Ванкувър.

— Искаш ли още едно питие, Грейс? — меко попита той и многозначително изгледа бедрата ѝ. — Или вече ти е достатъчно? То съдържа толкова много калории, нали?

Когато по-късно същата вечер Ланс се прибра в апартамента си, веднага се насочи към телефона и припряно набра номера на адвоката си.

— Искам да обжалваш решението за развод — заяви през предисловия, когато чу гласа на Уент в слушалката. — Не ме интересува какви причини ще изтъкнеш — можеш да заявиш, че съдийката е била пристрастна. Кажй, че съм бил подложен на сексуален тормоз, говори каквото ти дойде на ум, но искам да отмениш това решение. — Тръшна слушалката, без да дочака отговора на адвоката.

Гневът заплашваше да експлодира в гърдите му. Трябваше да има пари. Негови собствени пари. Пари, които онази кучка, за която се бе оженил, бе длъжна да му даде. По някакъв начин. Но на всяка цена!

Мериън се прозина и погледна часовника си. Наближаваше един часа, но не можеше да си позволи обедна почивка, времето ѝ бе прекалено ценно. Изправи се и се протегна. Гърбът я болеше, а вратът ѝ се бе схванал.

— Корпоративен ревматизъм. — Гласът на Фелисити я накара рязко да се извърне. — Имаш всички симптоми на тази болест — обясни секретарката ѝ. — Получава се от дълго седене до бюрото с наведена глава и четене на прекалено много балансови документи.

Мериън се засмя. Тя все още заемаше стария кабинет на Кийт. Бе наследила и неговата титла. Върху табелката на вратата бе изписано с дискретни черни букви на бял фон: „Мериън Вентура, специален помощник на президента“.

Не че се чувстваше особено специална. Фелисити се върна в кабинета си, а Мериън се приближи до прозореца и погледна навън. Над нея се простираше безкрайното синьо небе, а там долу бе Уолстрийт и Медисън авеню, стотици магазини, едно гигантско

пулсиращо търговско сърце. Голяма част от него принадлежеше на Вентура.

Тя се усмихна. Припомни си деня, в който се състоя онази необикновена среща. Всички бяха насядали около голямата маса. Петдесет мъже, сред които нямаше нито една жена, гневно си помисли Мериън, като се изключат двете секретарки, които водеха протокола от срещата. Сякаш все още виждаше изражението на лицата им, когато баща ѝ я представи като специален помощник на президента. Първоначално мъжете бяха шокирани, след това дори ядосани. Сега вече знаеше, че са били много предпазливи и внимателно са наблюдавали дали няма да се задуши под тежестта на бащиното си покровителство. Вероятно никой не е вярвал, че ще се задържи и три дена, най-много до три седмици.

Както самата тя бе поискала, баща ѝ я бе хвърлил в най-дълбоките води на компанията. От седмици се опитваше да вникне в проблемите на счетоводния отдел, отдел личен състав, на управлението за реклама и на дирекцията за маркетингови проучвания. Чак след като показа — за всеобща изненада, че бе разбрала същината на проблемите, баща ѝ я накара да се заеме с изучаването на структурата на многобройните поделения на корпорацията и на системата на взаимодействие на отделните фирми, изграждащи гигантската империя на Вентура. Мериън много добре разбираше тактиката на баща си, но нямаше намерение да се предава. Щеше да продължава да трупа информация, докато разбере цялата инфраструктура на компанията. Вложените огромни суми пари вече не я плашеха. Но в този момент ѝ се струваше, че ще полудее, ако се насили да погледне още някоя компютърна разпечатка. Точно това очакваха всички. Беше изключително изнервящо и тъжно да знае, че всички се надяват да се провали, включително и собственият ѝ баща. За един миг Мериън се запита какво ли би било да има мъж на когото да разчита, като другите жени. Един съпруг, който ще си реже ноктите на краката в леглото и ще оставя отворена тубата на пастата за зъби, но който винаги ще бъде до нея, готов да ѝ помогне, да я утеши, да ѝ вдъхне кураж.

Младата жена сграбчи сакото си. Днес трябва да излезе за обяд. И да вървят всички по дяволите!

— Ще се върна в два — каза на Фелисити, която учудено повдигна вежди, но разбиращо кимна. — Ако някой се обади, не казвай, че съм излязла за обяд — шеговито добави. — Кажим им, че съм... че съм отишла на пристанището, за да открия какво е станало с фактурите от корабната компания на Вентура.

Навън пролетта най-сетне беше настъпила. Мериън си купи голям букет златистожълти нарциси и една ябълка от продавач на улицата и се запъти към Сентръл парк. Седна на една пейка и захапа вкусната ябълка, наслаждавайки се на усещането за свобода. Беше се измъкнала за малко от големия свят на парите и на лудешкия бизнес. Наблюдаваше една двойка млади хора, които вървяха към нея хванати за ръка. Бяха изцяло отдадени един на друг. Момичето беше високо и стройно, а момчето — ниско и набито. Той беше черен, а тя — бяла. Бяха облечени в джинси и кожени якета и изглеждаха толкова влюбени, че Мериън тъжно извърна глава.

Тръгна обратно към офиса си, замислена за любовта. Никога досега не бе обичала истински. Краткото ѝ увлечение по Ланс не беше любов. Замисли се за двойката в парка. Сигурно щяха да се приберат у дома, да паднат върху леглото, да разкъсат дрехите си и бясно да се любят, отдадени на страстта си, слепи за всичко останало. Но не беше уверена, че и тя жадува за същото.

— Имаше спешно обаждане от адвоката ти, Мериън — каза ѝ Фелисити, когато влезе в кабинета. — Помоли да му се обадиш веднага, щом се прибереш.

— Добре. Благодаря ти, Фелисити. — Мериън ѝ подаде цветята и влезе в кабинета си. Набра номера. — Обажда се мис Вентура — каза тя и веднага я свързаха с Бърнард.

— Здравей, Мериън. Не искам напразно да те безпокоя, но Ланс е... — Мериън мълчаливо слушаше, докато Бърнард ѝ обясняваше ситуацията. Когато най-сетне свърши, тя неспокойно се размърда на стола си.

— Каква вероятност има решението за развода да се отмени?

— Никаква, Мериън, не се тревожи. Както ти казах, това е просто изстрел в тъмното.

— Но аз все още съм разведена, нали?

— Разбира се. Ако поискаш, още утре можеш да се омъжиш. Ще те държи в течение. Няма да се налага отново да се явяваш в съда, ако

това те притеснява.

Ланс не я притесняваше. Знаеше, че Бърнард може да се справи с него. Това, което я тревожеше, беше самата тя. Думите на адвокатата ѝ още звучаха в ушите ѝ: „Ако поискаш, още утре можеш да се омъжиш“. Да, но за кого, тъжно си помисли младата жена. Всички мъже, които познаваше, приличаха на Ланс. Вероятно никой от тях нямаше да откаже да се ожени за наследницата на Вентура, но това вече го беше преживяла.

На устните ѝ се изписа тъжна усмивка. Мериън се опита да отпъди чувството на самосъжаление, но не беше толкова лесно. Та тя беше само на двадесет и четири години. Искаше да бъде влюбена. Но нямаше в кого! Погледна през прозореца, опитвайки се да си представи, че все в страните по целия свят, може би на някой друг континент, би трябвало да има поне един мъж, който ще я обича заради самата нея, а не заради парите ѝ. Ще иска нея, а не силата и мощта на „Вентура Индъстрийз“. Някой, който ще реже ноктите на краката си в леглото и ще оставя отворена тубата на пастата за зъби, но който винаги ще бъде до нея, заради обичта им.

Ейдриън Болтън влезе в двора на Равенхайт и изключи двигателя на червената си спортна кола. Остана отпуснат на седалката, загледан във фермата, а спомените го връхлетяха като мощна вълна. Нищо не беше се променило. Както винаги къщата изглеждаше солидна и внушителна. Прозорците на кухнята бяха осветени, но не се чуваха гласове или смях, не се разнасяше ароматът на топъл хляб или готвено. Не и тази вечер.

Беше на десет години, когато за пръв път дойде в Равенхайт. Майка му, Джоан Уиткър, бе по-малка сестра на Джон и се беше омъжила за учител, който преподаваше в едно от средните училища в Йорк. Срецнали се на колоездачно състезание. И двамата били сред тълпата, която окуражавала местния отбор. Но, както после признали, всъщност тайно се възхищавали на гостувания тим от Швейцария. Не било любов от пръв поглед, но след няколко месеца Джоан напуснала фермата, за да се омъжи за своя учител. Двамата се установили в едно от предградията на Йорк.

След пет годишен щастлив брак им се роди син. През това време Колин Болтън станал директор на училището и нещата се развили отлично за семейството.

От детството си Ейдриън нямаше никакви необичайни спомени, никакви особени сътресения и вълнения. Той беше щастливо и спокойно момче, с добро здраве, отличен ученик, а математиката бе един от любимите му предмети. Единственият облак на хоризонта, за който се сещаше, беше фактът, че трябваше да постъпи в гимназията, в която баща му беше директор. Тогава се притесняваше, че другите деца ще му се подиграват, щяха да подхвърлят, може би, че за това е любимец на учителите, въпреки че баща му едва ли щеше да му преподава. Пък и училището беше прекалено голямо и нямаше да му се налага да го среща често. Но съдбата беше решила друго. Една събота сутрин, наскоро след десетия му рожден ден, Ейдриън бе останал у дома и гледаше анимационни филмчета, а родителите му излязоха, за да напазаруват в големия супермаркет накрая на града. Никога не се върнаха. Някакъв пиян шофьор на камион се беше блъснал в колата им.

И така, съвсем внезапно, без дори да има възможност да се сбогува с майка си и баща си, Ейдриън остана сам на този свят. Поне така се чувстваше, въпреки че вуйчо му Джон и вуйна Марта пристигнаха веднага от провинцията. Той ги познаваше съвсем бегло. Понякога родителите му посещаваха фермата, обикновено в неделя. Но това се случваше рядко и биваха заедно с роднините си за съвсем кратко време. Ейдриън обичаше да наблюдава овцете, да храни пилетата и да събира яйцата от полозите заедно с любимата си братовчедка Брин, но въпреки това винаги се радваше да се върне в града.

И ето че внезапно, когато беше само на десет години, животът му се промени. Докато гледаше фермата, потънал в спомените си, Ейдриън се усмихна. Всъщност след смъртта на родителите си, животът му не се бе оказал толкова труден и непоносим. В началото, след преместването си във фермата, се чувстваше изгубен, смутен, сърдит, огорчен и изплашен. Но Марта Уитъкър притежаваше търпението на светица. Съпругът ѝ вече беше започнал да се съмнява, че момчето ще свикне с новото си семейство. Когато започваше ядно да мърмори дали някога момчето ще спре да се бие в училище, или да

дразни Кати, Марта винаги нежно му казваше: „Остави го, ще му мине“ и както винаги Джон се вслушваше в съвета ѝ.

Когато Ейдриън се връщаше от училище заедно с Брин, двамата първо влизаха в кухнята, която ухаеше на топъл хляб и сладкиш, на заешко задушено или печено говеждо. После се качваше в стаята си, за да остане сам със страданието си. Марта нежно го придумваше да слезе долу при тях, съблазнявайки го с парче сладкиш или разбита сметана. Тя много мъдро реши да му повери грижата за пилетата, като му напомни, че ако забрави да ги нахрани, те ще умрат. Така имаше да мисли и за нещо друго, освен за собствената си болка. Сега му звучеше глуповато, но всъщност само грижата за онези пилета и кокошки го бе спасила. След една година отново се превърна в едно щастливо малко момче. Все още тъгуваше за родителите си, но болката беше притъпена и не го измъчваше постоянно. Разбира се, имаше и нещо, което помрачаваше щастието му — Кати Уитъкър. Както му се струваше тогава, тя единствена беше мухата в кацата с мед. По-голямата му братовчедка ревнуваше от новия член на семейството и го наричаше „глупак“, когато нямаше кой да я чуе. Изглежда се чувстваше заплашена от малкото момче в дома им. Винаги го въвличаше в някакви неприятности, разказваше му ужасни истории, които го плашеха. Но за сметка на това Брин напълно компенсираше враждебното отношение на Кати. Ейдриън се усмихна, излезе от колата и по навик се огледа назад. Ако Кати беше „мухата“, то Брин бе „кацата с мед“. Именно тя му помогна да свикне с живота в провинцията — показваше му как да поставя капани за язовци, обясняваше му имената на цветята, учеше го как да разбира дали наблизо има лисица и да я открива само по миризмата ѝ. Помагаше му в училище и винаги го защитаваше, ако някой от по-големите ученици му се подиграваше и го тормозеше. Едно момиче на десет години бе почти толкова силно колкото и едно момче, а когато това момиче беше Брин...

Когато вратата се отвори и Ейдриън видя лицето на любимата си братовчедка, която чувстваше като сестра, усмивката му се стопи. В очите му запариха сълзи, които с мъка преглътна. Обзе го чувство на вина. Тази млада жена бе направила толкова много за него. Беше го приела и го беше дарила с обичта си, беше му помогнала да преодолее мъката и да продължи напред. И той имаше задължението и

отговорността да бъде до нея и да ѝ помага, когато се нуждае от него. Ейдриън, разбира се, не можеше да знае какво бе намислила Кати, но дълбоко в сърцето си чувстваше, че бе предал Брин.

Когато навърши двадесет години, напусна фермата. Марта беше вече починала, а Кати беше заминала за Лондон. Ейдриън знаеше, че Джон се надява той да остане и да заеме мястото му във фермата, но младият мъж не харесваше живота на село и фермерската работа не му беше по сърце. Липсваше му Йорк и градския живот. И Брин, Бог да я благослови, го разбра тогава и нежно го окуражи да замине, уверявайки го, че двамата с баща ѝ ще се справят с фермата. А ето че сега, когато стоеше срещу любимата си братовчедка, му се искаше никога да не бе заминавал.

— Здравей, Брин — меко каза той и пристъпи към нея.

Брин мълчаливо го наблюдаваше. Фамилията му беше Болтън, но беше наследил ръста на Уитъкър — беше висок над метър и осемдесет. Косата му беше тъмнокестенява, а очите му — с цвета на дъждовни облаци, с мек оттенък на синьо-сиво. Те бяха поразително живи и искрящи върху матовото му лице. Тъмните му вежди хармонираха с наболата тъмна брада и Брин тъжно се усмихна, като си спомни, че братовчед ѝ трябваше да се бръсне всеки ден. Той непрекъснато мърмореше и се оплакваше от брадата си, още повече, че за разлика от него, вуйчо му Джон се бръснеше един път седмично.

Знаеше, че мислите ѝ се преплитат хаотично, подобно на пеперуди, които не смеят да кацнат. Не искаше да мисли за Кати, която беше останала сама, умираща...

— Ейдриън — меко каза Брин, — толкова много ми липсваше.

— Знам. — Гласът му беше изпълнен с искрено съжаление. — Никога не съм смятал да си замина завинаги.

— Знам — кимна Брин, без следа от укор в гласа.

Двамата стояха, втренчили погледи един в друг и внезапно старото, познато чувство на близост отново ги връхлетя. Те отново бяха двамата мускетари, готови да се изправят срещу целия свят и да победят.

Младата жена пристъпи прага и протегна ръце.

— О, Ейдриън — задавено прошепна тя.

Той притисна тялото ѝ към гърдите си и ръцете му нежно я прегърнаха. Очите му заблестяха от напирещите сълзи.

— Всичко е наред, Брин — промърмори младият мъж, а ръцете му успокоително я разтриваха по широкия гръб. — Всичко ще бъде наред.

И успокоена от топлите му, любящи ръце, Брин почти му повярва.

Почти.

[1] Така американците наричат Ню Йорк. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 9

Моргън излезе от малката къщичка в предградията, принадлежаща на екологичното дружество, и въздъхна с облекчение. Денят беше дълъг и изморителен. Беше обиколил няколко училища, опитвайки се да разпространи сред децата брошури на дружеството, в които се апелираше всички да обединят усилията си в борбата срещу богатите компании, които разрушаваха природата. Но сред децата се ширеха апатия и безразличие по отношение на екологичните проблеми на щата Върмонт, а Моргън се чувстваше неспокоен и уязвим, докато се прокрадваше край ъглите и подаваше малките бели листчета. Оглеждаше всяка паркирана кола. Трябваше да бъде много внимателен. Знаеше, че Кинестън продължава да плаща на цяла армия детективи, които се опитваха да го открият. Измина десетминутното разстояние до гаража за двадесет и пет минути, но когато най-сетне почука на старата врата на гаража, чиято синя боя беше почти олющена, бе сигурен, че никой не го е проследил. След трите кодови почуквания Грег му отвори вратата.

Гаражът бе празен, но навсякъде личаха следи, че не е необитаем. Групата на „Тъмозелените“ имаше само четирима членове, но те струваха колкото онези хиляда, които представляваха „благоприличното“ лице на общността на еколозите. По масата в средата на гаража бяха разпръснати жици, метални тръби, кутии малки сиво-сини блокчета, които приличаха на пластилин, но в действителност нямаха нищо общо с него.

— Как мина денят ти?

— Добре — уморено отвърна Моргън. Трябваше да мисли за много по-важни неща. — А как върви истинската работа?

— Добре — усмихна се Грег. — Казах ти, че няма да имам проблеми.

Погледна към стария си приятел, а малкото му маймунско лице светна от любопитство, примесено с нетърпение и нервно очакване. Високият и красив Моргън привличаше неудържимо малкия, грозен,

но жилав мъж от Арканзас, така както магнитът привлича металните частици. Той беше толкова силен, толкова изпълнен с гняв и решителност, че Грег инстинктивно бе почувствал, че именно Моргън е мъжът, когото трябва да следва. Разказа на високия красавец от Върмонт за всички малки пожари, които беше запалил. Спорели и за флота, и за начина, по който го бяха тренирали през изминалите години преди да го захвърлят на боклука и да пропилят напразно парите на данъкоплатците.

— По-спокойно, Грег — меко каза Моргън. Познаваше добре малкия мъж и беше свикнал винаги да го държи под око. Беше изучил добре признаците на неговата нервна възбуда — лекия тик в ъгълчето на устната, дивия блясък в погледа. — Не забравяй, че вече не сме в онзи зандан — спокойно продължи той, използвайки тяхната специална дума, с която наричаха болницата.

Грег мигновено се отпусна.

— Не съм забравил — тихо отвърна той. — Знам, че вече не сме там. И то благодарение на теб.

Моргън се усмихна.

— Не е необходимо постоянно да ми благодариш, Грег — увери го той, оглеждайки оборудването, разпръснато по масата. — Само продължавай да вършиш работата си — меко добави.

Грег разбиращо го погледна.

— Ти си мислиш за него, нали? Винаги разбирам, когато мислиш за него.

Моргън остро го изгледа, но сетне бързо се извърна. В един от редките си мигове на слабост, той беше доверил на Грег какво му бяха сторили и кой е виновникът. През онези мрачни години, в миг на просветление, когато организмът му беше започнал да привиква към старите наркотици и преди лекарите да забележат и да му дадат нови, дните му се струваха безкрайно дълги. Тогава изпитваше нужда да разговаря с някого, да се довери. Така беше разказал на Грег всичко за Кинестън Джърмейн. Разказът му приличаше на филм на ужасите. Но нямаше защо да се бои, че Грег ще го предаде. Грег го обожаваше и му бе предан като роб.

Моргън отиде до бюфета, взе плановете, завити на роло и ги разтвори. Те представляваха хелиографско копие на новия проект на компанията на Джърмейн, който наскоро бе построен в покрайнините

на града — луксозен хотел за богатите паразити. Кинестън също беше богат. Но невинаги е бил такъв. Не, Кин отлично знае какво означава да живееш в мизерия и отчаяние, сред хлебарки и мухъл. Обаче Кин успя да се измъкне от онази противна дупка преди много години, докато той...

— Смятам да го унищожа, Грег — убедено каза Моргън. — Бавно, за да може да почувства всяка отделна рана. Много внимателно. Късче по късче. Ще срина със земята всичко, което този мръсен предателски кучи син е построил. Ще му отнема всичко. — Стрелна Грег с поглед. — И ти ще ми помогнеш, нали, Грег?

— Разбира се, Моргън, разбира се — с готовност отвърна маймуноподобното човече.

Усети как адреналинът се повишава в организма му и кръвта започна да бучи в слепоочията му. Сякаш виждаше пред очите си горящите в пламъци сгради. Прекрасни червени огнени езици, оранжеви, жълти. Моргън кимна и погледът му се насочи над главата на Грег, към тухлената стена зад него.

— Ще те пипна, Кин — меко рече той. — Дори това да е последното нещо, което ще направя на тази земя.

Ню Йорк

В един град, в който доминират небостъргачите, все още могат да се видят няколко стари къщи, които се отличават сред каменните чудовища. Те са били построени още по времето на Вандербилт, Астор, Рокфелер и Гети. Къщата на Вентура беше една от тези сгради. Тя беше заобиколена с шест акра изящно поддържани градини, а стените ѝ бяха покрити с тъмнозелен бръшлян. Вътре всички килими бяха ориенталски, скулптурите бяха от Бранкузи, Мур или Роден, чашите — от Лалик, а мебелите — дело на английски майстори. Мериън изглеждаше съвсем на мястото си сред цялото това великолепие. Копринената рокля в нежен кайсиев цвят беше модел на Де Флорентино, обувките и чантата — марка Мауд Фризон. И все пак, независимо от целия лукс, тя беше просто едно момиче, което вечеря в къщата на баща си.

След като опита няколко лъжици от великолепната лучена супа, приготвена по френска рецепта, Мериън погледна към мъжа, седнал

начело на масата. Изглеждаше значително по-добре, отколкото на погребението на Кийт.

— Татко... аз... благодаря, че ме покани тази вечер. Напоследък вода доста затворен живот.

— Не биваше да се развеждаш — рязко отвърна Лесли. — Твоят развод е първият...

— В семейството от седемдесет и пет години. Да, знам, татко — сърдито го прекъсна Мериън. — Вече съм чувала всичко това.

— Не смей да ми държиш такъв тон! — Гласът на баща ѝ изплющя като камшик и Мериън подскочи.

Знаеше, че той очаква извинение от нея, но не можеше да се застави да го направи. Събра всички сили и твърдо го погледна.

— Разводът си е моя работа — отсечено заяви младата жена.

Лицето на Лесли пламна от гняв, но се въздържа, сви рамене и отново насочи вниманието си към храната. Но студеното му неодобрение бе толкова силно, че Керъл усети как потръпва от ледената атмосфера, възцарила се на масата.

— Как вървят нещата в работата ти, Мериън? — любезно попита тя, опитвайки се да разведри обстановката.

— Чудесно. Всъщност не е толкова чудесно — с неохота призна Мериън. — Доста трудно е да се опитваш да научиш всичко изведнъж.

— Смяташ, че не си заслужава да си губиш времето в изучаване структурата на „Вентура Индъстрийз“, така ли? — вече по-меко и предразполагащо попита Лесли, усещайки недоволството на дъщеря си.

— Разбира се, че си заслужава — бързо отвърна Мериън, ловко избягвайки капана на баща си. — Обаче не смятам, че прехвърлянето на планини от документи и счетоводни баланси е най-добрият начин да навлезе в работата на компанията.

— Да не би вече да се отегчи? — подигравателно подхвърли баща ѝ.

Лицето на Мериън пламна от гняв, но тя заговори едва когато почувства, че напълно контролира гласа си.

— Това, което искам да кажа, татко, е, че не може да се очаква от мен да науча сложните и заплетени механизми, чрез които оперира „Вентура Индъстрийз“, като се ограничавам само да прехвърлям планини от хартия.

Лесли бавно се облегна назад. Дъщеря му не подозираше, но той винаги се бе възхищавал на уменията ѝ да се контролира. Всеки човек, който не можеше да сдържа емоциите си и избухваше, беше губещата страна. Въпреки че никога нямаше да го признае, Лесли беше много доволен, а и малко изненадан от способностите, които Мериън бе показала през последните месеци. Тя беше разбрала много повече за начините, по които работеше компанията „Вентура“, отколкото Кийт за цяла година. Започваше да се пита дали пък в крайна сметка не му беше останал достойният наследник.

— Ако един ден искаш да управляваш „Вентура Индъстрийз“, Мериън, трябва да знаеш всичко за всяка отделна компания. — Той наблягаше на всяка дума. — Трябва във всеки момент да знаеш какво е състоянието ѝ, кой я управлява и как, на какво се дължи всяка печалба и всяка загуба. Трябва да си наясно как работи и най-малкото болтче или винтче в огромния механизъм на „Вентура Индъстрийз“, както аз знам.

Мериън кимна. Бе пребледняла, но напълно се владееше. Беше усетила, че двамата са достигнали до повратния момент в битката, която водеха и сега не биваше да се проваля по никакъв начин.

— Знам, че ти познаваш до най-малките тънкости компанията, татко, ала ти именно си този, който я е създал и изградил. Научил си много, но това се дължи на петдесетгодишния ти опит, който имаш зад гърба си. Започнал си със сделки с недвижимо имущество, нали? — Мериън знаеше, че той внимателно я слуша и сега е моментът да извлече максимална изгода. Цялото ѝ бъдеще зависеше от това как ще приеме следващите ѝ думи.

Лесли кимна и присви очи, опитвайки се да разбере накъде бие дъщеря му и какво е намислила.

— Когато си научил всичко за този бизнес, ти си продължил по-нататък. Допускал си грешки, но си се поучавал от тях и никога повече не си ги повтарял. Лично си участвал в продажбата на всяко парче земя, на всеки имот. Научил си законите на пазара, научил си се да разбираш хората, да отгатваш от какво се нуждаят. Всичко това ти е отнело три години и чак след това си открил „Вентура Майнинг“. Бъди честен, татко. Нима се проявих като пълен идиот? Нима се отказах, както всички очакваха? Доказах ли, че имам способности за тази работа? Мисля, че доказах на теб и на останалите в компанията

„Вентура“, че имам мозък в главата си. Въпреки че всички вие направихте всичко възможно, за да ме накарате да се махна. Обаче аз не мога да науча бизнеса от горе надолу. Трябва да започна оттам, откъдето си започнал и ти — от конкретен проблем. Да отговарям за едно направление и да го изуча в детайли. По този начин ще добия представа за всичко, стъпка по стъпка. А точно това е практичният метод за навлизане в бизнеса.

— Имаш право — неохотно призна Лесли. Беше минало толкова дълго време, откакто бе сложил началото на компанията, че вече бе забравил онези първи дни, когато трябваше да се научи на много неща, за да продължи. Погледна дъщеря си и почувства как се изпълва с уважение към нея. — Но освен знанията има и още нещо в нашата работа — застрашително повиши глас той. — Мъжът... тоест искам да кажа този, който ще седи начело на такава голяма компания, трябва да има куража да управлява. Трябва да взема стотици решения. Понякога някои от тях могат да причинят болка на много хора, но това не бива да го отклонява от поетия път. Трябва да наблюдава фондовата борса и да притежава инстинкта на убиец, на когото би могла да завиди и най-хищната акула. Разбираш ли за какво ти говоря, момиче? — рязко попита той и пронизително се втренчи в нея.

Мериън кимна. Не одобряваше някои от методите на баща си и със сигурност нямаше да ги използва, когато един ден оглави компанията, но сега нямаше намерение да спори с него. Имаше време и тя щеше да му докаже, че състраданието и успешният, разумен бизнес могат да вървят ръка за ръка.

Лесли подозрително присви очи. Нито за миг не беше повярвал, че Мериън толкова лесно се е съгласила с жестоките му правила. По дяволите, бизнесът беше истинска джунгла и конкурентите ѝ щяха да я разкъсат на парчета, освен ако тя не ги изпревареше. Но щом иска да ѝ бъде дадена възможност, за да докаже себе си, баща ѝ трябва да бъде убеден, че тя знае всички правила на играта, колкото и мръсни и непочтени да са те. Бавно кимна.

Мериън се напрегна. Той беше решил нещо. Усещаше го.

— Когато Кийт... беше преди да умре... — насили се да произнесе думата Лесли, която сякаш изгаряше езика му, — аз му възложих една работа, която се отнася до една по-малка компания — „Джърмейн Корпорейшън“. Чувала ли си за нея?

Сърцето на Мериън подскочи от вълнение. Беше успяла! Беше го убедила!

— Да, мисля, че съм чувала за нея. Те са специализирани в изграждането на комплекси за зимен отдих — ски, хотели и увеселителни заведения, нали? — Мериън знаеше, че те са построили новия хотел в Стоув, където е нейната скиорска вила. Не, по-точно където Ланс вече притежаваше вила. Защото тя беше част от допълнителното споразумение.

— Точно така. — Баща ѝ беше приятно изненадан от осведомеността ѝ. — За нашите стандарти това е малка компания. Оборотният ѝ капитал е около десет милиона, но много бързо се развива. А което е още по-важно, вече се е разпротряла и в Европа. Искам я. Обаче трябва да бъдеш много внимателна. Кинестън Джърмейн е много умен мъж — замислено добави баща ѝ. — Можеш да научиш много неща от него, но това е и единственият съвет, който смятам да ти дам. Останалото ще зависи от теб.

Мериън смаяно се втренчи в баща си. Внезапно разбра колко умело я бе предизвикал.

— Искаш да кажеш... че искаш от мен да ръководя поглъщането на тази компания? Да я... открадна от този мъж?

— Точно това имах предвид — грубо отвърна Лесли, опитвайки се да не забелязва смайването в очите на дъщеря си. — Нали искаш да докажеш, че си способна да управляваш „Вентура Индъстрийз“? Е, искам да ми осигуриш „Джърмейн Корпорейшън“.

Брин потръпна, застанала на ръба на голямата зейнала дупка. Валеше ситен дъжд. Цветята, подредени по ръба на гроба бяха мокри, но толкова ярки и живи, че внезапно ѝ напомниха за Кати. В гърлото ѝ се надигна стенание и цялото ѝ тяло се разтресе в конвулсии. Баща ѝ и братовчед ѝ, застанали от двете ѝ страни, инстинктивно пристъпиха по-близо към нея. Викарият редеше монотонно думите, предназначени да успокоят душите на близките, но Брин не можеше да откъсне очи от обикновения дървен ковчег. Кати...

Погледна към сивото небе. Дъждовни капки паднаха върху очилата ѝ и ги замъглиха. Така беше по-добре. Не искаше да гледа как завинаги ще сложат сестра ѝ в земята. Беше ѝ толкова мъчително.

Толкова безнадежно. Толкова безвъзвратно. Чувстваше се безкрайно отчаяна. Защо Кати го бе направила? Тя беше избрала мястото и времето, за да се самоубие. Но колко ли измъчен и отчаян трябва да е някой, без искрица надежда, за да иска сам да се откаже от живота? Брин не знаеше какво е накарало сестра ѝ да направи фаталната крачка. Но вярваше, че Кинестън Джърмейн е мъжът, който беше тласнал Кати към самоубийство. Ако не беше той, ако не им беше отнел всичко скъпо и близко, Кати щеше още да е жива. Всъщност той бе истинският убиец на сестра ѝ... Дори сега виждаше лицето му. Висок, красив, богат... И толкова желан. Копеле! Господи, колко го мразеше!

Дъждът намаля и спря. Викарият затвори Библията и наведе глава. Всички притихнаха. Всички си мислеха за Кати. Освен Брин. Тя си мислеше как да накара Кинестън Джърмейн да страда. Да страда така, както в този миг страдаше баща ѝ. Да страда също както бе страдала Кати, когато беше взела всички онези хапчета.

Не знаеше как ще го принуди да падне на колене, знаеше само, че трябва да го направи.

Или да умре, опитвайки се...

ГЛАВА 10

Майкъл Форестър се отпусна на стола срещу шефа си и Кинестън вдигна глава.

— Донесе ли вестниците?

Майкъл безмълвно му ги подаде. Кинестън се облегна назад и разгъна първия, докато главният му управител се потеше срещу него. Когато работеше, Кинестън си позволяваше да се отклони от безупречния си външен вид, който поддържаше в обществото. Тъмносивото му сако беше метнато върху облегалката на креслото, беше свалил и връзката си. Горните копчета на бялата му риза бяха разкопчани, разкривайки великолепия бронзов загар на кожата му и стегнатите мускули на гърдите. Маншетите на ръкавите бяха навити до лакътя. На дясната му ръка се виждаше семпъл часовник с кожена каишка. Целият му вид напомняше млад лъв със златиста козина. Дори прекалено млад, за да бъде толкова богат и могъщ. Майкъл се питаше как Кинестън Джърмейн бе преуспял така бързо.

— Е, не е чак толкова зле, колкото очаквах. Но не е и толкова добре, както се надявахме. — Дълбокият глас на шефа му го изтръгна от завистливите мисли и Майкъл сепнато вдигна глава. Очите му срещнаха пронизателните леденосини очи на работодателя му.

— Не. Ами... ние се постаряхме максимално да заличим щетите.

Кинестън се усмихна. Майкъл Форестър наистина изглеждаше нещастен, но цялата проклета бъркотия можеше да бъде избегната, ако се бе постарал малко повече. Прегледа още веднъж статията в „Джърнъл“ и спря погледа си върху снимката. Устните му се извиха в лека усмивка. На снимката се виждаше един от келнерите, подгонил едър овен сред леха от нарциси. Текстът бе написан в добродушен, леко подигравателен стил, но все пак се споменаваше, че прецедентът е форма на протест от страна на собствениците на фермата Равенхайт в Крегсмур в окръг „Грите върха“. Всеки журналист, който би искал да блесне с интересна история, не би подценил случката.

— Свърза ли се с някого от семейство Уитъкър? — остро попита Кин и Майкъл кимна.

— Вчера. Обади се някакъв мъж, но беше много рязък.

— Джон Уитъкър?

Майкъл поклати глава.

— Не. Каза, че е роднина. Пристигнал е от Йорк за погребението. Кин се намръщи.

— Имало е смърт в семейството? Не е Брин, нали? — развълнувано попита.

— Не. Каза, че тя била твърде разстроена, за да говори по телефона. Попитах дали е удобно да си насрочим среща, но мисля, че се обадох в лош момент. Те очевидно бяха много съкрушени и не исках да ги безпокоя повече.

Кин кимна.

— Правилно си постъпил.

Припомни си деня на погребението на родителите си. Баща му и втората му майка бяха убити при злополука в метрото на път за работа. Кин току-що бе навършил седемнадесет години, а Ванеса беше още на пет. Двамата внезапно се бяха озовали съвсем сами, не знаейки дори с какво ще платят наема за следващия месец, нито пък дали от социалните служби няма да вземат сестра му. Погребаха ги в едно малко гробище край града. Имаше малко цветя, а службата бе една от най-евтините, които предлагаше погребалното бюро.

Когато спуснаха ковчега, Ванеса се разплака силно. Кин стоеше като вцепенен край влажния гроб. От четири години, след онзи страшен случай, отношенията с баща му не бяха от най-добрите, но той все пак беше негов баща. Двамата имаха и хубави спомени, свързани с онези ранни години в Клеърмънт, преди да напуснат Върмонт и да се преместят в града. Стоеше там, стиснал слабичката трепереца ръчичка на Ванеса и се чувстваше безкрайно самотен и изоставен. Сякаш целият свят се бе сгромолясал върху раменете му.

— Да, постъпил си правилно — меко рече Кин. — Когато е починал близък, семейството трябва да бъде оставено да го оплаче на спокойствие. Дай им няколко седмици и отново се обади.

— През това време продажбата вече ще е приключила.

Кин изненадано погледна управителя си.

— Нима? Кога са подписани документите?

Майкъл се вгледа в присвитите светлосини очи на шефа си и почувства, че стомахът му се преобръща.

— Ами доколкото си спомням, преди шест дни. Договорите автоматично стават валидни, след като банката си удържи сумата за заема. Не съм спирал изпълнението на процедурата, но ако искаш мога пак да проверя.

Майкъл излезе и след малко се върна с папката.

— Да, не съм се излъгал. Документите са върнати подписани. След... — Той хвърли бърз поглед върху листа. — Да, след пет седмици собствеността ще бъде официално наша.

Кинестън взе договора и го прочете. Подписът най-отдолу беше на Джон Уиткър. Датата беше от преди три дена. Кога беше станало това, преди или след като бяха изгубили някой член от семейството? Изведнъж почувства, че студени тръпки лазят по гърба му. Тази работа никак не му харесваше.

— Добре, остави документите, аз лично ще се погрижа за останалите формалности — рязко рече той и кимна на Майкъл.

Управителят му излезе, а Кин тихо въздъхна. По дяволите! Известно време стоя загледан в листите хартия, които го правеха пълноправен собственик на фермата Равенхайт заедно с добитъка и селскостопанския инвентар. Поклати глава и пред погледа му отново изплуваха онези златистокафяви очи.

Много ясно си припомни деня, в който семейството му трябваше да напусне фермата на дядо му в Клеърмънт. Това беше малка ферма, но дядо му не искаше най-малкият му син да си заминава. Но през шестдесетте години времената рязко се промениха. Семейството вече не можеше да се изхранва от малкото стопанство с няколко млечни крави и от производството на ябълково вино и зеленчуци. Едвам стигаше да не гладуват и въпреки че храната и газта все още бяха евтини, нямаха средства, за да купуват нови животни и да поддържат селскостопанския инвентар. През шестдесетте години много ферми бяха разорени, собствениците им бяха принудени да напуснат земите си и да се преместят в града.

Кин стана и приближи до прозореца. Загледа се в красивите градини на новия си хотел, където следите от овцете все още личаха.

Беше на девет години, когато родителите му решиха да се преместят в Ню Йорк. Намрази града още в първия миг, в който го

видя. Въздухът бе натезал от бензинови пари, а сградите му приличаха на огромни чудовища, които всеки миг щяха да го смачкат. Нямаше планини, нито високи върхове, покрити със сняг, нямаше зелени хълмове и безкрайни поляни, изпъстрени с ярки цветя. Не се виждаха църкви с остри върхове, нито малки спретнати къщички с червени тухли, заобиколени от красиво подредени градини. Пред погледа на малкото момче се издигаха сиви небостъргачи, грозни и потискащи. Беше готов на всичко, само и само да се върне у дома, във Върмонт. И той — Моргън, искаше същото.

Извърна се от прозореца, седна отново до бюрото и отново взе документите на фермата, наречена Равенхайт. В същия миг пред него изплуваха двете тигрови очи. Странно, не си спомняше как изглеждаше онази жена, освен че беше едра и тромава, облечена в ужасни дрехи. Но онези очи... Ах, онези очи. Толкова красиви, толкова гневни. Не се учудваше. Той й бе причинил тъкмо това, от което толкова бе страдал като малко момче.

Кин рязко протегна ръка и вдигна телефонната слушалка.

— Карпентър? Обажда се Кинестън. Моля те да отидеш до общината на окръг „Трите върха“ и да поискаш да ти дадат списъка на всички ферми, които се намират близо до Равенхайт в Крегсмур. Не, не искам да строя, искам да купя някоя от тях и то близо до Равенхайт. Да... да, точно така. Намислил съм нещо.

Затвори и отново се втренчи в договора. Трябваше да притежава земята на Равенхайт, беше вложил вече прекалено много пари в проекта, но винаги имаше някаква алтернатива.

Внезапно отново се почувства на четиринадесет години. Видя се как чака треперещ в колата на баща си, загледан в онази сграда с червените тухли. Не, мрачно си каза Кинестън, невинаги има алтернатива. Но в този случай с фермата Равенхайт трябваше да има. Поне за Брин Уитъкър трябваше да има.

Тази мисъл го накара да се почувства много по-добре.

Джон Уитъкър внезапно се почувства зле. Толкова зле, че спря трактора. Ръката му трепереше. Опря лице върху хладното кормило. Устата му беше отворена, опитваше се да си поеме дъх. Но въздухът сякаш не достигаше до белите му дробове. Отвори вратата на

шофьорската кабина и излезе навън. Краката му потънаха в меката почва. Мъжът се олюля, прегъна се на две и коленичи в рохкавата пръст.

Изправи глава, опитвайки се да не изпада в паника. Полетата блестяха като огромен изумруд, окъпани от дъжда. Почувства, че го обливат горещи вълни. Сякаш в гърдите му избухнаха пламъци, които се придвижиха към гърлото, и му пречеа да диша. Отново се опита да си поеме въздух, но отново не успя. Отпусна се върху земята и зарови глава в хладната трева. Миришеше на хубаво, на земя и той си представи Марта. Видя я отново, седнала в леглото, докато го чака да се съблече, самата тя вече облечена в една от нейните затворени до врата бели памучни нощници. Марта и нейните големи заоблени гърди, до които толкова често бе заспивал през дългите години брачен живот.

Джон усещаше бесните удари на сърцето си. Туптеше твърде силно, твърде бързо. Внезапно го прониза остра болка. Толкова силна болка... Знаеше, че му остава съвсем малко. Минути? Вече нямаше значение. Прехвърли на ум, без съжаление, живота си. Беше се оженил за добра жена, която предано бе обичал през целия им съвместен живот. Имаха две прекрасни деца и бяха отгледали едно добро и умно момче — Ейдриън.

Марта... Затвори очи. Скоро щеше отново да бъде с Марта. И с Кати. Мисълта за нея му причини болка. Беше се провалил с по-голямата си дъщеря. Чувството на вина притъпи болката в гърдите му. В небето над него кръжеше ястреб. Надигна се и видя стадото овце, което беше превалило хълма и се спускаше към него. Брин. Тази мисъл го накара за миг да забрави всичко — усещането за мократа трева, пламъка, изгарящ гърдите му, звука от накъсаното му дишане, спомените за миналото.

Брин. Какво ще стане с Брин?

Джон Уитъкър затвори очи и почувства как цялото му тяло започна да трепери. Помоли се да се намери някой, който да се погрижи за по-малката му дъщеря, някой, който да я обича и пази.

Треперенето спря. Заглъхна и хрипящият звук в гърдите му. Овцете вече бяха стигнали до него и го заобиколиха в кръг. Дори и те се умълчаха. Чуваха се единствено пронизителните крясъци на ястреба, кръжащ над главата му.

Ланс Прескът отново се погледна в огледалото и за кой ли път оправи безупречно вързаната си връзка. Застанала зад него, майка му наблюдаваше всяко негово движение. Тя го познаваше толкова добре. Знаеше слабостите и алчността му, инстинктите, които направляваха действията му. И това беше съвсем естествено, защото *той* беше всичко, което бе създала на този свят.

Въпреки скромния си произход Мойра успешно се беше омъжила за Клив Прескът III, образец на американски аристократ от източния бряг, който си поживя добре и има благоразумието да умре млад. Сега Мойра беше уважавана и почитана вдовица от „старата гвардия“. Обличаше се консервативно, но с вкус. Беше се научила да играе бридж и умееше да си създава обществено полезни контакти. Но освен брака си и добрите обноски, Мойра притежаваше още едно оръжие, което трябваше да ѝ осигури приличен живот — Ланс.

Когато се омъжи, Мойра нямаше намерение да ражда деца. Обаче по-късно, когато разбра действителното финансово състояние на съпруга си, премисли. Едно дете пораства и създава семейство, а едно дете с фамилията Прескът може и да не притежава пари, но разполага с нещо много по-важно — произхода. Една красива дъщеря би могла да се омъжи за някой милионер, който иска да се сроди със старата класа. Но Мойра роди син. И това си имаше своите добри страни. Момчето ѝ спечели одобрението на семейството и обществото. Та нали тя си беше свършила отлично работата и беше осигурила наследника на фамилията Прескът. С нетърпение наблюдаваше как расте синът ѝ и за нейна радост той се превърна в изискан и много красив младеж. Тя се погрижи да го научи да се облича с вкус, изпрати в го в най-реномираните училища, подбираше приятелите му. Знаеше, че рано или късно, трудът ѝ щеше да бъде възнаграден. Най-големият ѝ успех бе запознанството на Ланс с принцесата на Вентура. Мойра бе във вихъра си — изучила беше всички вкусове на момчето, от предпочитаните ѝ цветове до любимите ѝ вина. Знаеше какви празненства и балове обича да посещава, дори какви са политическите ѝ предпочитания. Но ето че целият този труд отиде на вятъра...

Очите ѝ застрашително блеснаха, когато младият мъж отново понечи да поправи вратовръзката си.

— Вързана е безупречно — остро каза тя. — Престани найсетне, гостите ще пристигнат всеки момент.

Синът ѝ потисна недоволната си въздишка. Щеше да се радва, когато проклетото парти свърши. Разходите за него го хвърляха в ужас. Дватама с майка му притежаваха обща банкова сметка и колкото и да се опитваше не можеше да промени това положение. Неговите пари бяха и нейни пари. И да не беше така, Мойра пак щеше да му ги вземе.

— Ето, звъни се! Стой си на мястото — изсъска Мойра, когато Ланс се запъти към вратата на спалнята. — Камериерката ще отвори. За бога, Ланс, това е моето парти и всичко трябва да бъде свършено! Дай ми ръка, ще отидем да посрещнем гостите заедно.

Първите, които пристигнаха бяха Моли и Гари Тайнспин. Не след дълго ги последва каймакът на нюйоркската „стара гвардия“, мъжете във вечерни костюми, а жените — в скъпи рокли, обсипани с бижута. Мойра беше облякла единствената си оригинална рокля от Валентино, а на врата ѝ блестеше диамантената огърлица, принадлежала на бабата на Клив. Всички присъстващи бяха единопдушни, че Мойра изглежда отлично и се е справила блестящо с организацията на празненството. Те знаеха, че парите, които Ланс беше получил след развода си с Вентура не бяха много, но в крайна сметка Мойра беше „една от тях“ и никога не би пренебрегнала положението си в обществото. Всички от семейство Прескът умееха да се забавляват и да харчат пари с щедра ръка. Мойра Прескът не беше изключение. На гостите бяха поднесени хайвер и омари, а виното беше марково — „Мутон Ротшилд“ и „Моет Шандон“.

Ланс отпиваше от студеното шампанско, загледан в тълпата. Там някъде трябваше да е дошла още някоя богата и стеснителна наследница. Някоя като Мериън, но без толкова влиятелен и силен баща. Ланс мразеше да губи. Всъщност досега винаги губеше. Беше загубил дори битката със собствената си майка. Устата му пресъхна от горчилката на спомените и дори щедрата глътка от великолепното френско шампанско не можа да я отмие.

Проклета да е Мериън. Проклет да е Ню Йорк. Проклета да е майка му и всички тези хора, които се забавляваха за негова сметка.

Ланс искаше да направи нещо, каквото и да е то, само и само да им покаже на какво е способен.

В този миг не подозираше, че желанието му много скоро щеше да се сбъдне.

ГЛАВА 11

В деня, когато Брин напусна Равенхайт всички дойдоха да я изпратят — Сам и Бил, близнаците (Роби ѝ даде букет от нарциси) и дори Уолтър Горнуел, заедно с шестте си териери, които бяха излезли за утринната си разходка. Тя им благодари за вниманието, извърна се, за да погледне за последен път Равенхайт. Както винаги къщата се издигаше солидна и квадратна, тъмна и внушителна. Само че сега изглеждаше някак си различна. Беше празна. В камината не гореше огън, до голямата печка нямаше спящо куче (мисис Кенеди бе прибрала Вайълет), неизменната ваза с цветя не красеше кухненската маса.

— Готова ли си, Брин? — меко попита Ейдриън.

Тя кимна и тръгна след него към колата. Имаше само един куфар с дрехи, един сандък, пълен с книги и снимки, любимата ваза на майка ѝ и колекцията на баща ѝ от топки и бухалки за крикет.

— Довиждане, момиче. Пожелавам ти късмет в големия град — извика Сам, докато Брин се настаняваше на задната седалка, а Ейдриън затваряше вратата.

Тя се усмихна и му махна, но сърцето ѝ не трепна. Чувстваше се вцепенена и замаяна. Както в деня, когато Бил се втурна в къщата и задъхано обясни, че отишъл да прибере агнетата от долната ливада и намерил Джон, легнал в тревата. А днес, един ден след погребението на баща си, Брин се движеше като сомнамбул и всичко около нея ѝ се струваше нереално.

Ейдриън я погледна, отвори уста да каже нещо, но се въздържа. И какво би могъл да ѝ каже, за да я успокои? Запали двигателя и колата бавно зави и потегли по шосето към града.

През прозореца Брин виждаше как край нея преминава миналият ѝ живот. Малката долина, която бе любимото място за пикник на майка ѝ; дървото, край което тя, Ейдриън и Кати обичаха да си играят. Гледаше овцете, които никога повече нямаше да чуят да ги вика, агънцата, които никога повече нямаше да завръща и прибира у дома.

Сълзи замрежиха очите ѝ, но тя знаеше, че не може да заплаче. Интуитивно разбираше, че в живота ѝ се бе отворила огромна пропаст. Дори и да искаше, не можеше да помоли Ейдриън да обърне колата и да я закара у дома ѝ, защото тя вече нямаше дом. Въздъхна и забеляза, че братовчед ѝ тревожно я поглежда в огледалото. Горкият, скъп Ейдриън. През последните две седмици бе толкова добър към нея.

— Всичко е наред — тихо рече тя. — Няма да наводня колата ти със сълзи.

— Бих предпочел да го направиш — отвърна братовчед ѝ, но тя не го чу.

Брин не каза повече нищо. Знаеше, че той се тревожи за нея. Само първата нощ след смъртта на баща ѝ, Брин беше плакала до сутринта с глава, заровена във възглавницата. Следващите дни не бе проронила нито сълза повече, нито пък бе говорила за страшната загуба, която я сполетя. Ейдриън бе по-чувствителен от повечето мъже и много добре разбираше слабостта и страха на хората. Някой би могъл да го упрекне, че нежността му е проява на слабост, но това не беше вярно. Неговата искреност обезоръжаваше, но зад нея се криеше хладен като стомана ум и изключително силен характер, стабилен и непоклатим като скала.

— Йорк ще ти хареса — внезапно се обади той. Искаше да я откъсне от тъжните спомени. — Знам, че сега не мислиш така, но след време нещата ще се оправят. Повярвай ми, сигурен съм.

За негова изненада, Брин кимна.

— Да — кратко отвърна тя и очите ѝ тревожно блеснаха. — Времето лекува, знам, че всичко ще се оправи.

Ейдриън почувства как по гърба му полазиха студени тръпки. Не знаеше защо, но имаше странното предчувствие, че нещата щяха да станат много по-лоши, преди да започнат да се оправят.

— Брин, нали знаеш, че винаги, когато имаш нужда от мен, аз ще бъда до теб?

Младата жена отново кимна.

— Знам, че ще бъдеш — тихо рече тя, но внезапно изтръпна. — Сигурен ли си, че няма да ти преча, като живея в апартамента ти? Ако искаш да си доведеш някое момиче, аз ще изляза. Винаги мога да прекарам нощта в някой хотел или...

— Не ставай глупава — рязко я прекъсна братовчед й, — освен това, в този момент, в живота ми няма никаква жена.

Брин остана изненадана. Той беше хубав, строен, имаше добра работа и беше един от най-внимателните и силни мъже, които тя познаваше. Какво им става на жените в Йорк?

Обикновено когато приближаваше града сърцето й уплашено се свиваше. Но днес не беше така. Единствено мисълта за Кинестън Джърмейн я накара да почувства гняв, омраза и колкото и да беше странно — усещане за предателство.

Когато колата спря пред апартамента на Ейдриън, Брин се наведе напред и нежно го целуна по бузата.

— Благодаря ти, Ейдриън — топло каза тя. — Радвам се, че не съм сама.

Ейдриън почувства искрена привързаност към братовчедка си и усети как страните му издайнически пламнаха. Едва не се разсмя. Не се бе изчервявал, откакто бе малко момче. Вратата в Брин беше една от опорните точки, останала от детството му.

— Ти не си сама, борсуче — пресипнало, с много нежност в гласа каза младият мъж. Той я нарече с прякора й от детинството им. — И запомни, че докато аз съм жив, никога няма да бъдеш сама.

Странно нещо е живота, помисли си Ейдриън. Преди петнадесет години той беше останал сирак и беше отишъл да живее с Брин, която му помогна да преживее загубата. Сега всичко се бе обърнало на сто и осемдесет градуса. Надяваше се само, че ще успее да подаде ръка на братовчедка си така, както тя някога го бе сторила. Но не беше съвсем сигурен. Нещо странно се беше случило с Брин, усещаше го, въпреки че не знаеше причината. На външен вид тя изглеждаше все така балансирано спокойна. И това не го учудваше. За разлика от мнозина, които вземаха срамежливостта и щедростта й за слабост, той познаваше много добре характера й. Имаше мигове през последните две седмици обаче, които му се струваха кошмарни, когато улавяше странното изражение в очите й, което никога досега не беше забелязвал. Нещо като проблясък на внезапен силен гняв, толкова неприкрит и целеустремен, че го караше да се чувства неспокоен, защото не знаеше към кого е насочен.

Брин не искаше Ейдриън да се тревожи за нея. Тя щеше да се справи. Усети леко трепване в гърдите, там, където бие сърцето й, и за

първ път от доста време страхът изпълзя от черупката си. Тя щеше да опита да се справи с живота си. Но споменът за Кинестън Джърмейн отново нахлу в главата ѝ. Видя го висок, със златисти коси, красив и... страхът ѝ се стопи. О, да. Тя вече имаше планове. Не можеш да загубиш, ако знаеш точно какво искаш. Сега трябваше само да реши как да го получи. Беше убедена, че ще открие решението и ще намери правилния път. Та нали в крайна сметка нямаше какво да губи повече? Младата жена се усмихна. Тази мисъл я караше да се чувства свободна и независима. Той вече ѝ беше отнел сестрата, бащата и родния дом. Не можеше да ѝ причини по-голяма мъка! Но тя може да го накара да си плати за всичко. И ще го стори. О, да, той ще си плати с лихвите.

Шестте просторни апартамента се намираха в изискана къща, разположена на елегантна улица, от двете страни на която се кипреха високи липи и кестени. Градинката пред къщата беше малка, но спретната и изпъстрена с разноцветни цветя. Брин я изгледа с одобрение. Наистина къщата беше много хубава. Странно, но никога досега не беше забелязвала чуждите домове, защото бе имала Равенхайт. Сега, когато корените на миналото ѝ бяха завинаги изтръгнати, тя се почувства странно свободна и това усещане я изненада. Кати често обичаше да казва, че родната им къща ѝ тежела като воденичен камък на шията ѝ, заробвала я и я изолирала от света. Но Брин никога не бе осъзнавала какво означават тези думи. Нима Кати е била права?

— Хайде, ела. Да внесем багажа и да си направим чай — весело предложи Ейдриън, опитвайки се да я предразположи да се отпусне.

Апартаментът не се бе променил, откакто за последен път беше гостувала тук. Двата големи еркерни прозореца гледаха към улицата, която вече не ѝ се струваше толкова чужда и далечна. На перваза беше поставено голямо дървено сандъче, в което бяха поникнали нежни лалета. Брин бавно огледа стаята. Килимът беше тъмнозелен, а стените бяха боядисани в бледо зеленикавосиньо. Завесите, диванът, креслата и възглавничките бяха във всички нюанси на синьото и създаваха усещане за спокойствие и уют.

— Ейдриън, всички онези неща на Кати... може би трябва да ги донесем тук.

Братовчед ѝ отрицателно поклати глава.

— Не, Брин. Нещата на Кати са твои и аз мисля, че е по-добре да ги продадеш, както първоначално възнамеряваше. Тя също щеше да ги продаде, ако се нуждаеше от пари.

Брин кимна.

— Да, сигурна съм, че тъкмо така би постъпила Кати — меко отвърна тя и се замисли за деня, когато подреждаше вещите на сестра си.

Дрехите ѝ бяха опаковани и бяха изпратени в любимата благотворителна организация на майка ѝ, а бижутата бяха заключени в металната касетка на Брин, където беше поставила и малкото скъпоценности, оставени от майка ѝ. Само пликът с надпис: „Строго лично“, беше останал запечатан. Приживе Кати беше особено чувствителна към личните си тайни и Брин не можеше да се насили да го отвори. Знаеше, че сестра ѝ не би го одобрила.

— Аз ще отида да донеса багажа — бързо рече Ейдриън. — Знаеш къде е кухнята, нали, борсуче? Направи по чаша силен чай — умолително я погледна той. Не му се пиеше чай, но искаше да ѝ намери занимание.

Кухнята беше съвсем различна от тази в Равенхайт — малка, модерно обзаведена, пълна с най-различни електрически уреди. Не ѝ отне много време, за да намери всичко необходимо ѝ за чая. Докато се суетеше край котлона, Ейдриън влезе в кухнята, облегна се на вратата и я загледа. Брин беше облечена в кафява рокля на черни точки, дългата ѝ коса беше вързана с ластик на опашка. Бедрата и талията ѝ бяха издайнически широки под плата на роклята, дебелината ѝ бе образувала и двойна брадичка, но за Ейдриън всичко това нямаше значение. Той познаваше жената зад тази грозна фасада. Знаеше колко чувствителна и красива е тя и колко дълбоко е наранена. Със сърцето си усещаше, че я заплашва сериозна опасност, но не подозираше точно каква. Чувстваше се неспокоен за Брин.

— Няма мляко — каза тя и му подаде чашата, отпивайки от своята.

— Няма значение. — Ейдриън протегна ръце към братовчедка си и я притисна в обятията си. — Ще видиш, че всичко ще бъде наред.

Брин затвори очи. Толкова лесно беше да се облегне на гърдите му. Той никога няма да я изостави, никога няма да я предаде. Но нима

някой вече я беше предал? Смутена, младата жена погледна Ейдриън. После кротко облегна брадичка на гърдите му.

— Ейдриън, видях колата ти и... о, извинете. Не исках да ви прекъсвам. — Гласът беше висок и весел и прозвуча странно в тишината на кухнята.

Брин сепнато се отдръпна от братовчед си, а бузите ѝ пламнаха от смущение. Ейдриън се извърна и на лицето му се изписа широка усмивка. Жената, която стоеше на прага, беше много хубава, но изглеждаше доста озадачена. Беше висока около метър и шестдесет. Имаше стройна и слаба фигура, късо подстриганата ѝ коса беше къдрава и руса. Огромните ѝ сини очи премигнаха закачливо, а носът ѝ беше изпъстрен с лунички.

— Линет, както обикновено идваш точно навреме — пошегува се Ейдриън, сетне погледна към Брин, която беше отстъпила назад. Непознатите, както винаги я плашеха и притесняваха. — Линет, запознай се с Брин. Тя ми е братовчедка, но за мен е като сестра — добави той и видя, че Линет мигновено се отпусна и изненадата изчезна от лицето ѝ. — Брин, това е Линет Грейнджър, моята любима съседка и проклятието на моя живот — шеговито я представи той.

— Радвам се да узная, че изпълнявам толкова полезна функция — засмя се Линет, прекоси кухнята и протегна ръка на Брин. — Чудесно е, че мога да се запозная с теб, Брин. Всъщност Ейдриън ми е говорил много за теб.

Брин пое протегнатата ръка, разтърси я и усети, че се усмихва, притеснението ѝ беше изчезнало.

— Здравей, Линет — сърдечно поздрави тя.

— Брин. Доста необикновено име.

— То е съкратено от Бриони.

— Бриони? Това е много по-хубаво име. Ако аз се казвах така, нямаше да позволявам да ме наричат Брин.

Брин примигна.

— Никога не съм се замисляла.

— Ще имаш ли нещо против, ако те наричам Бриони, вместо Брин?

— Не. Моят... баща ме наричаше Бриони. Също и Бриони Роуз, ако направех нещо лошо.

Ейдриън смаяно местеше поглед от едната жена към другата. Въобразяваше ли си или нещо ставаше тук? Сякаш двете вече бяха свързани от някаква неосъзната вътрешна връзка. Брин също го беше почувствала. Нещо... специално витаеше около Линет Грейнджър. Не беше сигурна какво е то, но усещаше с интуицията си, че Линет ще изиграе важна роля в живота ѝ.

— И така, Ейдриън Болтън, няма ли най-сетне да ми кажеш защо изчезна така внезапно? — попита Линет и мигновено разбра, че бе казала нещо не на място.

Въздухът се изпълни с напрежение. Ейдриън погледна към Брин и тя почти незабележимо кимна.

— Разказвал съм ти, че прекарах доста години от живота си в провинцията, нали? — предпазливо започна Ейдриън, без да откъсва очи от лицето на Брин. Опитваше се да долови някакъв знак на болка, за да спре изповедта. — Разказвал съм ти за Брин, за нейната сестра, за моите вуйна и вуйчо.

— Да — тихо отвърна Линет и зачака да продължи.

— Ами, другата ми братовчедка... Кати... сестрата на Брин, умря.

— Аз му позвъних по телефона и го помолих да дойде — прекъсна го Брин.

Наистина братовчед ѝ беше първият човек, за когото се бе сетила.

— О, съжалявам, Бриони — съчувствено я погледна Линет. — Аз също изгубих моята сестра. Бях на четиринадесет, а Вивиан бе само на дванадесет. Почина от мозъчен кръвоизлив. Спомням си как тя седеше до масата и учеше уроците си и в следващата минута... вече я нямаше.

— Кати... Кати се самоуби — промълви Брин, най-сетне успяла да изрече изгарящите езика ѝ думи. Странно, но вече не звучаха толкова страшно и кухо.

Линет изглеждаше смаяна. Лицето ѝ пребледня, а очите ѝ станаха още по-големи.

— О, господи! Колко ужасно. Толкова съжалявам. Наистина не знам какво да кажа.

— Линет е медицинска сестра — обясни Ейдриън.

— Точно така. Освен това съм и диетолог и физиотерапевт — допълни Линет.

Ейдриън неспокойно пристъпи към вратата.

— Брин ще остане за известно време при мен, така че можеш да проявиш майчинските си грижи — опита се да се пошегува той, убеден, че Линет напълно разбира какво иска да каже.

Младата жена кимна. Очевидно Брин все още се намираше в силен шок и не беше преодоляла мъката си. Ейдриън се тревожеше за нея и беше убеден, че ще ѝ е необходима много голяма помощ, докато се окопити и се опита да заживее отново.

Брин отиде до печката, взе чайника и сипа чаша чай на новата си съседка.

— Заповядай. О, забравих да те попитам дали искаш захар.

— Благодаря, не.

Брин огледа стройната ѝ фигура и тъжно се усмихна.

— Трябваше да се сетя, че не е препоръчително за линията ти.

В очите на Линет проблесна пламъче. Тя безпогрешно беше преценила, че под грубата външност на Бриони Роуз се крие всъщност една стройна девойка. Професионализмът ѝ подсказваше, че ще са необходими доста усилия, за да се появи на повърхността. Линет щеше да се погрижи това да стане. Разбира се, трябваше да бъде много внимателна и тактична, но знаеше, че ще успее.

— Кажи ми какво мислиш за апартамента? — безгрижно попита тя. — Хубав е, нали?

Брин кимна.

— Би трябвало да видиш Равенхайт... — Спря на средата, защото си спомни, че Линет никога вече нямаше да може да види фермата. Нито пък самата тя щеше някога да се върне там отново.

Ейдриън неспокойно се размърда на стола си и когато видя въпросителния поглед на Линет, безпомощно сви рамене.

— Това е ферма. Или по-скоро беше. Брин трябваше да я продаде.

Очите на Линет потъмняха от съчувствие, докато наблюдаваше младата жена, стиснала здраво чашата с чай.

— Сигурно много ти се е насъбрало — дружелюбно каза тя. — А къде е баща ти, Бриони? Ейдриън ми е казал, че той е прекарал целия си живот във фермата. — Линет отново почувства, че нещо не е наред. Мили боже, какво още се бе случило на бедното момиче?

— Баща ми почина преди пет дни — сковано пророни Брин.

Линет мъчително преглътна, сякаш огромна буца бе заседнала в гърлото ѝ, но не каза нищо. Погледна към Ейдриън. Ако вече не беше щастливо омъжена, щеше да се влюби в красивия си съсед в първия миг, в който го видя. Между тях бе разцъфнало чудесно приятелство и двамата се разбираха без думи. Той мълчаливо ѝ кимна и Линет го разбра. Тя щеше да се погрижи за Бриони Роуз. Състрадателното ѝ сърце се сви от мъка при мисълта за всичко, което бедното момиче бе преживяло. Бриони бе момиче от село, насила изтръгнато от корените му и принудено от обстоятелствата да дойде в града. Беше изгубила всичко, което бе скъпо на сърцето ѝ. Беше срамежлива и доста пълна, но въпреки това беше хубава, макар че красотата ѝ все още се криеше под пластове излишна плът. Да, Бриони трябваше да започне нов живот. С помощта на Ейдриън и Линет.

Това беше ключът за вратата на промяната, на новия живот. Трябваше да бъде изкована нова самоличност, да бъде създаден нов външен вид на Бриони Роуз. Медицинска сестра изучаващо я изгледа и сякаш усетила особения ѝ интерес, Бриони вдигна глава.

— За какво си мислиш? — попита Брин, почувствала със сетивата си, че ще стане дума за нещо много важно.

Линет видя страха в очите ѝ и реши, че трябва да бъде напълно пряма с новата си приятелка, дори от това да я заболи.

— Мислех си колко хубава би могла да бъдеш — каза тя и видя изумлението в очите на момичето.

Не се беше излъгала. Явно Бриони винаги бе гледала на себе си като на грозно и дебело създание. Не беше ли споменал Ейдриън, че сестра ѝ била фотомодел? Това можеше да бъде сериозен аргумент.

— Бриони, ако отслабнеш, ти ще станеш много красива жена — продължи Линет, но видя, че Бриони не ѝ вярва и внимателно добави: — Нека ти обясня някои основни постановки. Според специалистите, косата е много важна за външния вид на всяка жена, а твоята има великолепен цвят и е толкова гъста и хубава. Цветът е естествен, нали?

Брин вдигна ръка, нави опашката около пръстите си и се вгледа в косата си. Да, така беше, косата ѝ е гъста, но в същото време и доста лесно се омазнява, ако не я мие на всеки два дни. Не виждаше нищо особено в цвета ѝ.

— Следващото много важно нещо са очите — не спираше лекцията си Линет.

Тя протегна ръка и свали от носа на Бриони ужасните очила с дебели черни рамки. С изумление видя мигащи големи очи, изпълнени с мъка, но и с невероятни багри и дълбочина.

— Никога не съм виждала по-красиви и необикновено оцветени очи. Те са...

— Кафяви — равнодушно каза Брин.

— Не, не са само кафяви — възрази Линет. — По-скоро оранжеви, или жълтеникавокафяви. Дори имат и червено, както и множество златисти точки. Дори не знам как да ги опиша! Но нека да се заемем с нещо по-лесно. Според мен ти имаш много хубава костна структура. Ако отслабнеш, Бриони Роуз, ще се подчертаят високите ти скули и ще се получи една много чиста и силна линия на брадичката ти. Сигурна съм, че под тази излишна тлъстина се крие едно наистина хубаво лице.

Линет се залюля на пети, а очите ѝ се разшириха от професионална треска. Беше във възторг от предположенията си. Брин усети, че внезапно ѝ става много горещо. Знаеше, че Линет е искрена, но можеше ли това да е истина? Ако наистина станеше красива... Очите на Брин внезапно се оживиха и засвяткаха подобно очите на тигър, тръгнал на лов. Ако това се случеше, шансовете ѝ да си отмъсти на Кинестън Джърмейн ще бъдат много по-големи. Пълните ѝ устни бавно се разтеглиха в усмивка. Ако наистина имаше и най-малкия шанс да успее, тя щеше да го направи. Каквото и да ѝ костваше.

Винс зави по пътя към фермата Равенхайт и на задната седалка Кинестън усети как сърцето му ускорено заби. Не беше съвсем сигурен защо. Срещата едва ли ще бъде приятна. Навярно и двамата — Джон и Брин Уитъкър, ще бъдат изпълнени с гняв и справедливо възмущение. Обаче той беше сигурен в себе си, че ще може да ги убеди да направят размяната. Фермата, която бе избрал за тях, се намираще на тридесет мили и беше приблизително толкова голяма, колкото Равенхайт. Едва ли можеше да очаква някакви особено големи неприятности и възражения.

В следващия миг вече бяха стигнали в двора на къщата. Очите му се разшириха от изненада. Пред него беше една истинска антика на английската фермерска архитектура. Толкова величествена с патината

на десетилетията. Не приличаше изобщо на модерната къща, която бе получил с фермата на Дъкуорд. Сякаш е омотана в паяжината на безвъзвратно отминалото в историята време, каза си с усмивка бизнесменът, докато излизаше от колата. Спря в средата на големия двор и се огледа. Вятърът свистеше с някакъв зловещ звук покрай стените на хамбарите и мъжът настърхна, почувствал се като в роман на Томас Харди.

С професионално опитно око Кинестън прецени, че подобни хамбари се срещаха много рядко и се смятаха за културноисторическа ценност, забранено бе да се разрушават. Стоеше като прикован на мястото си, възхитен от ансамбловата хармония в традиционен британски стил. В този миг една сова излетя от дупката под покрива и се изви нагоре, безшумно размахваща криле. Къщата изглеждаше необитаема и изоставена. В гърдите му се надигна разочарование. Пред погледа му отново изплуваха великолепните очи с цвят на златист кехлибар. Мислеше за жената, която бе видял за един кратък миг, но все още не можеше да забрави. Усещаше някакво странно привличане, а с подсъзнанието си вече долавяше, че тя не е тук, че нещо насилствено е изтръгнато от това място. Наоколо витаеха скръб и злочестина.

Младият мъж приближи до къщата и надникна през кухненския прозорец. Видя остарял под, покрит с керамични плочки, оригинални дървени греди, стени, варосани в бяло. Сякаш бе надникнал в миналото.

Внезапно го осени една идея. Погледна още веднъж вътре, очите му обходиха запустелия двор. В това място времето беше спряло, като в запечатана капсула. Вече знаеше какво трябва да направи.

ГЛАВА 12

Лимузината закара Мериън до пистата. Имаше само един самолет — частният Лиърджет на баща ѝ, екстравагантно обзаведен и суперлюксозен. Излетяха точно навреме и след като отминаха първите няколко минути Мериън започна да се отпуска. Мразеше да пътува със самолет, затова преди да тръгне от дома си взе слабо успокоително. Когато стюардът се появи, тъкмо издърпваше завесите на прозорчето. Не беше висок мъж, но беше много привлекателен.

— Слънцето ли ви блести, мис Вентура?

Мериън се усмихна.

— Не, предполагам, че просто се страхувам. Ще ви затрудни ли, ако спуснете всички пердета и включите осветлението?

— Разбира се, че няма — любезно се усмихна той. — Вече можете да разкопчуете предпазния колан.

— Кога ще пристигнем в Бърлингтън?

— След по-малко от два часа, мис Вентура. Мога ли да направя нещо за вас?

Мериън вдигна глава и погледите им се кръстосаха. Сърцето ѝ прескочи един удар и сетне се върна към нормалния си ритъм. Мъжът вероятно също бе осъзнал двойствения смисъл на въпроса си, но реакцията му бе доста по-различна. Мериън видя как в очите му се надига страх.

— Имах предвид дали ще желаете чай, кафе или чаша вино. Или може би предпочитате някой по-силен коктейл?

Мериън усети как стомахът ѝ се сви на топка.

— Благодаря ви. Чаша кафе, ако обичате. Черно, без захар. — И за да го увери, че не го е разбрала погрешно, вдигна коженото си куфарче, извади първата папка, която ѝ попадна и я постави на малката масичка пред креслото.

Беше забила поглед в папката, когато стюардът се върна и постави чашата кафе от лявата ѝ страна. Мериън се облегна назад в креслото. Проследи с поглед отдалечаващия се мъж и разбра, че той се

страхува от нея. От тази мисъл ѝ се догади. Той се опасяваше, че тя може да се засегне от двусмисления му въпрос. Ще си помисли, че иска да я сваля, и може да се оплаче на всемогъщия си баща. След това ще го уволнят. Сълзи запариха в очите ѝ, но тя ги преглътна. Забрави за папката, която лежеше пред нея, папката, която трябваше да изчете внимателно — която съдържаше биографията на Кинестън Джърмейн. Протегна се към чашата и видя, че ръката ѝ леко трепери. Внезапно горчиво се засмя. Мъжете се плашеха от нея! По-скоро от баща ѝ и парите му. От могъществото и влиянието му, от нейното наследство, освен ако не бяха алчни. Мериън уморено затвори очи, опитвайки се да пропъди отчаянието, изпълнило сърцето ѝ.

Ейдриън чу музиката, която се носеше от апартамента, още преди да завърти ключа в ключалката. Не беше изненадан. Когато влезе, Линет и Брин лежаха в средата на хола и прилежно вдигаха и отпускаха крака. Първият път, когато ги завари да играят гимнастика, бе толкова изумен, че смаяната му физиономия бе накарала двете момичета да избухнат в смях. Тогава Брин беше облечена в онази отвратителна кафява рокля на черни точки и наистина изглеждаше зле. Сега обаче беше се спретнала в черно трико, а лицето ѝ бе зачервено от упражненията.

— Точно така, Бриони. Ти се справяш много добре — окуражи я Линет. — Знам, че е трудно, но повярвай ми, че си струва. Когато отслабнеш още повече, мускулите на стомаха ти ще бъдат стегнати. Добре. Още два пъти.

Ейдриън се настани на дивана, загледан в братовчедка си. Лицето на Брин лъщеше влажно от пот, очевидно упражненията я измъчваха, но той никога не я бе виждал толкова амбицирана да постигне целта си. Само за един месец тя значително бе отслабнала, талията ѝ постепенно се оформяше и Ейдриън много се радваше на успеха ѝ. В същото време обаче нещото, което не можеше да определи, силно го тревожеше.

— Добре. Сега ще си починем малко, а след това ще направим няколко упражнения за стягане на бюста и на гръдните мускули, за да бъдат гърдите ти твърди и повдигнати като моите... — Линет прокара

ръка по малките си, но отлично оформени гърди, а Ейдриън смутено се закашля.

Двете жени се извърнаха и Линет леко се усмихна, но не каза нищо.

— Дами, трябва да ви кажа, че не очаквах апартаментът ми да се превърне в гимнастически салон.

— О, съжалявам. Аз не помислих... — започна Брин и сконфузено млъкна.

— Той само се шегува — намеси се Линет и грациозно стана от пода. Брин със завист я изгледа, защото самата тя трмаво се надигаше. — Сега трябва да пийнем нещо — продължи Линет. — Нали не си забравила какво ти казах за обезводняването? — Наля две чаши минерална вода и подаде едната на приятелката си.

Брин кимна, докато Ейдриън замислено ги наблюдаваше. Не можеше да отрече, че Линет бе постигнала истинско чудо по отношение на братовчедката му. Брин вече нямаше онзи поглед на подплашено животно. Когато се връщаше у дома, той заварваше двете жени да коментират и се смеят заедно, забили носове в някое модно списание. Или просто да си бърбят оживено на чаша билков чай.

— Как мина работата ти днес? — попита Брин, докато дишането ѝ се успокояваше. Дали не си въобразяваше, но днес не ѝ беше толкова трудно да възвърне нормалния си ритъм на дишане?

— Работата мина чудесно. Всъщност... — Ейдриън се изправи на крака и самодоволно се усмихна. — Би трябвало да кажа — повече от чудесно... — Той работеше в една от най-добрите счетоводни фирми в града. — Партньорите ме поканиха да се присъединя към тях. Разбира се, трябва да внесе доста голяма сума пари във фирмата, но имам спестявания и мисля, че ще стигнат, за да се присъединя към „Райт, Картър и Филип“. Скоро компанията ще се нарича, може би: „Райт, Картър, Филип и Болтън“.

— Ейдриън, но това е чудесно! — извика Брин и радостно го прегърна.

— Поздравления — присъедини се и Линет. — Никой не се е съмнявал, че ще станеш съдружник! Без теб те ще се провалят и това им е много добре известно. Ейдриън, признай, че си истински гений в сметките!

Брин импулсивно отпи от чашата с минерална вода и с тънко парче лимон. Сладките и калоричните напитки бяха останали отдавна в миналото.

— Ако продължаваш да пиеш само това — каза Ейдриън, взе чашата ѝ и отпи голяма глътка, — в скоро време няма да можем да те познаем.

Линет се засмя.

— Сам не съзнаваш колко си прав. Ще се изненадаш колко много се променя човек, когато загуби значителни килограми от теглото си.

Брин внезапно почувства как изтръпва и я облива гореща вълна. Можеше ли наистина да се случи това? Дали никой нямаше да я познае? Обърна се с гръб към Линет и Ейдриън, които се увлякоха в разговор за новите му перспективи във фирмата. Брин мислеше за Кинестън Джърмейн. Вероятно вече знаеше за смъртта на сестра ѝ и баща ѝ. А след инцидента при откриването на новия му хотел, вече знаеше и колко го мрази заради загубата на фермата. Така че, ако можеше наистина отново да се появи в живота му с променени лице и фигура, той навярно не би я познал. Но нали щеше да се сети за името ѝ? В крайна сметка, фамилията Уитъкър не е толкова често срещана.

— Брин, какво ще кажеш?

— Какво? — Тя примигна и се извърна към Ейдриън. — Съжалявам, но бях се отнесла далеч оттук.

— Питам, защо тази вечер да не излезем да отпразнуваме моя успех? Ти, аз, Линет и Фил.

— О, да. Би било чудесно, но аз ще си поръчам само салатата.

— Винаги съм смятал, че мразиш салатите — шеговито подхвърли той и намигна на Линет, която съзаклятнически му се усмихна.

Всъщност, Линет изненадващо лесно бе определила правилната диета за Брин. Тя трябваше просто да избягва тлъстите храни, кремове, карамелените бонбони и сладкишите.

— Знаеш много добре, че татко винаги е мразил салатите. Казваше, че това е храна за зайци — добави с усмивка Брин.

Не се затрудняваше да спазва диетата, наложена ѝ от Линет. Но тя щеше да положи максимални усилия, дори и да ѝ костваше много. Беше решена на всяка цена да отслабне. Но вероятно нямаше да спре само дотук! Щеше да промени изцяло външността си! Ейдриън отново

зърна онзи странен пламък в очите ѝ и се намръщи. Погледна към Линет и видя, че тя не беше забелязала нищо особено в Брин. Но Линет не я познаваше толкова добре, колкото той. Предполагаше, че нещо не е наред. Усещаше го. Някакво лошо предчувствие, зародило се дълбоко в него, му казваше, че когато Брин най-после му се довери, това никак няма да му хареса.

Стоув, Върмонт

Точно в два часа Мериън се регистрира в хотел „Шато Лейк Луиз“. В три и половина Моргън вече знаеше, че тя е там. Той разполагаше с доста обширна мрежа от „зелени“ шпиони, на която дори ФБР можеше да завиди. Не беше особено разтревожен. Надяваше се, тя да е още една от богатите и известни дами, пристигнали на малко позакъсняла ски ваканция. Но все пак щеше да бъде по-спокоен, ако един от шпионите му я държи постоянно под око, за всеки случай.

Мериън не си изгуби от времето в разопаковане на багажа. Тя нае ски от гардероба и незабавно се насочи към пистите. Планинският въздух ѝ подежда освежаващо и за пръв път през последните дни се почувства добре. Всъщност от седмици и дори от месеци нямаше тонус. А тук сред снега и високите дървета тя се опияняваше от простора и чувството за свобода. Тревогите ѝ изглеждаха нищожни. Докато се спускаше по един от склоновете на планината Мейнсфийлд, тя разбра, че „Вентура Индъстрийз“ внезапно се е отдалечила на хиляди мили. Нищо чудно, че Кинестън Джърмейн е построил тук зимен курорт. Тази мисъл я върна към действителността. Чакаше я доста работа. Мръсна и нечестна, но ако искаше да се докаже пред баща си, трябваше да я свърши.

Брин почти не разговаря по време на вечерята в ресторанта, предпочиташе да мисли и да планира. А и какво забавно би могла да каже? Единственото, за което можеше да говори, бяха овцете! След вечеря четиримата решиха да се поразходят из улиците на града. Тръгнаха надолу по Стоунгейдж и спряха за малко пред един магазин за дрехи. Брин мълчаливо се загледа в последните летни модели.

— Много са красиви.

— Не след дълго и ти ще си купиш някои от тези рокли — усмихна ѝ се Линет.

Благодарение на всекидневните упражнения и строгата диета, Брин вече беше отслабнала повече от седем килограма, голяма част от които бе вода. През следващите месеци едва ли щеше да отслабва с такова темпо, но Линет беше убедена, че Бриони може да сваля средно по около пет килограма на месец. А след пет месеца ще властва все още най-хубавият летен месец август. И тя ще може да си позволи ефирните сезонни рокли.

— Ами... ще видим.

Фил, съпругът на Линет, тактично смени предмета на разговора. Върнаха се при колата и Ейдриън ги закара у дома. Когато се прибраха всички, освен Брин, бяха забравили за нуждата ѝ от нови дрехи. Ако искаше да проникне в света на Кинестън и да стане част от него, тя непременно трябва да промени вкуса и гардероба си. Щеше да има нужда и от много други неща, а те струват пари, така че ще трябва да продаде всичко ценно, което притежава. Трябва да заложи в оказион собствените си вещи и вещите на Кати, бижутата ѝ. С изключение на скъпоценностите, принадлежали на майка им. Още утре ще се заеме с това.

Пожелала лека нощ на семейство Грейнджър и влязоха в апартамента. Брин се запъти право в кухнята. Сложи в чашата си захарин, вместо захар и си наля чай. Ейдриън щастливо се прозя, когато му подаде чашата горещ чай.

— Ейдриън, какво трябва да се направи, ако искаш да си смениш фамилията? — нервно попита Брин.

Той изненадано примигна.

— Не знам. Защо питаш?

— Защото искам да сменя моята.

Ейдриън усети по гърба си студени тръпки. Знаеше, че ще стане нещо лошо. Усещаше го.

— Защо, Брин? И с каква искаш да я смениш?

— С Бриони Роуз. Мислех си... Бриони е моето истинско първо име, а Роуз също е мое име. Така че в действителност няма да сменям нищо.

— Просто искаш да се отървеш от фамилията Уиткър — рязко каза Ейдриън. Тя се намръщи болезнено. — Защо, Брин? Ти... добре

ли си?

За пръв път Ейдриън се запита дали братовчедка му не страда от някаква форма на психическо разстройство.

Младата жена се усмихна, сякаш прочете мислите му. Усмивката ѝ бе тъжна и уморена.

— Чувствам се отлично, Ейдриън. Но не бях напълно честна с теб. Отнася за... Кати. — Брин мълчаливо изпи чашата си и се надигна от креслото с лекота, нещо, което допреди месец би било немислимо. Взе чантата си и извади предсмъртната бележка на Кати. — Татко и аз не ти я показахме, защото... ние самите още не бяхме успели да свикнем с тази мисъл и да я проумеем напълно. Обаче сега мисля, че трябва да прочетеш това.

Ейдриън се втренчи за миг в малкото късче хартия в ръката ѝ. Някак си не му се искаше да го вземе.

— Не си го показала и на съдебния лекар, така ли? Не разбираш ли, че това е незаконно?

Брин не трепна.

— Татко не искаше да се разбере за това, чувстваше се толкова виновен, че вкара фермата в дългове и заради това Кинестън Джърмейн успя да ни я отнеме.

— Джърмейн? Какво общо има той с всичко това? — остро попита Ейдриън.

Той не знаеше почти нищо за компанията „Джърмейн“. Неговата фирма се беше опитала да се свърже с тях, за да им предложи сътрудничество, но предложението им не беше прието.

— Всичко — безизразно отвърна Брин. — Той е виновен за смъртта на Кати.

Не му хареса хладнокръвната категоричност на тона ѝ. Неохотно, много неохотно Ейдриън взе бележката. Почеркът беше на Кати — винаги би познал неравните ѝ драскулки. Докато четеше късите изречения, кожата му настръхна, сякаш студен вятър бе преминал покрай него. Въпреки че не беше обичал Кати толкова, колкото обичаше Брин, но... никое човешко същество не заслужава да страда така. Изглежда Брин беше права. Кати бе приела загубата на фермата много по-трудно, отколкото всички предполагаха.

— Не знам какво да кажа, Брин — тихо промълви той, а тя инстинктивно протегна ръка, за да го докосне.

В този миг реши, че не бива да го моли за помощ. Не беше честно да го моли да я придружи в Америка. Но това не означаваше, че тя няма да изпълни плана си за отмъщение.

— Не мога да му позволя да се измъкне просто така — тихо рече Брин, сякаш на себе си. — Заради Кати, заради татко.

Ейдриън вдигна поглед от бележката и почувства как нечии ледени пръсти сграбчиха сърцето му.

— Брин? Какво си намислила? — попита той, несъзнателно повишавайки глас.

Брин измъкна бележката от треперещите му пръсти и я пхна в чантата си. Не искаше да го погледне, защото се страхуваше, че лицето ѝ може да я издаде. Отиде до прозореца и погледна към улицата. Катедралата бе осветена от прожектори. Странно, че досега не беше забелязвала колко красив е храмът с високите си кули, издигащи се като копия в небето, с белите каменни стени и извитите цветни прозорци.

— Брин?

Младата жена се извърна. Очите ѝ бяха скрити зад очилата, но Ейдриън знаеше, че в погледа ѝ отново блести онзи особен, фанатичен пламък.

— Брин вече не съществува — твърдо каза тя и Ейдриън изтръпна. Никога не я беше чувал да говори по този начин. — Моето име е Бриони Роуз. Първото нещо, което ще направя утре сутринта, е да разбера как да го узаконя.

— А след това?

— Ще продължа да се упражнявам като луда и да се придържам към диетата си.

Братовчед ѝ пристъпи към нея.

— И после?

— Ще си отрежа косата. Линет ми каза, че е твърде дълга и няма форма.

— И какво още?

— Ще си сложа контактни лещи.

— Разбирам. Искаш Бриони Роуз да бъде напълно различна от Брин Уитъкър.

— Да. Тя трябва да бъде напълно различна.

Беше се приближил плътно до нея. Очите му бяха потъмнели от тревога, а сърцето му ускорено биеше.

— Защо, Брин?

— Бриони.

— Защо, Бриони?

Тя решително го погледна в очите.

— Брин беше жертва, Ейдриън! А аз не искам да бъда жертва. Трябва да се променя. Освен това, искам да бъда хубава. Крайно време е да се превърна в жената, която бих могла да бъда. Но това няма нищо общо с Кинестън Джърмейн, повярвай ми — излъга тя, без да й мигне окото.

Само страните й леко порозовяха. За щастие, Ейдриън нищо не забеляза. Братовчед й въздъхна и кимна, а раменете му тъжно увиснаха.

— Ти възнамеряваш да си го върнеш на Джърмейн, нали? — Гласът му бе спокоен.

— Да.

— Наистина ли смяташ, че отмъщението е толкова сладко?

Очите на Брин пламнаха от възмущение.

— Не е отмъщение, Ейдриън, а справедливост. Мъжете като Кинестън Джърмейн си мислят, че могат да вземат всичко, което си пожелаят и след това да си заминат с него. Е, може би наистина е така. Обикновено. Но не и този път. Този път Кинестън нарани моите близки. — Тя заби пръст в гърдите си, вирна брадичка и го погледна право в очите. — Искам да съм сигурна, че повече никога няма да причини такова страдание на други хора. Така че искам... да направя някои проучвания относно неговата компания. Да разбера дали има законен начин да го изправим пред съда... или поне дали мога да разкажа моята история в някой вестник, за да предупредя и други хора какво може да ги сполети от такива като него.

Лъжеше, разбира се. Всъщност не мислеше, че ще има нещо нередно в компанията на Джърмейн, ала се нуждаеше от помощта на братовчед си за някои финансови проучвания. Разбира се, нямаше да го намесва в по-нататъшната си битка с Кинестън Джърмейн. Щеше да бъде доста мръсно и опасно. Когато бомбата експлодира и всичко излезе наяве, искаше Ейдриън да бъде на сигурно място в Англия.

Ейдриън кимна, почувствал облекчение, че поне ще може да ѝ помогне.

— Добре. Ще се свържа с някои хора и ще видя дали ще мога да открия нещо. — Нямахте нужда Брин да му напомня колко много дължи на Джон и Марта Уитъкър. Не дължеше нищо единствено на Кати.

Той отлично знаеше колко много е задължен и на Брин Уитъкър или на Бриони Роуз. Щеше да ѝ помогне, независимо какво би му струвало.

ГЛАВА 13

Моргън влезе в „Трап Фемили Лодж“ и без затруднение откри виенската сладкарница. Беше облечен в тъмнозелени панталони и черен пуловер на зелени ивици. Гъстата му черна коса бе сресана назад и откриваше красивото му лице с великолепен тен. Изглеждаше много елегантен и самоуверен. Без особени усилия се настани на масата, за която помоли, и която се намираще точно срещу тази на Мериън Вентура. Повече от месец тя беше в Стоув и Моргън беше сигурен, че това не е случайно. Ски сезонът отдавна приключи, а тя все още не си тръгваше. Имаше нещо целенасочено в действията на Мериън Вентура, което не съответстваше на външния ѝ вид. Сега, когато я гледаше отблизо, Моргън усети как в тялото му се събуждат типично мъжки желания. Очите ѝ бяха тъмни и загадъчни и Моргън подуваше женското ѝ сексуално излъчване. То беше силно, но добре контролирано.

Зимният сезон беше закрит, и тя би трябвало да си замине, но беше останала и по всичко личеше, че проявява делови интерес към курорта. Беше обиколила всички хотели с три звезди, бе посетила туристическата агенция. Не беше отминала и гребната база за лодки под наем. Само преди седмица се бе разходила и до минералния извор, край който имаше комплекс със закрит басейн с гореща минерална вода, тенис кортове и приятни и уютни заведения за хранене.

Действията ѝ бяха заинтригували и разтревожили Моргън, а информацията, която получи от агентката си в Ню Йорк засили съмненията му. Мериън Вентура току-що беше преживяла неприятен развод и изглежда бе решила активно да се включи в управлението на „Вентура Индъстрийз“, явно след като изучи всички тънкости на бизнеса. Моргън не можеше да допусне такава могъща компания като „Вентура Индъстрийз“ да си пъха носа във Върмонт.

Той стана и се приближи до масата ѝ.

Мериън погледна високия, красив непознат, който приятелски ѝ се усмихваше.

— Здравейте.

— Здравейте — любезно отвърна тя и също се усмихна.

— Ще имате ли нещо против, ако за малко седна при вас?

Мериън се поколеба. Инстинктивно предусети страх и това я обезпокои.

— Ами, аз не съм...

— Искам да разговаряме за бизнес. Кълна се. — Моргън притисна ръка към сърцето си и усмивката му стана още по-широка. — Аз съм представител на „Зеленото дружество на щата Върмонт“. Мисля, че двамата с вас бихме могли да работим заедно. Какво ще кажете?

Очите на Мериън се присвиха подозрително и Моргън усети как приятна тръпка прониза слабините му. Винаги бе харесвал силните жени... В това отношение приличаше на Кин — уважаваше и се възхищаваше на силните и красиви жени.

— Звучи ми като екологическа група — тихо каза Мериън.

— Точно така — потвърди Моргън и без да чака покана се настани на нейната маса.

Мериън отпи от чая си и се замисли. От една страна би било глупаво и непрактично да не използва възможността да се запознае с представител на местните „зелени“. Сметна, че би било проява на бизнесменски усет. Освен това тя бе съгласна с доста голяма част от действията на зелените патрули. Обаче от друга страна... Вдигна поглед към непознатия и стомахът ѝ се сви на топка. Инстинктът ѝ нашепваше, че той е опасен мъж.

— Не съм много сигурна какво бих могла да направя за вас или за вашето общество, мистър...?

— Моргън. Наричайте ме Моргън.

Предупредителните звънци в главата ѝ се усилиха. Защо не се представи с фамилното си име?

— Както вече казах, не разбирам защо се обръщате точно към мен. Освен ако не искате да ме вербувате за организацията си?

Моргън се наведе напред бавно и съсредоточено като коварна змия и Мериън инстинктивно се отдръпна назад, опитвайки се да си поеме дъх. Усмивката на мъжа срещу нея бе на човек, осъзнаващ силата си.

— Нищо не би ми доставило такова удоволствие, както присъединяването ви към нашата група. — Гласът му беше мазен и сладникав. — Ако спечелим Мериън Вентура за каузата на „зелените“, ще можем да решим голяма част от глобалните проблеми на природата.

Мериън не можа да се сдържи и избухна в смях. Примигна отчаяно, опитвайки се да разбере къде е уловката в това невероятно предложение.

— Не бих казала точно това!

— Аз пък бих. Вентура е един гигант. Той изхвърля огромни количества отпадъци в реките и отровни газове в атмосферата, превръща горите ни в строителен материал, изкопава от недрата на земята милиони тонове минерали и природни богатства. Представете си колко ценно би било за нас, ако имаме в нашите редици един от висшите ръководители на този гигант?

Моргън не съзнаваше, но докато говореше цялото му тяло, лицето, дори гласът му се бяха променили. Преследващото изражение на очите му и подигравателният тон бяха изчезнали и на тяхно място се бе появила откровеност — целенасочена и разрушителна. Въпреки че желанията на Моргън бяха подчинени на единствената цел да унищожи Кин, той с цялото си сърце ненавиждаше всички промишлени гиганти, които тровят земята и въздуха.

Мериън смаяно го изглежда, забравила първоначалните си подозрения.

— Вие наистина го мислите, нали? — тихо попита тя, а гласът ѝ потрепери от изненада.

Мъжът примигна, наведе се напред и преди тя да успее да го спре, взе ръката ѝ.

— Разбира се, че го мисля. — Стисна китката ѝ и младата жена усети как стотици иглички пробождат кожата ѝ.

Бързо се отдръпна, а очите ѝ заблестяха от гняв и възмущение. Обля я вълна на студена ярост.

— Не бих искала да ви разочаровам, Моргън — студено каза тя, — но аз вече съм съмишленик на „зелените“ и дори съм набелязала някои мерки, които ще неутрализират вредното влияние на нашата компания върху околната среда. Ние не сме само кръстоносци, безогледно завладяващи всичко, което се изпречи на пътя им.

— Мисля, че сте точно такива — провлачено отвърна Моргън, изненадан от грубия ѝ отказ. — Знам какво сте замислили. Обикаляте и душите наоколо, проверявате хотелите. Наистина ли си мислите, че няма да го разбере, мис Вентура?

Мериън усети как кръвта се вледенява във вените ѝ. Нима наистина действията ѝ са били толкова очевидни? Ако този мъж се беше досетил, нима не се бяха досетили и други хора? Беше ли проявила прекалено нетърпение да научи всичко, преди да започне да действа?

— Не разбирам за какво говорите — студено заяви тя.

— Така ли? — Моргън се облегна назад, а ръцете му здраво стиснаха облегалките на креслото, представяйки си, че това са гърдите ѝ. — Да не би да се опитвате да ме уверите, че „Вентура Индъстрийз“ не възнамерява да насочи интереса си към пазара на зимните развлечения и курорти? В момента те се занимават предимно със строежи на летни курортни селища, не е ли така?

Това беше именно една от причините за нетърпеливото желание на баща ѝ да се сдобие с един от най-добрите и процъфтяващи зимни курорти.

— Аз все още не разбирам защо това би трябвало да интересува вас или вашето общество, мистър... ъъ... забравих името ви. Май нямате фамилно име, така ли? Питам се дали властите биха се заинтересували да го научат?

Ударът ѝ попадна право в целта. Видя как зениците му се разшириха и тялото му се напрегна. Моргън бавно се изправи, а Мериън отстъпи крачка назад. Той беше много по-висок, отколкото ѝ се бе сторило. Въздухът между тях натежа от напрежение.

Мъжът бавно се усмихна, въпреки че очите му останаха студени.

— Очаквах много повече от принцесата на Вентура — бавно рече той и с удоволствие видя, как устните ѝ се свиха при споменаването на омразния ѝ прякор. — Смятам, че бъдещият президент на „Вентура Индъстрийз“ трябва да притежава повече кураж и решителност. Би трябвало да очаквате, че ще се натъкнете на противници, мис Вентура. И ако построите едно от чудовищата си върху тази земя, ви гарантирам, че ще си спечелите много опасни противници.

Мериън се усмихна.

— Може би не сте толкова добре информиран, колкото си мислите — меко отвърна тя и облекчено въздъхна. Все пак този Моргън не бе толкова непогрешим, за каквото го беше помислила.

— Какво искате да кажете? — остро попита мъжът.

— Искам да кажа, мистър... Моргън — отново наблегна на отсъствието на фамилно име, сякаш това беше нещо като психологическо оръжие срещу него, — че ние не възнамеряваме да строим друг хотел в Стоув. Всъщност, мисля, че тези, които вече са построени, са напълно достатъчни, не сте ли съгласен с мен?

Моргън присви очи. Тази среща не бе протекла така, както я беше планирал. Мериън Вентура не бе лесен противник. Може би ще трябва да я убеди по някакъв начин?

— Нима очаквате да ви повярвам? Наистина ли смятате, че сме толкова глупави?

Младата жена се изчерви.

— Вече ви казах, че съм съгласна с повечето от исканията на зелените патрули. Освен това има и други начини корпорацията Вентура да навлезе в бизнеса със зимни курорти, не е задължително да строи... — Гласът ѝ замря. Внезапно осъзна, че бе казала твърде много. Грабна чантата си, и решително се изправи, но по изражението на лицето му разбра, че беше направила огромна грешка.

— Вие планирате поглъщане — веднага съобрази той.

— Никога не съм казвала подобно нещо — студено отвърна тя.

— Кой? — остро попита Моргън, като през това време мислено изброяваше всички компании в туристическия и развлекателен бизнес. От „Вентура Индъстрийз“ не биха се заинтересували от някоя малка компания, която осигурява отдиха на средната класа на Америка. Не, те щяха да поискат нещо, което е на върха в този бизнес, а в Стоув това означаваше... — „Кинестън Джърмейн“ — тихо продължи той и видя смайването, проблеснало в красивите ѝ тъмнокафяви очи, преди да успее да го потули.

— Никога не съм казвала подобно нещо — безпомощно повтори Мериън.

Господи, каква каша беше забъркала! Успя да потисне гнева си, насочен към самата нея и се концентрира върху мъжа срещу нея. Той беше пребледнял, сякаш му бяха нанесли смъртоносна рана. Очите му

внезапно потъмняха, а ирисите му се свиха до малки точки. Това беше поглед на луд човек. Мериън уплашено отстъпи назад.

Моргън тръсна глава, сякаш искаше да пропъди някакво кошмарно видение.

— Не! — каза най-сетне той и ръцете му се свиха в юмруци. Тя нямаше да се добере до компанията Джърмейн, нямаше да ѝ позволи. Само той ще унищожи Кинестън. Той, Моргън, ще му отнеме скъпоценната компания и ще го гледа как страда. — Не мога да ви позволя да направите това — застрашително повиши глас и злобно се втренчи в жената, която се опитваше да му отмъкне под носа блестящата златна награда.

Мериън отстъпи още една крачка.

— Вече трябва да тръгвам — нервно каза тя, притисна чантата към гърдите си, внимателно заобиколи масата и с бързи крачки се насочи към вратата. Искаше ѝ се да побегне и час по-скоро да се махне от този мъж.

Моргън я наблюдаваше как се отдалечава, тялото му се отпусна, а мислите му бясно заработиха. Той трябваше да спре тази жена, не биваше да ѝ позволява да отнеме компанията на Кинестън. Но как? Групата на „тъмнозелените“ не притежава достатъчно сила, за да се изправят срещу подобен силен противник. Трябва им за съюзник някой, който се движи в същата орбита, в която се движи и Вентура. Необходими са им важни хора, които преследват собствени скрити цели. Може би бившият съпруг на Мериън Вентура ще им свърши добра работа.

Моргън не беше единственият, който мислеше за Мериън Вентура. Седнал в кабинета си, Кинестън Джърмейн отмести встрани месечния отчет на хотела, който беше много обнадеждаващ. Закритият купол е завършен и изкуствената ски писта ще влезе в действие след няколко дни. Приключи и преустройството на фермата Равенхайт. Мисълта за внезапната смърт на Джон Уитъкър го накара да се намръщи. По дяволите, къде беше тя? Брин Уитъкър. Дали би трябвало да я открие и... И защо? Не можеше да ѝ върне семейството. Внезапно почувства студ и потрепери. Докога ще го преследва видението на онези невероятни, изгарящи, златисти очи? Уморено разтри челото си.

Искаше да се върне у дома, Върмонт ужасно му липсваше и внезапно изпита силен копнеж отново да види онези високи и красиви планини. Отпъди мислите за Брин Уитъкър, протегна се през бюрото, взе последния доклад на Роджър Гиб и го прочете за четвърти път.

Мериън Вентура се намираше в Стоув, града, където бе построен един от последните хотели на Джърмейн и изглежда вършеше доста странни неща. Роджър Гиб смяташе, че тя изпълнява тайна мисия на „Вентура Индъстрийз“ и Кин с неохота бе принуден да се съгласи с констатацията в доклада. Очевидно мис Вентура възнамерява да поеме семейния бизнес и присъствието ѝ в Стоув е доказателство, че тя започва оттам, докдето бе стигнал брат ѝ. А това означава, че планира да му отнеме компанията. Кинестън неохотно се протегна към телефона, за да си поръча място в самолета до Ню Йорк.

— В началото ще се чувствате малко странно — внимателно я предупреди младият мъж, надвесен над нея, а топлият му дъх опари бузата ѝ. — Очите са един от най-чувствителните човешки органи, но аз съм сигурен, че скоро ще свикнете с контактните лещи. Отпуснете се...

Час и половина по-късно Бриони напусна кабинета на очния лекар, казвайки сбогом на грозните тежки очила с масивни черни рамки. Още една част от старата Брин Уитъкър бе заличена и младата жена доволно се усмихна, докато влизаше в апартамента, където Линет нетърпеливо я очакваше.

— Чакай да те погледна... О, Бриони, изглеждаш фантастично! — Тя щастливо помъкна приятелката си към огледалото. — Виж колко си променена. Преди половината ти лице бе закрито от онези ужасни очила, а сега отлично се виждат откъде започват и свършват скулите ти, както и носят ти — между другото имаш много хубава линия на носа. А очите ти... Бриони, те са изключителни!

— И очният лекар каза същото — срамежливо се изчерви Бриони.

Линет разбиращо кимна.

— Тепърва ще получаваш комплименти за тях — убедено заяви тя. — Ще видиш. — Протегна ръце и силно прегърна приятелката си.

— След като свалиш още пет килограма ще отрежем косата ти. Фризьорката ще прецени каква прическа ще ти отива най-много.

Бриони кимна. Можеше да чака. В крайна сметка Кинестън Джърмейн нямаше да се изпари.

ГЛАВА 14

Ейдриън въздъхна тежко, докато минаваше покрай модния шивашки магазин на „Блейк стрийт“, като караше внимателно колата по тесните улици на Йорк. Бриони му хвърли кос поглед.

— Нещо не е ли наред?

Той поклати глава и зави наляво.

— Не.

— Хайде, стига, Ейдриън. Това съм аз, Бриони, забрави ли?

Устните му се извиха в неохотна усмивка.

— Понякога си мисля, че си магьосница, Бриони Роуз.

Тя тихо се засмя и погледна през прозореца. Топлото лято беше отминало. Октомври беше донесъл със себе си паднали пожълтели листа, които напомняха, че зимата не е далеч. Това означаваше, че ски сезонът в Америка скоро ще бъде открит...

Младата жена внезапно почувства страх и се опита да отпъди мислите си за Кинестън Джърмейн. Преди няколко дни тайно си купи самолетен билет за пътуването си до САЩ, което щеше да я отведе в света на нейния враг. Никога досега не бе имала тайни и се чувстваше много неудобно, че трябва да лъже братовчед си. Върху сърцето ѝ беше легнал огромен камък. Дълбоко в себе си Брин разбираше, че е обзета от опасна, натрапчива идея, която би могла да я погуби, но не искаше да спре. Нещо вътре в нея я подтикваше да продължава. Окуражаваше я, когато се чувстваше уплашена и подигравателно се надсмиваше над разума, който ѝ казваше, че е по-добре да прости и забрави. Но тя не можеше да забрави. Никога... Много често понякога през деня ѝ се плачеше, незначителни неща връщаха спомените и болката. Не можеше да гледа снимките на манекенките в модните списания. Цялото ѝ същество се изпълваше с негодувание, че в тези модни издания никога повече няма да се появи снимка на Кати. По цели нощи лежеше и мислеше за Кинестън Джърмейн и планираше как трябва да действа, когато се озове в Стоув. Като по ирония на съдбата, парите от продажбата на Равенхайт пристигнаха само преди седмица и ѝ

осигуриха доста приличен баланс в банковата ѝ сметка. Да разруши Джърмейн, като използва собствените му пари. Този план ѝ се струваше като някакво особено поетично възмездие. Надяваше се, че когато настъпи решаващият момент, той ще го оцени...

— Бриони. — Гласът на Ейдриън я изтръгна от мислите ѝ.

Тя погледна към него. Лицето ѝ бе съвършено спокойно.

— Когато се мръщиш по този начин, ми напомняш за Вайълет — подразни го тя. — Това куче наистина умееше да ръмжи.

Ейдриън се засмя, припомняйки си старата шотландска овчарка. Беше добър знак, че Бриони много по-лесно говореше за отминалите дни.

— Ейдриън, спри колата.

— Какво? — Той изненадано я погледна и дълбока бръчка проряза челото му. — Лошо ли ти е?

— Чувствам се отлично, но ти не си добре. Какво има?

Ейдриън сви рамене, видя едно свободно място за паркиране и побърза да го заеме, преди една спортна кола да го изпревари. Бавно се извърна и погледна към братовчедка си. Бриони се бе свила на седалката, сякаш се опитваше да изглежда незабележима.

— Нямах никаква причина да се срамуваш от себе си — меко рече той.

Не лъжеше. Последните четири месеца само бяха добавили финалните щрихи към новия ѝ облик. Сега краката ѝ бяха дълги и стройни и нямаха нито грам излишна тлъстина. Е, талията ѝ не бе тънка като на манекенка, но бе отлично очертана и стегната. Гърдите ѝ бяха твърди и вирнати, а раменете, ръцете и шията имаха отлична линия и загатваха за източена и фина костна структура.

— Мога да сваля още няколко килограма — започна Бриони и подскочи от изненада, когато Ейдриън рязко вдигна ръка в знак на възмущение.

— Не, не е нужно — раздразнено заяви той. — Тъкмо в това е проблемът, Бриони, няма нужда да отслабваш повече. Никога не можеш да станеш толкова слаба колкото бе Кати, защото тя притежаваше съвсем различна костна структура. Ако отслабнеш с още няколко килограма, ще изглеждаш... неестествено.

За миг в колата настъпи напрегната тишина, сетне младата жена кимна.

— Добре, Ейдриън, продължавай. Виждам, че искаш да ми кажеш още нещо.

Ейдриън въздъхна и прокара ръка през гъстата си коса.

— Изслушай ме, Бриони. Ти излъчваш изключителна чувственост... Ти си високо момиче и фигурата ти си има всички извивки на нужните места. Разбирам, че в момента това не е на мода, но не всички мъже харесват жени, които приличат на пръчки. Нима вчера Линет не ти каза, че фигурата ти вече е идеална и си точно в нормата си? Нямах никаква причина да продължаваш да гладуваш, за да станеш още по-слаба...

— Но, аз...

— Но ти искаш да бъдеш тънка. Също като онези манекенки с котешки походки и изгладнели физиономии?

Осъзнаваше, че ѝ говори прекалено грубо, но не можеше да се спре. Трябваше да я накара да го разбере. В последно време болестите от прекалено отслабване и продължителни диети не бяха рядкост.

Бриони неспокойно се размърда на седалката и се втренчи през прозореца. Знаеше, че Ейдриън говори разумно, но тя нямаше време. Кинестън Джърмейн беше в Щатите от месеци, а тя трябваше да изглежда колкото се може по-добре и да постигне това по-бързо.

— Ейдриън, много добре знаеш, че аз трябва... искам да кажа, че нямам по-голямо желание от това да изглеждам добре. — Тя побърза да се поправи, ала той рязко я прекъсна.

— Но ти вече изглеждаш добре, Бриони — твърдо рече той. — Нима онези момчета, които се захласваха подире ти, не са достатъчно доказателство?

Тя се изчерви, като си припомни младите моряци, които беше срещнала на улицата в петък. Пресичаше, когато те започнаха весело да ѝ подсвиркват.

— Те просто се забавляваха.

— Не, ти наистина ги впечатли — остро възрази братовчед ѝ. — Спомняш ли си какво каза онзи червенокосият?

Бриони кимна.

— Каза, че... че било много хубаво отново да видиш момиче, което си има всичко.

— Точно така. Имаше предвид момиче с хубава фигура, като жените през тридесетте и четиридесетте години. Момчета, които са

приличали на Рита Хейуърт и Мерилин Монро. Онези момичета не са били плоски като дъски, нали? Обърни внимание на походката си, Бриони. Спомни си всички онези вечери, когато Линет търпеливо те учеше как да се движиш с изправени рамене и вдигната глава. Сега се движиш толкова грациозно, че няма никакво значение, че не си кльоцава като Джейн Ръсел или Туиги. Ти се движиш... като...

— Като плуващ по вълните величествен кораб, вместо малка пъргава шхуна?

Ейдриън се засмя. Това бе отново старата, позната Бриони, която често го размиваше.

— Разбирай го както искаш. Бриони, не може ли дебелията ти глава да проумее, че ти вече не си пълна? Ти си висока. Ти си разкошна и чувствена жена. Ти не си вече дебела, разбра ли?

Бриони го погледна и почувства, че братовчед ѝ е напълно искрен.

— Наистина ли смяташ, че съм привлекателна?

— Да не би да се шегуваш? Когато един мъж се движи с една жена и всички, които минават покрай тях се обръщат със завистливи погледи и подсвирквания, това го кара да се чувства сякаш е хванал под ръка мис Свят.

— Е, струва ми се, че доста преувеличи, братле.

— Добре, но съвсем мъничко. А сега, ако искаш да не закъснееш за часа при фризьорката, ще трябва да се размърдаш.

Тя излезе от колата и прекоси улицата. Беше облечена в семпъл син костюм, а сакото с двуредно закопчаване плътно прилепваше по тялото ѝ и очертаваше твърдите заоблени гърди. Дългите ѝ крака се носеха в елегантна походка и Ейдриън забеляза, че всички мъже на улицата се спряха, за да я огледат. Лицето ѝ, лишено от всякакъв грим, сияеше от здраве, а дългата ѝ гъста коса падаше свободно по раменете. Въпреки новата си външност, тя все пак си оставаше старата Брин, с облекчение си помисли Ейдриън.

Бриони опакова най-основните вещи, които щяха да ѝ трябват в Америка. Когато пристигне ще трябва да си купи още дрехи — елегантни, модни рокли и костюми от коприна, сатен и дантела. И вечерни рокли... Никога не беше имала вечерна рокля, или пък рокля

за коктейли. Беше виждала подобни дрехи само върху манекенките, които показваха модните колекции по телевизията или в модни списания. И тя трябваше да си купи, ако искаше да проникне в света на Кинестън Джърмейн.

Привърши с опаковането на багажа и написа кратка бележка на Ейдриън, че заминава на ваканция с парите от продажбата на фермата, защото се нуждае от малко време, за да помисли за бъдещето си. Ако Ейдриън разбере какво е намислила, никога нямаше да ѝ позволи да замине за Щатите сама. Провери още веднъж чантата си, за да се увери, че новият паспорт, който бе получила само преди седмица и в който бе записано новото ѝ законно име, е на сигурно място в страничния джоб, заедно с билетите и пътните чекове.

Пое дълбоко дъх и се вгледа в отражението си в огледалото. Наистина ли е готова да го направи? Да напусне Англия? Дали ще може да се бори с вълка на негова собствена територия? През последния месец Ейдриън беше направил доста задълбочени разследвания относно Кинестън Джърмейн и сега тя знаеше много неща за най-злия си враг.

Все още си спомняше смайването, което изпита, когато разбра, че Кинестън Джърмейн не е наследил компанията, както бе предполагала, а я е изградил сам и е постигнал успех, макар че произхожда от бедно семейство. Той никога не се бе женил, а тя смяташе, че има поне няколко брака зад гърба си. Но най-неочакваната новина беше, че нито той, нито компанията му някога са били засягани от скандал. Колкото повече двамата с Ейдриън научаваха за компанията му, толкова повече надеждите им се стопяваха. Нямаше никаква вероятност да предизвикат разследване срещу Кинестън Джърмейн, нито пък имаше в какво да го обвинят в пресата. Единствената им надежда беше Мериън Вентура.

Ейдриън се натъкна на името ѝ по време на една от многобройните си командировки в Лийдс. Финансовият свят беше малък и ставаше още по-малък, благодарение на компютрите, телефоните и факсовете. Слуховете за новото положение на дъщерята във фирмата на Лесли Вентура бяха се разпространили бързо. Като се порови още малко, Ейдриън откри, че Мериън Вентура наскоро е посетила Стоув, където компанията „Джърмейн“ бе построила един от последните си хотели.

Ейдриън ѝ бе неоценим помощник през последните няколко месеца. Ако не беше той, Брин нямаше да знае откъде да започне. Братовчед ѝ не беше само счетоводител. Той беше изкарал различни курсове по икономика, банково дело и търговия. Знаеше всичко за поглъщането на компаниите и начините, по които това се осъществява. Когато ѝ каза, че друга могъща компания е решила да погълне компанията на Джърмейн, лицето ѝ светна като коледна елха. Цели четири дни Брин се рови в документите на „Вентура Индъстрийз“ и се опитваше да разбере дали корпорацията може да ѝ бъде от полза за изпълнението на плана ѝ. Но накрая трябваше с неохота да стигне до заключението, че такава възможност няма. Едва ли би могла да въздейства по някакъв начин върху такава гигантска компания като „Вентура Индъстрийз“. Почувства се по-добре, след като узна, че и друг се интересува от унищожаването на Кинестън Джърмейн. Ако целият ѝ план пропадне... ако тя се провали... Но това не биваше да се случи, защото го дължеше на баща си и на Кати. Старата Брин Уитъкър също искаше Бриони да успее. И тя ще успее. Все още имаше да измине дълъг път, но опитът учи. Ще си купи дрехи, които носят жените от кръга на Кинестън, ще се научи да се гримира. Бе изкарала тримесечен курс по дикция, за да се отърве от провинциалния си акцент. Щеше да направи всичко, което бе необходимо. Всичко, което ще ѝ помогне да го накара да си плати. Искаше да го види как ще се моли и ще се гърчи в краката ѝ.

Устните ѝ отново се извиха в студена и злобна усмивка, която плашеше Ейдриън. През последните два месеца тайно бе взимала уроци по ски на изкуствената ски писта, недалеч от Лийдс. Още една от ирониите на съдбата.

Бриони внезапно потръпна. Всички демони на съмнението се надигнаха в съзнанието ѝ и заглушиха самоуверените ѝ мисли. Понякога ѝ се струваше, че всичко е безнадеждно, че няма никакъв шанс да успее. Трябваше да свърши още толкова много работа, преди да се изправи лице в лице с него.

От гърдите ѝ се изтръгна въздишка. Надяваше се Ейдриън да не се почувства засегнат, че е заминала, без да се сбогува с него. Надникна предпазливо в коридора, за да провери дали Линет не е някъде наблизо и бързо излезе от апартамента. С тихо изщракване вратата се затвори зад нея.

Ейдриън отвори вратата и веднага видя белия плик, подпрян на бюфета. Бързо прочете бележката. Тя беше кратка, но не успя да го заблуди. Отвори чекмеджетата и застина като видя папките на Джърмейн. Повечето бяха изчезнали. Бяха останали само тези, в които се съдържаше информацията за Вентура. Ейдриън внезапно си припомни колко много се бе надявала братовчедка му да използва гигантската корпорация, за да унищожи Джърмейн. А сега тя беше заминала.

— О, Бриони — тъжно рече той и поклати глава. — Та той ще те изяде жива.

Седна и започна да пресмята бъдещите си действия. Трябва да напусне работа и да уреди парите му да бъдат прехвърлени в Ню Йорк. Паспортът му е валиден, така че може веднага да замине. Помисли си, че вероятно няма друг начин да открие Бриони, освен чрез Вентура. Ако тя се свърже с тях... Ето оттам трябва да започне. Като повечето големи компании, те непрекъснато назначават нови хора. Сигурно няма да е трудно да си намери работа при тях, тъй като има отлична квалификация и чудесни препоръки.

— Ще те открия — тихо рече Ейдриън. — Освен това, имам някакво особено предчувствие за предстоящото в Ню Йорк... — Спря, изненадан, че говори на глас. Поклати глава, смутен от странното усещане, което го беше обзело. Не можеше да определи точно какво е, но беше сигурен, че Ню Йорк завинаги ще промени живота му. Там имаше нещо, което го очакваше, нещо, което не беше свързано със спасението на Бриони Роуз от собствената ѝ глупост.

В мансардния си апартамент в хотела на Вентура, Мериън се беше изправила до прозореца, загледана навън. Градът бе огромен, забързан, сив и шумен, но тя никога не се бе чувствала по-самотна. Въздъхна и се извърна. Влезе в банята, и пусна топлата вода да напълни ваната, добави ароматни соли и се върна в кабинета си. Сви се в креслото и отново въздъхна. Може би като се отпусне в горещата вана ще се освободи от напрежението на изминалия ден.

— Стегни се, Мериън — промърмори младата жена и гласът ѝ отекна в стаята. — Та това е само една вечеря. — На устните ѝ внезапно се изписа усмивка. Кого заблуждаваше? Щеше да вечеря с Кинестън Джърмейн и не смяташе, че той ще се държи особено приятелски с нея.

ГЛАВА 15

Главният келнер в „Чейсънс“ посрещна Кинестън Джърмейн и възторжено го поздрави. Кинестън му се усмихна. Той знаеше, че според правилата във висшето общество, към безукорно облечените мъже се отнасят като към стари приятели.

— Благодаря ви. Пристигна ли гостенката ми?

— Не, сър.

— В такъв случай ще я почакам на масата.

Младият мъж се усмихна на себе си при мисълта за реакцията на останалите гости в ресторанта, когато видят Мериън Вентура и Кинестън Джърмейн да вечерят заедно. Съвсем ясно си представяше смаяните физиономии, когато нюйоркският елит прочете утре сутринта светската хроника във вестниците.

Настани се на масата, поръча си любимото питие — шотландско малцово уиски — и уморено се облегна назад. Този град го отегчаваше и изморяваше, но трябваше да свърши още доста работа. Вече цял месец проучваше действията на Мериън Вентура — разговаряше с акционерите, с които бе разговаряла и тя, издирваше информацията, до която се беше добрала. Срещна се с всичките си длъжници, с които тя се беше свързала. Резултатът не го окуражаваше. Притежаването на петдесет процента от акциите обикновено осигуряваше пълен контрол над фирмата, но Мериън беше успяла да купи двадесет и два процента, като много внимателно беше убедила онези, които се нуждаят от пари в брой, да й продадат акциите си на изключително изгодна за тях цена. Работила бе предпазливо, умно и невероятно компетентно. Кинестън нямаше намерение да я подценява.

Мериън плати на шофьора на таксито и се запъти към ресторанта. Имаше усещането, че в стомаха ѝ танцуват стотици пеперуди. Приглади роклята си — модел на Баленсиага от тъмносапфирен сатен, с дълбоко изрязано остро деколте на гърба, но значително по-плитко отпред. На шията ѝ блестеше огърлица от сапфири и диаманти.

Когато приближи масата, Кинестън мигновено се изправи на крака. Косата си беше събрала в елегантен кок, а очите ѝ изглеждаха още по-огромни и някак си уплашени върху малкото ѝ остро личице. Кинестън почувства как напрежението в мускулите му намалява. Той ѝ се усмихна и галантно я настани на стола.

— Мис Вентура, благодарен съм ви, че се съгласихте да се срещнете с мен тази вечер.

— Ще желаете ли аперитив, мадам? — попита келнерът на френски.

Мериън си поръча чаша изстуден френски вермут.

— Вашият избор ме изненадва — усмихна се Кинестън. — Смятате ли, че и аз трябва да говоря на френски?

Младата жена неразбиращо се втренчи в него.

— Защо трябва да смятам?

Кинестън се вгледа в огромните ѝ, невинни очи и почувства, че започва напълно да се отпуска.

— Извинете ме, понякога съм прекалено чувствителен. Тъй като аз самият не принадлежа към висшето общество, винаги си мисля, че един от начините им да демонстрират социалното си превъзходство, е да поръчват в ресторантите на френски. Сякаш с това искат да ми покажат какъв недодялан селяк съм всъщност.

Мериън усети как се изчервява.

— Нямах предвид подобно нещо.

— Да — меко отвърна той. — Вече знам, че не сте имала.

Мериън извърна поглед от смеещите му се очи. Кинестън беше изключително привлекателен мъж и тя си напомни, че трябва да бъде по-предпазлива. Неговата откритост я обезоръжаваше. Кинестън също остана изненадан. Очакваше, че ще вечеря с една от онези разглезени и безсърдечни куклички. А срещу него седеше стопроцентова жена с очи на кошута. Появата на келнера спаси Мериън от необходимостта да му отговаря. Тя си поръча пълеш и съомга в сос от шампанско. Не се изненада обаче, когато домакинът ѝ си поръча обикновен стек и бутилка подходящо вино.

— И така... — Младата жена разсеяно въртеше в ръка празната си чаша за вино. — Трябва да призная, че бях много изненадана, когато ми се обадохте.

Кинестън поклати глава.

— Хайде да не се преструваме, мис Вентура — тихо рече той. — Не би трябвало да сте изненадана.

Младата жена примигна, сепната от директния му въпрос, но се съвзе и тъжно се усмихна.

— Добре, може би не съм била изненадана, но трябва да призная, че не съм очаквала с особено нетърпение подобна среща.

Кинестън се засмя.

— Друг на моето място би приел думите ви като обида, но аз ще ги отмина.

Мериън се изчерви. Не беше характерно за нея да говори, без предварително добре да обмисли думите си.

— Съжалявам, не исках да ви обидя. Не влагам нищо лично, просто в този момент в професионално отношение нещата са малко неудобни.

Кин знаеше, че всички наоколо внимателно ги наблюдават, опитвайки се да доловят нещо от разговора им, затова когато заговори, почти шептеше.

— Личи си, че сте учили в швейцарско училище. Нещата между нас не са „неудобни“, мис Вентура. Те са изключително опасни.

— Наричайте ме Мериън — внезапно рече тя и остро го изгледа. — Завършила съм френско училище.

Той забеляза, че тя изпъна рамене. Кинестън вътрешно се усмихна. Може и да имаше очи на кошута, но сърцето ѝ беше като на лисица.

— Добре. Наричайте ме Кин.

— Чудесно, Кин. Искаш ли да говорим по същество?

— Защо не? И така, ще ми кажеш ли, Мериън, кое те кара да си мислиш, че имаш право да ми отнемеш компанията?

Дъхът ѝ секна. Не беше очаквала толкова директен въпрос.

— Аз... — Внезапно спря, осъзнала, че моментът не е подходящ за любезни увъртания. — Мисля, че е напълно естествено да се опитам да спечеля надмощие в бизнеса. Ти също го правиш през цялото време.

Той поклати глава.

— Едно на нула за мен. Никога до сега в живота си не съм отнемал чужда компания. Опитай още веднъж.

Мериън отново се изчерви.

— Може би просто твоята компания не е достатъчно голяма?

Кин се усмихна. Не знаеше защо, но напрежението, което го сковаваше в началото на вечерта, се стопяваше с всяка изминала минута.

— А може би „Вентура Индъстрийз“ е прекалено голяма? Да не би да сте забравили как можете сами да изградите собствена компания? Може би мениджмънтът ви е станал твърде тежък и неефективен, Мериън.

Тя отлично разбираше, че това беше директна атака срещу баща ѝ. Бедата бе, че и тя вече се съмняваше в коректността на бащините ѝ действия и дълбоко в себе си беше съгласна, че той има известно право. Обаче предпочиташе да умре, отколкото да го признае!

— А може би ти просто си уплашен? — предположи младата жена и войнствено вирна брадичка.

Кин я погледна, чувствайки, че се намира на кръстопът. Той не искаше да влиза в дълга и изтощителна битка с „Вентура Индъстрийз“. Въпросът беше кой път да избере, за да я избегне? Внезапно реши как да действа.

— Ти си права — меко промълви той. — Аз наистина съм уплашен.

Въпреки че гласът му едва се чуваше, Мериън разбра отлично всяка дума и смаяно го погледна. Този мъж уплашен? Да не би да я мислеше за глупачка?

— Много ми е трудно да го повярвам — каза накрая тя, а гласът ѝ бе изпълнен с подозрение.

Кин сви рамене.

— Не виждам защо. Основах компанията Джърмейн, когато бях на деветнадесет години, със заем от банката. Банкерите си мислеха, че ми правят голяма услуга. Когато компанията стартира, имаше само един-единствен служител — моя милост. Работех, без да се щадя, като крадах от съня си. Трябваше да се грижа за малката си сестра, спестявах всеки долар, като си позволих да си купя само един приличен костюм, чифт обувки и часовник. Първите шест месеца бях убеден, че двамата със сестра ми ще се озовем на улицата и ще се превърнем в онези нещастници, на които подхвърляш милостиня, когато излезеш да пазаруваш. Така че е съвсем естествено да се страхувам да не загубя всичко, което означава толкова много за мен.

Мислите му се върнаха към онези отдавна отминали дни. Гласът му бе станал още по-мек, а Мериън несъзнателно се беше навела напред, за да улови всяка негова дума.

— Започнах от бедните квартали — продължи той и това откровение окончателно я смая. — Купих един жилищен блок с евтини квартири от обеднелия му собственик и сключих сделка с наемателите — аз щях да осигурявам материалите за ремонта, а те — работната ръка. Там живееха безработни водопроводчици, дърводелци, строителни работници, предприемачи. След шест месеца жилищата се превърнаха отново в обитаеми — чисти, приятно обзаведени, снабдени с най-необходимите удобства. Асансьорите работеха, стените бяха прясно измазани, нямаше хлебарки и други гадини. Продадох сградата, като предварително сключих договор, че предишните наематели ще останат в жилищата си. Сделката ми донесе печалба, която вероятно би била нищожна за стандартите на „Вентура“. Но това бяха пари, които нито аз, нито баща ми бяхме имали през целия си отруден живот. С тези пари аз напуснах Ню Йорк и купих първия си хотел, една провинциална странноприемница в Кънектикът. Тя беше изоставена и полусрутена, но аз я изградих наново. По това време вече можех да си позволя да наема персонал, аз — малкият Кин Джърмейн, едно момче от затънтена ферма във Върмонт. Имах дори секретарка. Провеждах интервюта за работа. Хората, които идваха бяха толкова отчаяни и с такава безумна надежда в очите, че... не можеше да не ме заболи. — Гласът му се превърна в шепот и той поклати глава.

Мериън усети студена пот да се стича по гърба ѝ. Бе трогната до дъното на сърцето си от откровението на този непознат мъж.

— Момичето, което беше моя секретарка, произлизаше от шестчленно семейство, в което само един работеше. След като продадох странноприемницата, отново с добра печалба, аз вече бях сложил началото на компанията „Джърмейн“, която познаваш сега, и построих първия си хотел в Шугър Буш. — Погледна я и в очите му проблесна гневна искра. — Построих този хотел, Мериън — натъртено продължи той, надявайки се за доброто и на двамата, че е успял да стигне до сърцето ѝ. — Така както построих и всички останали. Кажете ми, ако успееш с пари и хитрост да ми ги отнемеш, дали ще бъдат твои? Искам да кажа, наистина ли ще ги чувстваш като свои?

Мериън се облегна назад, опитвайки се да се съвземе от чутото. Беше му благодарна, че ѝ се бе доверил, но някакво цинично дяволче в съзнанието ѝ нашепваше, че тактиката му е отлична.

— Мисля, че се опитваш да ме накараш да се почувствам виновна — каза спокойно тя.

Кин мрачно се усмихна.

— Разбира се, че се опитвам. Аз се боря, за да запазя компанията си. Моята собствена компания, Мериън. Тази, заради която съм рискувал моето и на сестра ми бъдеще. И ако е необходимо, ще употребя всички средства, за да го постигна, но не съм те излъгал. А сега ти казвам направо, че утре заминавам за Стоув. Върмонт е моят дом, аз не мога и не искам да живея другаде. И докато съм там, ще направя всичко, за да съм сигурен, че компанията „Джърмейн“ ще става все по-силна и по-силна... с мен начело.

Мериън пое дълбоко дъх. Не можеше да му признае, че думите му усилваха собствените ѝ подозрения. Винаги се бе притеснявала относно моралната страна на това, което правеше, но се беше старала да отпъди тези си мисли. Разбираше, че баща ѝ я бе подложил на своеобразен тест. И ако се провалеше в опита си да присъедини компанията „Джърмейн“ към „Вентура Индъстрийз“, какво щеше да стане със собствените ѝ мечти? С всички обещания, които бе дала на самата себе си?

— Каж ми, Мериън — нежно каза Кинестън, — не си ли мислила да построиш собствен хотел и да създадеш собствена компания за отдих и развлечения?

Въпросът му докосна най-чувствителната струна в душата ѝ.

— Да, но нещата не са толкова прости, колкото изглеждат — промълви едва чуто тя.

— Знам — разбиращо кимна Кин. — Забрави за баща си. Ти трябва да си тази, която трябва да реши как да продължи. Дали ще бъдеш част от един механизъм или сама ще решаваш кое е правилно за компанията. Не бива да се страхуваш, най-важното е да уважаваш самата себе си. Но каквото и да решиш, Мериън, искам да ти кажа, че аз няма да стоя безучастно настрани и няма да ти оставя да ми отнемеш това, което е мое. Просто не мога да си го позволя.

Погледите им се срещнаха и младата жена разбра, че той е напълно откровен с нея. Очите му не бяха студени, бяха открити и

изпълнени с искрена загриженост.

— Не искам да те нараня, Мериън — продължи Кинестън, — но ако ти продължаваш с опитите си да погълнеш моята компания, тъкмо това ще се случи.

— Заплашваш ли ме? — попита тя, но с изненада установи, че не чувства никакъв страх.

— Не — нежно я поправи той. — Само те предупреждавам.

Бруно седеше зад волана на стария си петгодишен форд и внимателно наблюдаваше входа на ресторанта. Джърмейн излезе пръв — красив и безукорно облечен. Момичето вървеше след него и Бруно се надигна. Потните му длани стиснаха волана. Снимката от вестника, която му бе дал Моргън, не даваше съвсем вярна представа за нея. В действителност тя беше много по-красива. Мъжът и жената си стиснаха ръцете и се разделиха. Джърмейн вдигна ръка и едно такси моментално спря пред него. Мериън Вентура се настани в дълга черна лимузина, която я чакаше пред ресторанта. Бруно я последва и както очакваше, тя спря пред небостъргача на „Вентура Индъстрийз“. Той отмина и продължи да кара, докато видя една телефонна кабина. Потупа малкия остър бръснач, който беше скрит в горния джоб на ризата му. Това му подежда успокояващо. Мъжът се ухили и набра един номер, който не фигурираше в телефонния указател.

— Да? — Гласът бе тих и предпазлив.

— Тъмнозелено — сподавено излая Бруно. — Момичето и Джърмейн се срещнаха.

В далечния град Стоув Моргън се облегна на стената. Лицето му се зачерви от яд.

— Разбирам. Надявах се, че няма да се налага да се тревожим за момичето.

— Няма защо да се тревожиш за нея, шефе — изръмжа Бруно, учуден защо Моргън ще се безпокои за някаква си женска. Според него тя не можеше да представлява някаква сериозна опасност. — Аз ще се погрижа за нея, шефе.

— Почакай — извика в слушалката Моргън, знаейки колко брутален може да бъде съучастникът му. — Трябва да бъдем много внимателни. Бащата на момичето притежава много пари и власт.

Бруно въздъхна тежко.

— Тогава какво искаш да направя?

Моргън беше от хората, които винаги играеха със скрити козове. Вече беше измислил как да се справи с момичето, но ако планът му се провалеше, трябваше да измисли и резервен вариант.

— Продължавай да я следиш и ми докладвай. Освен това искам да ми осигуриш пълен план на сградата с офисите и подробно да проучиш разположението на апартамента ѝ. Разбери дали има някакъв лесен начин да се проникне вътре.

Бруно кимна.

— Смяташ да я нападнем?

— Смятам, че Ню Йорк е пълен с насилие и един луксозен апартамент може да се окаже страхотно изкушение за крадците — каза с усмивка Моргън.

— А в много от случаите крадците убиват, нали? — допълни Бруно със зловец глас.

От другата страна на жицата шефът му се умълча за няколко секунди. Беше успокояващо да има мъж като Бруно под ръка, но понякога беше дяволски трудно да го контролира.

— Може би, Бруно. Но аз не бих искал да рискуваме, като я убием. Достатъчно е само да я отстраним от пътя си и в същото време получим доста пари. За нашата кауза.

Бруно се изкиска невъздържано. Такъв си беше шефът му — винаги мислеше. Винаги беше с една крачка пред другите.

— Добре, шефе — съгласи се Бруно и прекъсна връзката.

Докато караше обратно към сградата на Вентура, мислите му бясно препускаха. Той наистина приличаше на булдог, но всъщност беше доста умен мъж. За нещастие тъпото изражение на лицето му заблуждаваше.

Ейдриън вдигна куфара си от конвейера и се насочи към изхода на летището. Пътуването беше дълго и уморително, а последната седмица също здравата го изтощи. Сдоби се с разрешение за работа, но зелената карта го затрудни, трябваше да използва всичките си връзки, за да я осигури.

Вслуша се в съветите на приятели, които вече бяха живели в Ню Йорк и си запази стая по телефона в приличен хотел с разумни цени. Даде адреса на шофьора на таксито и се настани на задната седалка. Докато минаваха край покрайнините на Манхатън, той се загледа през прозореца. Прочутите небостъргачи едвам се забелязваха, обвити в сивата октомврийска мъгла. Значи това е блестящият Ню Йорк! Ейдриън се усмихна, но лицето му продължаваше да бъде напрегнато. Разтри зачервените си очи и се прозина. Беше почти заспал, когато най-после пристигнаха пред хотела.

Стаята му беше малка и чиста и гледаше към една оживена улица. Насили се да разопакова багажа си, преди да вземе душ. Излезе от банята, но все още продължаваше да се чувства като нещо, довлечено тайно у дома от котката. Взе телефонния указател и бавно го разлисти. Очите го заболяха от взирание в безкрайните колони с номера на хотели. Нямаше смисъл да се опитва да открие Бриони по този начин. Освен това, доколкото познаваше братовчедка си (вече започваше да се чуди дали наистина я познава толкова добре), тя нямаше да остане дълго в Ню Йорк. Бриони мразеше градовете. Не, вероятно вече беше заминала.

Но компанията „Вентура“ не се е преместила никъде, а той вече си беше уредил по телефона интервю за вдругиден. Изглежда бяха впечатлени от дипломите и характеристиките му. Бяха му казали, че са им необходими хора с отлична квалификация, които могат да работят по сделките им в Европа. Ейдриън искрено се надяваше, че ще го назначат на работа във „Вентура Индъстриъз“.

Не знаеше какво го очаква в този град, но се надяваше скоро да разбере.

ГЛАВА 16

Стоув

Кин се закова, втренчил смаян поглед в жената, която вървеше по пътеката към клуба. Вървеше ли? Това едва ли беше подходящо описание за начина, по който тя плуваше по заледената пътека. Беше облечена в семпло, дълго сиво палто, което обаче не можеше да скрие женствените форми на тялото ѝ. Той отлично виждаше изящната извивка на прасеца, който преминаваше в тънък глезен.

Погледът му жадно се плъзна нагоре с чувство, което не беше изпитвал от много дълго време. Преди да влезе в клуба, непознатата разкопча палтото си и Кин видя твърдите заоблени гърди, които се очертаваха под тъмнозелената рокля. Гъстата ѝ тъмнокестенява коса, подстригана на венец, се полюшна, когато жената отметна глава.

Привлечен като магнит, Кинестън без сам да се усети последва непознатата. Беше по-висока, отколкото му се струваше отначало, може би над метър и осемдесет. Тя свали палтото си, разкривайки широки рамене и дълги слаби ръце. Гъвкавата ѝ талия преминаваше в стройни и стегнати мускулести бедра. Кин се почувства като тийнейджър, който за пръв път вижда истинска жена и горчиво се усмихна. Обиколи бавно стаята, без да я изпуска от поглед. Когато тя се извърна, за да се настани до една от масите, за пръв път зърна лицето ѝ. Непознатата носеше слънчеви очила! Това го учуди. Той плъзна поглед към устните ѝ. Те бяха пълни, с чувствена извивка и съвършена форма, покрити със светлорозово червило. Брадичката ѝ беше волева, а скулите ѝ — високи и изящно оформени. Жената не беше съвършена красавица, но със сигурност привличаше погледа. Кин се раздражни от неуместните слънчеви очила, които му пречеха да види очите ѝ. Сърцето му биеше бясно, сякаш беше пробягал няколко километра. Не можеше да откъсне очи от нея. Тя си поръча питие. Лимонада. Кинестън примигна невярващо, но в чашата, която ѝ сервираха, наистина имаше лимонада.

Бриони с удоволствие отпи от напитката. Кин я наблюдаваше — нямаше никакви превземки, никакви малки глъткици. Тя пиеше жадно, наслаждавайки се на вкуса на течността. Той се приближи до масата ѝ.

Бриони се чувстваше уморена. Беше пристигнала същия ден, оставяйки Голямата ябълка без капчица съжаление. Беше останала в града само колкото да попълни гардероба си и да направи няколко посещения в един моден козметичен салон. Там ѝ показаха как да се гримира и как да използва различните кремове и пудри. Младата жена въздъхна и се огледа. Наоколо нямаше друга жена. Беше първата ѝ вечер в Стоув и тя трябваше да се появи в този изискан клуб, за да я забележат. Мъжете трябваше да узнаят, че тя е тук. Особено един мъж. Надяваше се, че вече по нищо не се различава от жените в неговия кръг. Когато кракът ѝ стъпи за пръв път в Стоув, тя си помисли, че най-после се намира на територията на своя враг — родината на Кинестън.

До Върмонт беше стигнала с транзитен автобус, без да знае колко голям е спортният комплекс и дали ще трябва да върви по-продължително. За свое най-голямо облекчение много лесно намери спретнатите бунгала с тъмнокафяви покриви, заобиколени от високи вечнозелени дървета.

Бриони пое дълбоко въздух, без да подозира, че две студени сини очи я следят с нарастващ интерес. Запита се какво ще прави сега, когато най-после бе пристигнала в Стоув. Плановете ѝ бяха доста неясни. Да го открие. Да го съблазни. Да го унищожи. Тези цели ѝ се струваха напълно изпълними, когато ги планираше. Обаче сега, когато вече беше тук, не знаеше откъде да започне. Бе прекарала следобеда в безцелни разходки из града. Току-що падналият сняг блестеше на слънцето и заслепяваше очите ѝ, затова Бриони си купи слънчеви очила. Внезапно осъзна, че още е с тях. Вдигна ръка, за да ги свали, чувствайки се като последна глупачка, но внезапно замръзна на мястото си. Кинестън Джърмейн стоеше на един метър от нея.

Сърцето ѝ ускорено затуптя и тя с усилие пое няколко глътки въздух. Той беше облечен в бели панталони, светлосиня риза, а на раменете му бе праметнат ръчно оплетен бял пуловер, чийто ръкави бяха завързани отпред на гърдите му. Движеше се със същата грация, която Бриони ясно си спомняше от онзи незабравим ден в картинната галерия в Харогейт, когато се бе изплашила, че той може да се обърне и да я види. Изтръпна и се скова от ужас, но бързо се овладя. Вече не

беше онова дебело момиче. Сега вече беше новата Бриони Роуз, напомни си тя, за която всички казват, че е много красива. Жалко, че самата тя няма такова самочувствие. Беше забелязала, че истински красивите жени сякаш са наметнати с невидим плащ, който им придава самоувереност. За разлика от нейната срамежливост и боязливост.

Очите му втренчено я изучаваха и се спряха върху нейните. За щастие — скрити зад тъмните очила. Бриони усети как всеки мускул в тялото ѝ потрепна. „Раздвижи се, крещеше един глас в съзнанието ѝ. Втренчила си се в него като някаква глупачка. Нима забрави, че трябва да бъдеш хладна и далечна? Обиграна светска красавица. Една жена от света на... за бога, раздвижи се!“ Протегна се към менюто, оставено на масата и го отвори. Бесните удари на сърцето ѝ отекваха в ушите ѝ, а дланите ѝ се изпотиха от напрежение. И от още нещо. Тя веднага разпозна в това усещане странната смесица от вълнение, гняв и желание, които бе изпитала към този мъж при двете им срещи. Едва не простена от отчаяние. Беше се надявала, че Бриони Роуз няма да е подвластна на чувствата, измъчвали Брин Уитъкър. Но изглежда беше сгрещила. О, господи, какво ще прави сега?

Кинестън усещаше аромата на парфюма ѝ — лек, дразнещ мирис на горски цветя, който го удари в главата, сякаш беше някакво силно ароматно френско вино. Вече беше стигнал до масата ѝ, обзет от вълнение, което отдавна не беше изпитвал. Забравил беше, че съществува.

— Ще имате ли нещо против, ако седна при вас?

Жената вдигна глава. Никога няма да може да забрави този глас. Погледна лицето му, което я беше преследвало в сънищата ѝ, и първият ѝ подтик бе да му откаже. Но умът ѝ трескаво заработи. Едно от най-големите ѝ притеснения беше как да уреди запознанството си с него, а ето че сега той сам ѝ го предлагаше. Възползвай се, обади се един глас в главата ѝ, въпреки че инстинктивно ѝ се искаше да стане, да побегне и да се скрие някъде, преди да е станало твърде късно. Раменете ѝ леко се повдигнаха и тя безразлично кимна.

— Щом желаете.

Огледа празните маси наоколо, но той или не разбра намека ѝ, или предпочете да не му обръща внимание. Издърпа един от столовете до масата и се настани на него. Дългите му крака неволно докоснаха нейните. Бриони се почувства така, сякаш я прониза електрически ток

и рязко се отдръпна. По дяволите! Трябваше да повдигне едната си вежда, да го изгледа студено и презрително, а не да се държи като настъпена котка. За своя изненада Кинестън видя как непознатата се изчерви и почувства инстинктивното, че е уплашена. Нервността ѝ бе странна и затрогваща. Една толкова хубава и необикновена жена не би трябвало да се чувства неуверена. Тъкмо обратното — би трябвало отдавна да е свикнала с мъжкото възхищение и жадните погледи. Защо тогава реагираше толкова странно на едно съвсем леко, случайно докосване на коленете?

— Мога да ви препоръчам някои от традиционните ястия — любезно каза той и кимна незабележимо към един от келнерите, който бързо се приближи и му подаде друго меню. — Искате ли да поръчам вместо вас?

— И сама мога да реша какво да поръчам — рязко отвърна тя и мигновено съжали за грубите и прибързани думи. Обаче близостта му отнемаше дъха ѝ и ѝ пречеше да мисли.

— Ще го запомня — насмешливо рече Кинестън.

Тя отново го изненада с неочаквания си отговор. Досега той отлично знаеше как да разговаря с жените и как да води играта. Беше убеден също, че всички жени отлично знаят правилата на играта. Но в този случай не беше сигурен, че е така. Защо тази жена се държеше толкова отбранително? Очите му бързо потърсиха третия пръст на лявата ѝ ръка. Беше изненадан и малко обезпокоен от облекчението, което изпита, когато видя, че върху пръста ѝ няма брачна халка. Недоволен от себе си и от несвойствената за него неувереност, той прегледа набързо менюто и даде поръчката си. Бриони също го последва. Келнерът леко се поклони и се отдалечи.

— Вие сте от Йоркшир, нали?

Бриони сепнато го изгледа.

— Откъде... а, да, акцентът ми — едва успя да промълви, като се надяваше да не е издала паниката, сграбчила сърцето ѝ. — Толкова ли е очевидно?

Ами ако я беше познал?

— Не съвсем — увери я младият мъж, а следващите му думи я успокоиха. — Просто напоследък прекарах доста време в Йоркшир и си помислих, че разпознах тамошния акцент.

Последното нещо, което ѝ се искаше, бе да разговаря за Йоркшир!

— О, няма? — равнодушно каза тя, надявайки се тонът ѝ да изразява лека досада, примесена с нищо неозначаваща любезност.

Веждите на Кинестън леко се повдигнаха, а устните му се разтеглиха в почти незабележима усмивка. Не беше привикнал жените да го обливат със студени душеве, освен, ако разбира се, не предпочитаха да играят играта на „труднодостъпни“ дами. Това беше малко остаряла игра, но някои жени все още я предпочитаха. Не знаеше защо, обаче имаше усещането, че в случая не се касае за подобни маневри. Тя го заинтригува. Нещо се размърда дълбоко в подсъзнанието му и паметта му се раздвижи... Не, не беше косата. Никога досега не беше виждал такъв специфичен оттенък на кестенявото. Убеден беше също така, че никога не би забравил жена с подобни крака. Гласът? Дали той просто не му напомняше за красивите долини на Йоркшир? Внезапно в съзнанието му проблесна споменът за онази фермерска къща. Сякаш отново я видя — сивите каменни стени, свирещият вятър... Пустотата.

— Ще желаете ли вино, сър? — Келнерът прекъсна мислите му и той си поръча калифорнийско шардоне. — Мадам?

— Аз не пия — кратко отвърна Бриони, но резкостта на гласа ѝ накара келнера смаяно да примигне и бързо да се оттегли.

— Да не би да ги ядете на закуска? — развеселено попита Кин, като продължително се вгледа в лицето ѝ. — Уплашихте до смърт бедния човечец.

— О, така ли? — Жената изглеждаше искрено ужасена.

— Хей, аз само се пошегувах — побърза да я успокои той.

Тя отново го беше изненадала. Какво имаше у нея, та той се държеше като гимназист на първата си среща.

Келнерът се върна.

— Съжалявам, ако преди малко съм ви се сторила малка рязка — каза Бриони, но келнерът продължи мълчаливо да налива вино в чашата на Кинестън.

„Може би не е прието да се говори с келнерите“, каза си Бриони и леко се притесни. Така ли се държи една опитна светска красавица? Та тя май изглежда смешна и нелепа!

Кинестън внимателно я наблюдаваше и въпреки защитата на тъмните очила, които бе забравила да махне, той съвсем лесно отгатна реакцията ѝ. Беше искрено разтревожена, че без да иска е наранила чувствата на този келнер! Някакво топло и нежно чувство се зароди в гърдите му и го накара да се усмихне. Бриони го погледна, видя, че той се смее насреща ѝ и скритите ѝ под масата ръце се свиха в юмруци. Бързо отмести поглед от него, но гневът продължаваше да бушува в сърцето ѝ. Как го мразеше! О, как само го мразеше! Изпита желание да смачка това красиво, самодоволно лице, да секне арогантната усмивка върху устните му.

Келнерът отново се отдалечи и младата жена въздъхна дълбоко.

— Стори ми се доста тъжна въздишка — обади се Кинестън. — Да не би да имате някакви проблеми?

— И да имах, нямаше да ги обсъждам с непознати.

— А, разбира се. Забравих характерната английска резервираност. — Внезапно протегна ръка през масата. — Моето и... име е Кинестън Джърмейн. — Запъна се, защото тя рязко се отдръпна назад, сякаш се канеше да я удари.

Очите му се присвиха и някакво странно усещане пропълзя по гърба му. Тук имаше нещо повече, отколкото си беше въобразил в началото. Не беше само нейната срамежливост. Не беше и просто нервна. Нещо странно ставаше в главата на тази жена. Нещо, което един вътрешен глас му казваше, че непременно трябва да разбере.

Бриони забеляза как очите му подозрително се присвиха и прехапа устни. Държала се беше като пълна глупачка. Ако искаше да победи този мъж чрез собствената му игра, трябваше да направи много повече. И да се държи много по-добре, отколкото досега. Младата жена протегна ръка, за да стисне неговата и с раздражение забеляза, че нейната все още леко трепери.

— Бриони — каза тя и сетне неохотно добави: — Роуз. Бриони Роуз. — Ръката ѝ изтръпна от докосването на пръстите му. Издърпа я бързо, но не прекалено, за да не го обиди.

— Какво красиво име — замислено рече младият мъж. Внезапно му се стори, че ръката му изстива, лишена от топлината на нейната.

— Мое си е — отбранително се тросна тя.

Той изненадано я изгледа.

— Не съм си помислил, че не е. Защо трябва да се съмнявам в името ви? — меко добави.

Тя видимо пребледня. Успя да свие рамене.

— Казвали са ми, че звучи като изкуствено нагласено име, нещо като псевдоним. Сякаш съм актриса или нещо подобно.

Този път смехът ѝ беше искрен. Тя, актриса? Ако беше такава, щеше ли да оплеска всичко още от първата среща. По дяволите, стегни се, момиче, каза си Бриони. Татко и Кати се нуждаят от теб.

— Вярвам ви, че не сте актриса — отвърна той, когато тя неразбиращо го погледна. — Обаче не можете да обвинявате хората, че ви взимат за такава. Със сигурност сте достатъчно красива и интересна жена, за да бъдете актриса.

Бриони почувства, че Брин Уитъкър отново се е завърнала. Можеше да я усети, някъде там, дълбоко в себе си. Какво не би дала, за да го чуе да казва тези думи преди седем месеца, когато бяха застанали там, пред грозния камион, сред овцете, които дъвчеха цветята му. Тя поклати глава. Не. Отивай си, Брин. Не те искам сега тук, не мога да го понеса.

— И така, след като не сте актриса, с какво се занимавате? — с неподправен интерес попита той.

Тя наистина беше една очарователна загадка.

За един кратък миг Бриони се запита какво ще направи той, ако внезапно изтърси: „Занимавам се с отглеждането на овце“. Струваше си да види изражението на лицето му, но вместо това само сви рамене.

Очите на събеседника ѝ се присвиха. Тя несъмнено криеше нещо. Разбира се, това не беше необичайно. Обикновено жените си имаха своите малки тайни и защо не? Господ знаеше, че и той самият имаше достатъчно тайни... Като Моргън, например... Споменът за него се промъкна коварно в съзнанието му, но той бързо го отпъди. Не беше трудно, особено в присъствието на тази жена насреща.

— Вие сте тайнствената жена, така ли? Винаги съм искал да срещна една от тях — шеговито рече той. Гласът му се изпълни със съблазнителни нотки.

Бриони почувства, че ѝ става горещо, а сетне отново я обзе хлад.

— И какво ви доведе в Стоув, Бриони Роуз? — попита Кинестън.

Явно разговорът не вървеше лесно. Никога не беше срещал толкова мълчалива жена. Това беше още една от нейните загадки.

Също така не можеше да си обясни защо тази пленителна жена е толкова парадоксално срамежлива? И защо се държи почти враждебно?

— О, не знам — неопределено отвърна тя. — Просто исках да сменя обстановката, страната, имах нужда от малко разнообразие.

Кинестън кимна, но очите му останаха замислени. Искаше му се тя да сваля проклетите слънчеви очила и да погледне дълбоко в очите ѝ...

— Това обяснява защо сте дошла в Америка — внимателно опита почвата той. — Но защо сте избрали Върмонт? Това не е място, за което англичаните ще се сетят веднага. Бих предположил, че ще изберат Калифорния или може би Ню Йорк?

— Мразя Ню Йорк — искрено отвърна тя. — Прекарах там няколко дни, но мисля, че ще ми стигнат за цял живот.

— Разбирам ви отлично — засмя се младият мъж, зарадван, че тя най-после му каза нещо, което не прозвуча враждебно. Искаше му се да го приеме като почти приятелско откровение. — Когато съм там, аз също нямам търпение да го напусна колкото се може по-скоро.

Бриони го погледна. Изведнъж изпита странно съчувствие и сърцето ѝ се изпълни с топлина към него. Но когато отново видя отблизо красивото му измамно лице, усмивката ѝ се стопи.

Кинестън инстинктивно почувства как ледената бариера отново се издига между тях, но той не беше от мъжете, които лесно се предават.

— Не сте отдавна пристигнала в нашия град, иначе щях да ви забележа.

— Току-що се „приземих“ тук, този следобед.

— Значи имам късмет — загадъчно промълви той, но усмивката и тонът му достатъчно ясно подсказваха какво има предвид. А с какво трябваше да му отговори тя? — Има ли къде да отседнете?

— Да, благодаря ви — учтиво и хладно отвърна Бриони.

Кинестън скръцна нетърпеливо със зъби. Трябваше да вади думите с ченгел от устата ѝ.

— Разбира се, сега има още доста свободни места, но с настъпването на ноември...

— Платила съм за две седмици. Не съм сигурна колко дълго ще остана тук — излъга тя и Кинестън усети как нещо го прободеше в

сърцето.

Мисълта, че само след две седмици тя ще изчезне завинаги от живота му, му се стори неочаквано болезнена. Знаеше, че никога досега не е срещал жена като нея и не е бил толкова силно привлечен. Познаваше се добре и беше сигурен, че става дума за нещо много по-силно от уважението и приятелството, които обикновено споделяше със своите любовници. Не. Тази жена беше нещо специално. Не знаеше защо, но имаше усещането, че тя е особено важна за него, както никой в живота му досега. А може би и в бъдеще. Всичко това едновременно го тревожеше и привличаше.

— Би трябвало да останете малко по-дълго — предпазливо подхвана разговора той. Нехайният му тон прикриваше напрежението в душата му. — Отпуските едва сега започват, а този ранен сняг е малко необичаен, но следващият месец е най-хубавото време от годината във Вермонт.

— Аз пък си мислех, че предпочитате истинската зима. Нали тъкмо през този сезон се надявате да постигнете най-големите си печалби?

Кинестън присви очи. Думите ѝ за печалби го накараха да бъде нащрек. Бриони усети промяната у него и потръпна, сякаш някой току-що я беше полял със студена вода.

— Защо казахте това? — рязко попита той.

Тя се втрени изненадано в него, като отчаяно се опитваше да измисли подходящ отговор. Най-после успя да се насили и да се усмихне.

— Досетих се, че фирмата „Джърмейн“ е аналогична с името ви — каза първото, което ѝ дойде на ум. — Минах покрай вашия хотел... Освен ако разбира се, нямате нищо общо с едноименната компания — реши да рискува тя.

Кинестън се усмихна, но бдителността му не намаля. Бриони я усещаше със сетивата си — той приличаше на котка, дебнеща край миша дупка.

— Да, аз съм собственикът на компанията „Джърмейн“. Изглежда сте доста наблюдателна, щом сте направили връзката.

Гласът му беше тих, но твърд. Внезапно Бриони се почувства безкрайно уморена. Изморяваше я страха, постоянната заплаха, че ще я познае, както и желанието, което изпитваше към този мъж. А то беше

толкова силно, че чак сърцето я болеше. За днес ѝ стигаше. Погледна го в очите и стисна устни.

— Аз съм умна — с арогантен тон каза тя, — но освен това съм много уморена. Ще ме извините, но ще пропусна десерта.

Остави някакви пари на масата, извърна се и се запъти към изхода, без да се обръща назад. Нека си мисли каквото иска. Беше твърде изтощена и отчаяна, за да я е грижа. Тялото ѝ беше отмаляло, сякаш имаше зад гърба си бурна сексуална нощ. Даваше си сметка, че само гласът му я кара да трепери и да пламти от копнеж.

Кинестън внимателно я наблюдаваше. Не се съмняваше, че тя е умна, много умна. Но и той беше умен. Не знаеше дали тя го осъзнава или не, но тръгвайки си от него тя му бе хвърлила ръкавицата. А той беше тъкмо мъжът, който нямаше да се поколебае да я вдигне. И ако Бриони Роуз, която и да беше тя, наистина не знаеше как да играе играта, нямаше да е зле да се научи, помисли си младият мъж и устните му се стегнаха в заплашителна гримаса.

ГЛАВА 17

Ейдриън възхитен забеляза най-красивия чифт женски крака, които беше виждал в живота си. Те бавно се появиха от една черна лимузина. Бе застанал пред сградата на „Вентура Индъстрийз“ ядосан, че е пристигнал толкова рано. Погледът му беше вече прикован към великолепните крака. Не бяха прекалено дълги, но с изключително изящна форма, елегантно обвити от черни копринени чорапи. Погледът му само регистрира черните елегантни обувки с високи токчета, сетне се плъзна по посока на черната пола и стройните бедра. Една ръка се протегна отвътре, за да се хване за дръжката на вратата — имаше дълги тънки пръсти, със съвършен маникюр, чийто нокти бяха покрити със седефеноралов лак.

Ейдриън смутено отстъпи няколко крачки назад, като че ли беше хванат на местопрестъпление. Беше облечен в нов, строг костюм, подходящ за интервюто. Тъмночервените копчета за ръкавели, инкрустирани с емайл, както и семплия сребърен часовник, бяха единствените му украшения. Никога досега не се бе чувствал толкова доволен, че бе положил специални грижи за външния си вид.

Жената се наведе, за да вземе нещо от задната седалка, а Ейдриън, който не искаше да се издаде, че интересът му е толкова силен, се облегна на близката телефонна будка. Той не забеляза възхитените погледи на няколко минаващи покрай него млади дами, които го проследиха. Внезапно една комична гледка откъсна вниманието му от най-красивите крака на света. Един мъж под метър и петдесет зави иззад ъгъла. Непознатият беше облечен в ярък светлозелен костюм, а краката му бяха обути в сандали. Той водеше вързани на каишка няколко афганистански хрътки, които буквално го влачеха след себе си. Козината им блестеше на слънцето, а главите им се извисяваха гордо и почти закриваха господаря им.

В същия момент жената, на чиито крака Ейдриън се беше възхитил, излезе от лимузината и той се втренчи в лицето ѝ. Сърцето му подскочи от вълнение. Непознатата имаше дългата шия, малка, но

съвършена брадичка, прав и изящен нос и дълги и гъсти тъмни мигли. Косата ѝ бе събрана в стегнат кок, а върху най-малките и най-нежни уши, които Ейдриън беше виждал, блестяха изискани златни обици. Дамата тръгна да пресича улицата и вече беше на около метър от Ейдриън, когато една пълничка жена на средна възраст внезапно профуча край него, теглена от два огромни елзасци^[1]. Лицето ѝ беше зачервено и разтревожено. Тя уплашено извика:

— Момчета, не! Не! — Обаче беше прекалено късно.

Хрътките вече бяха видели елзасците. Ейдриън инстинктивно направи опит да се предпази, отстъпвайки още една крачка назад. В този миг около него избухна оглушителен вой, ръмжене, скърцане на зъби и яростен лай.

Мериън чу застрашителното кучешко ръмжене и се обърна тъкмо навреме. Първото, което успя да види, беше разтревоженото лице на дребничкия мъж с плешиво теме, облечен в светлозелен костюм, който устремно се носеше към нея, заедно с многочисления си отбор от хрътки. Младата жена почувства как някой силно я бутна отзад и тя загуби равновесие. Голямата, източена глава на едно от елзаските кучета душеше коляното ѝ.

Мериън пребледня. Никога не бе гледала куче и дори се страхуваше, защото когато беше на шест години я бе ухапал един стар безпризорен пес. А сега внезапно се оказа заобиколена от остри, щракащи зъби. Имаше чувството, че всички те приличат на вълците от приказките и тя с мъка потисна ужасения си вик. И отчаяно се огледа за помощ.

— Не, Зип! Долу, Фифи. Мадам, моля ви да озаптите кучетата си!

— Моите кучета ли? Имам само две, а вашите са много нахални и невъзпитани.

Едно от нейните кучета, очевидно беше от противоположния пол, защото си хареса една от афганките и настървено правеше опити да ѝ се качи. Хрътката не приемаше агресивното му ухажване и се отбраняваше. Мериън едва не избухна в смях. В този миг мъжкото куче отново се спусна към женската, но тя се извъртя и острите ѝ зъби улучиха крака на Мериън. Тя ужасено изпищя. Всичко стана за по-малко от секунда, но Ейдриън вече се беше озовал до младата жена.

Видя страхът, изкривил лицето ѝ и огромните ѝ кафяви очи, пълни с неизказан ужас.

— Не мърдайте. Не се плашете и те няма да ви закачат. Останете спокойна на мястото си.

Мериън извърна глава по посока на гласа, изненадана, че някой я е чул през невъобразимия кучешки лай. Един мъж побутна настрани двете огромни кучета, сякаш бяха малки паленца. Той беше висок и строен и имаше красиво лице. Волево и едновременно с това някак си нежно и мило. Когато непознатият ѝ протегна ръка, тя я пое без колебание. Но въпреки че силната му ръка я подкрепяше, тя установи, че не може да помръдне, парализирана от подсъзнателния ѝ инстинктивен страх. Две от хрътките я бяха притиснали — едната отпред, а другата отзад, а встрани един от елзасците в този момент ухапа друга афганка по ухото. И боят се възстанови с нова сила. Мериън затвори очи, когато видя как два чифта челюсти с остри бели зъби се оголиха на сантиметри от нея. Като че ли беше попаднала в някакъв страшен нощен кошмар. И сякаш се бе превърнала отново в малкото шестгодишно момиченце, изплашено до смърт.

Ейдриън, който обичаше животните, знаеше, че трябва само да избута кучетата с властна ръка и да мине покрай тях. В крайна сметка те изобщо не се интересуваха от младата жена. Но ясно видя, че тя реагира неадекватно от прекомерния си страх, и реши, че единствената възможност е да я вземе на ръце и я вдигне високо на лаещата глутница. Непознатата беше лека като перце. Ако събуе обувките си с високи токчета, сигурно ще стига едва до рамото ми, помисли си той, като внимателно я пренасяше на безопасно разстояние от все още настървените кучета.

Мериън се вкопчи в мъжа, без да смее да отвори очите си. Сърцето ѝ бясно туптеше и тя притисна лице в широките рамене на спасителя си. До обонянието ѝ достигна приятния аромат на боров сапун, който нямаше нищо общо с омръзналото ѝ до втръсване ухание на скъпи одеколони, които предпочитаха мъжете от нейния кръг.

Когато най-сетне се осмели да отвори очи, тя видя очите на непознатия, загрижено втренчени в нея. Те бяха сиво-сини, с цвета на буреносни облаци, с малки бръчици край ъгълчетата, които го караха да изглежда още по-привлекателен. Младата жена осъзна, че ръката ѝ здраво е прегърнала загорелия врат на спасителя ѝ и внезапно приятни

топли вълни преминаха по цялото ѝ тяло. Ейдриън продължаваше да върви. Искаше му се да продължи да я носи, но знаеше, че рано или късно трябва да я свали на земята. Спря и много внимателно я остави да се изплъзне от ръцете му. Мериън с неохота стъпи на земята, но установи, че коленете ѝ още трепереха. Не беше сигурна дали това е следствие от преживяния ужас с кучетата или от близостта ѝ с непознатия.

— Благодаря ви. Наистина бях много изплашена.

— Те нямаше да ви наранят — отвърна мъжът. Гласът му бе пресипнал. — Всъщност те изобщо не се интересуваха от вас.

Мериън примигна, очарована от звука на гласа му. Никога не бе чувала толкова галещ тембър — дълбок, но нежен и пълен с топлина и живот. Приличаше на топъл мед, който бавно се стича по вените ѝ, сгряващ и успокояващ.

— Знам — шеговито отвърна младата жена, — но само с разума си. — Тя се потупа по челото. — Обаче тук... — Притисна ръка до сърцето си и поклати глава.

Ейдриън се засмя от все сърце.

— Съжалявам, не се смея на вас. Честно. Но онова там... — Извърна се, погледна към борещите се кучета и отново се засмя.

Мериън хареса смеха му, бе толкова непринуден и естествен, че тя не издържа и също се засмя. В същия миг ѝ хрумна, че сигурно изглежда ужасно. Приглади с ръка един кичур, измъкнал се от кока ѝ и оправи полата си.

— Вече по-добре ли сте? — загрижено попита непознатият.

Сърцето на Мериън прескочи един удар. Той смяташе да си тръгне... просто така ще изчезне завинаги от живота ѝ. Бързо съобразяваше как да го накара да остане още малко.

— Всъщност май още не съм дошла съвсем на себе си. Мисля, че бих пийнала чаша кафе...

Ейдриън широко се усмихна.

— Ще ви се отрази чудесно. Да вървим. Знам съвсем наблизко едно много прилично кафене.

Разбира се, Мериън също го знаеше, но си премълча. След няколко минути двамата се бяха настанили в уютното бистро и си поръчаха вкусно капучино. Ейдриън я слушаше, докато поръчва на перфектен италиански и се усети, че кима с глава. Беше решил, че с

тази черна коса и тъмнокафявите кадифени очи, не може да няма италианска кръв във вените.

— Значи имате навик да спасявате невинни девици по улиците?
— кокетно попита Мериън.

— О, да — напълно сериозно отвърна Ейдриън. — Най-малко по три пъти на ден. Пет пъти е най-доброто ми постижение.

Мериън избухна в смях.

— Не мога да позная акцента ви. От Източна Европа ли сте?

— Господи, не, разбира се — засмя се младият мъж. — Аз съм от Йоркшир, там съм роден и там съм израсъл. Намира се в Северна Англия.

Мериън престорено се нацупи, ала в очите ѝ танцуваха весели пламъчета.

— Знам къде се намира Йоркшир. Не съм толкова необразована.

— Как бихте го нарекли вие американците, може би проява на лош стил? Извинявайте.

Двамата се вгледаха за миг в очите си и избухнаха в смях. Келнерът се приближи, сервира им кафето и веднага се отдалечи.

Ейдриън протегна ръка, за да вземе чашата си и Мериън видя тъмночервените му копчета за ръкавели. Цветът я изненада. Повечето от мъжете, които познаваше носеха диамантени копчета. Тя се усмихна, кой знае защо очарована от избора на този невероятно привлекателен англичанин.

— Искан да ви попитам — срамежливо започна тя, — по какъв повод сте дошли в Ню Йорк?

Ейдриън поклати глава.

— Ами, аз... — Внезапно си спомни за интервюто и бързо погледна към часовника си. Въздъхна с облекчение — имаше още двадесет минути, но мисълта, че трябва толкова скоро да се раздели с нея, накара сърцето му да се свие от мъка. — Дошъл съм тук, за да работя — отвърна той, осъзнал, че тя все още чака отговора му. — Поне така се надявам, ако си намеря работа, разбира се. След двадесет минути имам насрочено интервю.

Мериън вътрешно се притесни. Толкова скоро. Какво да направи, за бога, за да се срещнат отново? Отчаяно искаше да го види пак и вместо да се шокира заради спонтанността си, желанието ѝ се струваше съвсем естествено.

— В такъв случай трябва да побързате с кафето — нещастно каза тя и отпи от своята чаша. Капучиното ѝ се стори съвсем безвкусно.

— Всичко е наред. Нямам много път, трябва само да завия зад ъгъла — отвърна Ейдриън и мислено се ядоса. Едва ли можеше да се каже, че води забавен разговор.

— О, добре. — Лицето ѝ светна от радост и Ейдриън почувства как му никнат криле. Беше много странно усещане. Сякаш всеки миг щеше да полети. — Ще ми разкажете ли за Йоркшир? Красиво ли е?

— Да — усмихна се Ейдриън. — Много. През лятото долините са пълни със стада овце, а покрай буйните потоци, идващи от Шотландия растат вековни дъбове.

Мериън преглътна с усилие, сякаш някаква голяма буца беше заседнала на гърлото ѝ.

— О, господи, как ми се иска сега да съм там.

— А и град Йорк, откъдето идвам, е много хубав — с гордост в гласа продължи Ейдриън. — Катедралата му е една от най-красивите сгради в света, а тесните калдъръмени улички са толкова романтични и приятни.

— Сигурно са пълни с духове — тихо рече Мериън и неволно потръпна.

Събеседникът ѝ се засмя и без да се замисли хвана ръката ѝ. Тя почувства как топлата му длан обгръща нейната и ѝ се искаше този миг да продължи вечно.

Ейдриън погледна към часовника си.

— О, по дяволите, трябва да тръгна.

Мериън примигна и пое дълбоко въздух. Бавно издърпа ръката си със свито от болка сърце. Ейдриън се изправи, като отчаяно се опитваше да измисли някакъв благовиден предлог, за да поиска телефонния ѝ номер. Двамата закрачиха мълчаливо по улицата, без да осъзнават, че са се запътили в еднаква посока.

— И какво ви накара да напуснете Йоркшир? — попита Мериън, като се стараяше да върви съвсем бавно.

За щастие, той също не ускори крачката си.

— О... загубих семейството си. — Не искаше да лъже, но знаеше, че трябва да бъде много внимателен. — Остана ми само една братовчедка, която ми е повече от сестра. Реших, че смяната на

обстановката ще се отрази добре и на двама ни. И преди няколко дни пристигнахме.

— Съжалявам — промълви Мериън. — Знам какво означава да загубиш близък човек. Моят брат умря преди шест месеца и все още много ми липсва.

Ейдриън мълчаливо се протегна и взе ръката ѝ в своята. Младата жена доверчиво стисна неговата, сякаш бяха стари приятели. Никога досега не бе разговаряла така свободно с някого, както с този непознат мъж. Имаше чувството, че го познава много отдавна. Същевременно всичко у него беше ново и вълнуващо — акцентът му, изборът на аксесоарите към тоалета му, умът, чувството му за хумор, невероятната топлина, която излъчваше. Почти физически усещаше вътрешната му сила. Никога досега не беше срещала такъв мъж.

— Познати ми казаха, че този град се променял през зимата — обади се Ейдриън.

Бавно приближаваха до високата сграда на „Вентура Индъстрийз“. Интервюто беше изключително важно за него, защото не трябваше да забравя за Брин.

— Разправят, че било студено място, трудно за живеене. Не бих искал да съм сам в този град.

Сърцето на Мериън радостно подскочи. Намек ли бяха думите му?

— Разбрах, че и братовчедката ви е с вас.

— Да, но тя е... във Върмонт — напосоки отвърна Ейдриън, питайки се дали всъщност не е познал. — През целия си живот е живяла в провинцията и не понася големите градове — продължи, успокоен, че поне за това не му се налага да лъже.

— Обаче вие предпочитате Ню Йорк, или както го наричаме — Голямата ябълка? — Този град беше нейният дом и знаеше, че ще се почувства някак си измамена, ако той не го харесваше.

— Да. Той е... не знам как да го опиша. Изключително модерен и величествен и притежава особено очарование, макар и доста различно от европейските старинни градове.

— Разбирам ви — усмихна се младата жена и го погледна.

Досега не беше видяла, че е толкова висок. Двамата вървяха бавно, толкова близо един до друг, че почти се докосваха. И не забелязаха старият форд зад тях, който бавно ги следваше.

— Чувал съм обаче, че тук много трудно можеш професионално да успееш, заради огромната конкуренция — замислено продължи Ейдриън. — Ако си намеря работа... — Гласът му заглъхна.

— Сигурна съм, че ще намерите нещо — уверено каза Мериън.

— Надявам се — засмя се той. — Днес е първото ми интервю. — Кимна към сградата пред себе си и младата жена едва сега видя, че е сградата на Вентура.

— Тук ли е? — изненадано попита тя.

Ейдриън я стрелна с поглед, смутен от странната нотка в гласа ѝ.

— Да, тук. Защо? Нима това не е солидна компания? Чух, че била една от най-големите.

— Да, така е — кимна Мериън, съвзела се от изненадата си. — Това е най-голямата независима компания. За какъв вид работа кандидатствате?

— В счетоводния отдел.

— Вие сте счетоводител? — Този път не можа да прикрие изненадата си. Втренчи се невярващо в красивото му лице, но устните ѝ се усмихваха.

Младият мъж сконфузено се усмихна.

— Да не би да имате нещо против счетоводителите, лейди? — престорено гневно попита той. — Трябва да ви кажа, че бях партньор в старата си фирма, а тя е най-реномираната, най-уважаваната в Йорк.

Гласът му звучеше с едва сдържана гордост, а красивото му лице изразяваше самодоволство. Мериън не можа да се сдържи и избухна в звънък смях. От години не се беше смяла така. Припомни си неуспешните дни, прекарани в счетоводния отдел и махна с ръка.

— Мога да ви уверя, че изпитвам огромно уважение към счетоводителите, повярвайте ми.

— Вижте, аз... ами чудех се дали някой ден ще намерите малко свободно време да покажете големия лош град на един беден и срамежлив йоркширец? Бихме могли да обядваме или вечеряме заедно някой път?

— С удоволствие — припряно отвърна Мериън. — Ето, това е визитната ми картичка.

Старият форд спря до бордюра. Бруно бързо извади фотоапарат и направи няколко снимки на наследничката на Вентура и мъжа с нея. Мериън се усмихна и внезапно изчезна в сградата. Заинтригуван,

Ейдриън я последва през внушителното фоайе. Очите ѝ блестяха от живот и внезапно обзела я палавост. В момента въобще не приличаше на пребледнялото от страх момиче, което Ейдриън бе спасил от кучетата само преди половин час.

— Ако нямате насрочени други интервюта за утре, защо да не се видим и да прекараме деня заедно? Ще ви разведа из града, като започнем от Статуята на свободата и стигнем до Бродуей.

— Живеете на... — Ейдриън погледна визитната картичка. — Мериън Вен... — Примигна няколко пъти срещу името, изписано на картичката и смаяно вдигна поглед към нея. — Вие сте Мериън Вентура? — най-сетне успя да изрече той и Мериън кимна, но внезапно се изплаши. Гласът му звучеше толкова странно.

— Да. Не е ли забавно, че прекарахме толкова време заедно, а дори не знаем имената си? — плахо каза тя.

— Да — машинално се съгласи с нея Ейдриън, като продължаваше безпомощно да се взира в нея. — Странно — намръщи се той.

— А вие сте...? — Мериън се почувства едновременно уплашена и развълнувана. Нещо се беше объркало в последната минута и тя не разбираше какво.

— О, извинете. Аз съм Ейдриън Болтън — отвърна младият мъж и протегна ръката си за запознанство.

Мериън зарадвано я пое и тихичко се засмя.

— Много ми е приятно, макар че е малко късно за любезни представяния.

Ейдриън успя да се насили и да се усмихне също, но не се чувстваше вече така спокоен. Дълбоко в сърцето си винаги бе предчувствал, че иска да си намери работа във „Вентура Индъстрийз“ не само за да открие Бриони. Всъщност искаше да ѝ помогне по някакъв начин. Колко често се беше питал, там у дома в Йорк, дали би могъл да използва „Вентура“, за да унищожи компанията Джърмейн? А тази жена сега можеше да му помогне, ако успее да я убеди, разбира се. Внимателно да ѝ подхвърли идеята, че би могла да погълне компанията „Джърмейн“. Да я използва. А после, когато всичко свърши и Бриони най-сетне бъде в безопасност, просто ще си тръгне...

— Здравейте, Мериън Вентура, за мен е чест да се запозная с вас — каза той, но гласът му беше малко рязък и пресипнал.

„О, Господи! Защо ти? Защо трябва да бъдеш точно ти?“ — простена наум Ейдриън и силна болка прободеше сърцето му.

Моргън слезе от автобуса и внимателно огледа нийоркските улици. Когато се увери, че не е следен от частните детективи на Кинестън, влезе в колата при Бруно.

— Е?

Бруно мълчаливо му подаде копията от плановете на сградата на „Вентура“. Моргън ги огледа. Трябваше да обмисли всичко много внимателно. Той беше добър в тази работа, но имаше нужда от време.

— Следиш ли момичето?

— Ден и нощ — кимна Бруно и му разказа за историята с кучетата, на която беше станал свидетел. Шефът му внимателно слушаше. — Направих няколко снимки на мъжа.

Моргън кимна и без да каже нищо повече, излезе от колата. Десет минути по-късно оглеждаше аристократичния и елегантен дом, който принадлежеше на Ланс и Мойра Прескът. Кимна замислено и се запъти към „Златния клуб“, едно от любимите заведения на Ланс Прескът. Моргън нямаше търпение да се запознае с него. Прескът дори не подозира, че двамата ще трябва да обсъдят един много важен бизнес.

[1] Едро полицейско куче, вълча порода. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 18

Бриони нае кола и се насочи към хълмовете. Имаше чувството, че все още седи на седалката за пътници. Постепенно възвърна увереността си в шофьорските си умения. Знаеше къде отива, но постоянно поглеждаше в картата, разстлана на седалката до нея. Фермата Колдстрийм се намираше само на четири километра от града и също беше разположена в подножието на планината Мейнсфийлд. Нищо чудно, че Кинестън Джърмейн се интересува от нея и иска да я купи, но сега тя трябваше да разбере защо мистър Елиа П. Елсуорти не желае да я продава.

Предния ден се бе разходила из града и беше решила да обядва в локала „Трап Фемили Лодж“. Там съвсем случайно дочу откъслечи от разговора между две келнерки, които обсъждаха стария мистър Елсуорти и фермата му. Може би нямаше да се заслуша в разговора им, ако не бяха споменали името на Кинестън Джърмейн. Една от келнерките се оплака, че напоследък той много рядко идвал да пие чай във виенската сладкарница, докато по-възрастната се вълнуваше от това, дали Джърмейн ще успее да купи земята на опърничавия мистър Елиа П. Елсуорти.

Гледката, която в момента се разкриваше ред очите ѝ, беше великолепна. Кленовите дървета се различаваха от тези в Йоркшир, но бяха изключително красиви с пожълтелите си листа, чийто цветове преливаха от жълто, до светлорозово, медно и златисточервено. Прозорецът на колата бе спуснат и младата жена чуваше мелодичната песен на червеношийките. Зърна бял указателен знак, който сочеше накъде да завие за фермата Колдстрийм. Когато пристигна, Бриони видя, че тя по нищо не приличаше на Равенхайт, но въпреки това изпита странното усещане, че вече е била тук. Особено, когато спря пред къщата, изградена от камък, с варосани в бяло дървени стени. Едно куче изляз от верандата — не беше черно коли на бели ивици, като Вайълет, а чистокръвна хрътка с тъжни очи и увиснали челюсти.

Бриони се усмихна, излезе от колата и... замръзна. През отворената врата се виждаше двойната цев на ловджийска пушка. Един възрастен мъж се появи зад нея. Очите му изненадано примигнаха при вида на жената, изправена до колата. Тя беше висока, а косата ѝ имаше цвета на дъбовите листа през есента. Гърдите ѝ бяха големи и заоблени, талията — добре очертана, а бедрата — приятно закръглени. Краката ѝ бяха стройни и много дълги.

Елиа П. Елсуорти свали пушката и измърмори: „Млъквай“ по посока на дървената веранда, откъдето продължаваше да се чува лаят на кучето. Косата на възрастния мъж беше побеляла, а лицето му бе набраздено от дълбоки бръчки, като на човек, който усилено бе работил през целия си живот. Бриони сякаш видя баща си в него.

— Мистър Елсуорти? — колебливо попита тя и пристъпи няколко крачки напред, без да изпуска от поглед наведената цев на пушката.

— Тъхъ.

Възрастният мъж я наблюдаваше как приближава. Не само че имаше тяло на истинска жена, но и беше облечена много елегантно. Нямаше и следа от онези джинси и гамаши, които днешните младежи носеха. Това момиче (за Елиа П. Елсуорти всички жени под четиридесет бяха момичета) беше облечено в семпла, но елегантна зимна рокля в меднозлатисти цветове. Освен това, тя се движеше грациозно като истинска мадона. Още си спомняше как преди много години бе седял с Бети Хартингтън в тъмната зала на киносалона, вперил захласнат поглед в белия екран, където с невероятна грация и изящество се движеше Рита Хейуърт. Това момиче пристъпваше точно като нея.

— Извинявам се, че ви безпокоя, мистър Елсуорти, и че пристигам, без да ви се обадя предварително, но не бях сигурна дали ще се съгласите да се срещнете с мен. Отнася за мистър Джърмейн.

— Аха. — Звукът, който издаде беше нещо като полуръмжене, полувъздишка. — Значи той ви е изпратил, за да опитате да ме придумате да продам фермата си, така ли? Е, поне мога да кажа, че има добър вкус като изпраца вас — избоботи отново мъжът, но в очите му вече светеха весели искрици. — Непременно ще му го кажа.

Бриони усети, че се усмихва, но побърза да скрие усмивката си.

— Мисля, че не ме разбрахте, мистър Елсуорти. Аз не съм тук от страна на мистър Джърмейн. Идвам заради себе си. Не мога сега да ви обясня, защото нещата са малко сложни... Ще имате ли нещо против да ми кажете само, защо не искате да продадете фермата си на мистър Джърмейн?

— Това си е моя работа — безцеремонно отвърна старецът и опърничаво наклони главата си на една страна. — Освен това си е моя работа и дали ще предложи гостоприемство на една неканена млада дама. Току-що направих цяла кана лимонада. Искате ли да пийнете една чаша?

— С удоволствие — усмихна се Бриони. — Никога досега не съм опитвала истинска лимонада. В Англия не я правим много често.

— Хмм — изръмжа Елиа П. Елсуорти и Бриони реши, че така изразява симпатията си.

Тя неуверено пристъпи напред, но хрътката само подуши шумно обувките ѝ и я пусна да влезе в къщата. Бриони пристъпи прага и с любопитство се огледа. Солидните дъбови греди бяха стари и опушени, а камината беше изградена от истински червени тухли. Огнището бе заобиколено с големи обли камъни и заемаше почти цялата дължина на стената.

— Сядай — каза Елиа, напълни до горе две стъклени чаши с тъмножълта течност и ѝ подаде едната.

Младата жена се напрегна да поеме своята, без да я разлее.

— Благодаря. Тъкмо се възхищавах на камината ви.

— Предполагам, че вие, младите дами, сте свикнали в днешно време само на газови камини.

— Едва ли — засмя се Бриони. — В моята ферма в Йоркшир готвех на стара печка с дърва. Трябваше да ѝ слагам само големи пънове, ако исках да поддържам определена температура.

— Дъбови ли? — попита Елиа и се запъти към едно старо, изтърбушено кресло.

— Да. — Бриони не чака той да повтаря поканата си и седна на един стол срещу стареца. Не забеляза одобрителния поглед, който той ѝ хвърли, докато оправяше краищата на полата си. — Те са чудесни за огъня, но трябва да са добре изсушени.

— Или наистина си фермерско момиче или си прочела доста книги — кимна възрастният мъж. — А сега ми кажи какво искаш?

Бриони примигна.

— Ами... искам да знам защо не желаете да продадете фермата си на мистър Джърмейн — откровено каза младата жена.

Бе разбрала, че старецът не е опасен, но инстинктът ѝ казваше, че той никак не е глупав и предпочиташе да говори истината, а не да шикалкави.

— Вече ти казах, това си е моя работа.

— Да, но може да стане и моя. Ако искате да продавате, но не на мистър Джърмейн, аз вероятно ще мога да ви направя едно добро предложение. Или бих могла да ви помогна да се споразумеете с мистър Джърмейн. Както предпочитате.

Елиа присви очи. Бриони нервно отпи голяма глътка от лимонадата. Течността беше студена и невероятно вкусна.

— Лимонадата е чудесна. Дали не бихте ми дали рецептата?

— Тъхъ.

Бриони го изкача да продължи, но старецът мълчеше. Изпита съчувствие към служителите на Джърмейн, които се бяха опитвали да сключат сделка с този мъж. При тази мисъл не се сдържа и се усмихна.

— Какво е толкова смешно? — изръмжа Елиа.

Тя сви рамене.

— Нищо особено. Просто току-що си представих как сте натрили носа на мистър Джърмейн.

Елиа се ухили.

— Не съм мислил да направя точно това. Той е мъжко момче. И е доста странен. Не е това, което очаквах. Не е от онези превзети и мазни градски типове. Чух, че бил роден и израсъл във Вермонт. А това прави всичко по-трудно... Но ти си жена на място.

Бриони примигна. Въпреки че вече беше привикнала с резкостта му, безцеремонното му изявление я смая.

— Моля?

Очите на възрастния мъж закачливо светнаха.

— Жена си отвсякъде. Приличаш на една, която много харесвах. Моята Бети беше като теб. Ако кажех, че не искам и няма да направя нещо, тя така се засмиваше, та преди да се усетя дори, вече изпълнявах желанието ѝ.

— Съжалявам — усмихна се Бриони. — Всъщност, ако трябва да съм искрена, не съжалявам.

Старецът съчастнически ѝ намигна.

— В такъв случай, може би е най-добре да ти кажа това, което те интересува, за да не си губим времето напразно. Наследих тази ферма от баща си. Произвеждахме кленов сироп, имахме стадо и отглеждахме коне. Двамата с Бети имахме две момчета. Едното загина във Виетнам, а другото — при автомобилна злополука. — Говореше с къси изречения, без да издава чувствата си, но Бриони разбираше колко страда. — Моята Бети също си отиде, а аз нямам други роднини, на които да оставя фермата — бързо довърши Елиа. — Вече не мога сам да се грижа за нея и се замислих дали да не я продам на този Джърмейн. Но сетне той построи онези големи шикозни сгради за богатите и празноглави безделници. А пък аз не искам това място да се превърне в нещо подобно. Сега доволна ли си?

— Да. И аз си помислих, че може би е нещо подобно — нежно се усмихна Бриони. — Така че ви предлагам... Всъщност има начин и двамата да получим това, което искаме.

Елиа строго я изгледа. Тя му харесваше, защото той умееше да разпознава свестните и честни хора. Но не беше хубаво една жена да таи толкова гняв, както това момиче разсипваше сърцето си.

— Какво имаш против мистър Джърмейн, мис...?

— Извинете. Казвам се Бриони Роуз. — Тя протегна ръка. — Това си е моя работа — твърдо рече и срещна немигация му поглед.

Старецът умислено кимна с глава.

— Права си. Хайде да чуя твоето предложение.

— Искам да купя това място от вас, мистър Елсуорти.

— Имаш ли пари? — рязко я попита той.

— Да. Аз също имах ферма. В Йоркшир. — Гласът ѝ пресекна. Замълча, сърдита на себе си, че се разприказва за миналото си. После тръсна глава, за да пропъди спомените. Изкашля се подканващо. — Е, ще ми продадете ли фермата си?

Елиа бавно се облегна назад и подозрително я изгледа.

— А защо трябва да го правя?

Младата жена му се усмихна приветливо.

— Защото аз ще ви гарантирам, че ще останете да живеете тук и след като фермата стане моя. Не само това, но гарантирам, че ще се иска вашето одобрение за всяка сграда, която възнамеряват да построят

тук. Може дори да запазим фермата, което ще означава, че ще наемем още работници. А вие ще бъдете техен главен надзирател.

Елиа П. Елсуорти недоверчиво се наклони напред. Това бяха твърде много обещания, за да се приемат насериозно. Но недоверието му трая кратко, защото когато погледна в очите ѝ, той разбра, че може да ѝ вярва.

— И без това ще трябва да продам това място на някого — измърмори почти на себе си старецът. — Защо пък да не си ти?

Ланс влезе в клуба и кимна на бармана. Настани се на любимия си стол и си поръча един „Манхатън“. Някой бе застанал зад него и когато Ланс любопитно извърна глава, видя, че е непознат.

— Здравсти — поздрави той. — Нов ли си тук?

— Да. Искаш ли да пийнеш нещо с мен, Ланс?

Ланс не се изненада, че мъжът знаеше името му, но от нещо, което витаеше около непознатия, застана нащрек. Инстинктът му подсказваше, че този мъж е опасен и трябва да внимава с него.

— Благодаря, ще пийна още един „Манхатън“.

Моргън поръча питиетата.

— Не сме се срещали досега — предпазливо рече Ланс. Безпогрешно подушваше, че нещо може да излезе от тази среща.

— Не, но имаме общ интерес. Мериън Вентура.

Ланс се намръщи, а Моргън се усмихна.

— Не ме интересува с кого спи тази кучка — рязко заяви Ланс и понечи да се отмести, но непознатият го хвана за рамото.

— Нито пък аз. Нямам намерение да чукам дамата...

Ланс заинтригувано го изгледа. Вдигна чашата с коктейла и отпи голяма глътка. Миналата седмица се провали и последния му опит да измъкне още пари от бившата си съпруга. Майка му бе изхарчила по-голямата част от нейния дял, а и неговите пари непрекъснато се топяха. Имаше връзка с Джина Нйт, по-малката дъщеря на един тексаски милионер, но не вярваше, че ще излезе нещо. Тя беше хвърлила око на някакъв състезател от Формула 1, а и баща ѝ беше прочут скръндза.

Извърна се бавно и погледна събеседника си в очите.

— А ти какво имаш против Мериън?

— Нищо. Тя просто се случи на пътя ми — искрено отвърна Моргън.

Ланс несъзнателно потръпна. Моргън отново преценяващо се усмихна. Прескът се оказа едно нищожество, но пък беше много алчен. И вбесен. А това може да се окаже една твърде полезна комбинация.

— И какво точно възнамеряваш да направиш? — предпазливо попита Ланс.

Имаше непреодолимо желание да стане и да избяга, но нещо по-силно от него самия, го заставяше да остане и да изслуша този мъж. Мразеше Мериън и беше доволен, че още някой изпитва същите чувства.

— Ще я отстраня от пътя си — членоразделно изрече намеренията си Моргън, сякаш разговаряше с десетгодишно момче. — И да направя и двама ни богати — мазно добави той.

Очите на Ланс се разшириха.

— Я пак го повтори.

— Казах — бавно отвърна Моргън, натъртвайки всяка дума, — че възнамерявам да направя теб и мен богати.

Сърцето на Ланс подскочи. Последните думи прозвучаха като музика в ушите му.

— Как?

— Като накарам Лесли Вентура да ни даде тридесет милиона долара.

Ланс втрещено се втренчи в непознатия. Да не би в крайна сметка да се окаже просто един луд?

— Това са много пари. — Гласът му беше режещ и груб. — Защо Лесли Вентура ще ни плаща тридесет милиона долара?

Моргън се умисли. Ланс беше толкова глупав и податлив. Самият Моргън беше силен и много внимателен. Унесе се в спомените си. В съзнанието му изплува лицето на Кинестън. Той беше на дванадесет години и от носа му капеше кръв. „Ще те убия, Моргън — беше извикал той, без следа от страх. — Някой ден ще те накарам да си платиш!“ И го беше направил.

Моргън рязко се протегна за чашата си. Отпи няколко големи глътки и се обърна към Ланс Прескът. Лицето му не изразяваше нищо.

— Интересуваш ли се или не?

— От тридесет милиона? Разбира се, че се интересувам. Какво искаш да направя? — нервно попита Ланс.

Моргън отегчено сви рамене.

— Няма да е толкова трудно. Само да се обадиш по телефона.

— И това е всичко? Защо? Какво си намислил?

— Много е просто — злобно отвърна Моргън. — Ще отвлечем Мериън Вентура.

Докато пътуваше обратно към града, слънцето блестеше в очите ѝ и Бриони отново си сложи тъмните очила. Вратите на новия хотел на Кинестън бяха заключени, така че тя се запъти към задния вход.

Кинестън работеше зад бюрото си, когато една сянка му се мярна през прозореца. Той се завъртя и с един скок се озова срещу Бриони. Младата жена се удиви от пъргавината му и уплашено се отдръпна назад. За секунда двамата се взираха изненадани един в друг през затворения прозорец. Кинестън се опомни пръв. Отвори широко прозореца и се надвеси навън. Бриони мигновено почувства как тялото ѝ откликва на близостта му. Сърцето ѝ затуптя по-бързо, а през слабините ѝ премина сладка тръпка. До обонянието ѝ достигна ароматът на одеколон за бръснене и мирисът на мъжко тяло и коленете ѝ омекнаха.

— Здравейте — задъхано поздрави тя.

— Здравейте, Бриони Роуз — отвърна Кин, а очите му сякаш искаха да я изпият. Забеляза слънчевите очила и въздъхна. Каква упорита жена, нима никога не ги сваляше?

— Само Бриони — остро го поправи тя. Единствено баща ѝ я бе наричал Бриони Роуз.

— Тогава и ти можеш да ме наричаш Кин.

— Добре, Кин — успя да промълви тя и с усилие преглътна. Сякаш някой я стискаше за гърлото.

— Заповядай. Ще ти предложи чаша кафе. — Той отстъпи назад и се обърна, възнамерявайки да отиде да ѝ отвори вратата. Но някакво тракане зад него го накара да се извърне.

Бриони беше решила да влезе през прозореца. Роклята ѝ се беше вдигнала нагоре, разкривайки дълги, великолепни бедра. Кожата ѝ

беше гладка и бяла като крем. Младата жена без усилие се прехвърли през рамката на прозореца и скочи в стаята.

Той втрещено я гледаше.

— Какво има? — войнствено попита тя.

— Нищо. Просто си помислих, че ще предпочетеш да използваш вратата.

Тя се изчерви. Толкова беше свикнала да се катери из хамбарите и сайвантите, че изобщо не се беше замислила откъде би било по-правилно да влезе.

— О, ами защо ще си правя труда? Спокойно влязох и през прозореца — рязко заяви и вироглаво вирна брадичка.

Чувстваше се унижена и това я вбесяваше.

Кин се усмихна.

— Да, вече се убедих — насмешливо отвърна той, като се опита да си представи дали някоя от познатите му жени би се изкатерила през прозореца, но не успя. Всяка друга би се замислила първо за чорапите, после за прическата и изобщо не би се осмелила да рискува. Не и тази жена, не и Бриони. — Заповядай, седни. Как предпочиташ кафето?

— С мляко и една бучка захар, моля.

Не го попита дали има захарин и това му хареса. Явно не беше от превзетите жени, които непрекъснато следят фигурата си. Манията им да изглеждат като недохранени хрътки го дразнеше. Сякаш подчертаваха без да се усетят, че освен външността си не притежават други достойнства. Кин смяташе, че една жена не може да бъде истински привлекателна, ако е лишена от ум и от лично обаяние.

Бриони се настани в креслото от другата страна на бюрото и Кин ѝ подаде чашата с кафе. Самият той отново седна на мястото си. Погледът му се плъзна по дълбокия и удобен диван зад нея. Съжаляваше, че не приседнаха върху него.

— Искам да ви направя едно делово предложение, мистър... всъщност, Кин — бързо изрече тя, опитвайки се да се овладее.

Той беше прекалено близо до нея и това ѝ пречеше да мисли. Беше свалил вратовръзката си, а ръкавите на ризата му бяха навити. Бриони виждаше съвсем отблизо загорялата кожа на ръцете му, както и светлорусите косъмчета по тях. Кинестън не носеше сако, а през полуотворената риза изпъкваха мускулестите му гърди. Косата му

беше леко разрошена, сякаш преди малко бе станал от леглото. При мисълта за леглото му Бриони потръпна.

— О, така ли? — Кинестън явно беше разочарован. Трябваше да я убеди, че не се нуждае от благовиден предлог, за да го види. Облегна се назад, а по устните му заигра тайнствена усмивка. — И какво точно имаш предвид, Бриони?

— Отнася се за фермата Колдстрийм — направо каза тя и с удоволствие видя как той изведнъж застина и усмивката изчезна от лицето му.

Ето така вече беше по-добре. „Май вече не се чувстваш толкова велик и непобедим, нали, Кин?“ — почти злорадо си помисли тя.

— Какво знаеш за това? — предпазливо попита Кинестън.

Покупката на фермата Колдстрийм не беше жизненоважна за него, но все пак беше част от бизнеса му. Какво ставаше тук? Още веднъж Кинестън се беше излъгал в тази жена. Никой досега, било мъж или жена, не беше успявал толкова дълго да приспи вниманието му и непрекъснато да го изненадва. А това го изнервяше.

— Разбрах, че искаш да купиш мястото от Елиа П. Елсуорти.

— Правилно си разбрала.

— Обаче той не желае да продава, нали? — Гласът ѝ стържеше сухо, лишен от всякакви емоции. Звучеше като на истински бизнесмен. Не приличаше на гласа, който беше бленувал през изминалата нощ. Онзи глас му беше нашепвал съвсем различни неща, по съвсем различен начин.

— Той съвсем ясно ми показва намеренията си — сухо отвърна Кинестън. — Придружени от ловна двуцевка.

Преди да се усети, Бриони се засмя.

— Доста е голяма, нали? Освен това има и куче.

— Една дяволска хрътка — закачливо добави той, но в следващия миг стана сериозен. — Значи си ходила там?

— Разбира се. Както ти казах, имам делово предложение.

Младият мъж се усмихна, но очите му останаха студени. Имаше нещо натрапчиво и целенасочено около нея. В главата му звъняха предупредителни звънчета. О, да, тя го желаше, но той я желаше още повече. Един вътрешен глас обаче го предупреждаваше да бъде много внимателен.

Макар че никак не му се искаше да го чува, защото страстно копнееше да я вземе в прегръдките си и да целува безкрайно тези прекрасни устни и това красиво лице. Бриони усети настойчивия му поглед и притеснено облиза пресъхналите си устни. Стори й се, че го чу да издава някакъв стон, но в същия миг той рязко завъртя креслото си и се наведе към нея.

— Добре, Бриони, да го чуя — съгласи се той.

Трябваше по някакъв начин да я задържи в живота си, без значение като приятел или враг. А ако това означаваше, че трябва да прави бизнес с нея, така да бъде.

Младата жена не можа да прикрие триумфиращата си усмивка.

— Да купиш моята ферма, разбира се.

Той се втренчи в нея, а веждите му озадачено се извиха.

— Твоята ферма?

— Да, моята ферма. Мистър Елсуорти ми я продаде тази сутрин.

Това не отговаряше напълно на истината, но двамата с Елиа си бяха стиснали ръцете, а тя бе уверена, че това означаваше много повече от всеки подписан лист хартия.

Кинестън се опита да прикрие смайването си.

— Наистина ли? Това е много... умно от твоя страна.

Бриони усети, че я обзема непонятен страх. Той беше толкова студен. Толкова невъзмутим. И далечен.

— Предполагам, че все още искаш да купиш фермата? — Мъжът машинално кимна. — Добре. Тогава може би ще успеем да се договорим за приемлива цена?

Усмихна се. Разбира се, нямаше никакво намерение да му продава фермата. Щеше още тази вечер да напише писмо лично до мис Мериън Вентура, в което да й предложи фермата и земята за новия зимен комплекс на „Вентура Индъстрийз“. А ако компанията Вентура не прояви интерес към земята, щеше да я задържи за себе си. Беше готова на всичко, но не и да му я продаде!

— Прекрасна идея. Защо да не вечеряме заедно тази вечер и да я обсъдим по-подробно? — попита той.

Очите му приличаха на два къса лед. Как, по дяволите, бе успяла да убеди стареца да й я продаде? Какво искаше да спечели? Какво всъщност целеше тази жена?

— О, да, разбира се. Благодаря ти — запъна се Бриони, хваната натясно. Вечерята не влизаше в плана ѝ. Очакваше той да бъде ядосан или поне засегнат. Вместо това, той се съгласяваше с нея...

Кинестън мрачно се усмихна. Едва ли можеше да се каже, че бе приела възторжено предложението му. Двамата се изправиха едновременно и когато той тръгна към нея, тя отстъпи крачка назад. Великолепните ѝ гърди възбудено се повдигаха. Кинестън можеше да се закълне, че подушва миризмата на хормоните ѝ и слабините му болезнено се стегнаха. Тя рязко пое дъх. Да, той не грешеше. Вече беше сигурен, че неудържимо я привлича. Тя го желаше толкова силно, колкото и той нея. Да не би да е толкова дръпната, защото ѝ липсва опит? Въпреки страхотната си външност, възможно ли бе да е нямала досега сексуална връзка? И тъкмо това да я прави нервна и неуверена?

При тази мисъл дъхът му секна и някакво напълно непознато чувство се зароди в гърдите му.

— Бриони, аз... ще очаквам тази вечер с нетърпение.

Трябваше да бъде много внимателен. Една погрешна дума или движение и тя можеше да се изплаши.

— О. Тъ... да, аз също. — Младата жена се опита да се усмихне, но не ѝ се отдаде и отстъпи още една крачка към вратата.

Когато вече беше отвън, се затича с всички сили към колата. Тялото ѝ силно трепереше.

— Ще дойда да те взема в осем! — извика Кинестън след нея. — Отседнала си в едно от бунгалата в Стоувлейк, нали? Пето, ако не се лъжа?

— Да. Осем ще бъде чудесно — провикна се в отговор Бриони.

Би направила всичко, само и само по-бързо да се махне от него. Но дълбоко в себе си беше много поласкана. Той се интересуваше от нея. Планът ѝ успя! Беше го накарала да я харесва! Постигнала беше много повече, отколкото се надяваше през всички онези дълги месеци на диета и упражнения. И ето че той я желаше!

Внезапно въодушевлението ѝ се изпари. Следващата стъпка би трябвало да бъде да го накара да я желае все повече и повече. Да го влудява... Поклати тъжно глава. Как би понесла да я докосне? Та и тя толкова много го желаше...

Студената топка, заседнала в гърдите ѝ сякаш се втвърди още повече. Да, ще го понесеш, прошепна един силен глас.

Ще направиш всичко, което е необходимо, за да го победиш.

ГЛАВА 19

Бриони стоеше пред огледалото и се взираше в образа си. След като прие поканата за вечеря на Кинестън, тя написа писмо до Мериън Вентура и го изпрати със специална поща. Остана ѝ малко време, за да се облече и пригответи за вечерята. Взе набързо един душ, изми и изсуши косата си и цели десет минути се занимава с грима си. Слава богу, че имаше само две вечерни рокли, иначе в никакъв случай нямаше да може да реши коя да облече.

Роклята, която избра, бе светлолилава, с тънки сребристи нишки. Беше от лека, въздушна материя, която падаше на меки вълни и леко се полюшваше, когато се движеше. Две широки ленти се кръстосваха отпред на гърдите ѝ и се завързваха на панделка отзад на врата ѝ. Краищата им падаха върху голия ѝ гръб. На едната си ръка Бриони сложи сребърната гривна с аметист, останала от майка ѝ, а на ушите — малки сребърни обеци, също с аметист в средата. Тъкмо довършваше прическата си, когато входният звънец иззвъня.

Бриони обу сребристите си лачени обувки с ниски токчета и грабна единствената си вечерна сребриста чантичка, която Линет ѝ беше купила.

Изглеждаш добре, опита се да се успокои младата жена. Огледа се още веднъж изпитателно в огледалото — беше облечена елегантно и изтънчено. Само стомахът ѝ продължаваше да се свива в нервни спазми. Дано издържи на напрежението, което все по-силно я завладяваше.

Звънецът иззвъня още веднъж. Взemi се в ръце, момиче, напомни си за последен път Бриони, насили се да се усмихне и решително се запъти към вратата. Всичко ще бъде наред, бе успяла да влезе в живота му и той очевидно беше приел предизвикателството. Всичко се развиваше според плана ѝ.

В мига, в който тя отвори вратата, Кинестън разбра коя е. Пред него бяха най-невероятните очи, които беше виждал и които никога не забрави. Последните лъчи на залязващото слънце галеха лицето ѝ и

хвърляха оранжеви отблясъци в златистите ѝ очи, най-после освободени от прикритието на слънчевите очила.

Тя хладно му се усмихна.

Кинестън усети как всеки мускул в тялото му се напрегна, сякаш беше завил зад ъгъла и внезапно се бе озовал срещу излегнал се на пътеката тигър. Кръвта бясно запулсира във вените му, а сърцето му учестено заби. Всичките му инстинкти крещяха, че трябва да бъде нащрек. Тя беше толкова красива в ефирната сребристолилава рокля, трептяща и искряща на отиващата си слънчева светлина. Примигна, за да фокусира погледа си. Брин Уитъкър.

— Какво... — В същия миг разумът му го възпря да зададе логичния въпрос. Та Брин Уитъкър беше негов заклет враг. Едва ли е съвпадение, че отново се бяха срещнали. Със сигурност не беше случайност фактът, че отново се появи в живота му.

Осъзна, че тя чакаше да я поздрави и смутено се изкашля.

— Май никога няма да престанете да ме изненадвате, мис Роуз — промърмори той.

Само той разбираше болезнената ирония на думите си. Пое дълбоко дъх и усети, че сърцето му започва да възстановява нормалния си ритъм. Каква точно бе нейната игра? Не знаеше, но беше сигурен, че никак няма да му хареса. Но Кинестън оставаше верен на себе си и не можеше да позволи на никого, нито дори на тази любима жена, да се подиграва с него.

Бриони усети как въздухът около нея се смразява. Той я гледаше по начин, по който не я беше гледал никога досега. Не беше сигурна дали не си въобразява, но ѝ се стори, че тази вечер очите му са като сиво-синкави ледени късове. Беше облечен в черен вечерен костюм, който го правеше още по-елегантен и красив, и отнемаше дъха ѝ.

Кинестън бе успял напълно да се съвземе, а аналитичният му ум вече започваше да подрежда късчетата от мозайката.

— Предлагам тази вечер да посетим френския ресторант. Разбрах, че са получили прясна сепия. Освен това имат и нов фолк певец, от който всички са във възторг.

Бриони си представи розовото месо на сепията и стомахът ѝ се преобърна. Тръсна глава и се опита да се концентрира върху фолк певеца. Забеляза, че той внимателно я наблюдава и неохотно прещъпи прага на бунгалото. Някъде дълбоко в подсъзнанието ѝ тъничък глас ѝ

нашепваше да се затича към хълмовете, да си намери някое закътано местенце и да се скрие там завинаги. Но очите ѝ смело срещнаха неговите. Погледите им се кръстосаха, като мечовете на участници в дравен турнир. Нещо странно и опияняващо... Бриони рязко си пое дъх. Дълбоко в утробата ѝ се раздвижи нещо, сякаш ленива котка се протегна след дълъг сън, и топли вълни се разляха по тялото ѝ. Достигнаха до гърдите ѝ и зърната под тънката материя се втвърдиха и набъбнаха, косъмчетата на тила ѝ настръхнаха, а страните ѝ пламнаха.

Кинестън очаровано видя как зърната ѝ изпънаха плата на роклята ѝ и слабните му болезнено запулсираха. Младият мъж бързо се извърна. Трябваше да помисли.

— Колата те очаква — изрече той и комично се поклони по посока на спортната кола, паркирана на пътя.

Съзвези се, момиче, отново си напомни Бриони, но никак не ѝ беше лесно да изпълни тази си заповед. Той изглеждаше толкова страшен, лицето му бе непроницаемо, а погледът — студен и пронизващ. Не приличаше на очарователния мъж от предишните им срещи. Тогава се бе държал мило и почти приятелски.

Спортната кола миришеше на истинска кожа и дърво и беше доста тясна. Когато той седна на седалката зад волана, а тя се настани до него, усети коляното му леко да докосва нейното. Младата жена бързо отдръпна дългите си крака колкото се може по-далеч от неговите.

— Сложи си колана — тихо рече Кинестън и се извърна към нея.

Гледаше как дългите ѝ тънки пръсти без пръстени закопчават колана, който минаваше през заоблените ѝ гърди и достигаше до брадичката ѝ. Изглежда нервна и притеснена, и сигурно така се и чувства, мрачно си помисли Кинестън. Да, всички парченца дойдоха на мястото си. Нищо чудно, че тя подскачаше всеки път, когато се приближеше до нея — очевидно не можеше да понася да дишат един и същ въздух. Вместо да изпита злорадо задоволство от прозрението си, тази мисъл му причини силна и пареща болка в гърдите.

Той завъртя ключа на стартера и колата плавно потегли. Бриони облекчено се облегна назад в меката седалка. Когато стигнаха пред вратите на ресторанта, тя не го изчака да слезе и да ѝ подаде ръка, а пъргаво изскочи от колата и жадно пое няколко глътки свеж въздух.

Кинестън я наблюдаваше с присвити очи. Колко ли страдания бе преживяла? След като разбра, че фермата Равенхайт е изоставена, той бе наредил на Майкъл да направи някои проучвания. Така научи за самоубийството на сестра ѝ, а след това и за внезапната смърт на баща ѝ. Искрено загрижен за Брин Уитъкър, той сам направи някои позадълбочени проучвания. Това, което научи за живота на сестра ѝ в Лондон, едновременно го изненада и натъжи. Обаче, когато разбра за болестта на Джон Уитъкър, той изпита истински гняв. Един мъж със слабо сърце не би трябвало толкова отчаяно да се бори за запазването на фермата си. Кинестън беше готов да заложи и последния си долар, че Брин Уитъкър нямаше никаква представа за болестта на баща си.

Сега, докато я наблюдаваше как се опитва да си възвърне самообладанието и как на устните ѝ се изписва кокетна, подканваща и обещаваща усмивка, той се питаше как бе успяла да стигне дотук. Очевидно се беше подложила на убийствена диета, бе заменила грозните очила с контактни лещи. Косата, той никога преди не беше виждал косата ѝ, но явно цветът ѝ е естествен, тъй като и извитите като дъга вежди, са в същия наситенокестеняв цвят. Внезапно се сепна. Какво му ставаше, по дяволите? Стоеше тук и гадаеше какъв цвят е косата ѝ, когато тя очевидно бе решила, както се казва, да изпие кръвта му. Нямаше никакво друго резонно обяснение. Тя очевидно го обвиняваше за смъртта на баща си и със сигурност — за загубата на дома си. Той много добре помнеше очите ѝ. Бяха пълни със сълзи, омраза и болка, когато бе докарала онези овце в градините на хотела му.

Сега тези очи му се усмихваха. Очи, пълни с лъжи и измама. И въпреки това, толкова красиви. Тя си играеше с него, не можеше да го отрече. И въпреки че гневът, надигнал се в гърдите му, едва не го задави, трябваше да признае, че играеше добре. Внезапно Кинестън се усмихна. Нямаше да е зле да ѝ напомни, че все пак тази игра се играе от двама и той също не е за подценяване.

— Надявам се, че вече си огладняла — каза той и я хвана под ръка. Усети как тя потръпна и усмивката му стана още по-широка. — Защото аз съм гладен. Много гладен — добави той, почти шепнешком, като приближи глава до нея, а устните му почти докоснаха малкото ѝ ухо.

Тя цялата потрепери.

Когато се настаниха на масата, Бриони започна да се отпуска. Тя си поръча вечеря и го изслуша, докато подбираше вината. Келнерът донесе бутилка червено „Бордо“ и Кинестън напълни чашата ѝ.

— Аз не пия — колебливо се възпротиви Бриони.

— О? — Веждите му учудено се повдигнаха. — Просто не мога да повярвам. Днешните жени... — Думите му заглъхнаха, а очите му приличаха на твърди диаманти, докато я наблюдаваше как неспокойно се размърда на стола си. Нека сега да видим как ще се измъкне от това положение.

Бриони се изчерви. По дяволите, би трябвало да знае, че жените, които той познава сигурно са любителки на хубавите вина. Тя се намръщи, протегна се за чашата си и отпи малка глътка.

— Много е силно — напосоки рече и Кинестън се усмихна.

В усмивката му имаше нещо жестоко и едновременно с това виновно. Бриони усети как сърцето ѝ тревожно затуптя. Беше почти сигурна, че нещо не е наред, но какво? Смяташе, че досега не е направила никакви грешки. Да не би вече да се е уморил и отегчил от нея?

Кинестън поднесе чашата до устните си и отпи. Какво ли си мисли тя в момента? Не се съмняваше, че сигурно се поздравява, че е била толкова умна. И кой би могъл да я обвинява? Той се беше оставил да го омагьоса и да го завърти около малкия си пръст, сякаш беше глупаво мъниче с халка на носа, което покорно следва господаря си.

Явно досега ѝ се беше удало, но не и занапред. Може да е спечелила първите битки във войната, но сега бе загубила предимството на изненадата. Лека бръчка се появи между веждите му. Тя не му беше равностоен противник! Щеше да ѝ се наложи да научи тежък урок. Но един глас вътре в него го предупреждаваше, че и на него няма да му бъде по-лесно.

— Изпий си чашата — рязко каза младият мъж, ядосан от посоката на мислите си. — След малко ще сервират прекрасно „Каберне“.

Врагът винаги си остава враг. Моргън го бе научил на това, а една красива жена е още по-опасна. Не биваше да го забравя.

Бриони неохотно отпи още една глътка от ужасната течност, като се опита да покаже, че ѝ харесва. Вечерта бе започнала зле и вероятно щеше да свърши още по-зле.

Сервираха първите блюда и младата жена с отвращение се втренчи в чинията пред Кинестън. Тя бе пълна с... вгледа се невярващо, но не грешеше. Бяха огромни охлюви. Видя как той взе една малка сребърна виличка и ловко измъкна миришещото на чесън парче месо от черупката. Бързо се извърна и този път жадно отпи от виното. Нейната собствена чиния, пълна с резени пъпеш и тънки филийки френско сирене, остана недокосната.

— Хмм — измърмори Кинестън и притвори очи от удоволствие. — Великолепно. Френската кухня винаги е на ниво, не си ли съгласна с мен, Бриони? — любезно попита той, но в очите му проблеснаха зловни пламъчета, докато внимателно я наблюдаваше.

— О, да, разбира се — побърза да се съгласи тя.

— Трябва да опиташ това. Много е вкусно — продължи Кинестън, докато ѝ протягаше парче тъмно месо, набучено на сребърната виличка.

Бриони с ужас гледаше как виличката приближава към устата ѝ. Върху устните му играеше доволна язвителна усмивка.

Действията му и обстановката би трябвало да я накарат да се отпусне. Меката светлина на свещите и усамотената маса бяха изключително романтични, а най-вълнуващото бе, че той я хранеше от собствената си чиния, точно както бе гледала във филмите. Тъкмо на това се бе надявала и тя. Но, когато погледна сребърната виличка и отвратителното нещо, набодено на нея, стомахът ѝ се преобърна.

Кин я наблюдаваше с любопитство и внимание. Очевидно бе положила много усилия, за да изглежда като опитна, светска красавица. Акцентът ѝ беше смекчен, а походката, дрехите и гримът показваха, че тя се е постарала напълно да смени облика си и начина си на живот. Най-малкото, което можеше да направи, е да продължи обучението ѝ, безжалостно си помисли си той. Един урок по френска кухня ще помогне за шлифоването на новия ѝ образ.

Младата жена не забеляза студения блясък в очите му, докато бавно и неохотно се навеждаше през масата. Нито пък видя как той затаи дъх, когато тя отвори устни и пое малкото парче месо в устата си. Преглътна бързо, един път, още един, потръпна и отново отпи щедра глътка от чашата си.

За един ужасен миг Бриони се изплаши, че ще направи нещо непроситимо — ще повърне там на масата, пред всички. Но стомахът ѝ

се успокои, тя облекчено въздъхна и отвори очи. Кинестън побърза да сведе поглед към чинията си, за да прикрие усмивката си.

Даде знак на келнера, че са привършили с ордъврите и пресуши чашата си. Бриони се загледа в дългите му деликатни пръсти. Внезапно цялото ѝ тяло потръпна. Откъде идваха тези мисли? В едно от най-тайните кътчета на съзнанието ѝ, тя ясно видя как ръцете му обхващат гърдите ѝ, а пръстите му нежно ги докосват и дразнят...

Келнерът донесе следващите блюда и нова бутилка вино. Нейното ястие бе цяла пъстърва в сос от омари. Върху неговата чиния се виждаше бяла, хлъзгава и отвратително изглеждаща сепия. Бриони едва се сдържа да не скочи от масата и да не побегне, но упоритостта ѝ надделя и тя храбро остана на стола си.

— И така, Бриони, ще ми кажеш ли в коя част на Йоркшир си родена? — попита Кинестън, раздразнен, че само един неин поглед бе достатъчен да го накара да се изпоти.

— В Лийдс — излъга тя, без да ѝ мигне окото.

Той се усмихна и кимна.

— Аха. Лийдс.

Беше готов да изяде роклята ѝ, ако бе посещавала този град повече от три пъти. Мисълта как дъвче лилавия шифон, който обгръщаше тялото ѝ, накара слабините му да пламнат. Пое дълбоко въздух, доволен, че в ресторанта е полутъмно и тя не може да долови реакцията му. Каква лъжлива, измамна и отмъстителна малка вещица. О, господи, въпреки всичко тя беше толкова красива!

Взе вилицата си и опита от рибата. Погледна я и видя, че тя реже пъстървата си на малки бели късчета и бързо ги поглъща. Без съмнение искаше по-скоро да заличи вкуса от охлюва в устата си. Кинестън прикри злорадата си усмивка и отново протегна вилицата си, този път с малко бяло парче от сепията.

— Ако предишното блюдо ти е харесало — настойчиво каза той и видя как главата ѝ рязко се изправи, като на подплашен елен. Лицето ѝ се изкриви от толкова явен ужас, че той с огромно усилие на волята се сдържа да не прихне на глас, — то ще останеш очарована от вкусния начин, по който умеят да приготвят сепията в този ресторант.

Бриони изпита непреодолимо желание да му изкрещи какво точно би искала той да направи с проклетата сепия, но прехапа устни. Кавалерът ѝ отново се наведе през масата, по устните му пробягна

прелъстително чувствена усмивка, а очите му многозначително я гледаха, сякаш вече бяха любовници. Искаше ѝ се да смачка физиономията му с нещо по-тежко, но вместо това послушно отвори уста и пое парчето риба.

Поне не беше октопод, опита се да си вдъхне кураж, но тази мисъл я отврати още повече и тя издаде отчаян стон. Бързо се облегна на стола си, опитвайки се да преглътне парчето сепия. Най-сетне успя, но тялото ѝ се разтърси от силни конвулсии. Кинестън очарован наблюдаваше как гърдите ѝ бързо се повдигат и отпускат, издувайки лилавият шифон на роклята. Бързо сведе поглед към чинията си, за да не срещне унищожителния ѝ поглед. Отпи от чашата си вино и доволен се усмихна.

Бриони изпита нелепото желание да избухне в сълзи. Раздразнена от собствената си слабост, младата жена взе чашата с вино и жадно отпи. Този път виното ѝ подейства много по-добре от първото. Приличаше на топъл мед, който бавно се плъзна в гърлото ѝ, но в следващия миг избухна като експлозив във вените ѝ и приятна топлина се разля по тялото ѝ.

— Доколко имаш понятие от търговията с недвижими имоти, Бриони? — тихо попита Кинестън и тя стреснато го погледна.

Очите ѝ изглеждаха безразлични, но дълбоко в тях бе стаена омраза. Някой наистина трябваше да се погрижи за нея и да я опитоми. Мисълта, че това може да бъде той го възбуди и слабините му се втвърдиха.

— Знам достатъчно, мистър Джърмейн — твърдо рече тя. — А това, което не знам, ще го науча.

— Нали се съгласихме да ме наричаш Кин, забрави ли? — нежно попита той и леко прокара пръст по ръката ѝ.

Видя, че спонтанната ѝ реакция бе да я отдръпне, но сетне промени намерението си. Устните му се свиха в тънка линия. Досети се, че тя не знаеше как да реагира. Той отново се усмихна и Бриони безпомощно примигна. Имаше потискащото чувство, че нещата ѝ се изплъзват от контрол. С огромно усилие на волята успя да се овладее.

— Сигурен съм, че си много схватлива ученичка, Бриони — многозначително каза Кинестън. — Освен това си много красива. Но ти отлично го знаеш, нали? — пресипнало добави той.

Лицето ѝ се зачерви.

— Благодаря — заекна тя. Господи, май обърка всичко. Бързо се протегна за чашата си и отново отпи. — Това вино е много добро — каза и примигна. Боже, дали не завеляше думите? — И така, да поговорим за фермата Колдстрийм — продължи Бриони, опитвайки се да изговаря правилно всяка дума. — Разбрах, че си готов да ми направиш предложение, не е ли така?

Кинестън кимна.

— Да. — Гласът му беше нисък и дълбок. — Но ще имаме достатъчно много време, за да говорим за нещо толкова отегчително като бизнеса — продължи той с очарователна усмивка.

Пръстите му се плъзнаха по-нагоре и леко погалиха китката ѝ. Младата жена потръпна, сякаш в кожата ѝ се бяха забили стотици малки иглички. Усети как зърната ѝ отново набъбват и болезнено се търкат в роклята, докато поемаше въздух. Опита се да задържи дъха си, но и това не помогна.

— Ти си много чувствена жена, Бриони — провлачено рече той, чудейки се колко пияна бе тя.

Жената стреснато го погледна, а очите ѝ се разшириха. Тя изглеждаше искрено смутена и озадачена. Един глас му нашепна, че би трябвало да се засрами от себе си, загдето нечестно се възползва от ситуацията. Но друг, по-силен настояваше, че тя получава точно това, което заслужава. Щом иска да си играе игрички с големите момчета...

— Аз? — засмя се тя. И иронично си помисли дали Брин Уитъкър е чувствена жена? — Не съм.

Кинестън се напрегна. Дълбоко в гласа ѝ долови тъжна нотка и това му причини болка.

— Но ти наистина си — настоя той и взе ръката ѝ.

Нали тъкмо това искаше тя? Да забие малките си бели зъби в него. Е, добре, ще я остави да си мисли, че е успяла. А нима не беше? — изкиска се един тъничък гласец дълбоко в него.

Но вместо да изглежда доволна, тя седеше срещу него напълно съсипана. Бриони усети докосването на устните му до дланта ѝ и в този миг всичко се промени. Знаеше го, но се опита да се бори с всички сили против дивата наслада.

— Недей — каза тя, а гласът ѝ се задави от омраза и себеотвращение. — Аз... аз... не мога.

Кинестън усети напрежението ѝ и внимателно я изгледа.

— Не можеш какво? — меко попита той, внезапно почувствал, че гневът му се стопява.

Бриони поклати глава.

— Аз... аз... Господи, мисля, че съм пияна. Ще ме заведеш ли у дома, моля те?

За един миг той изпита желание да я разтърси. Защо не се откажеше?

— Да, мисля, че е време да си тръгваме — съгласи се той.

Когато излезе на чист въздух, Бриони политна и щеше да падне, ако кавалерът ѝ не я беше хванал под ръка.

— Съжалявам. — Гласът ѝ бе изтънен като на полска мишка. — Обикновено не се... държа по този начин. — Лунната светлина огряваше лицето ѝ и той видя сълзи в очите ѝ.

Стисна зъби, отведе я до колата и я закара до бунгалото ѝ. Една тънка вена пулсираше на слепоочието му. Желаше я толкова силно, че чак го болеше. Помогна ѝ да излезе от колата и отново я подкрепи, когато тя залитна. Взе чантата ѝ от предната седалка, извади ключа, отключи вратата и я отвори.

— Лека нощ, Бриони — безизразно изрече той и тя недоумяващо го погледна, опитвайки се да се концентрира. Не трябваше ли да я целуне?

— Лека нощ, Кин — промълви младата жена, наклони се напред, сложи ръце на гърдите му, вдигна глава и му предложи устните си.

— Бриони — заплашително започна той, но тя бе по-бърза.

Залепи устните си до неговите, обгърна шията му с ръце и се притисна до него. Без да мисли, ръцете му я обгърнаха, а великолепните ѝ гърди се отъркаха в неговите. Нетърпеливо разтвори устните ѝ и езиците им се срещнаха. Тя изненадано простена, отдръпна се от него за миг, но сетне отново се притисна. Пръстите му се плъзнаха по голия ѝ гръб и Кин затвори очи. Целувката им продължи сякаш цяла вечност. И двамата бяха забравили за света около тях.

Вкусът на устните му е много по-упойващ от френското вино, помисли си Бриони. Пулсът ѝ бумтеше в ушите ѝ, но тя продължаваше да се притиска към него, неспособна да се изтръгне от прегръдката му, неспособна да мисли за нищо, отдала се на невероятното усещане, което караше тялото ѝ да отмалява. Внезапно Кинестън рязко се

отдръпна. Хладният нощен въздух ѝ подейства като студен душ и младата жена отвори очи. Разумът и реалността отново се бяха завърнали и сякаш мигновено ги отрезвиха. За един дълъг, дълъг миг погледите им останаха приковани един в друг. Нейните очи бяха ужасени и объркани, а неговите — безкрайно разтревожени.

— Лека нощ, Бриони — пресипнало изрече той.

Чак когато се озова в колата си на път за хотела, той се запита защо вместо „лека нощ“ не ѝ бе казал „сбогом“.

ГЛАВА 20

Мериън, седнала в едно такси пред административната сграда, за десети път погледна часовника си. Трябваше да се срещне с Ейдриън Болтън, за да му покаже Ню Йорк, но беше наполовина убедена, че красивият англичанин няма да дойде. Нетърпението ѝ я накара да се засмее. Нима една разходка из Голямата ябълка можеше да се окаже начало на нова връзка? Надяваше се да е така. О, боже, колко много се надяваше! Приличаше на някоя тийнейджърка, която чака гаджето си на първата си среща. Толкова беше глупаво. И толкова прекрасно. Внезапно го видя. Той крачеше с големи крачки, а тъмната му гъста коса леко се развяваше от вятъра. Очите му нетърпеливо огледаха тротоара и Мериън усети приятно пробождане в гърдите, щом видя как раменете му нещастно увиснаха, когато се увери, че тя не е там.

Тя плати на шофьора и забърза към него.

— Ейдриън... — извика го младата жена и за нейно огромно удоволствие на устните му разцъфна широка усмивка.

— Здравей. Помислих си, че си ме забравила — пошегува се той.

— Не е възможно — без да се замисли отвърна Мериън и в следващия миг се засмя. Беше истина, така че защо да се преструва, че не е така?

— Изглеждаш великолепно — меко рече младият мъж.

— Благодаря. Ти също.

Ейдриън се усмихна щастливо.

— Е, след като си разменихме обичайните светски любезности, накъде ще се отправим, малка нюйоркчанке?

— Как накъде? — Тя кокетно наклони глава настрани и щастливо пъкна ръка под мишницата му. — Към Статуята на свободата, разбира се. Не можеш да започнеш разходката си из Голямата ябълка, без първо да посетиш Статуята на свободата.

— Съгласен съм. Една френска статуя е очевидният избор, с който трябва да започне изучаването на американската психика.

— Не беше нужно да го споменаваш!

— Добре, добре. Статуята на свободата е толкова американска, колкото и ябълковият пай. Като разбира се, не обръщаме внимание на факта, че той е едно от традиционните английски блюда.

— Ейдриън... — заплашително започна тя, но не можа да се сдържи и избухна в смях.

— Добре, това беше за последно. — Той вдигна очи към небето. — Обещавам, че вече ще бъда добър. — Погледите им се срещнаха и той меко добави: — Ако мога.

Мериън отвори уста, за да му отвърне с нещо остроумно и язвително, но в същия миг осъзна, че лекомислените задявки не я вълнуват в този момент.

Изглежда, че същото си мислеше и той, защото ръката му бавно покри нейната, отпусната върху неговата. Мериън почувства как топлината на тялото му преминава в нейното и потръпна от приятното усещане.

Седнал в безличния си форд, Бруно внимателно ги наблюдаваше, а малките му кафяви очи не изпускаха и най-невинното им движение.

Статуята бе всичко, което се предполагаше, че трябва да бъде, помисли си Ейдриън, когато четвърт час по-късно се взираше в каменното чудо. Обаче погледът му непрекъснато се връщаше върху жената, застанала от едната му страна. Мериън го забеляза и сърцето ѝ радостно се сви.

— Да не си посмял да ми кажеш, че си приличаме — игриво му се закани тя, но гласът ѝ беше сипкав, — защото знам, че не е вярно.

— Е, може би не на пръв поглед — призна младият мъж, а сетне закачливо повдигна вежди, когато тя наклони глава и го погледна. В очите ѝ танцуваха весели пламъчета.

— Пази се от загадъчните и двусмислени английски комплименти — промърмори Мериън.

— О, точно така. Ние, англичаните, сме много коварни. Научил съм го от уроците по история в училище!

Младата жена се усмихна. Представи си го като немирно малко момче и в същия миг почувства, че иска да узнае всичко за него.

— Разкажи ми за училището си — помоли го тя.

— Не, ти първо ми разкажи за твоето.

— Посещавах училището за млади дами на мис Фортнъм — отвърна Мериън, а очите ѝ продължаваха да се смеят.

Ейдриън се усмихна.

— Струва ми се, че основното училище в Крегсмур е доста по-различно. Сградата беше изградена от солидни каменни блокове и се намираше точно в края на долината...

Цели два часа двамата кръстосваха улиците на Ню Йорк и споделяха историята на живота си. Мериън слушаше очарована и тъжна, докато той ѝ разказваше как бе останал сирак и бе осиновен от вуйчо си и вуйна си. Как изведнъж се беше озовал от Йорк в Равенхайт, където бе намерил новото си семейство. Когато дойде нейният ред да разказва, Мериън сякаш слушаше историята на живота си, разказвана от някой друг. Чутото никак не ѝ хареса.

— Винаги съм имала пари, дори и като малко момиче — каза накрая тя. — Струва ми се, че това ме е откъснало от истинския живот.

Разхождаха се Бродуей, а над главите им се виждаха рекламните плакати на най-новите премиери.

— Не можеш да бъдеш обвинявана за детството си, Мериън — нежно я увери Ейдриън, почувствал тъгата ѝ. — Парите и моралните принципи са за възрастните, но децата по цял свят са си просто деца.

Мериън се взря в откритите му, красиви очи и се усмихна.

— Значи, че си прав. Но когато пораснах, трябваше сама да изградя и усъвършенствам характера си, както и да се опитам да си намеря достойно място в живота.

Ейдриън видя тъжния ѝ поглед, и поклати глава.

— Не мога да повярвам, че си извършила нещо ужасно — подразни я той. — Какво си направила? Обрала си банка? О, аз забравих. Бащата ти притежава една, нали? Нямахте да е никак забавно, все едно да отмъкваш ябълки от собственото си дърво.

— Да отмъкваш?

— Ами да. Това е една стара английска игра. Откриваш най-близкото дърво, чакаш да се стъмни, проверяваш дали наоколо се навъртат кучета, сетне се покатерваш на дървото и напълваш една торба с ябълки. Страхотно изживяване!

Мериън се засмя.

— Какъв си глупчо! Хайде стига, всички тези приказки за ябълки и пайове ме накараха да огладнея.

— В такъв случай, позволи ми да те заведа на обяд — галантно предложи Ейдриън и незабавно се запъти към най-близкия продавач на

хотдог. Поръча огромни сандвичи с много лук и горчица. Върна се с двата, увити в мазна хартия и щастливо ѝ подаде единия.

— Ти си истинско съкровище — промърмори тя.

— Е, чак пък толкова — ухили се спътникът ѝ и отхапа голяма хапка. — Ммм, това поне е напълно американски патент — заяви той и се облиза. — О, не, забравих. Пържената наденица е германски специалитет.

— Истинска напаст си — укорително измърмори Мериън, отхапа от хотдога си и с изненада установи, че е невероятно вкусен. — Хей, това наистина е чудесно — заяви тя и избухна в смях, когато Ейдриън реагира със закъснение и учудено я изгледа.

— Да не би да искаш да кажеш, че не изяждаш поне по един на ден? И това ми било истинска американка! Какъв срам!

— О, я стига. Докъде бях стигнала?

— Тъкмо се канеше да ми разкажеш за престъпното си детство.

— О, добре — унило въздъхна тя.

— Хайде — подкани я той. — Предизвиквам те да продължиш. Дори два пъти те подканям.

— Два пъти? Добре, сам си го изпроси. Омъжих се на осемнадесет години, но не защото бях влюбена, а защото баща ми настояваше. Ето това е. Не е ли отвратително? — предизвикателно попита тя. Въпреки че се усмихваше, очите ѝ бяха потъмнели от някаква скрита болка.

След разказа ѝ настроението на Ейдриън рязко се понижи, но той бързо се съвзе.

— Хъм. Дай да видим. Казваш, че си била на осемнадесет? Е, кой може да бъде отговорен за действията си, когато е толкова млад? Когато аз бях на осемнадесет години, бях убеден, че съм безумно влюбен в жената на собственика на кръчмата. Сега ми кажи как си се чувствала, когато си била на двадесет години и тогава ще знам повече за теб.

— На двадесет години исках да се разведа — усмихна се Мериън. — Обаче само преди няколко месеца успях най-сетне да получа развод.

Ейдриън едва не извика от облекчение, но успя да прикрие радостта си.

— Ето, виждаш ли? — радостно я изгледа той. — Какво ти казвах? Ти си напълно нормална. Или поне толкова нормална, колкото съм и аз.

Младата жена избухна в смях.

— Това не е кой знае какво успокоение! — Той я сграбчи за ръката и застрашително изръмжа, а тя размаха ръце в знак, че се предава. — Добре, добре, няма повече, но ти сам си го изпроси. Продължавам с разказа на моя живот. Много мъже ме харесваха и ми определяха срещи. — Тя му хвърли един кокетен поглед. Никога досега не се бе чувствала толкова безгрижна и толкова спокойна. Каза си, че сигурно се държи по детински глупаво, но не можеше да се промени. — Казваха, че съм била... красива, разбира се, но освен това и... много жизнена — продължи да изброява Мериън, като свиваше пръстите си. — Също и умна, изискана, очарователна, вълнуваща и... о, да. Веднъж Фреди Беринджър Хойт ми заяви, че съм била зашеметяваща...

— Достатъчно — прекъсна я Ейдриън. — Изяж си хотдога.

Мериън послушно доизяде сандвича си. Бе убедена, че никога не бе вкушвала по-апетитно нещо.

Ейдриън извика едно такси.

— А сега накъде?

— Към Емпайър Стейт билдинг — каза Мериън и на Ейдриън и на шофьора. — Забрави ли, че обещах да ти покажа всички забележителности на Ню Йорк?

Двамата седяха на задната седалка, а краката им леко се докосваха. Мериън усещаше как напрежението, натрупано през последните шест месеца, бавно се изпарява в компанията на този красив англичанин. Извърна се и нежно го погледна. Ейдриън, със своя смях и топлина, със странния си, мек акцент, със силното си, прекрасно и желано тяло. Но все още не смееше да мисли твърде за желаното му тяло и затова се задоволи с усещането за топлина и щастие.

— Предполагам, че тук има и по-високи сгради — замислено каза Ейдриън, неподозиращ мислите й. — Обаче Кинг Конг не се е катерил по тях, така че не се броят. О, аз забравих. Кинг Конг беше от Холивуд.

— Ти наистина си ужасен! — престорено възмутено извика тя и силно го удари по ръката. Мускулите му бяха толкова стегнати, че тя имаше чувството, че удря по мрамор. Ейдриън избухна в смях, а Мериън нацупено започна да разтрива пръстите си. — Ох — измърмори тя и духна няколко пъти.

— Горкото ми момиченце — съчувствено я изгледа той. — Позволи ми да ги целуна.

Ръката му нежно пое нейната, която потрепери в неговата. Шофьорът, таксито, Ню Йорк, целият свят изчезна.

— Мериън — дрезгаво прошепна младият мъж и целуна кокалчетата ѝ — едно по едно.

Не му убягна реакцията ѝ — меката светлина в очите ѝ, когато се наведе към нея, бързо повдигащите се гърди, полуотворените устни, зачервените страни. Усети лекия аромат на парфюма ѝ, вдъхна нежния мирис на кожата ѝ.

Бруно, който ги следваше с колата си, видя интимния жест на мъжа и презрително изсумтя. Този тип целуваше ръце? Да не би да беше французин? Трябваше да разбере. По дяволите! Кога Моргън ще му позволи най-сетне да премине към истински действия?

— Не мога да приближа повече — обади се шофьорът и двамата се стреснаха.

Ейдриън бързо се отдръпна от нея и погледна навън. Поклати глава и тъжно се усмихна на себе си. Мериън видя усмивката му, въпреки че той се бе навел, за да плати на шофьора. Значи и той бе развълнуван не по-малко от нея, сигурно съжаляваше, че са ги прекъснали.

Когато се озоваха в пълния асансьор, който щеше да ги отведе на покрива на най-известната сграда в Ню Йорк, Мериън внезапно си помисли, че би предпочела в този миг да са някъде другаде. На някое много по-тихо и усамотено място. Като апартамента ѝ, например...

Когато Ейдриън излезе на покрива, силният вятър го блъсна в гърдите. Двамата бавно приближиха стоманената преграда. Младата жена погледна надолу към града, който беше неин роден дом с нови очи. Ейдриън щастливо въртеше един телескоп.

— Това се казва гледка, мое малко нюйоркско момиче — възторжено каза той и завъртя телескопа към нея. Тя не чака да повтори поканата и се приближи. — Чудесно. Сега ми покажи къде

живееш. — Гласът му беше пресипнал. — Искам да видя къде е твоят дом.

Мериън нервно се усмихна.

— Защо да не отидем в апартамента ми? Трябва да се преоблека — побърза да добави. — Помислих си, че бихме могли да направим една разходка и край пристанището.

Ейдриън нежно я гледаше. В този миг не й пукаше колко нахално или глупаво звучат думите ѝ. Знаеше, че с този мъж винаги може да бъде спокойна. Беше уверена, че той никога няма да я разбере погрешно. А това бе съвсем ново усещане за едно момиче, доскоро известно като принцесата на Вентура. Откри хотела на баща си, нагласи телескопа, а той се приближи, за да погледне. Беше толкова близо до нея, че Мериън не можа да устои на желанието си и се облегна на него. Ейдриън я разбра без думи и нежно я прегърна през кръста.

— Ако видиш някакви хеликоптери да бръмчат наоколо — промърмори той, застанал зад телескопа и доволен, че тя не може да види подутината в панталоните му, — кажи им, че Кинг Конг е тръгнал в тази посока. — Махна наляво и Мериън избухна в смях.

— Ти си един клоун.

— Знам, обаче в твоя счетоводен отдел изглежда смятат, че съм един компетентен клоун. Предложиха ми работа. — Обърна я към себе си и внимателно се вгледа в очите ѝ, този път напълно сериозно. — Имаш ли нещо против? — меко я попита.

В първия момент тя не разбра за какво говори. Отвори уста, за да го увери, че разбира се, няма нищо против, но в следващия миг ѝ стана ясно. Беше доста странно, че двамата сякаш четяха мислите си и се разбираха без думи. Той щеше да работи за нея. Като счетоводител. Длъжност, която беше много, много по-надолу в социалната стълбица, твърде далеч от специалния помощник на президента. Не се съмняваше, че баща ѝ няма да остане очарован от факта, че се среща с един обикновен счетоводител, а приятелите ѝ сигурно ще решат, че е полудяла. Внезапно младата жена се засмя. Какво, по дяволите, я интересува какво ще си помислят? Изобщо какво я интересува целия свят? Какво значение има одобрението на баща ѝ, когато тя се чувства толкова щастлива? За пръв път от много време Мериън усещаше, че истински живее. Като истинска жена. Като някой, който може би най-

сетне е разбрал какво означава любовта. Дълбоко в сърцето си тя беше сигурна, че обича Ейдриън. Този млад англичанин умееше като с магическа пръчка да превръща най-обикновените и скучни неща в забавни и интересни. Той беше преобърнал наопаки целия ѝ свят и тя изтръпна при мисълта, че можеше и никога да не го срещне. И никога да не изпита радостта да обича.

— Не, Ейдриън — промълви накрая Мериън, — нямам нищо против.

Той изпусна една дълбока въздишка.

— Надявах се, че ще го кажеш — тъжно се усмихна и сетне много по-нежно продължи: — Все още ли искаш да отидем в апартамента ти, за да се преоблечеш?

Мериън разбираше какво се крие във въпроса му. Можеше да се откаже и да остави нещата между тях да се развиват по-бавно, той нямаше нищо против. Когато беше с него, тя нямаше чувството, че се казва едно, а се мисли друго.

— Искам да ти покажа упадъчния палат, в който живея. Така ще знаеш най-лошото за мен, още от самото начало — бързо добави.

Ейдриън случайно се усмихна. Той вече знаеше най-лошото, но как щеше да ѝ го каже? Тя изглеждаше толкова доверчива, толкова открита и честна, че той се почувства като Юда. Не беше очаквал да се влюби от пръв поглед и сега не знаеше какво да прави. Това момиче държеше щастието му в малката си красива ръка.

— Да вървим тогава — нежно рече той и взе ръката ѝ в своята, а палецът му нежно погали дланта ѝ. — Обещавам ти, че няма да се смея пред твоя Пикасо за един милион долара и няма да счупя нито една от китайските ти вази от епохата Мин.

— Много великодушно от твоя страна.

— И аз така смятам.

Когато се озоваха отново в претъпкания асансьор, Мериън усети как той силно стисна ръката ѝ, а тя доверчиво се притисна към него. Излязоха хванати за ръце, като две щастливи деца.

Бруно подкара колата и почти се изравни с тях. Тъкмо в този миг иззад ъгъла зави едно жълто такси. Момичето вдигна ръка и пристъпи напред. Сърцето му внезапно подскочи. Моргън искаше да премахне момичето от пътя си, нали? Ами ако стане инцидент? Непрекъснато загиваха хора, прегазени от колелата на невнимателни шофьори и

Лесли Вентура едва ли щеше да се усъмни. Момичето се беше изправило на ръба на тротоара и весело махаше с ръка за такси. Мъжът зад нея се смееше и изглежда й говореше нещо смешно. Сега или никога. Бруно натисна педала на газта, колата подскочи и моторът й шумно изрева.

Ейдриън чу звука и изненадано изви глава. Зърна голяма кола, чийто цвят не успя да различи. Младият мъж изкрещя високо името на Мериън и се хвърли към нея. Мериън чу гласа му, променен от страх и в следващата секунда чу рева на двигателя. Извърна се и видя носещата се право към нея кола. Сетне две силни ръце се обвиха около талията ѝ и я повдигнаха от земята. В следващия миг колата профуча край нея, на сантиметри от крака ѝ и се изгуби в движението. Някой силно я беше дръпнал назад и Мериън усещаше, че тялото ѝ лежи върху нещо меко. Когато дойде на себе си от шока и уплаха си, видя, че лежи върху Ейдриън Болтън. Лакътят ѝ се заби в ребрата му и той шумно изпусна въздух. Като през мъгла чу разгневените клаксони на колите. Мериън се извъртя и разтревожено се взря в лицето му. Хората, минаващи по тротоара ги заобикаляха, като им хвърляха по някой любопитен поглед.

— Добре ли си? — задъхано попита тя. — Изглежда съм забравила колко смахнати са нюйоркските шофьори.

Ейдриън се опита да се усмихне. Но страхът все още го беше сковал в студения си, твърд юмрук.

— Още една секунда, още един сантиметър и... онзи луд... — Най-сетне успя да се съвземе и огледа улицата, но от колата не бе останала и следа.

Мериън потръпна.

— Знам. — Притисна буза до ревера на палтото му и усети силните удари на сърцето му.

Двамата останаха да лежат още няколко секунди върху тротоара, забравили за целия свят. Ръката му я прегърна през раменете и той здраво я притисна до гърдите си.

Кинестън извади папката с досието на Брин Уитъкър и фермата Равенхайт и отново го прочете. Но колкото и пъти да го препрочиташе, фактите си оставаха същите. Загубите на фермата бяха огромни. Дори

и да не беше направил предложение за покупка на земята на семейство Уитъкър, банката пак щеше обяви ипотеката за пресрочена и щеше да им вземе фермата.

Но едва ли имаше някакъв начин да убеди Бриони в този факт. Беше сигурен, че тя обвинява единствено него за всичките си беди и загуби. Защо иначе ще променя изцяло външния си вид, името си и ще го проследи дотук? Чувстваше се сякаш бе подгонен от разгневен тигър, но вместо страх Кинестън изпитваше нещо съвсем различно. То беше горещо и силно като страха, но много по-приятно. И по-коварно. Много по-опияняващо. По дяволите, тя наистина бе една зашеметяваща смес от невинност и задушаваша я омраза. Красота и опасност. За него вече беше почти като наркотик... Въздъхна, отмести документите настрана и си наложи да мисли разумно. Всичко изглеждаше безнадеждно. Никой мъж не би могъл да остане безразличен към жена като Бриони Роуз. Тя беше предизвикателство, толкова силно, колкото и самото желание. Желание и опасност. Само глупак можеше да остави една тигрица заплашително да щрака със зъби карай коленете му, независимо колко е красива и примамваща. Или пък колко силно я желае...

Не, от това няма да излезе нищо добро. На тази лудост трябва да се сложи край, преди един от двамата да бъде жестоко наранен. Вдигна слушалката и набра телефонния ѝ номер.

— Ало?

— Бриони. Трябва да поговорим — решително каза той. — Относно фермата Колдстрийм и моето предложение. — Кой знае, може би, ако ѝ предложи достатъчно пари, тя ще ги приеме като компенсация и ще си замине. Да, а пък аз съм Мери Попинс, обади се един тънък глас в главата му.

— О, да, разбира се. — Гласът ѝ бе колеблив и леко разтревожен. — В хотела ли си? Ще дойда при теб, дай ми само десет минути.

Когато пристигна, той я покани в кабинета си. Лицето му бе непроницаемо.

— Преди да кажеш каквото и да било, искам да ти се извиня за миналата вечер — заяви младата жена. Днес Кинестън изглеждаше невероятно привлекателен. Вместо обичайния строг костюм, бе облечен в обикновени джинси и бял пуловер с поло яка. Приличаше на нормално човешко същество, а не на студената и пресмятаща машина,

която тя познаваше. — Страхувам се, че виното ме удари право в главата — несръчно продължи да се извинява и се отпусна в креслото. Главата я болеше и смътните спомени от изминалата нощ я караха да се чувства неудобно. Дали не се беше показала като пълна глупачка?

Тя изглеждаше толкова красива, привлекателна, толкова наивна и едновременно опасна, че Кинестън не знаеше откъде да започне.

— Бриони... Има ли нещо, което искаш да ми кажеш? — попита той. И двамата бяха еднакво изненадани от думите му. — Искам да кажа... дали има нещо... лично, за което би трябвало да знам? — Защо, по дяволите, трябваше да й дава този шанс? Нямаше съмнение, че се размекваше!

Бриони усети как й става горещо, но сетне я втресе от студ. Поклати глава.

— Не, не, мисля. А и какво лично би могло да има в моето предложение да ти продам една ферма? — попита младата жена, решила, че атаката е по-добра от отбраната. — О, между другото, и други проявяват интерес към фермата. — Не откъсваше поглед от лицето му, за да улови и най-малката реакция.

— Сигурен съм, че е така — студено отвърна Кинестън.

Добре. Беше й дал последна възможност да се измъкне с достойнство, но тя бе решила да играе играта по твърдите правила. Щом е така, ще я остави да продължи. Интересно му беше да види докъде е решила да стигне. Ще й отпусне въжето, а после...

— Окей, Бриони. Ще се свържа с банката и адвокатите и ще направим някои изчисления. Ще ти се обадя, когато съм готов с деловото си предложение.

Тя се усмихна. Наистина щеше да се позабавлява, докато размахва тлъстата примамка пред очите му, а сетне ще му я отнеме в последния миг. Беше чудесно да го кара да играе по свирката й.

— Отлично, ще чакам да ми се обадиш. Но, както вече казах и други проявяват интерес...

Той не обърна внимание на думите й. Изпрати я до вратата, дори й се усмихна за довиждане и се върна обратно на бюрото си. Все още се чувстваше виновен за Равенхайт, въпреки че отлично знаеше, че няма никакви основания за това. Дълго време Кин се вира втрещено в пространството. Би й предложил цяло състояние за фермата, но дълбоко в сърцето си знаеше, че тя няма да го приеме.

За добро или зло, двамата бяха обречени да водят война. И тя щеше да я загуби. Нямаше никакъв шанс да спечели. Не и след като той държеше всички козове.

Но вместо да го ободри и развесели, тази мисъл го накара да се почувства безкрайно отчаян и нещастен.

ГЛАВА 21

— Струва ми се, че портиерът ни наблюдава — прошепна Ейдриън, когато двамата пресякоха фойето и се запътиха към асансьора.

— Не съм изненадана — засмя се Мериън. — За пръв път водач мъж в апартамента си.

— Много мило — отвърна Ейдриън, докато влизаха в асансьора. Подът на просторната кабина беше покрит с дебел килим, а стените му бяха облицовани със скъпи тапети. — Струва ми се малък — замислено рече младият мъж и се огледа. — Не виждам къде е спалнята.

— Ти наистина си луд. — Мериън влюбено му се усмихна. — Това е само асансьорът. — Очите ѝ весело искряха. Отдавна не се беше забавлявала толкова много. — Той се изкачва направо до моя апартамент и само тези, които имат ключ могат да го използват.

— Аха. Означава ли това, че никой не може да го извика, след като ти си натиснала бутона?

— Да. — Мериън учудено го изглежда. Не можеше да разбере какво иска да каже.

Той се засмя и закачливо размаха пръст под носа ѝ:

— Би трябвало да видиш подозрителната си физиономия в този момент.

— Струва ми се, че има защо да съм подозрителна. Затворена съм в този асансьор в компанията на мъж, който непрекъснато се заяжда.

Двамата още се смееха, когато асансьорът спря и те пристъпиха прага на апартамента ѝ.

— Заповядай в елегантния апартамент на Мериън Вентура. — Тя леко се поклони. — Познат ви е от страниците на най-изисканите списания, еталон за елегантно обзавеждане. Шегувам се, разбира се. Нито един фоторепортер не е прекрачвал прага му — засмя се младата жена.

— Очевидно не е. — Ейдриън изглежда снежнобелия килим. — А сега ми позволи да се насладя изцяло на тази луксозно обзаведена бърлога. Ако искаш да направиш нещо полезно, можеш да ми предложиш чаша чай.

— О, разбира се, господарю. — Мериън сложи ръце на кръста си и го изглежда престорено свирепо.

Изглеждаше толкова очарователна, че на Ейдриън му се прииска да я сграбчи в прегръдките си и да я целува до прималяване.

Младата жена се извърна и с гневна походка се запъти към кухнята, а гостът ѝ любопитно се огледа. Не се чувстваше удобно сред тази разкошна обстановка, която бе твърде далечна от неговия малък уют в Йорк. Пристъпи към масата и се вгледа в украсата. Жилището ѝ беше малко райско кътче, пълно с цветя, сред което се открояваха нежните цветове на тропически орхидеи.

— Мили боже! — Възкликна той, когато тя надникна любопитно от кухнята. — Как можеш да се чувстваш спокойно, заобиколена от тези трифиди?

— Не се тревожи — усмихна се домакинята. — Ако ме изядат жива, баща ми ще даде под съд цветарския магазин.

Ейдриън изръмжа нещо под нос и продължи експедицията си. Колекцията от картини привлече погледа му. На някои от тях се виждаха сцени от Ню Йорк, които грабнаха въображението му. Те бяха прости и изчистени, ала в тях се усещаше живот и някаква особена чувственост. От кухнята Мериън внимателно го наблюдаваше, очарована от изражението на лицето му. Беше доста странно да вижда този мъж в „уединеното си кътче“, в което се криеше от света. Но едновременно с това чувстваше, че няма нищо нередно в присъствието на Ейдриън. Той сякаш винаги е бил тук, в нейния интимен свят.

— Тези картини са на брат ми — каза накрая тя, когато той разглеждаше последната.

— Бил е много добър художник — нежно отвърна Ейдриън.

Беше напълно искрен.

— Благодаря ти. — Мериън почувства как сълзи запариха в очите ѝ.

През годините много хора бяха хвалили работата на Кийт, но простата и искрена оценка на Ейдриън беше най-важна за нея.

Младият мъж видя, че погледът ѝ се замъгли и пристъпи към нея.

— Какво става с чая, жено? — сърдито попита той и заплашително се надвеси над лицето ѝ.

— Знаеш ли, май трябва да си купя нови обувки с много високи токчета — замислено отвърна Мериън. — Иначе има опасност да си извия врата, докато те гледам.

— Аз винаги мога да ходя така — предложи той, като се изгърби, приклепна и направи няколко стъпки с походката на Гручо Маркс.

— В такъв случай не бих искала да ме видят на публично място с теб — заяви младата жена и се върна в кухнята, снабдена с най-модерните кухненски уреди.

— Страхливка. — Ейдриън бавно се изправи и я последва. Очите му се разшириха от учудване. — Господи, сякаш съм попаднал в контролния пункт на НАСА. Кога излита совалката?

— В пет и половина. Направо от покрива.

— Това нещо май е много подходящо за приготвяне на печени ребърца.

— Да.

— Добре. А къде е чайт ми? — Наклони се към нея и внимателно се взря в очите ѝ. — Моята братовчедка Бриони Роуз досега вече щеше да го е направила.

Тя не реагира на името. Значи Бриони още не беше се свързала с нея.

Мериън наведе виновно глава.

— Нямам чай — засрамено си призна тя.

Ейдриън смаяно зяпна.

— Нямах чай? Нямах чай? — Гласът му трептеше от изумление.

— Нямам — изкиска се тя. — Затова пък можеш да си избереш измежду шестнадесет вида кафе.

— Не мога да повярвам. — Ейдриън започна да отваря шкафовете. Повечето от тях бяха празни. Извърна се към домакинята и поклати глава. — Сигурно въпросът ми ще ти се стори глупав, но какво ядеш?

— Повечето време се храня навън. Е, добре, признавам си — всеки ден. Обядвам с татко в ресторанта на компанията, а вечерно

време си поръчвам...

— Обзалагам се, че е пица — кисело я прекъсна той.

— Или пък вечерям навън.

Ейдриън се облегна на покрития с розов мрамор плот и тъжно въздъхна.

— Да не би да се опитваш да ми кажеш, че не умееш да готвиш?

Тя потвърди и сви рамене.

— Съжалявам.

Той примирено погледна към тавана и вдигна двете си ръце в мълчалива молба.

— О, Господи, къде съгреших? — промълви и долната му устна затрепери.

— Живеем в края на деветдесетте години, приятел — безцеремонно заяви Мериън, чудейки се как го постига. Опита се да накара долната си устна да затрепери, но не успя. — А ти можеш ли да готвиш?

Ейдриън се усмихна и размаха пръст към нея.

— Ха! Улучи! Да, мога да готвя... и то много добре, ако смея да добавя. Всъщност... — Погледна часовника си. — Искаш ли да пропуснем екскурзията до пристанището и аз ще ти приготвя истинска вечеря тук, в командната зала на НАСА?

Тя знаеше, че той се прави на клоун, за да я накара да се отпусне. Неговата загриженост бе толкова необичайна за един мъж, толкова затрогваща, че ѝ се прииска едновременно да се разплаче и да го разцелува. Този път устните ѝ без усилие затрепериха.

— Добре, съгласна съм. Обаче трябва да те предупредя — добави тя, — че съм свикнала да се храня в най-добрите ресторанти в града. Френски, италиански, гръцки...

— Гръцки, дрън-дрън — засмя се той, грабна един бележник и химикал и започна трескаво да пише. — Това, от което организъмът ти се нуждае, е добрата стара английска храна, която Ма-Марта умееше да приготвя.

— Ма-Марта? Искаш да кажеш твоята вуйна?

Ейдриън вдигна глава от листа с покупки. Очите му меко блестяха.

— Ммм. Не след дълго тя ми стана като майка, но аз не можех да се насиля да ѝ казвам „мамо“. Струваше ми се, че ще бъде нещо като

предателство към родната ми майка. Но не мислех, че е справедливо да ѝ викам и „вуйна“. Тя наистина ме обичаше както обичаше и Кати и Бриони.

— Ма-Марта... Наистина звучи много мило — нежно рече Мериън и за един кратък миг погледите им се срещнаха, а сетне, почти срамежливо се отместиха встрани.

— Добре — оживено заговори Ейдриън. — Няма нищо по-традиционно от доброто старо печено говеждо и йоркширския пудинг. Към печеното се приготвят и печени картофи с пащърнак. Какви зеленчуци обичаш?

Мериън наведе глава.

— Никакви. Аз обикновено не ям зеленчуци.

— Всичките ти зъби ще изпаднат, а косата ти ще стане червена — заканително заяви той. — Ще ти приготвя брюкселско зеле и ти ще го изядеш.

— О, не, само не и брюкселско зеле — умолително го изгледа тя.

Продължаваше да го разубеждава, когато слязоха от таксито и се запътиха към кварталния супермаркет.

— Стегни се, жено — смъмри я Ейдриън, докато взимаше една количка. — Бъди добра и аз ще ти позволя да я покараш.

Лесли Вентура се запъти към кабинета на дъщеря си и отвори вратата.

— Здравей, момичето ми... — Млъкна, защото разбра, че нея я няма.

Това го изненада. Канеше се да излезе, когато забеляза големия кафяв плик върху бюрото ѝ, очевидно току-що доставен. Върху него се виждаше печат: „Бърлингтън, Върмонт“.

Явно се отнасяше за поглъщането на компанията Джърмейн. Без да се колебае, той отвори плика и набързо прегледа съдържанието му. Кимна доволно и се усмихна. Изглежда днес всичко вървеше чудесно. Сделката щеше да е добра. Не познаваше тази... погледна отново името. Бриони Роуз. Ако собствеността, която тя предлага, наистина бе толкова изгодна, щеше да бъде още една отлична придобивка, след като сложи ръка върху компанията Джърмейн. Една от любимите му

думи беше разширяване. Написа отговор на Бриони Роуз и го даде на секретарката си да го изпрати. Доволен беше от себе си.

Лесли Вентура се запъти към трапезарията, като весело си подсвиркуваше.

Мериън хвана количката и се запита какво щеше да каже Ейдриън, ако му признае, че никога досега не е посещавала супермаркет.

— Хей, тези колела сякаш се движат в различни посоки — измърмори тя, докато се опитваше да овладее количката по пътеката между рафтовете.

Ейдриън се усмихна. Тя изглеждаше толкова не на място сред рафтовете, пълни с пакети кучешка храна и бобени консерви, също както камелията сред иглики.

— Дай на мен — провлачено каза той в каубойски стил и ловко пое количката. — Това е мъжка работа.

— Шовинист! — изсъска Мериън. — Освен това никак не приличаш на герой от Дивия Запад.

Двамата продължиха да пазаруват, разменяйки си шеговити забележки. Ейдриън се отказа от брюкселското зеле и вместо него купи една връзка праз лук и спанак.

Ако портиерът бе смаян да види преди малко как мис Вентура влиза заедно с непознат млад мъж в частния асансьор, сега очите му станаха на понички, когато ги видя да се връщат, натоварени с пазарски торби и да спорят кой ще приготви соса.

Бруно също ги наблюдаваше от колата си, вече боядисана в мръсносиво. Чувстваше се виновен, че я беше изпуснал. Все още не можеше да разбере защо се бе провалил и не я бе убил. Надяваше се, че Моргън няма да узнае за провала му. Бруно бе уверен, че шефът му иска работата да се свърши по-бързо и изгаряше от нетърпение да поправи грешката си. Но как да проникне в апартамента ѝ? Портиерът бе твърде млад и явно много старателно изпълняваше задълженията си. Трябваше да го измами, но как?

— Мисля, че окончателно съсипа репутацията ми — заяви Мериън, когато се озоваха в кухнята и Ейдриън започна да вади покупките.

— Твоята репутация? — възмутено повдигна вежди той. — А какво ще кажеш за моята?

Тя приготви по два студени коктейла и седна на един стол. Отпиваше от чашата си и внимателно го наблюдаваше как работи. Един кичур от гъстата му тъмна коса падна върху челото, когато младият мъж се наведе над масата и Мериън изпита желание да го отметне и да зарови пръсти в косата му. Как ли ще реагира, ако го направи? Отпи голяма глътка от студената течност.

— Готово. Месото трябва да се пече поне два часа, така че имаме малко свободно време.

Тя преглътна с усилие.

— И какво предлагаш?

Смяташе това да прозвучи като дразнещо предизвикателство, но когато видя странния му поглед, осъзна, че съвсем не е така. Въпреки това не се почувства засрамена. Тъкмо обратното. И сякаш в пълен синхрон с чувствата ѝ, Ейдриън тъжно се усмихна.

— Знам какво ми се иска да направя — сериозно отвърна той. — Но е рано. Твърде рано.

Стори ѝ се, че времето спря своя ход.

— Така ли смяташ?

Младият мъж усети как всички мускули в тялото му се стегнаха.

— Мериън — започна той и направи една стъпка към нея, но спря. — Ние се познаваме едва от два дни. Дори и по-малко.

— Знам.

— Не знаем почти нищо един за друг.

— Така ли? — меко попита тя. — Аз пък мисля, че се познаваме много добре.

Устните ѝ пресъхнаха и тя нервно ги облиза.

Ейдриън видя малкото розово езиче и пое дълбоко въздух.

— Мериън, смятам, че трябва да бъдем много внимателни.

Тя се усмихна. Нещо ставаше с нея, усещаше го. Чувстваше се самонадеяна и дръзка, докато винаги досега е била предпазлива и неуверена. Но не изпитваше страх. И как би могла, когато този мил англичанин е с нея?

Той поклати глава.

— Мериън... ела и седни до мен. Искам да си поговорим. Наистина да си поговорим.

Ръката му хвана нейната и една сладостна тръпка премина по цялото ѝ тяло, погали зърната на гърдите ѝ, разля приятна топлина в утробата ѝ. Но съзнанието ѝ беше съвсем ясно. Той изглеждаше толкова сериозен, дори загрижен. Сърцето ѝ ускорено заби...

Интеркомът иззвъня и двамата стреснато подскочиха.

— О, по дяволите! — ядосано измърмори Мериън и натисна бутона на стената. Ейдриън чу приглушен глас, но не му обърна внимание. Не откъсваше поглед от нея. — Добре. Кажете му да се качи.

— Посетител? — попита той и сърцето му се сви.

— Не. Някаква доставка. Нали не мислиш, че ще позволя на някого да нахлуе тук за повече от минута, когато съм с теб? — нежно попита тя.

Гласът ѝ беше натежал от страст, а очите ѝ блестяха.

Ейдриън с усилие преглътна и се засмя.

— Ти си истинска вещица.

Тя му изпрати въздушна целувка и в същия миг звънецът на вратата иззвъня. Мериън отвори и пред погледа ѝ изникна огромен букет цветя. Зад разкошните лилии и гладиоли, обвити със зеленина, се чу лаещ глас:

— Доставка за мис Вентура.

— Благодаря ви. — Протегна ръка и взе букета. Мъжът се поколеба и Мериън се сети, че няма под ръка пари. — Един момент.

Нито Мериън, нито Ейдриън забелязаха, че мъжът пристъпи навътре. На главата си бе нахлупил синя шапка, а тъмнокафявите му очи бързо огледаха ключалката и накрая откриха серийния номер на алармената кутия, изписан със ситни букви върху касата на вратата. Жената се върна с двадесет долара. Той изръмжа някаква благодарност и си тръгна. Само за една минута беше разбрал всичко, което му беше необходимо. Моргън щеше да бъде доволен. Мериън хлопна вратата, нетърпелива да се върне при Ейдриън. Не забеляза, че към цветята няма привързана картичка, което бе доста необичайно.

Ейдриън нежно я настани до себе си и погледна в топлите ѝ кадифени очи.

— Мисля, че трябва... да си изясним някои неща. Не си ли съгласна?

Младата жена пое дълбоко дъх и кимна.

— Добре. Понякога не е лесно да сме честни и откровени, но... Добре, ще го кажа направо. Ние току-що се срещнахме, но аз си мисля, че съм наполовина влюбен в теб.

— Само наполовина? — попита тя и сърцето ѝ ликуващо запя.

Ейдриън докосна леко с пръст красивите ѝ устни.

— Сега не е време за шеги, Мериън.

— Кой се шегува? Аз пък съм изцяло влюбена в теб — дрезгаво промълви тя.

— Не го казвай! — Гласът му бе рязък и почти груб. Откровеното ѝ заявление му подежда като силен шамар. Не искаше да я мами, не искаше да ѝ причинява болка. Когато тя смаяно се отдръпна, Ейдриън безпомощно изохка. — Това е просто... О, по дяволите, Мериън, ти си толкова уязвима. Не разбираш ли?

Младата жена поклати глава.

— Никак не се чувствам уязвима. — Сви рамене и се усмихна. — Всъщност никога не съм се чувствала по-силна.

— Мериън, ти си една много богата жена — въздъхна той. — А аз не съм много богат мъж. По дяволите, аз дори не съм средно богат мъж.

— И какво от това?

Спонтанният ѝ въпрос изненада и двамата. През целия си живот Мериън бе живяла в свят, в който най-важното бяха парите. Но... и това беше едно огромно, като океан „но“. Мериън беше сигурна, че това не се отнася за нея и нейния йоркширец. Така както бе сигурна, че слънцето е горещо, а земята е кръгла, тя се чувстваше уверена, че той не се интересува от парите ѝ. Те наистина не го вълнуваха.

Ейдриън също остана напълно смаян от думите ѝ. Тя го нокаутира с един удар.

— Да, но хората ще предположат, че ти си изгубила ума си, а аз съм ударил джакпота.

— Знам — тихо се съгласи тя.

— Не се опитвай да ми кажеш, че не те е грижа — нежно рече младият мъж и прокара пръст по бузата ѝ. Сърцето му се сви от любов към нея, когато тя притвори очи и доверчиво се притисна към ръката му. — Знаеш, че не е така, скъпа — тъжно продължи той. Гласът му беше пресипнал от вълнение. — Това, което си мислят хората, може да причини болка. И в повечето случаи става точно така. Пресата ще те

разкъса. Ще има отвратителни подмятания и намеци. А освен това, мнението на баща ти...

Той спря, защото тя отвори огромните си кафяви очи.

— Да — спокойно се съгласи Мериън. — Татко ще бъде... изненадан.

— Татко ще бъде вбесен — игриво я поправи той и двамата избухнаха в смях.

Мериън поклати глава и отново стана сериозна.

— Добре. И какво ще правим? — попита тя.

— Ще сложим картофите в печката. — Ейдриън рязко стана и се отправи към кухнята.

Тя го последва. Знаеше, че той се опитва да забави нещата заради нея. Но сега за втори път в живота си тя знаеше точно какво иска. Двамата с Ейдриън заслужаваха да имат своя шанс. Когато той се извърна, Мериън се беше облегла на кухненския плот.

— Повече няма да живея така, както другите хора искат от мен. — Изрече думите тихо, но решително. — Никога повече няма да тръгна по този път, Ейдриън. Не искам и не мога.

— Браво на теб! — Той искрено се възхищаваше на силата ѝ.

— Ти ще ми помогнеш, нали? — меко попита тя. — Или поточно би било да те попитам: ще се присъединиш ли към мен?

Ейдриън озадачено я изгледа.

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа — търпеливо обясни тя, — че искам да ми позволиш да те обичам, без да се интересуваш от нищо друго.

За миг сякаш всичко замря — времето, звуците, мислите, чувствата. Съществуваха само два чифта очи, които се питаха, отговаряха, обещаваха. Сетне той пое дълбоко дъх, а Мериън леко наклони глава — двамата отново се върнаха в реалния свят, но този път бяха заедно.

— Да — просто рече Ейдриън. — Но при едно условие.

Мериън се напрегна.

— Какво?

— Че ти също ще ми позволиш да те обичам.

— Можеш да бъдеш сигурен.

— Колко си великодушна.

— Опитвам се да бъда.

— Ела тук.

— Защо? Искаш да ме целунеш ли?

— Не — поклати глава младият мъж. — Искам да ти покажа как трябва да се приготвя праз лук.

— О, в такъв случай... — Тя пристъпи към него, а Ейдриън протегна ръце, сграбчи я в прегръдките си и впи устни в нейните.

Мериън усети как силните му ръце я повдигат от земята, а тялото ѝ се притиска до мускулестите му гърди. Устните ѝ се разтвориха и езикът му проникна в кадифената и сладка мекота на устата ѝ. Ейдриън вдъхна аромата на кожата ѝ, а езикът ѝ нежно се преплете с неговия. Той я притисна още по-плътено към себе си. Мериън си помисли, че никога няма да я пусне и тази мисъл я изпълни с ликуваща радост. Но все пак я пусна внимателно на пода. Изчервен, замаян и невероятно щастлив, младият мъж се вгледа в нежното ѝ, също зачервено, щастливо и доверчиво лице. Искаше му се да се разплаче. Трябваше да открие Бриони и да ѝ обясни...

— Обичам те, Ейдриън — промълви Мериън, а той нежно я притегли към себе си.

Тя притисна бузата си към широките му гърди и щастливо въздъхна. Над главата ѝ Ейдриън беше вперил поглед в стената. Бъдещето му изглеждаше мрачно и изпълнено с неприятности. Как щеше да каже на Бриони, че е изгубила единствения си съюзник? Как щеше да се справи с това ново чувство, наречено любов? Никога досега не беше обичал... И как щеше да се впише в нейния свят? Защото със сигурност не можеше да иска от нея тя да се приспособи към неговия. И въпреки смелите ѝ думи, все още им предстоеше да поемат ръкавицата на неодобрението на околните близки и далечни хора.

Не биваше да забравя и баща ѝ. Лесли Вентура му приличаше на страшна, смразяваща кръвта сянка, която заплашваше завинаги да скрие слънцето. Пътят пред тях изглеждаше много, много трънлив и неравен.

— Сигурно сме полудели — простена той, а Мериън щастливо се засмя.

— И какво от това?

ГЛАВА 22

Девствен сняг. През последните няколко дни туристите говореха само за това. Пистите бяха подходящи за ски, в добро състояние и всички ски съоръжения работеха. Тази сутрин Бриони се качи на открития лифт, който я отведе до един от най-високите върхове. Беше си купила най-добрите ски, щетки, слънчеви очила за ски, грейка, топъл и дебело подплатен спортен костюм в светлорозов цвят. Но въпреки новата и скъпа екипировка, Бриони се чувстваше неудобно. Струваше ѝ се, че от пръв поглед се вижда, че никога досега не е карала ски. И на всички им е ясно, че тя е една мошеничка, която се опитва да мине за дама от „висшето“ общество на привилегированите и богатите.

Когато пое след останалите към един от върховете на планината Мейнсфийлд, започна да се отпуска. Никой не ѝ обръщаше внимание. Тези, които се познаваха, весело бърбеха, предвкусвайки удоволствието от предстоящото им първо спускане за сезона. Планинските върхове се издигаха величествени с новата си снежна покривка. Настроението на Бриони значително се повиши. Някъде там долу в низината се виждаше град Стоув, заобиколен от високи дървета, чиито листа все още бяха обагрени в топлите цветове на късната есен.

Въздухът беше студен, а слънцето блестеше ярко и лъчите му се отразяваха от девствено белия сняг. Бриони побърза да си сложи слънчевите очила. Младата жена се огледа безпомощно и се запита какво търси на този връх. Туристите, които се изкачиха заедно с нея, въодушевено се насочиха към пистите. Като ги гледаше с каква лекота се спускат по девствения сняг, Бриони усети, че стомахът ѝ отново се свива на топка от страх.

Тя нервно се засмя, проклинайки собствената си глупост. В следващия миг едва не подскочи от изненада, когато чу познатия глас в ухото си:

— Май не е лъжица за твоята уста, а, Бриони Роуз?

Кинестън беше точно зад нея, когато тя сепнато се извърна. Няколко кичура от косата ѝ се бяха изплъзнали от скиорската шапка и

Брин припряно ги набута навътре. Бузите ѝ бяха зачервени от студа и Кин си помисли, че и в тази си несвойствена роля тя изглежда все така невероятно красива.

Младата жена вирна гордо брадичка.

— Нямам представа за какво говориш.

— Нима? — усмихна се Кин. — Стори ми се, че изглеждаш малко нервна, но щом всичко е наред... — Той заби щеките си в снега и се приготви да се отблъсне.

— Не! — без да се усети извика Бриони.

В същия миг ѝ се прииска да се ритне отзад и то по-силно. Кинестън се извърна и широко се усмихна. Безупречно белите му зъби блеснаха. Бриони изпита желание да направи нещо, за да изтрие тази самодоволна усмивка от загорялото му, мъжествено лице. Той изглеждаше напълно уверен в себе си. Беше облечен в тъмносив ски костюм и в яркооранжева грейка. Движеше се с грация, която не беше подозирала, че мъжете притежават и тя съвсем ясно си представи леденостудените му сини очи, които вероятно ѝ се присмиваха зад тъмните стъкла на очилата. Бяха останали само двамата и въпреки че поредната група туристи сигурно щеше да пристигне след минута със следващия транш на ски влека, Бриони се чувстваше безпомощна и уязвима, като риба на сухо.

— Нещо не е наред ли? — равнодушно попита той, но устните му бяха здраво стиснати и Бриони можеше да се закълне, че той отлично вижда окаяното ѝ положение.

В гърдите ѝ се надигна гняв и тя силно стисна ръцете си, покрити с кожени ръкавици. Да върви по дяволите! Няма да му доставя удоволствието да се наслаждава на унижението ѝ! Явно чакаше тя да го помоли за помощ. По дяволите, предпочиташе да умре! Младата жена отчаяно се опитваше да измисли как да спаси гордостта си и да се измъкне с чест от мъчителната ситуация.

— Чудех се дали вече си готов с изчисленията. За фермата — студено добави тя.

Кинестън поклати глава.

— Не още. Идваш ли? — Той посочи към дългата, спускаща се надолу стръмна планинска писта. Устните му отново се извиха в презрителна гримаса.

Бриони погледна надолу към стръмнината и си припомни плавно спускащата се изкуствена ски писта, на която се бе упражнявала. Сетне погледът ѝ се премести върху пътеката пред нея, а след това върху лицето му.

— След малко. Ти можеш да тръгваш — бързо добави тя. — Искам да остана още няколко минути, за да се насладя на гледката. Нали за това съм дошла във Върмонт.

— Сигурен съм, че е така — язвително измърмори младият мъж, отблъсна се с щеките и грациозно се плъзна надолу.

Той просто я беше изоставил! Бриони не можеше да повярва на очите си! Господи, какво ще прави сега? Лифтът спря зад нея, неколцина туристи слязоха и младата жена въздъхна облекчено. Упрекна се, че е изпаднала в такава паника. Всичко, което трябваше да направи, бе да се качи отново на лифта и спокойно да слезе с него.

Десетина метра по-надолу, зад тъмнозелените дървета, които отбелязваха завоя на пистата, Бриони зърна нещо оранжево. То не помръдваше и тя веднага разбра, че Кинестън я наблюдава и чака. Сякаш чу как подигравателният му смях отеква сред върховете. Сигурно щеше да изпита огромно удоволствие, ако я види да се качва на лифта и да се оттегля с подвита опашка. Бриони решително се отдалечи от лифта. По дяволите, няма да му позволи да я види унижена!

Тръсна глава и си сложи ските. Почувства ги като тежести на краката си. Пое дълбоко въздух и се опита да си припомни уроците. Може да го направи. Но в Йоркшир всичко изглеждаше толкова лесно. Трябва да се „спусне“ плавно надолу: да се движи по диагонал от едната към другата страна, за да намалява скоростта. Той все още беше там, в очакване тя да потегли. По-скоро, вероятно очаква тя веднага да се стовари по гръб, като последна глупачка.

— Хей, Колин, насам. Джак Менсинг ми каза, че по този път снегът бил все още девствен. Ела да проверим дали е така.

Гласът беше на едно момче, което вероятно не беше по-възрастно от петнадесет години. Приятелят му, горе-долу на същата възраст, го последва. Бриони отново остана сама на планинския връх. Тресеше се от страх и нерви. Представи си как Кинестън се появява и подигравателно ѝ предлага да ѝ помогне да се спусне по пистата. Дяволите да я вземат, ако само посмее да му достави това удоволствие!

Просто не можеше да си го позволи. Без да мисли повече, младата жена се спусна по следите, оставени от двете момчета, които вече бяха изчезнали от погледа ѝ.

Бавно и внимателно Бриони вдигаше и забиваше щеките, знаеше, че сигурно изглежда тромава и несръчна, но сега не ѝ бе до елегантен „стил“. Колкото повече набираше скорост, толкова повече приличаше на снегорин. Тя размахваше все по-некоординирано щеките, опитвайки се да забави ускорението. Сигурно щяха да ѝ бъдат необходими няколко часа, за да стигне долу. Но не я беше грижа, важното бе да се пързала безаварийно и да се спусне до заветната хижа невредима. Някъде напред се чуваха гласовете и веселият смях на момчетата и Бриони тъжно се усмихна. Прасците вече я боляха. По челото ѝ потекоха едри капки пот, въпреки че въздухът беше леденостуден. Младата жена не откъсваше поглед от следите, оставени от момчетата и бавно напредваше. След десетина минути се сети, че ако двете хлапета не знаеха къде води пътеката, нищо чудно и тримата да се изгубят и да замръзнат в снега, преди спасителните групи да ги открият.

Бриони се подхлъзна, падна по гръб, но бързо се изправи. От мястото си, на около двадесет метра зад нея, Кинестън поклати глава. Не биваше в никакъв случай да я оставя сама. Очевидно бе, че има много малка практика и след като беше достатъчно глупава, за да избере най-трудната писта, щеше да има нужда от помощ. Беше си отдъхнал, когато видя, че Бриони първоначално се запъти към лифта, но облекчението му тутакси се смени с тревога, когато видя, че тя се отказва от намерението си да се върне. За кратко Брин изчезна от погледа му. Трябваша му пет минути, за да открие следите ѝ. Разтревожи се още повече, когато установи, че тя е излязла от пистата. Искеше му се да я набие, загдето проявяваше такава глупава безразсъдност.

Бриони изтръска снега от себе си и отново размаха щеките. Въпреки гнева си, Кинестън не можа да сдържи усмивката си. Караше отчайващо лошо, но не можеше да ѝ се отрече, че притежава смелост и инат за десетима. Сигурно краката здравата я болят и ако знаеше колко много ѝ предстои, докато стигне до долу, сигурно щеше да хвърли щеките и да се разплаче. Мисълта му достави удоволствие и той злобно си помисли, че сама се е насадила на пачи яйца.

Внезапно чу нисък, застрашителен тътен. Кинестън знаеше, че необичайно ранният и тежък сняг бе разтревожил хората от планинската спасителна служба. През нощта беше чул няколко малки взрива, които трябваше да предотвратят опасното свличане на големи снежни маси. Опитните му очи веднага забелязаха раздвижването на снега само на няколкостотин метра отдясно. Снежната маса се движеше право към тях. Кинестън бързо подкара и след няколко секунди беше до Бриони. Младата жена дишаше тежко и очевидно не чуваше нищо, освен хриповете, излизащи от гърлото ѝ и лудешкото туптене на сърцето си. Но оранжевото петно, което внезапното се озова до нея я стресна и тя застрашително се наклони. Кинестън светкавично я сграбчи за ръката и я задържа да не падне.

— Какво, по дяволите... — гневно започна тя.

— Лавина — извика Кинестън.

Думата я накара да забрави яда си, а кръвта се вледени във вените ѝ. Бриони понечи да се извърне, но ръката на Кинестън ѝ попречи. Успя да зърне само нещо, което приличаше на бяла мъгла. Младият мъж ѝ извика да гледа напред и да внимава къде се движи. Сега тя съвсем ясно чуваше зловещия тътен и почувства как земята вибрира под краката ѝ. Сърцето ѝ се качи в гърлото, а ръцете ѝ отчаяно се вкопчиха в щеките.

— Не спирай! — изкрещя Кинестън, продължавайки да я държи за ръката, опитвайки се да направлява ските ѝ.

Бриони усети, че се придвижва все по-бързо и по-бързо.

— Не съм много добра скиорка! — извика тя и той кимна.

— Знам, но не трябва да спиращ, за да избягаме от лавината. Прави това, което правя и аз.

Кинестън се придвижи малко по-напред от нея. Тя забеляза, че той би могъл да се движи два пъти по-бързо, но забавяше ход, заради нея. В ума ѝ проблесна мисълта, че той би могъл да я изостави да се оправя както намери за добре и да спасява себе си. Но вместо това, той непрекъснато се обръщаше, за да проверява дали тя го следва. Озърна се назад и огромна въздишка на облекчение се изтръгна от гърдите му. Лавината се бе смалила и той вече беше сигурен, че няма да достигне до тях. А и дори да стигнеше, нямаше опасност за живота им. Знаеше, че трябва да ѝ го каже, но не го направи. Тази малка идиотка можеше да убие и двамата. Изпита едновременно и гняв, и ужас при мисълта за

спасителната група, която изважда замръзналото ѝ безжизнено тяло. Господи, сега можеше да бъде мъртва. Хвърли още един поглед през рамо и видя, че лицето ѝ е преbledняло като платно. Искрено се надяваше да е здравата изплашена. Това щеше да ѝ послужи за урок.

Бриони усещаше туптяща болка в краката си. Струваше ѝ се, че няма сили да продължи и ще се строполи, а лавината ще я затрупа. Но Кинестън не спираше да се движи все по-бързо и по-бързо. Ските му утъпкваха ясна диря пред нея. Не знаеше докога ще може да го следва. О, господи, още колко дълго?

Гневът на Кинестън постепенно се уталожил. Извърна се и видя, че движението на снежната маса е спряло. Намали скоростта и постепенно спря. Заби щеките си в снега и я изчака. Внезапното му спиране я сепна и Бриони не можа да реагира. Олюля се и щеше да падне, но в същия миг той вече беше до нея.

— Ето така — каза той, направлявайки я умело и помагайки ѝ да намали скоростта на ските, без да си счупи врата.

По лицето ѝ се стичаха сълзи, не знаеше дали са от страх или от облекчение. Най-сетне, когато ските ѝ забавиха летежа си, Кин спря и се изправи пред нея. Бриони не съумя да закове ските си и връхлетя върху него. Дватамата се стовариха в мекия сняг. За един миг младата жена остана да лежи върху него. Не можеше да повярва, че е жива. Беше в шок.

— Ла... лавината — простена тя.

Кин погледна към небето, полузакрито от клоните на висок бор. Той също едва успяваше да си поеме дъх.

— Измъкнахме се. Вече не може да ни достигне.

Бриони затвори очи и зарови глава в гърдите му. Цялото ѝ тяло се тресеше.

— Помислих си, че ще умра.

Той изръмжа и Бриони внезапно се намери изхвърлена встрани от силните му ръце. Лежеше по гръб върху пухкавия сняг, а гневното му лице беше надвесено над нейното.

— Дяволски си права — бясно ѝ изкрещя той, а белите му зъби се оголиха в застрашителна гримаса. Той сграбчи раменете ѝ и яростно я разтърси. — Не разбираш ли колко е опасно да се излиза от пистата? Особено за проклети аматьори! — Последната дума „аматьори“ той произнесе толкова високо, че тя потрепери от вика му.

Бриони стреснато го погледна. Не знаеше, че в този миг очите ѝ са огромни, почти оранжеви от шока и блестящи от сълзите. Не знаеше, че полуразтворените ѝ пълни устни безпомощно трепереха. Единственото, което знаеше бе, че той бе спасил живота ѝ. Не я бе изоставил сама в планината. Дори и след като тя бе достатъчно глупава, за да изложи на опасност живота и на двамата.

— Кинестън, аз...

Внезапно лицето му се приближи до нейното, но този път не бе изкривено от гняв. Очите му бяха сини, изпълнени с чувство, което тя не смееше да признае.

— Кинестън... — отново повтори младата жена, но този път думите бяха прекъснати от устните му.

Те бяха меки и топли и Бриони инстинктивно се притисна към него. Ръцете ѝ се вкопчиха в якето му. Искеше ѝ се целувката да продължи вечно. Вътре в нея избухна огън, толкова силен, че ѝ се струваше, че ще разтопи снега край тях. Кин изохка и езикът му проникна в устата ѝ. Бриони потръпна от приятната сладост, която се разля по вените ѝ. Тялото ѝ пламтеше, зърната на гърдите ѝ се втвърдиха, набъбнали от желание. Тялото му се притискаше към нейното и тя усети възбудената му мъжественост. Изви се и се вкопчи още по-силно в него, ръцете ѝ обвиха врата му, гърдите ѝ се търкаха в неговите, а устните ѝ пиеха от неговата влага.

Младият мъж потръпна. Само едно нейно докосване бе достатъчно да накара кръвта му да закипи във вените, а слабините го заболяха от желание. С усилие се откъсна от устните ѝ и жадно пое няколко глътки студен въздух. Отвори очи и се подпря на лакти, за да се изправи. Тя неохотно свали ръце от врата му и се претърколи в снега до него. Погледна го. Той беше седнал и прокарваше трепереща ръка през косата си.

— Съжалявам — промълви Бриони и внезапно се запита за какво му се извинява — заради риска, на който бе изложила и двамата или заради това, че го беше целунала. — Не знаех, че си ме последвал — добави тя. Кинестън мълчеше. — Не съм те молила да го правиш.

Младата жена се опита да стане. Беше ѝ толкова трудно, почти непосилно. Краката ѝ бяха омекнали като желе.

Кин въздъхна, ловко се изправи и ѝ подаде ръка. Тя го погледна и поклати глава.

— И сама мога да стана, благодаря — измърмори смутено Бриони, а той мълчаливо я гледаше.

Сега навярно е изпълнена с благодарност, помисли си Кинестън. А наистина ли беше?

— Все още ни чака доста път — уморено рече той. Само преди миг устните му изгаряха нейните, а сега бяха свити в строга линия. — Ще се върнем на пистата и ще вземем лифта.

Гласът му беше студен и безразличен. Сякаш нищо не беше се случило. Една целувка сигурно не означава нищо за него, тъжно си каза Бриони. Та той бе свикнал да се целува с безброй красиви жени. Е, добре, и тя може да бъде хладна и безразлична.

— Благодаря ти — сковано отвърна. Но в следващия миг си спомни, че той спаси живота ѝ и добави малко по-дружелюбно: — За всичко. Можеше да ме изоставиш сама тук...

Той мрачно се усмихна. Не се съмняваше, че тъкмо това бе очаквала от него. Сега сигурно се чудеше защо не го направи.

— Няма нищо, всичко е наред. Виж, във Върмонт има и други интересни неща, не са само ските — топло отвърна той. — Мисля си дали да не те изведе из планината, но без ски. Искаш ли утре сутринта да те взема от бунгалото и да ти покажа по-малко опасни гледки? — попита Кин и видя, че тя отново се затруднява в избора си.

Бриони искаше да му откаже. Всяка частица в нея крещеше да каже „не“, но не можеше да си позволи да изпусне тази възможност.

— Благодаря ти. Ще те очаквам с нетърпение.

Кин кимна. Не можеше да не ѝ признае, че умее бързо да се съвзема.

— Ще дойда да те взема утре сутринта в девет.

От няколко седмици Ланс Прескът преследваше дъщерята на тексаския милионер и беше сигурен, че тази вечер ще бъде решаваща. Намали осветлението и ѝ подаде чаша отлично изстудено шампанско. Оттук до спалнята оставаше само една крачка и той внимателно я разсъблече, без да обръща внимание на големия ѝ корем и дебелите бедра. Тя щастливо загаси светлините и се хвърли към него. Когато усети, че започва да пухти и да се извива под него, Ланс усили темпото. В този миг входният звънец иззвъня. Той се сепна и едва не

падна от леглото. Усмихна се, измърмори, че веднага се връща и отиде до вратата. Отвори, но не махна веригата.

— Пусни ме да вляза — изсъска Моргън и заблъска веригата, която силно издрънча.

Уплашеният Ланс я свали и отстъпи назад.

— Да не би Джина Найт да е при теб? — достатъчно високо попита Моргън, за да може да го чуят и през затворената врата. — Знам, че е паралия, Ланс, стари приятелю. Обаче тя знае ли ти колко си го закъсал за мангизи?

Ланс смаяно се втренчи в него.

— Ти, копеле! — отчаяно прошепна той. Устата му все още висеше безпомощно, когато минута по-късно неговият билет за лесния живот — Джина Найт, мина с надменна походка край него и завинаги изчезна от живота му. Когато вратата хлопна зад нея, той се извърна към Моргън: — Мога да те убия за това! — гневно изсъска той.

Обаче и двамата знаеха, че няма да го направи. Нямаше да посмее.

— Да, но в такъв случай няма да мога да те направя милионер, нали, Ланс? — усмихна се Моргън. — Освен това няма да имаш нужда от тази дебела крава, след като Лесли Вентура ни плати, за да си върне скъпата малка дъщеричка.

ГЛАВА 23

Ейдриън огледа празната стая. В единия ъгъл имаше мивка и готварска печка. Големият прозорец гледаше към улицата, а стените бяха боядисани в тъмносиня боя, която на места се лющеше.

— Ще наема апартамента — обърна се той към агента по недвижими имоти, който щастливо се усмихна.

— Договорът за наем е за три месеца, мистър Болтън. Трябва да знаете, че договорите за по-дълъг срок са по-изгодни като финансова инвестиция.

— Естествено — сухо отвърна Ейдриън, но подписа документите.

Агентът му даде ключовете и си тръгна. Ейдриън въздъхна и се зае с инспекция на новия си дом. Имаше течаща вода, а когато вдигна телефона, чу сигнал „свободно“. Бързо набра номера, който вече знаеше наизуст.

— Ало, аз съм.

— Здравей. — Гласът ѝ бе топъл и гальовен и младият мъж усети приятни тръпки по тялото си.

— Мисля, че ти дадох достатъчно време, за да се освежиш. — Ейдриън се беше срещнал с агента по недвижими имоти веднага след като бе завършил първият му работен ден в корпорация „Вентура“. Главата му още гъмжеше от цифри и таблици.

— Измъкна ме от банята, негоднико.

Цифрите моментално избледняха и той си я представи топла и порозовяла от банята, застанала в средата на просторната си гостна, загърната в пухкава кърпа, а сапунената пяна се плъзга по красивите и рамене и блести между гърдите ѝ.

— Това не е честно — меко рече Ейдриън. — Представям си те как си излязла от банята — мокра и със стичаща се сапунена пяна, а аз стоя тук сам и единствената ми компания са телефонът и лющещите се тапети.

— Намерил си жилище! — възбудено извика Мериън. — Как успя толкова бързо?

— Настанил съм се в един елегантен апартамент — засмя се той и се огледа. — Предполагам, че няма да мога да те убедя да вземеш няколко кутии боя от някой магазин „Направи си сам“ и да дойдеш, за да ми помогнеш да боядисаме стените?

— Дай ми половин час и ще бъда при теб — нежно отвърна тя. — Кой е любимият ти цвят?

Ейдриън примигна.

— Ами... светложълт, предполагам, защо?

— Искаш да боядисаш апартамента си в светложълто? — смаяно попита младата жена. — Е, всеки си има своите предпочитания. Ще се видим след малко.

Ейдриън ѝ даде адреса и затвори телефона. На устните му играеше лека усмивка. Тя беше пълна с изненади. Направи си чаша чай и се замисли за изпълнения с напрежение ден във „Вентура Индъстриъз“. След като по чудо оцеля в претъпкания асансьор, той успя да намери счетоводния отдел, разположен на четвъртия етаж. Състоеше се от малки кабинки, разделени със стъклени прегради. Хърб Лоурънс, неговият шеф, го настани в една от празните кабинки и веднага му връчи дебела папка с балансови отчети, които трябваше да обобщи. Ейдриън не каза нищо и се зае с работа. След няколко часа бе запознат с огромните суми, с които оперираше корпорацията „Вентура“.

Ейдриън замислено поклати глава. Дали тя наистина ще донесе боя? Мериън Вентура, принцесата на Вентура?

Отиде до големия прозорец и погледна навън. Светлините на Манхатън проблясваха, а величествените сгради с офиси и апартаменти се издигаха високо в небето. Внезапно мисълта за Бриони проблесна в съзнанието му. Вече знаеше къде се намира. Мериън му се беше оплакала как баща ѝ, без да ѝ каже, е изпратил потвърждение, че се интересува от покупката на ферма във Върмонт. Не му беше трудно, тъжно си помисли Ейдриън, да изкопчи още информация от Мериън и да разбере, че Бриони Роуз е купила тази ферма. Не се съмняваше, че тя я е предложила на Вентура, за да засили интереса на корпорацията към поглъщането на компанията „Джърмейн“. Ейдриън не беше сигурен дали да се радва или да съжалява, загдето Мериън не желаше

да придобие компанията Джърмейн, а искаше да си изгради собствена компания, като започне от начало. Не искаше да избира между тези две жени, които обичаше. Поне вече знаеше къде се намира Бриони — в град Стоув. Но дали се чувстваше добре?

Намръщи се, защото изведнъж се почувства неспокоен. Бриони се беше превърнала в красива жена. И ако е успяла да се запознае с Кинестън Джърмейн (Ейдриън не се съмняваше, че го е сторила), кой знае какво би могъл да й причини той? Но Ейдриън знаеше, че няма никакъв смисъл да я убеждава да промени намеренията си и да си замине от Върмонт. Тя беше решила да накара Джърмейн да си плати за това, което ѝ бе причинил. Беше насъбрала твърде много гняв и горчивина и изцяло обзета от желанието си за отмъщение. А може би това щеше да я спаси, каза си Ейдриън, докато гледаше небето, обсипано със звезди. А може би Джърмейн е този, който е в опасност.

— Бъди внимателна, Брин — тихо промърмори той и усети как стомахът му се присвива от тревога. — За бога, бъди много внимателна.

Кин мина покрай нея и завъртя ключа в ключалката.

— Най-сетне у дома — рече той и внимателно затвори вратата зад себе си.

Бяха прекарали целия ден заедно и Брин беше направила всичко възможно, за да бъде забавна и очарователна. Беше му позволила да я води за ръка по заледените пътеки и нито веднъж не се отдръпна при докосването му. Бяха вечеряли в интимна обстановка, а сега се намираха в дома му. Защо, о, господи, защо прие поканата му да пийнат по чашка? Домът му се оказа голяма дървена хижа в покрайнините на града. Тя си играеше с огъня и отлично го съзнаваше.

— Тук е много уютно — каза Бриони и се огледа.

До стената имаше голяма тухлена камина, Кин сложи вътре няколко изсушени борови цепеници и скоро огънят лумна.

На стената над камината, точно до една картина на Рубенс, беше закачено знаменцето от колежа на сестра му. Не знаеше защо, но синьо-белият копринен флаг я подразни и тя бързо отмести поглед. Мебелите бяха солидни и удобни. Беше очаквала да види скъпи френски мебели, с които богатите обикновено демонстрират

възможностите си. От прозорците се откриваше панорама към града и младата жена застана пред тях. Кин, който внимателно следеше всяко нейно движение, я изпревари и дръпна тежките завеси. Бриони замръзна на мястото си.

— Не харесваш ли изгледа? — попита тя и облиза пресъхналите си устни.

— Напротив, нали затова купих това място. Обаче не споделям местните навици да не спускам завесите, когато вътре свети. Ценя уединението си.

Бриони го погледна. Дали нарочно не се опитваше да я изплаши? За всяка обиграна светска красавица не би било необичайно да бъде сама в дома на един мъж. Но защо имаше чувството, че той... я подлага на някакъв тест? Дали не я предизвикваше нарочно, за да види докъде ще стигне?

— Ако не греша, бяхме се спрели на горещ шоколад, нали? — меко попита Кин, а Бриони кимна и въздъхна облекчено, когато той излезе и я остави сама.

Не след дълго Кин се върна с две чаши и се настани върху дългия кожен диван, близо до огъня. Видя паниката в очите ѝ и мрачно се усмихна.

— Там ли ще стоиш през цялата вечер? Диваните са, за да се сядат на тях и тъкмо затова някой ги е измислил.

Тя сковано кимна и неохотно седна до него. Кин се взря в напрегнатия ѝ профил и въздъхна. Изглеждаше толкова нещастна, че той усети как в гърдите му се надига гняв. Все пак всичко това беше нейна идея, нали? Младият мъж бавно се извърна и вдигна ръка. Бриони видя движението му и цялото ѝ тяло се стегна.

Кин сви устни. Колко ли дълго ще издържи тя, помисли си той.

— Знаеш ли, косата ти е много хубава — нежно рече Кин и повдигна един лъскав кичур. Пръстите му съвсем леко докоснаха крайчеца на ухото ѝ и тя потрепери.

— Благодаря — успя да промълви с дрезгав глас.

— И кожата ти е прекрасна — меко добави Кин и леко плъзна пръст по меката кожа. — Наистина приличаш на английска роза — бледорозова кожа, кадифена и мека като коприна. Но ти сигурно много добре го знаеш. — Коляното му предпазливо докосна нейното. — Навярно много мъже са ти го казвали.

Запита се дали въобще е имало някакъв мъж в живота ѝ. Едва ли в затътената йоркширска ферма е срещала много мъже. Почувства как слабините му се напрегнаха при мисълта, че може би е девствена. Пръстите му нежно погалиха бузата ѝ, след това той неохотно отдръпна ръката си. Това, което беше започнало като игра на котка и мишка, вече не му се струваше толкова забавно. Тя бе убедена, че е котката, която използва всичките си оръжия, за да забие малките си бели зъби в плътта му. Докато той през цялото време бе сигурен, че именно той е котката, която знае малката ѝ хитра игра и е с поне няколко крачки пред нея. Бриони имаше отвратителния навик в последната минута да издърпва килима изпод краката му, а фактът, че го правеше без никакво усилие, го караше да усеща студена тръпка по гърба си.

— Шоколадът е много вкусен — промълви младата жена и бързо отпи от топлата течност.

— Радвам се, че ти харесва — кисело отвърна той.

Защо се притесняваше за нея? Защо изобщо го беше грижа...?

— Наистина много ми харесва — повтори Бриони. Усещаше, че говори несвързано и смутено млъкна.

— Добре. — Гласът му бе дълбок и галещ. — Обичам да правя неща, които ти харесват — добави младият мъж и постави ръката си върху нейната. Усети ускореното туптене на пулса ѝ. — Но, предполагам, че и това не е изненада за теб, нали, Бриони Роуз?

Тя рязко вдигна глава и погледите им се кръстосаха. Как изобщо ѝ бе хрумнало, че очите му са студени като лед? Те бяха топли, изгарящи, проникващи до дъното на душата ѝ.

— Аз... не разбирам какво искаш да кажеш — задавено промълви тя.

Кинестън се усмихна. Тя вероятно не разбираше, но щеше да разбере. О, да, щеше.

— Искам да кажа, че една жена, която изглежда като теб, една толкова красива жена, лесно може да накара мъжете да изпълняват желанията ѝ.

Сърцето ѝ ускорено заби. Нима не беше искала точно това? Нима не си бе представяла как Кинестън Джърмейн се влюбва в нея? И я желае? Нима тайно не се беше надявала да има върху него онази власт, която жените имат върху мъжете от Сътворението на света?

— Не съм забелязала — отвърна тя и кокетно се засмя.

Така трябваше да се държи — да флиртува, да си играе с него и през цялото време да владее ситуацията...

Кин присви очи.

— Ти ме изненадваш. Вземи например мен. Ти искаш да те желая и аз наистина те желая. И то толкова много, че ме боли. Но нали тъкмо това искаш?

Тя преглътна с усилие и се облегна назад.

— Аз... да, тъкмо това искам. — Гласът ѝ внезапно бе станал силен и властен.

Бързо го погледна и долови изненадата, проблеснала за миг в очите му. И тогава, без добре да си дава сметка какво прави, младата жена се притисна до него, пръстите ѝ се плъзнаха по широките му гърди, погалиха зърната му и сетне се вдигнаха нагоре и се обвиха около врата му. Косата му се зави около тях, мека и хладна като коприна.

Неочакваната ѝ ласка го сепна. Тялото му се напрегна от желание, каквото не беше изпитвал никога досега. Ръцете му светкавично се протегнаха към нея и той я сграбчи в прегръдките си. Бриони простена, гърдите ѝ се притиснаха в неговите, а устните ѝ се сляха с неговите.

Кръвта забушува във вените ѝ, когато езикът му се стрелна навътре в устата ѝ и се преплете с нейния. Тя изохка, почувствала силното желание изгарящо тялото му, желание, което караше кръвта ѝ да пулсира. Ръцете му погалиха врата ѝ и Бриони потръпна, когато приятна топлина се разля по цялото ѝ тяло. Втвърдените зърна на гърдите ѝ се търкаха в мускулестата му плът, всички мисли излетяха от главата ѝ, остана само пламтящият копнеж да се слее с него. Внезапно усети как се плъзга надолу и в следващата секунда той бе върху нея. Устните му не се откъсваха от нейните, а силното му тяло я притискаше, но тя не усещаше тежестта му. Някакъв огън се зароди ниско долу, тя усети как слабините ѝ пламнаха и вагината ѝ се навлажнява. Твърдият му член се притискаше между краката ѝ и тя инстинктивно разтвори бедра. Ужасена от силната и непозната реакция на организма си, Бриони тихо извика и целувката му моментално стана по-нежна. Кин отвори очи. Този път те светеха с непозната светлина. Устните му отново потърсиха нейните, но много по-нежно. От гърдите

й се изтръгна въздишка, когато устните му леко се плъзнаха надолу по шията й. Бриони погали широките му рамене, а сетне ръцете й се плъзнаха по гърба му. Болезненото желание в нея не бе угаснало, но беше някак си по-нежно, сякаш топла течност бавно се плъзгаше по вените й. Езикът му се плъзна в ухото й и младата жена потрепери от невероятно сладките тръпки, преминали като електрически ток по тялото й. Тя простена, а ръцете му бавно и любящо се плъзнаха надолу. Пръстите му нежно погалиха щръкналите зърна на гърдите й.

Пълните й заоблени твърди гърди го изпълниха с невероятно желание и устните му жадно засмукаха ту едното, ту другото розово зърно. От гърдите му се изтръгна хрипящ звук.

Най-после и той я желаеше толкова силно, колкото и тя него. Най-после тя не беше сама в този непознат и нов свят. Само че един тъничък гласец някъде дълбоко в нея й нашепваше, че за него това не е нов и непознат свят. Той го бе правил безброй пъти с други жени... като онази, с която го бе видяла в галерията в Йорк — тъмнокосата, елегантна красавица. Бриони замръзна.

— Не, не. Почакай... аз не съм... готова.

Кин се вцепени. Бавно и с голямо усилие на волята изправи глава, надигна се и се подпря на лакът. Гърдите му учестено се повдигаха и тя забеляза нещо, което я изпълни с невероятна радост — за пръв път, откакто го познаваше очите му бяха замъглени и някак си отнесени.

— За какво говориш? — Най-сетне Кин се изправи, опитвайки се да събере мислите си. Още малко и щеше да бъде изгубен, тя щеше да го победи. Очите му отново се превърнаха в познатите късчета лед. — Каква игра играеш сега, Бриони? — Гласът му бе нисък и пресипнал от незадоволеното желание.

Младата жена поклати глава. Имаше опасност да изгуби всичко и то само защото се беше изплашила.

— Аз... не искам да кажа, че не те желая... — отчаяно промълви тя, опитвайки се да си припомни съветите на Линет относно мъжете и тяхното ego. — Просто не съм... готова. Нали разбираш... подготвена. Предпазни мерки и такива неща... — нещастно добави, като се чудеше дали да се радва или да плаче, когато той бавно се отдръпна от нея, стана от дивана и прокара ръка през разрошената си коса.

Бриони пъргаво се изправи и приглади измачканите си дрехи. Беше ѝ студено, въпреки буйния огън в камината. Сякаш когато той бе станал, бе взел цялата топлина със себе си. Нервно прехапа долната си устна и се втренчи в широкия му гръб. Изглеждаше толкова напрегнат и сърдит.

— Съжалявам. — Гласът ѝ потрепери и заглъхна.

Кин поклати глава.

— Аз пък не.

Бриони усети как внезапно ѝ стана горещо, а сетне я обзе студ.

— Какво искаш да кажеш? Не ме... не ме ли искаш повече?

Устните му се извиха в горчива усмивка. Дали не я иска? Тя тялото му крещеше за освобождение, а мислите объркано се блъскаха в главата му. Никога досега не бе пожелавал толкова силно друга жена. Никоя жена не го бе карала да се чувства толкова уязвим и безпомощен. Тъкмо в това беше бедата.

— Хайде ела, ще те закарам до дома ти — уморено рече Кин.

Трябваше да обмисли доста неща.

ГЛАВА 24

— Мисля, че си по-хубава с жълт нос.

— Какво? — Мериън рязко се извърна.

В едната ръка държеше мече за боядисване, а очите ѝ бяха широко отворени. Беше облечена с работен дочен комбинезон и обикновена бяла тениска, а косата ѝ беше вързана на опашка. Целият ѝ нос бе изплескан с боя.

Ейдриън никога не я беше виждал по-красива.

— Говоря за жълтия ти нос. Харесва ми.

— О, прекрасно — измърмори младата жена, а очите ѝ заискриха. — Може би ще въведа нова модна линия.

Ейдриън наклони глава на една страна и присви очи.

— Струва ми се, че зеленото ще подхожда повече на дрехите ти. Какво мислиш, о, законодателко на модата?

— Мисля, че е по-добре да си довършиш стената, иначе аз ще те изпреваря. И тогава какво ще правиш?

— Ще се свия в един ъгъл и мълчаливо ще страдам. Или пък по-добре ще бъде да ти взема това мече и да те изнася на пода.

— О, ами тогава всичко е наред. — Тя се извърна към стената.

На устните ѝ играеше лека усмивка. Странно, но ремонтът на апартамента се оказа много забавно нещо. Когато преди седмица за пръв път видя това място, се ядоса. Никак не беше честно любимият ѝ да живее в подобна мизерна дупка. Тя можеше да му осигури много по-добро жилище. Но беше достатъчно разумна, за да не предлага да му купи по-голям апартамент. Освен това той съвсем искрено я помоли за съвета ѝ как да направи малкото жилище по-приятно и уютно. За пръв път някой я молеше за помощ. От този миг „проектът апартамент“ бе изцяло под нейно ръководство.

Стените трябваше да се изчистят и да се шпакловат. Двамата решиха, че подът трябва да се изстърже и полира с лак. Мериън, която никога досега в живота си не беше вършила физическа работа, няколко дена прилежно стържеше дъските, коленичила на пода. Ако баща ѝ

можеше да я види отнякъде, сигурно щеше да получи сърдечен удар. Ноктите ѝ се изпочупиха, коленете ѝ се покриха със синини и я боляха, гърбът също я болеше, вратът ѝ се схвана, а колкото до ръцете ѝ...

Разбира се, всичко това нямаше значение, както и това, че носът ѝ е покрит с жълта боя. През цялото време Ейдриън беше до нея и непрекъснато се оплакваше, типично по мъжки, че цялото му тяло се е схванало и болките му са по-силни от нейните. Неудобствата нямаха значение, защото всяка вечер, след като свършеха работата за деня, двамата сядаха върху възглавничките, които Мериън купи и които бяха единствените мебели в квартирата, пиеха кафе от единствената им чаша, разговаряха, смееха се и се целуваха до полунощ. Никога досега в живота си младата жена не беше се чувствала по-щастлива.

— Ето това е. Свърших. — Гласът на Ейдриън я изтръгна от мислите ѝ.

Тя се извърна и критично огледа стената, гладка и влажна от прясната боя.

— Сигурно се шегуваш.

— Глупости. — Младият мъж отметна тъмнокосата си глава. — Ти просто не искаш да си признаеш, че загуби. Аз те изпреварих.

— Искаш ли да излея останалата боя върху теб?

— И все пак се сърдиш, когато губиш — засмя се той. Но когато тя замахна с кутията към него, Ейдриън умиротворително вдигна ръце. — Добре, добре. Ще направя кафе. Може би кофеинът ще те укроти. Престани да се цупиш!

Докато шеташе из малката кухня, той тихо си мърмореше под нос. Мериън прокара мечето за последен път и се усмихна. Най-сетне беше готова!

Денят ѝ в офиса беше доста натоварен. След вечерята с Кинестън Джърмейн, тя се зае да проучва всички детайли по изграждането и оборудването на хотели. Оказа се, че това е огромна и тежка работа. Вече разбираше какво искаше да ѝ каже Кинестън, когато говореше за създаването на собствена компания. Но тя щеше да се пробва и беше уверена, че ще се справи, нямаше да се откаже.

— Приличаш ми на котка, която току-що е открила канарче в паничката си — каза Ейдриън, отпи от чашата и ѝ я подаде.

Тя я пое и отпи голяма глътка. Беше ароматно и вкусно, въпреки че беше от най-евтините марки.

— Тъкмо си мислех каква огромна работа хвърлих в тази проклета дупка — отвърна младата жена и се огледа.

— Колко скромно от твоя страна. Но като се замисля...

Погледът му се плъзна по прясно боядисаните стени.

Сега стаята изглеждаше два пъти по-голяма и светла. Оставаше само да изберат подходящи мебели.

— Какво ще кажеш, дали да не постелем килимите?

— Давай — въодушевено заяви Мериън.

Бяха ги избрали заедно през една съботна сутрин в близкия битпазар. Бяха втора употреба, но в добро състояние и Ейдриън веднага бе харесал единия от тях, тъмносиния, с големи бели и жълти цветя. Отначало Мериън беше скептично настроена, но когато го постлаха върху пода, тя призна, че Ейдриън има право. Тъмносиньото придаваше дълбочина на стаята, а белите и жълти цветя чудесно хармонираха с боята по стените.

— Трябва много да внимаваме при избора на мебелите — замислено се обади Мериън. — И ми подай тази чаша, преди да си я изпил до дъно, лакомник такъв.

— Винаги съм подозирал, че имаш очи и на гърба си — измърмори Ейдриън, но ѝ подаде полупразната чаша студено кафе.

Тя го изпи и го погледна.

— Ще дойдеш ли с мен, за да купим легло? — предложи той и многозначително я изгледа.

Ако нещата потръгнеха, може би щеше да се установи за постоянно в Ню Йорк и тогава трябваше да си купи диван и може би една-две маси. Внезапно почувства как приповдигнатото му настроение бавно се изпарява, както ставаше винаги, когато се замислеше за бъдещето. Толкова много зависеше от Бриони. И от Мериън. И от самия него, разбира се. Както и от работата му във „Вентура Индъстрийз“. Младият мъж унило поклати глава. Нямахше смисъл да се заблуждава — бъдещето му беше толкова несигурно, че в сравнение с него фондовата борса изглеждаше стабилна и непоклатима.

— Какво има? — меко попита Мериън, приближи се и сложи глава на гърба му, а ръцете ѝ го прегърнаха през кръста. — Изглеждаш толкова тъжен.

И преди бе виждала това изражение върху лицето му. И винаги бе изпитвала тревога. Въпреки че успяха да преодолеят най-голямото препятствие помежду им — нейното богатство — и тя му бе повярвала, че в живота му няма друга жена, Мериън предчувстваше, че нещо го измъчва. Искаше ѝ се да знае какво е то. Имаше чувството, че е нещо много важно. Усети как мускулите на гърба му се стегнаха. Тя изненадано вдигна глава.

— Студено ли ти е? Според мен отоплението е нормално.

— Така е — пресипнало рече той. — Защо ме питаш?

— Почувствах, че потрепери.

— Аха... И фактът, че си се притиснала до мен и ме подлудяваш от желание, няма нищо общо с това, така ли?

Мериън внезапно усети как зърната на гърдите ѝ, опрени в гърба му, се втвърдяват и напрягат. Ръцете ѝ бяха на кръста му и ако ги отпуснеше само няколко сантиметра по-надолу... Усети как пръстите ѝ изтръпват в очакване.

Младата жена внезапно осъзна колко силно го желае. Не само като мъж и не просто заради секса. Жадуваше за Ейдриън! Копнееше да докосне всеки сантиметър от тялото му, да разбере дали има бенки или белези. Искаше да го вкуси, да го чуе да стене и охка от желание. Искаше да го почувства в себе си, да я изпълни цялата, да я накара да се гърчи от удоволствие... Тя бавно се отдръпна и свали ръце от кръста му. Ейдриън се извърна и я погледна. Мериън разбра, че и той мисли за същото.

— Мериън. — Той произнесе името ѝ като въпрос, като трепетно очакване и любовно признание.

— Ела — тихо рече тя и взе ръката му, която трепереше също както и нейната.

Мериън знаеше колко силни са тези ръце — беше ги виждала как забиват гвоздеи, как уверено стържат пода и размахват чука. И ето че сега тези негови ръце трепереха в малките ѝ длани. Тя се наведе и нежно започна да целува кокалчетата им, но очите ѝ останаха втренчени в неговите. Видя как зениците му се разшириха, а устните му леко се отвориха.

— Струва ми се — нежно продължи младата жена, — че е крайно време да осветим този килим.

Ейдриън преглътна с усилие. Знаеше, че трябва да каже нещо — мигът беше за него твърде скъп, твърде желан. Но думите не идваха. Той обърна ръцете ѝ и започна да целува нежно дланите ѝ. Мериън тихо простена.

Двамата бавно се отпуснаха върху килима. Устните им се сляха в дълга целувка, която беше пълна с обещания за цял живот. Ейдриън бавно разкопча копчетата на раменете ѝ и презрамките на дочения работен комбинезон паднаха. Зърната на гърдите ѝ под бялата тениска бяха набъбнали и молеха за нежна игра. Когато широката му длан покри едната ѝ гърда, а палецът му нежно погали щръкналото зърно, Мериън задавено извика.

— Мериън... — Повтори няколко пъти името ѝ, без да спира да целува меките ѝ червени устни. Езикът му се стрелна в устата ѝ и когато се преплете с нейния, сякаш електрически ток премина през тялото му.

Тя хвана свободната му ръка, сложи я върху другата си гърда и я притисна към нежната плът. Сега той лежеше върху нея, но тя не усещаше тежестта му. Ейдриън леко се отмести, за да не я притиска. Очите му бяха широко отворени и нито за миг не се отделяха от лицето ѝ. За пръв път Мериън видя любов в нечи очи.

О, тя знаеше, че баща ѝ я обича. Майка ѝ и Кийт също я бяха обичали. Но никога досега не бе преживявала такава любов. Сега вече разбираше защо хората са готови да убиват заради нея, защо поетите я възвисяват в стиховете си, защо певците я възпяват в песните си. Нищо друго нямаше значение, освен неговите влюбени очи. Сърцето ѝ радостно трепна, когато си помисли, че той може би вижда същата любов и в нейните очи.

Мериън вече знаеше, че досега никого не бе обичала така, както обичаше този мъж.

— Ейдриън... О, Ейдриън, обичам те — прошепна младата жена.

— Аз също те обичам — нежно долетя отговорът му.

Тя усети как горещи, щастливи сълзи се стичат по страните ѝ. В следващия миг Ейдриън я повдигна, притисна я до гърдите си и я залюля като малко дете. Душата ѝ, сърцето ѝ бяха негови. Сега жадуваше да му отдаде и тялото си. Пръстите ѝ трескаво започнаха да разкопчават копчетата на ризата му, разтвориха я и се плъзнаха по

гладката му кожа. Поиграха си с тъмните косъмчета по гърдите му, а сетне леко погалиха тъмните зърна.

Ейдриън изохка. Ръцете ѝ вече бяха на раменете му и бързо сваляха ризата. Устните ѝ се плъзнаха по шията му, по раменете и плоския крем. Ейдриън потрепери, а твърдата му мъжественост болезнено изпълни тесните джинси.

Той вдигна краищата на тениската ѝ и припряно я изхлузи през главата ѝ. За миг остана втрепен в изящното ѝ тяло. Малките ѝ, стегнати гърди бяха прекрасно оформени, а щръкналите им розови връхчета бяха неустойими. От гърдите му се изтръгна дрезгаво стенание. Той наведе глава и устните му жадно засмукаха едното зърно, а ръката му галеше другата ѝ гърда.

Мериън извика, притисна се върху него и отметна глава назад. Устните му пуснаха розовото зърно и се плъзнаха по деликатната ѝ шия. Той бавно я обърна по гръб, надвеси се над нея и засмука другото зърно.

Мериън затвори очи. Дишането ѝ се учести и когато ръцете му започнаха да смъкват дрехите ѝ, тя се повдигна, за да му помогне, прималяла от невероятното усещане на ръцете му върху голата ѝ кожа. Когато устните му целунаха единия пръст на крака ѝ, Мериън смаяно отвори очи. С невероятна нежност и любов, Ейдриън целуна глезените ѝ, сетне устните му се устремиха нагоре. Мериън потръпна и бързо свали и последното бельо от себе си. Ейдриън беше толкова трогнат от неподправеното ѝ желание да му се отдаде изцяло, че сълзи запариха в очите му. Бавно се наведе над влажната ѝ, очакваща го женственост. Разтвори бедрата ѝ и започна нежно да я ближе. Мериън се изви и простена от желание, което като мощна вълна се разля по тялото ѝ. Ейдриън бързо смъкна джинсите си и големият му възбуден penis най-сетне бе на свобода. Мериън протегна ръка и го погали. Беше удивена от силата на неговото желание и от кадифената копринена мекота на мъжкия му орган. Тя го обхвана с две ръце и видя как Ейдриън се напрегна и затвори очи. Мериън повдигна главата си и целуна първо устните му, после върха на носа и най-накрая затворените очи. Ланс никога не ѝ позволяваше да го докосва в такъв момент и сега вече разбираше защо. Той не се интересуваше дали тя го желае или не. Но Ейдриън я обичаше и тя с готовност му отдаваше тялото си. И двамата

споделяха мига на взаимното си разбиране и доверие, на страстта и щастието си.

Очите му широко се отвориха. Мериън видя бушуващият огън в тях в мига, в който устните му се впиха в нейните. Ръцете му трескаво разтвориха бедрата ѝ и пенисът му проникна в нея. Ейдриън го тласна навътре и извика високо, когато тясната и влажна кадифена мекота го обгърна и прие докрай. Краката ѝ се склучиха на кръста му, а тялото ѝ се изви във вечния ритъм на любовта.

Мериън извика и отметна глава. Той бе толкова голям, че я изпълни цялата. Ейдриън бавно се движеше с дълбоки и силни тласъци, за разлика от небрежните движения на Ланс. Двамата с Ейдриън се наслаждаваха на пълния синхрон на телата и сетивата си.

— Ейдриън! — извика Мериън, когато първият оргазъм я прониза.

Не съзнаваше, че ноктите ѝ се бяха забили в гърба му, че телата им се извиваха в страст, която само любовта можеше да породи.

Ейдриън изкрещя името ѝ и топлото му семе се изля в нея.

Двамата останаха да лежат дълго с преплетени и потни тела. Сетне бавно се разделиха и изтощени се отпуснаха върху килима, ала пръстите на ръцете им останаха преплетени, а очите им гледаха към боядисания в бяло таван, който едва вчера бяха довършили заедно.

— Никога досега не съм се любила — каза Мериън и се запита дали ще я разбере. — Искам да кажа...

— Знам какво искаш да кажеш — тихо промърмори Ейдриън. — Не мисля, че и аз съм се любил някога. Никога не е било както сега.

Двамата останаха да лежат мълчаливи за миг. Сетне Мериън бавно се извърна на една страна и нежно прокара пръст по лицето му.

— Моля те, никога не ме напускай — промълви тя и внезапно обзелият я страх я накара да потръпне.

— Няма — обеща той. — Не бих могъл, дори и да искам.

— И няма да обичаш никоя друга.

— Не, никоя друга.

Мериън кимна. Не знаеше точно защо му казваше всичко това. Дълбоко в сърцето си беше сигурна, че Ейдриън никога няма да я нарани. Но част от душата ѝ се страхуваше. Може би заради тъжния поглед, който се появяваше понякога в очите му.

Ейдриън се замисли за Бриони. Видя я във въображението си — сама, в единоборство с Кинестън Джърмейн и собствените си демони. Замисли се за това, което трябва да направи, за да ѝ помогне. Спомни си колко ѝ беше задължен. И това го изплаши, защото трябваше да използва Мериън. Тази мисъл го накара да потрепери. Без да каже нищо, той се протегна и погали малкото тяло на Мериън, доверчиво свито до неговото. Ако младата жена беше погледнала в очите му, тя отново щеше да види тъжния поглед, който я плашеше толкова много.

Отвън на тротоара Бруно бързо драскаше нещо в тетрадката си. Вече знаеше името на Ейдриън. Беше разбрал, че работи във „Вентура Индъстрийз“. Освен това беше проучил всичко и за апартамента, който мъжът бе наел. Бруно спря да пише, вдигна глава и потърси с поглед прозорците на англичанина. В тази сграда нямаше портиер, нито пък охранителна система. Трябваше по-скоро да докладва на Моргън.

Седнал зад масивното бюро в кабинета си, Лесли Вентура съсредоточено четеше дебелата папка, копие на тази, върху която дъщеря му работеше. И подозренията му се оправдаха — това не беше план за поглъщането на компанията Джърмейн. Нищо подобно. Вътре се намираха чертежи на нови хотели, които Мериън очевидно искаше да построи и добави към неговата компания. Лесли въздъхна. Работата бе компетентна и добра. Изследванията ѝ бяха задълбочени, а идеите — смели и интересни. Обаче той не ѝ беше възложил точно това.

Въздъхна още по-дълбоко. Трябваше да знае със сигурност, че идеята да сложи жена за президент на „Вентура Индъстрийз“, няма да проработи. Жените не притежават инстинкта на убиеца. Една вечеря с Кинестън Джърмейн и тя очевидно се е размекнала. Всеки мъж би преследвал жертвата си докрай. Както би направил и самият той. Неговият доверен човек му беше докладвал, че фермата Колдстрийм е доста добра инвестиция и той веднага уведоми с телеграма Бриони Роуз, че се интересува от предложението ѝ. Смяташе да организира широкомащабна кампания и да рекламира мястото като „истинският Върмонт“, в който например, обучени коне ще теглят шейни. Или пък ще се отглеждат крави и говеда, ще се произвежда мляко за туристите,

както впрочем биха могли да развъдят и кокошки, които да осигуряват пресни яйца... Да, звучеше изключително примамливо. И тази придобивка един ден щеше да добави към компанията „Джърмейн“, когато стане негова.

Лесли отново въздъхна. Трябваше да ѝ отнеме проекта. Да ѝ даде друга работа, по-подходяща за таланта ѝ. Дали да не ѝ предложи да оглави рекламния отдел?

Керъл го подкани да слиза и да си ляга, защото вече било много късно.

— Идвам — отвърна Лесли, все още загледан в дебелия папка.
— Имах малко работа, но свърших.

ГЛАВА 25

Ланс нервно подскочи, когато звънецът иззвъня. Огледа крадешком коридора, докато Моргън минаваше покрай него. Слава богу, че беше празен.

— Не ми харесва да се срещаме тук — кисело рече той. — Не можем ли да се видим на някое публично място?

— За да планираме отвличането? Не мисля, че е разумно.

Ланс се изчерви.

Моргън постави износеното си куфарче върху масичката за кафе.

— Ще ми предложиш ли кафе?

Ланс стреснато вдигна глава. Не се владееше и целият бе кълбо от нерви.

— Разбира се. Какво предпочиташ — колумбийско или от Коста Рика?

— Ще оставя това важно решение на теб — усмихна се Моргън и Ланс отново се изчерви. Отиде в кухнята и направи кафе. Нямахше друг избор.

След като Моргън бе провалил шансовете му да оплете Джина Найт, той беше изпаднал в дълбока депресия. Ако продължаваше по същия път, приятелите му скоро щяха да го изоставят. А единственият начин да се отърве от Моргън беше да изпълнява желанията му. Може би този път бе наистина достатъчно умен, за да измисли план за отвличане. Мисълта да измъкне пари от Мериън и от баща ѝ след всичко, което му бяха причинили, му се стори изключително приятна.

Когато Ланс се върна с кафето, Моргън разглеждаше чертежите на административната сграда на „Вентура“.

— Чух, че твоята бивша съпруга си намерила нов приятел — равнодушно подхвърли Моргън, но хищният му поглед не се отделяше от лицето на Ланс. — Някакъв англичанин. Висок, красив мъж.

Ланс се вцепени, а усмивката на Моргън стана още по-широка. Добре. Ланс Прескът се изяждаше от ярост и ревност. Значи в крайна сметка информацията на Бруно се оказа доста полезна.

— И така, готов ли си да ме изслушаш? — попита Моргън, но злюбният блясък в очите на Ланс достатъчно ясно говореше. — Ето какво съм измислил...

Един час по-късно, когато Моргън излезе от апартамента на Ланс, настроението му беше пролетно. Замислил бе и една малка изненада за Кинестън, в чест на откриването на новия му хотел през януари. Отмъщението щеше да бъде много сладко. Още си спомняше инжекциите и успокоителните хапчета. И часовете, прекарани в гледане на сапунени опери по телевизията. Разговорите с психиатрите. Шоковата терапия. Да, отмъщението ще бъде много сладко.

Взе метрото, а сетне по задните улички се добра до долнопробния хотел, където се беше настанил в малка мръсна стая. Отпусна се уморено върху хлътналото легло. Ланс Прескът здравата налапа стръвта и той, Моргън, вече може спокойно да се върне във Вермонт. Излегна се по гръб на леглото и впери поглед в мръсния, олющен таван. Мизерията вече не му правеше впечатление. Странно, колко го вбесяваше някога. Тъкмо това беше причината, за да поиска да избяга от онази мръсна дупка в бедняшкия квартал в Ню Йорк, която баща му наричаше „дом“. Бедността и мръсотията бяха накарали малкото момче Моргън да действа тогава, но се провали и даде възможност на Кинестън да го елиминира.

Моргън горчиво се засмя. Планът му беше добър. Щеше да сработи. И за Ванеса щеше да бъде добре. Обаче Кин се беше изплашил. Ако не се бе паникьосал, всичко щеше да бъде наред. Онези от социалните служби щяха да ги преместят в по-добро жилище, а ако не го направеха, Моргън щеше да се обърне към пресата. Те непрекъснато се ровеха из житейската мръсотия, търсейки някоя трогателна човешка история. По дяволите, можеха дори да им дадат достатъчно пари, с които да се върнат отново във Вермонт.

Но Кин отиде при полицаите и разруши чудесния му план.

Моргън знаеше, че и неговото време ще дойде — часът на разплатата приближаваше и този път той ще бъде този, който ще разруши всичко и ще спечели пари. Скоро. Много скоро.

Кинестън погледна още веднъж през бинокъла. Наблюдаваше я през цялата сутрин.

Последната седмица на ноември донесе необичайно много сняг и Стоув беше пълен с туристи, които с весели и зачервени лица се отправяха към планинските писти.

Заби щеките си в снега и умело подкара ските, оставяйки пресни следи в снега. Намираше се на един от по-ниските върхове, където начинаещите скиори упражняваха уменията си. Усмихна се, когато видя фигурата в светлорозово, която направи още едно успешно пускане. Гордееше се с нея. Повечето от хората, едва не загинали при лавина, щяха да се откажат веднъж завинаги да се качват на ски. Или поне за известно време. Но не и неговата красива, твърдоглава Бриони. В първия ден, подходящ за ски, тя беше излязла и старателно се упражняваше, макар и без инструктор.

Насочи се към нея с професионални движения. Бриони беше концентрирала цялото си внимание върху ските си и не го забеляза, докато сянката му не падна върху нея. Тя направи рязко движение, което едва ли можеше да се нарече елегантен завой.

— Би трябвало да внимавате къде карате. Аз можех... — Гласът ѝ заглъхна, когато мъжът свали тъмните си очила и тя видя очите му. Бяха светлосини като небето над нея.

— Ти май никога не се отказваш, нали? — нежно попита Кинестън.

Бриони го погледна от упор.

— Не, никога. И ми се струва, че е по-добре да се заема с упражнението! — Тупна меко в снега.

— Добре ли си? — засмя се Кинестън и протегна ръце, за да ѝ помогне да се изправи. Подхвана я под мишниците и с лекота я вдигна.

Тя се извърна и тъжно му се усмихна.

— Добре съм.

Но не беше. Ръцете му все още я държаха здраво. Тялото ѝ се наклони към него, тъй като ските ѝ пречеха да пази равновесие. Тя несигурно се олюля и се хвана за раменете му, за да не падне.

— Но не мисля, че сама мога да се справя със ските — призна тя. Сърцето ѝ бясно се блъскаше в гърдите, а устата ѝ внезапно пресъхна.

— Не съм съгласен с теб. Просто се нуждаеш от инструктор, и аз с удоволствие ти предлагам услугите си. Ще вземем няколко урока.

Искам да кажа по ски — добави той, когато очите ѝ подозрително се присвиха.

— О, това не е необходимо — бързо рече Бриони.

Уплахата в гласа ѝ беше толкова явно изразена, че Кинестън едва се сдържа да не избухне в смях. В същото време му се искаше да я сграбчи за раменете и здравата да я разтърси.

— Искам да кажа, че смятам да се поуча от грешките си — едва промълви тя.

— Това е доста болезнен начин, Бриони — меко каза младият мъж, повдигна брадичката ѝ с пръст и се взря в очите ѝ. — Нима лавината не ти беше достатъчна?

За секунда двамата останаха мълчаливи, сетне той я пусна и отстъпи назад. Бриони се почувства изоставена. Поклати глава и пое дълбоко дъх. Въздишката ѝ го накара да изтръпне, а очите му жадно се втренчиха в нея. Тя наистина изглеждаше прекрасно. Твърдите ѝ и прекрасно заоблени гърди се очертаваха дори и под дебелия скиорски костюм. Кин си спомни как чудесно изпълваха дланите му и с усилие преглътна.

Зърната на гърдите ѝ се втвърдиха в мига, в който погледът му се спря върху тях. Младата жена прехапа устни, за да потисне лекото стенание в гърлото си. „Мисли, по дяволите“ — викаше някакъв глас в съзнанието ѝ.

— Чудех се дали си взел решение за фермата Колдстрийм — рече Бриони, като се изкашля и заби щеките си дълбоко в снега. — Не мога вечно да чакам — добави и му хвърли премежен, изпълнен със скрити обещания поглед.

Усмихна се, когато от устните му се изтръгна тихо проклетие. Да, той вече играеше играта по нейните правила. Усмивката ѝ премина в гърлен смях. Наистина се забавлявам, изненадано си помисли Бриони. Намираще се в луксозен зимен курорт в Стоув, облечена в елегантен скиорски костюм и се наслаждаваше на почивката. Беше на светлинни години далеч от Равенхайт, от старите си кафяви дрехи, от унищожителната скука на ежедневието в предишния си живот. Не можеше да повярва, че тя и Брин Уитъкър са едно и също лице. В този миг със страничното си зрение забеляза, че той прави някакво движение към нея. Това я изтръгна от мислите ѝ и ѝ напомни, че беше тук с Кинестън Джърмейн и че ѝ предстоеше още доста работа.

Извърна се и отвори уста, за да каже нещо остроумно, но сърцето ѝ сякаш се качи в гърлото, защото тялото му се притискаше в нейното, а блестящите му сини очи искряха от гняв и желание. Бриони усети как невероятно приятни тръпки разтърсват цялото ѝ същество.

— Чудя се за какво си мислиш? — с топлота в гласа попита младият мъж и преди още тя да успее да го спре, се протегна и свали тъмните ѝ очила. — Така е по-добре. Имаш толкова красиви очи, че аз... спират дъха ми всеки път, когато ги видя.

— Мислех си... — Бриони преглътна и пое дълбоко въздух. — Мислех си, че ако в най-скоро време не ми направиш предложение за фермата, ще трябва да я продам на някой друг — решително довърши тя и смело го погледна. — В крайна сметка и аз трябва да имам някаква печалба.

Кин злобно се изсмя. Тя искаше да го накара да ѝ се моли за земята. Желаете го толкова силно, че той сякаш усещаше как струи от нея. Напрежението, което я изпълваше беше толкова голямо, че всяка фибра от тялото ѝ потръпваше, подобно на изпънатата тетива. Може би вече беше крайно време да стане ясно докъде е решила да стигне. Усмивката му внезапно се промени и сега бе сладка като мед.

— О, аз всъщност не съм сигурен дали въобще искам тази ферма — безгрижно изрече той, но не пропусна смаяния поглед в очите ѝ. — Поне засега. Тази сутрин подписах всички документи по покупката на онзи парцел земя, който граничи с хотела. Забавна история. Бившият собственик е починал преди няколко месеца и трябваше да мине известно време, докато се легализира наследството. Но най-сетне всичко се уреди. Мисля, че в момента не се нуждаем от още земя.

— Благодаря ти, че ми каза — сковано рече младата жена.

По дяволите! По дяволите! Внезапно погледът ѝ се изостри. Защо ѝ казваше всичко това? Със сигурност не подозираше нищо. Не, не би могъл, побърза сама себе си да увери. Той просто си играеше игрички с нея. Е, тогава и тя ще се включи.

— В такъв случай ще приема другото предложение. Те... той — Нарочно се запъна. — Много силно желае да я купи. Значи мога утре да се обадя в Ню Йорк, нали?

Сега бе негов ред да се изненада. Познаваше вече твърде добре Бриони и му беше ясно, че за нея не представляваше проблем да разбере, че продажбата на земята на конкурентна компания ще го

нарани най-силно. По дяволите, тя беше отмъстителна и зловна малка котка, прокле я мислено той, а стомахът му се сви на топка. Успя да се усмихне и нехайно да свие рамене. Тя също му се усмихна, а очите ѝ блестяха като на тигрица, подушила плячка. Наистина беше прекрасна, каза си Кин и внезапното желание да я притежава го разтърси из основи. Да, тя искаше да го разкъса с тези прекрасни езически очи... О, господи, колко много я искаше! От гърлото му се изтръгна сподавено ръмжене. Бриони знаеше какво означава този звук. Тялото ѝ моментално беше реагирало — зърната на гърдите ѝ набъбнаха, коленете ѝ омекнаха, а въздухът сякаш не можеше да достигне до дробовете ѝ.

Кин внезапно се измести и ските му покриха нейните. Тя се опита да се отдръпне, но не можеше да помръдне. В същия миг ръцете му се ключиха около нея, а устните му грубо се впиха в нейните. Изглежда той очакваше тя да се противи и да се бори с него, но това беше последното, за което Бриони си мислеше в този миг. От няколко дни го чакаше да направи точно това. Сякаш времето не бе изминало, откакто двамата лежаха върху неговия диван, а телата им изгаряха от желание и крещяха за освобождение. Устните ѝ незабавно се разтвориха, а цялото ѝ тяло потръпна от невероятното удоволствие отново да почувства езика му. Младата жена изохка и поиска да притисне омекналото си и треперещо тяло до неговото, но ските ѝ попречиха.

— Кин... — задъхано произнесе името му и той бавно повдига глава.

— Никакви игри повече, Бриони. — Гласът му едновременно умоляваше и заповядваше.

Все още замаяна от целувката, Бриони сковано поклати глава.

— Не, никакви игри повече.

— Ще вечеряш ли тази вечер с мен?

— Да.

Погледът му проникваше до дъното на душата ѝ и тя внезапно се почувства така, сякаш стоеше гола пред него. За какво ли мислеше той? Дали за това, за което и тя? В една кратка и мъчителна минута тя не знаеше какво да прави. Тръсна глава и се насили да мисли. Очевидно той все още я желаше, а тя беше решена да стигне до край. Трябва обаче по някакъв начин да се добере до папката с плановете му

за новия хотел и то преди откриването му. А за да успее, трябваше да спечели напълно доверието му. Това е всичко, което трябва да направи. Просто и ясно. Освен... Сърцето ѝ все по-лудо туптеше в гърдите, изпращайки горещи вълни във вените ѝ.

— Добре — тихо каза той, но когато го погледна, не видя в очите му онзи нежен и замъглен поглед. Те отново бяха студени и остри като късове лед. — Ще дойда да те взема към седем. Съгласна ли си?

— Да, в седем е добре.

Проследи го с поглед, докато се отдалечаваше с уверени и силни движения. Времето минаваше и тя трябваше да направи нещо и то много скоро. Сега голяма част от успеха на плана ѝ зависеше само от нея. А тази вечер щеше да постави едва началото. Тази вечер... те отново ще останат сами заедно. Тя отлично знаеше какво щеше да се случи между тях. Защото Кинестън Джърмейн не бе от мъжете, които можеха да чакат твърде дълго и тя трябваше да се примири с това. Бриони си припомни как тялото ѝ беше реагирало на докосването му и отново я обля топла вълна. Няма да бъде толкова трудно да се предадеш, нали? — обади се един подигравателен глас в нея. Тя поклати ядосано глава. Трябваше да направи много повече, а не само да го... съблазнява. Мисли, повтаряше си младата жена, докато се движеше към пункта за наемане на ски. Сигурно имаше и други, които можеха да ѝ помогнат, не само „Вентура Индъстрийз“.

Младата жена бързо се преоблече и се запъти към библиотеката. Трябваше да има още някой, готов да забие нож в компанията „Джърмейн“.

И наистина имаше такъв, подвизаваше се под помпозното наименование „Екологично дружество на щата Върмонт“.

ГЛАВА 26

Ейдриън мина с наскоро закупената си на старо кола по извитата алея към къщата. Спря и изключи двигателя. На седалката до него Мериън нервно хапеше долната си устна. Тази сутрин събра цялата си смелост и каза на баща си за Ейдриън и както очакваше той ѝ заповяда да го доведе на вечеря. Двамата излязоха от колата и тя го погледна, опитвайки се да разбере какво впечатление му е направила фамилната къща на семейство Вентура. Но Ейдриън идваше от страна, в която внушителните къщи и замъци не бяха рядкост, така че бегло хвърли само един завистлив поглед към къщата, сви рамене и накрая каза:

— Не е лошо.

Мериън избухна в смях. Само допреди две секунди сърцето ѝ се свиваше от страх при мисълта за предстоящата среща, а сега изведнъж се почувства лека като балон. Парадната врата се отвори и Джейкъб, фамилният иконом, застана величествено на прага и церемониално се поклони.

— Добър вечер, мис Вентура. Сър.

Ейдриън погледна към Мериън, смигна ѝ и протегна ръка, която младата жена щастливо пое в своята. Така двамата влязоха в леговището на лъва.

— Не пускай ръката ми, защото мога да се изгубя — високо ѝ каза Ейдриън, когато се запътиха към любимия кабинет на баща ѝ.

Мериън тихо се изкиска. Но когато стигнаха пред масивната дъбова врата, стомахът ѝ вече беше свит на топка. Тя мълчаливо се притисна до любимия си.

— Знам, че е глупаво, но се чувствам... някак си... Не знам как да го опиша. Сякаш нещастieto ни дебне зад всеки ъгъл.

— Тъкмо това най-много харесвам у теб — ти си непоправима оптимистка — шеговито отвърна спътникът ѝ.

Мериън поклати глава, пое дълбоко дъх и отвори вратата. Младият мъж я последва.

Ако беше някой друг, веднага си помисли Керъл Балинджър, би оприличила младия мъж, ситнещ след Мериън Вентура с послушно паленце. Младата жена, както винаги, се движеше с достойнство и изисканост, които напълно отговаряха на образа на принцесата на Вентура. Мъжът зад нея обаче ни най-малко не приличаше на принц-конте, със задоволство си каза по-възрастната жена. Личеше, че не беше от покорните. Мериън затаи дъх. Баща ѝ бавно се надигна от креслото си. Двамата мъже кръстосаха погледи.

Лесли Вентура напълно се покриваше с представата на Ейдриън за собственика на могъщата компания. Безупречният му костюм бе от най-скъпите, а лъскавата му коса, все още незасегната от възрастта му, беше пригладена назад. Дискретната игла за вратовръзка, изящните копчета за ръкавели и часовникът сигурно струваха повече от тригодишната заплата, която Ейдриън в момента получаваше във „Вентура Индъстриъз“. И Лесли отлично го знаеше. Ейдриън също, но това не го впечатляваше.

— Мистър Вентура. — Гласът му прозвуча любезно и неутрално. — Очаквах с нетърпение да се запозная с вас. — Той не добави „сър“, но колкото и да беше странно, Лесли не се почувства обиден.

Той пристъпи по дебелия и скъп арабски килим и протегна ръка.

— Мистър Болтън, предполагам — каза той и хвърли укорителен поглед към дъщеря си, която беше забравила да представи двамата мъже.

Ейдриън почувства ръката си като хваната в менгеме. Можеше да отвърне с подобна хватка, но това щеше само да причини неприятни болки в кокалчетата на възрастния човек и нямаше да докаже нищо. Той отвърна с обичайното си ръкостискане и погледна Лесли Вентура в очите. Магнатът, който беше свикнал обикновено да го гледат от долу нагоре, установи, че приятелят на дъщеря му е с няколко сантиметра по-висок от него.

Мериън отново затаи дъх. За един продължителен, както ѝ се стори миг двамата мъже стояха втренчени един в друг. Най-сетне Лесли извърна глава и отстъпи крачка назад.

— Това е мисис Керъл Балинджър. Керъл, Ейдриън Болтън.

Ейдриън се усмихна на красивата жена на средна възраст, която пристъпи към него.

— Приятно ми е, мисис Балинджър.

— Наричайте ме Керъл.

— А вие мен Ейдриън.

— Ейдриън. Доста необичайно име.

— Мисля, че са ме кръстили на един римски император. Онзи, който построил вала^[1].

— Не съм изненадана — засмя се Керъл и хвърли многозначителен поглед към Мериън.

Лесли се изкашля.

— Защо не седнете, мистър Болтън. Бренди?

— Наричайте ме Ейдриън, моля. Бих предпочел бира, ако имате, разбира се.

Лесли примигна.

— Мисля, че ще се намери. Ще позвъня на Джейкъб да донесе.

Мериън наблюдаваше баща си, който приближи до стената и дръпна шнура на звънеца. Сетне погледна към Ейдриън, който повдигна вежди и нежно ѝ се усмихна. Джейкъб се появи, прие поръчката за бира, поклони се и излезе. След минута се върна с чаша бира. Ейдриън, който се бе настанил в голямо кожено кресло до камината, се надигна и пое чашата.

— Благодаря ви.

Икономът смаяно го изглежда.

Когато Джейкъб излезе, Лесли, който бе седнал в срещуположното кресло, отпи от брендите си.

— Не е необходимо да благодарите на прислугата, мистър Болтън. — Гласът му беше по-скоро любезно-снизходителен, отколкото враждебен. — Той не очаква това.

Ейдриън го погледна с весело пламъче в очите. За разлика от хилядадоларовия костюм на домакина, младият мъж беше облечен елегантно-небрежно в зелени панталони от рипсено кадифе и бежов пуловер с поло яка.

— Може би сте прав — тихо се съгласи той. — Но аз съм възпитан да казвам „моля“ и „благодаря“, а това е навик, от който нямам намерение да се отказвам.

За своя изненада, Лесли изведнъж се почувства неудобно. За пръв път от много години му се стори, че прилича на недодялан грубиян.

— Аз... нямам нищо против добрите маниери — рязко каза той. — Просто се опитвах да ви обясня някои правила на етикета в тази къща.

— Благодаря ви — усмихна се Ейдриън. — Обаче аз се съобразявам с етикета само когато съм съгласен с него.

Лесли се усмихна пренебрежително. Заприлича на крокодил, готов да се нахвърли върху нищо неподозиращата жертва.

— Аз също. И затова вместо да поведеа учтив и неутрален разговор с вас, както го изисква етикетът, бих желал да ви задам някои въпроси, тъй като естествено съм изключително загрижен за дъщеря си.

— Татко — припряно се намеси Мериън, — не съм поканила Ейдриън тук, за да го разпитваш.

— Тогава си сгрешила, Мериън. — В гласа му прозвучаха заплашителни нотки.

Мериън пое дълбоко въздух. Вечерта не започваше добре. Само ако Ейдриън не беше толкова горд. Ако той... Мериън се сепна. Ако той играеше по свирката на баща ѝ, като всички останали? Да направи малък компромис със себе си? Не, не! Тя беше доволна, че той не се подмазваше на могъщия Лесли Вентура. Погледна с възхищение към любимия си. Той отвърна на погледа ѝ и леко ѝ намигна. Керъл също се подсмихна над чашата си с шери, а Лесли се изчерви.

— И така, мистър Болтън...

— Ейдриън, ако обичате.

— Ейдриън — скръцна със зъби магнатът, но англичанинът спокойно го погледна.

Веждите му бяха извити в очакване и Лесли забрави какво искаше да каже. Той беше свикнал винаги да диктува положението, обаче сега, за един кратък миг, си помисли, че си е намерил майстора. И то в лицето на някакъв си счетоводител.

— И така... Ейдриън, харесва ли ви да работите за мен? — Гласът му бе измамно мек.

Грубият въпрос накара Керъл гневно да стисне зъби. Много добре знаеше защо Лесли го бе задал. Не беше свикнал да контактува с хора, които не му отстъпваха по самообладание. Мериън пребледня от гняв и двете жени инстинктивно се извърнаха към Ейдриън.

Младият мъж се усмихваше.

— Намирам работата си за много интересна и напълно задоволителна, мистър Вентура — спокойно отвърна той, без следа от гняв в гласа. — И предполагам, че се справям добре, тъй като днес ме повишиха.

Лесли мрачно се усмихна.

— Да, знам. — Той беше подложил на безмилостен разпит Хърб, който завеждаше отдела. Мнението му беше положително и Лесли не знаеше дали да се ядосва или да е доволен, че приятелят на дъщеря му се бе оказал толкова способен счетоводител.

— Предполагам — безучастно отвърна Ейдриън.

Лесли не отговори нищо. Приложи един от любимите си трикове. Да мълчи, докато събеседникът му не издържи и заговори. Но по всичко личеше, че този няма да се поддаде. Разбра го след първата минута и половина. Мериън неспокойно се размърда в креслото си. Имаше усещането, че трябва да направи нещо, но не знаеше какво.

— Вашето преместване в Америка ме изненадва — най-сетне каза Лесли. — Справяли сте се много добре в Йорк. Предстояло ви е да станете съдружник в стара и уважавана фирма. Имали сте собствен дом, но не и приятелка. Защо?

Мериън шумно изпусна въздуха от дробовете си.

— Значи отново си пуснал по следите твоите проклети детективи, така ли? — С едва сдържан гняв попита тя.

— Разбира се — остро отвърна баща ѝ. — Ти си моята единствена дъщеря. Какво очакваш да направя, когато най-спокойно ми заявяваш, че се срещаш с някакъв напълно непознат мъж?

— Очаквам да бъдеш щастлив заради мен. — Мериън се владееше, но гласът ѝ леко трепереше. — Татко, нима просто не можеш да се почувстваш щастлив заради мен? — умолително го погледна тя.

Лесли с усилие преглътна.

— Разбира се, че мога. Ако съм сигурен, че ти...

— Какво? — рязко го прекъсна младата жена. — Че излизам с „подходящ мъж“? Кажи ми, татко, какво разбираш под „подходящ мъж“?

— Като начало бих искал да е американец — озъби ѝ се Лесли.

— Мислех, че вие сте италианец, мистър Вентура — любезно се намеси Ейдриън.

Лесли гневно се извърна към натрапника.

— Така е. Или по-скоро баща ми е бил. Аз съм роден тук, в Ню Йорк.

— А, разбирам — кимна Ейдриън.

По-възрастният мъж се изчерви.

— Не съм предубеден спрямо англичаните, мистър Болтън — сковано рече той.

Този мъж сякаш го караше да се оправдава, а това никак не му беше по вкуса.

— Вие просто не желаете вашата дъщеря да се омъжва за един англичанин?

— Не, не желая — категорично отсече Лесли.

— Не смятате ли, че тя трябва да го реши? — попита Ейдриън, опитвайки се да сподави надигация се в гърдите му гняв.

По дяволите, тази визита на добра воля щеше да се окаже доста трудна работа. Предполагаше, че Лесли Вентура е костелив орех, но се надяваше, че двамата ще успеят все някак си да се разберат. Сега вече никак не беше сигурен в това.

Лесли пое дълбоко въздух, за да се успокои.

— Да, разбира се, че тя трябва сама да реши — заяви той и всички чуха облекчената въздишка на Мериън. — Обаче от мен зависи колко пари да ѝ дам. Или пък каква работа да ѝ възложи.

Значи това било, помисли си Ейдриън. Нямахше съмнение, че Лесли Вентура го смяташе за ловец на зестри.

— Какво общо има всичко това с Ейдриън? — раздражено попита Мериън и Ейдриън изненадано я стрелна с поглед.

Не можеше да повярва, че с аналитичния си ум Мериън не беше разбрала думите на баща си. Сетне се досети защо тя беше казала точно това и почувства как го залива огромна вълна любов. Тя дори не допускаше мисълта, че той може да се стреми към парите ѝ.

— Искане ми се да целуна пръстите на краката ти, глупавичката ми — нежно каза той като се наклони към нея и Мериън смаяно го погледна.

Почувства как ходилата ѝ, обути в скъпи обувки, внезапно изтръпват. Унесено се усмихна. Обичаше той да целува пръстите на краката ѝ, нещо, което откри едва преди няколко седмици.

— Наистина ли? — влюбено попита тя със сияещи от щастие очи.

Лесли гневно се изкашля. Интимните реплики, разменени между двамата, го вбесиха. Искаше му се да стисне този англичанин за шията и да го удуши. Как се осмеляваше да говори по този начин на дъщеря му и то пред него?

— Чудя се колко дълго бихте се задържали наоколо, ако разберете, че Мериън няма да бъде моя наследница? — изсъска той.

Сякаш в стаята падна ледена пелена.

— Не много дълго — отвърна Ейдриън.

Мериън го погледна.

— Наистина ли? — несигурно попита тя.

— Разбира се, че не — отвърна любимият ѝ. — След като няма да бъдеш негова наследница, значи сама ще си бъдеш господарка. Съмнявам се, че бихме решили да останем тук, в Ню Йорк. Не и... — Погледна към Лесли. — Не и след като нещата стоят по този начин. Защото бихме могли да отидем някъде другаде, да се върнем в Англия например. Или пък да се заселим на Западния бряг, ако искаш да останеш в Америка, Мериън.

Очите на младата жена радостно заискриха. Ейдриън току-що каза толкова малко и в същото време невероятно много. Като се започне с това, че беше признал нейната сила и независимост. Той каза „ние“, а само тази единствена дума означаваше толкова много за нея. Освен това, не поиска тя да се откаже от семейството си заради любовта. А ако беше го направил, Мериън щеше да се съгласи. Беше сигурна, че и той би сторил същото заради нея.

— Всичко това звучи много мило — каза Лесли, като с мъка предъвка последната дума, сякаш беше развалена стрида. — Обаче много се съмнявам в искреността на думите ви.

Ейдриън извърна поглед от Мериън и го насочи към баща ѝ.

— Не искам да бъдем врагове, мистър Вентура — дълбоко въздъхна той. Върху устните на Лесли заигра самодоволна усмивка и младият мъж добави: — Заради щастieto на Мериън.

— Заради вашето собствено щастие, искате да кажете — студено го поправи Лесли.

— Не — гордо отвърна младият мъж. — Защото вие не притежавате нищо, което да желая.

Лесли презрително се изсмя.

— Нима? Аз имам милиони долари. Стотици милиони. По дяволите, хиляди милиони! Нима не ги желаете?

Ейдриън се усмихна.

— Не можете едновременно да живеете в две къщи, мистър Вентура, нито пък да носите два костюма, нито пък да карате две коли. За да заситите глада си не са ви необходими повече от две-три ястия. Аз мога да осигуря всичко това на дъщеря ви. Мериън може и сама да си го осигури — тя е умна, талантлива и силна жена. Ние двамата наистина не се нуждаем от вашето богатство, мистър Вентура. — Говореше тихо, без да повиши глас, а Керъл и Мериън го слушаха като омагьосани.

Да, той наистина го мисли, каза си Керъл.

Мериън преглътна сълзите си, давеци я от щастие. О, господи, колко го обичаше!

— Нима действително очаквате да ви повярвам? — попита Лесли.

Лицето му беше станало тъмнорозово, както винаги, когато се ядосваше. Или когато беше изплашен. В момента не беше сигурен кое чувство го владее по-силно. Погледна в чистите, спокойни очи на англичанина и за пръв път почувства, че губи.

— Не — твърдо отвърна Ейдриън. — Предполагам, че няма да повярвате. И това е много жалко.

— Запазете съжаленията за себе си, мистър Болтън — невъздържано се озъби по-възрастният мъж, освободил в гнева си буйния италиански темперамент. — И за моята дъщеря. Защото заради вашата намеса и заради вашата алчност, сега съм принуден да я сваля от заеманата длъжност като специален помощник на президента.

Досрамя го, още докато изричаше думите. Съзнаваше, че в момента изнудва Ейдриън Болтън с тази заплаха. Всъщност той отдавна беше решил да отстрани Мериън от важния пост. Това, което направи сега, го накара да се почувства нищожен в собствените си очи и го вбеси още повече.

— Освен това искам веднага да напуснете къщата ми! — извика той и скръцна със зъби. Тялото му се тресеше от главата до петите.

Мериън усети как сърцето ѝ прималява.

— Татко! Ако Ейдриън излезе сега от тази къща, и аз ще го последвам! И никога няма да се върнем!

Керъл също скочи на крака. Отвори уста да каже нещо, но бе прекалено ужасена и думите заседнаха в гърлото ѝ.

— Ако го направиш, смятай, че завинаги се прощаваш с „Вентура Индъстрийз“! — Баща ѝ изтърси първото, което му дойде наум. Не можеше да повярва, че малкото му момиченце ще предпочете този англичанин пред него. — Мислех да ти предложи да оглавиш отдела по рекламата...

— Дано да се задавиш с рекламния си отдел! — изкрещя бясно Мериън.

— Може да го преглътне със зелен или с билков чай — предложи Ейдриън и Керъл Балинджър, чийто нерви не издържаха, избухна в истеричен смях.

Мериън се втрени в него, а устните ѝ бавно се разтеглиха. Искаше ѝ се едновременно да плаче и да се смее. Не можеше да си тръгне по този начин. Беше толкова глупаво и ненужно...

— Татко — прошепна тя с умолителен глас, но Лесли Вентура не желаше да слуша повече.

Не можеше да надвие обидата си. Този англичанин му се присмиваше, усещаше го. Искаше да го убие. Извърна се рязко, сви ръце в юмруци, които пъкна в джобовете на сакото си и се втрени в горящия в камината огън.

Ейдриън погледна напрегнатия му гръб и се почувства победен. Не беше се справил както трябва. Но каква беше алтернативата — да се остави този мъж да го стъпче? Какъв живот щяха да имат тогава двамата с Мериън, а и щеше ли да се уважава той самият? Как ли се чувстваше любимата му в този миг? Знаеше, че Мериън обича баща си. Извърна поглед към нея. Младата жена веднага видя поражението и страха в очите му, изтича към него, прегърна го през кръста и нежно се взря в очите му.

— Обичам те — нежно каза тя. — Да вървим.

Ейдриън кимна. Погледна към Керъл, която тъжно ги наблюдаваше и безмълвно поклати глава. Сетне се извърна за последен път към мъжа, враждебно надвесен над камината и въздъхна. Обви с ръка кръста на Мериън и двамата излязоха заедно от стаята.

Когато вратата зад тях се затвори, Лесли се изправи. Внезапно се почувства безкрайно остарял.

— Отидоха ли си? — Гласът му беше безжизнен и студен, като отдавна изгаснал въглен.

— Да — мрачно отвърна Керъл. — Отидоха си.

— Добре. Не искам никога повече името ѝ да се споменава в тази къща.

Керъл се извърна с лице към него.

— Ти си глупак — рязко рече тя и го погледна право в очите. — Не само че загуби сина си, но току-що изгуби и дъщеря си. Нали не смяташ наистина, че тя ще се върне обратно при теб?

Лесли изумено се втренчи в нея. За пръв път Керъл му говореше толкова остро.

— Нямах избор. Ти видя какво представлява той — отбранително измърмори Лесли.

— О, да, видях. Той е силен, твърде силен, за да преклони гръб пред теб и да лази в краката ти. Защото боли, нали? Освен това е умен. Твърде умен, за да ти позволи да го манипулираш и обиждаш. А това пък те вбесява. Но това, което те прави глупак, е фактът, че ти не разбра колко много този Ейдриън Болтън обича дъщеря ти. И тя го обича. И затова никога повече няма да я видиш, освен ако не предприемеш нещо. И то по-бързо — рязко завърши Керъл, обърна се и излезе от стаята.

Лесли остана втренчен в затворената врата, сякаш тя всеки миг щеше да се отвори и Мериън ще влезе при него. Или Керъл. Или дори англичанинът. Но вратата не се откряна дори. Внезапно огромната къща му се стори много, много празна.

Мериън влезе в апартамента си, изу обувките си и ги захвърли с въздишка. Ейдриън я наблюдаваше с усмивка.

— Баща ти може да ти отнеме и този апартамент, нали?

— Не искам да говоря за него! — гневно възкликна тя. — Никога вече. Той е във от нашия живот.

— Не, не е — нежно възрази младият мъж. — Може и да мине известно време, но ние непременно ще се разберем с него. — Видя

радостния блясък в очите ѝ и се намръщи. Надяваше се да не греши. — И така, да запретнем ръкави. С какво разполагаме?

През следващия час двамата пресметнаха общия си капитал, който се оказа значителен. Само бижутата на Мериън струваха около един милион долара.

— Като за начало имаме достатъчно пари. — Ейдриън уморено разтри врата си. — Въпросът е какво да правим с тях.

— Не знам — въздъхна младата жена. — Чувствам се малко изплашена, сега, когато трябва да разчитаме само на нас двамата. Ами ако не мога да се справя?

— Ще чакаме помощите за безработни — спокойно заяви Ейдриън. Не искаше да ѝ позволява да изпада в песимизъм, но пък нямаше намерение необосновано да поддържа оптимизма ѝ. — А сега, мисли, жено. Върху какво работеше напоследък? С какво си най-добре запозната?

— С разработването на проект за основаване на собствена компания за отдих и развлечения — незабавно отвърна Мериън и въодушевено извика: — Знам какво ще направя! Ще купя онази ферма в Стоув и ще я използваме, за да създадем първия си туристически център. Разбира се, ще трябва да вложим доста средства в ремонтирането на сградите. Но ако потръгне бизнеса ни, бързо ще се разширим. Ще закупим земя и на други места, както и в курортни селища в Европа. Харесала съм си, например, Гцаад. Сигурна съм, че ще успеем — ентузиазирано рече Мериън, а очите ѝ възбудено блестяха.

Припряно разтвори папката с документите за фермата Колдстрийм и не забеляза тревожната сянка преминала през лицето на Ейдриън. Чувстваше се толкова въодушевена, че не свърза името на собственицата на имота с това на братовчедката на любимия ѝ.

— Трябва здравата да се поработи — засмя се Мериън, разтвори една тетрадка и бързо започна да нахвърля бележки. След няколко минути изцяло се потопи в света на големите пари.

Ейдриън се върна в апартамента си. И така, часът най-сетне бе настъпил, мрачно си каза той. Моментът, от който толкова се беше страхувал дойде. Трябваше да избира между Мериън и Бриони. Беше успял да види адреса на Бриони в Стоув. Но тя искаше да продаде собствеността си на „Вентура Индъстрийз“, за да може да нанесе удар

на компанията „Джърмейн“. Дали все пак да не вдигне телефона и да я помоли да продаде фермата на него и Мериън? А ако не пожелае да го направи, какво щеше да стане с тяхното бъдеще и с новия им живот? Двамата с Мериън отчаяно се нуждаеха от тази ферма...

Отпусна се тежко на един стол и се втренчи в телефона. Дълго време го гледа, докато най-сетне се реши да вдигне слушалката.

[1] Става дума за император Адриан и за Адриановия вал. —
Б.пр. ↑

ГЛАВА 27

Бриони отвори вратата и светна лампата.

— Е, това е моят дом. Поне за момента.

Кинестън се огледа. Никъде по полиците не се виждаха фотографии, нито каквито и да е дреболии със сантиментална стойност.

— Какво предпочиташ — кафе, топъл шоколад или нещо по-силно? — попита тя, докато сваляше дългото си синьо палто.

Очите му не можеха да се откъснат от нея. Златистата ѝ рокля меко проблясваше на светлината. Деколтетото отпред беше дълбоко изрязано и разкриваше горната част на млечнобелите ѝ заоблени гърди. Косата ѝ падаше върху голите рамене подобно на водопад от коприна. Сочните ѝ устни бяха подчертани с червило в нежен розов цвят и сякаш подканяха за целувка. А тези невероятни тигрови очи... Осъзна, че тя очаква отговора му и смутено се изкашля.

— Бих искал чаша кафе, ако не те затруднявам твърде много.

— Щом е за теб, нищо не може да ме затрудни — измърка тя и се запъти към кухнята.

Кинестън мрачно се усмихна. През цялата вечер беше флиртувала с него — леко докосваше ръката му, гледаше го влюбено на светлината на свещите. Щеше да му бъде забавно, ако държанието ѝ не му въздействаше толкова възбуждащо. Тя нямаше опит като съблазнителка и това я правеше безпомощна, но той определено искаше да бъде съблазнен! Прокле тихо и отново се огледа. Стаята беше безлична и не издаваше нищо от истинската личност на Бриони Роуз Уитъкър. А той вече имаше чувството, че я познава така добре, както познаваше собствената си душа.

— Една бучка захар и мляко. Добре ли е?

Младият мъж се извърна и пое чашата, която тя му подаде.

— Хмм... много е вкусно — промърмори той и многозначително я изгледа.

Щом тя искаше да бъде съблазнена, защо да не я улесни поне малко? Той се взря в очите ѝ. Въздухът между тях сякаш внезапно се наелектризира. Тя пристъпи към него, устните ѝ бяха леко полуотворени... и в този миг телефонът иззвъня.

Бриони стреснато подскочи.

— По-добре да го вдигна — извини се тя.

Помисли си, че може би се обаждат от екологичното дружество, на които бе позвънила преди няколко часа. Но не бяха те.

— Ало? Бриони Роуз?

Моментално позна гласа. Този топъл и близък глас, който винаги се радваше да чуе. Лицето ѝ омекна и Кинестън, който се канеше да се извърне, се втренчи в нея.

— Ейдриън? Как разбра къде съм?

— Не беше трудно да се досетя какво си намислила. — Гласът на братовчед ѝ звучеше с нежен упрек и тя виновно се изчерви.

— Знам. Съжалявам. Заминах, без да ти кажа довиждане, но си помислих, че бележката, която ти оставих ще те успокои и няма да се тревожиш за мен.

— Не ме успокои. При първа възможност заминах за Ню Йорк. Обаждам се, за да ти кажа, че утре ще бъда в Стоув.

— О, но това е прекрасно! Каж ми кога пристига влакът ти, за да те посрещна на гарата. Толкова много ми липсваше — меко добави младата жена.

— Ти също ми липсваше. Бриони, ще доведе още някой с мен. Една жена... която се надявам да се съгласи да се омъжи за мен, когато събера сили да я помоля.

— Да се омъжи за теб? — смаяно повтори Бриони и се отпусна в близкото кресло.

Кинестън, който стоеше на няколко крачки зад нея, се вцепени, а чашата в ръката му затрепери.

— Да. Аз... аз наистина я обичам, Бриони Роуз — продължи Ейдриън. Гласът му звучеше странно напрегнат. Тя се намръщи, инстинктивно почувствала, че братовчед ѝ е силно разтревожен. — Има и още нещо. Исках да ти го кажа, когато се видим, но възникна един проблем и се страхувам, че не разполагам с време. — Напрежението в гласа му се усили. — Каж ми, Лесли Вентура направи ли ти предложение за покупка на фермата, която си купила?

— Откъде знаеш? — ахна Бриони. — Да, направи ми. Исках да изчакам...

„И да накарам Кинестън Джърмейн да страда“, думите едва не се изплъзнаха от устните ѝ, но се сети, че Кин е още в стаята и замълча. Погледна го и цялото ѝ тяло се вледени като видя изражението на очите му. Приличаха на две смъртоносни сребърни остриета. Бриони примигна и бързо се извърна.

— Добре. — По линията долетя облекчената въздишка на братовчед ѝ. — Бриони, бих искал да не избързваш с продажбата, докато пристигнем двамата с Мериън. Мериън Вентура — добави и гласът му стана ласкав, когато произнесе името ѝ.

Бриони веднага разбра, че Ейдриън е влюбен.

— О, Ейдриън. — В тона ѝ се бореха различни чувства — радост, щастие, гняв и страх.

— Знам, че трябва всичко да ти обясня — от начало до край. Нещата са много сложни и объркани и... имам нужда от помощта ти. Не е честно, защото аз трябва да съм този, който да ти помага. Повярвай ми, че тъкмо заради това дойдох в Америка и е причината, за да постъпя на работа във „Вентура Индъстрийз“. Обаче нещата... излязоха от контрол. Можеш ли да разбереш?

Бриони погледна към Кинестън. Той се взираше през прозореца, но лицето му бе изопнато от напрежение. Беше невероятно красив, макар и едва да съдържаше гнева си. Бриони усети как зърната на гърдите ѝ се втвърдяват под сатена на роклята, а коленете ѝ омекват като желе. Тя кимна.

— О, да, Ейдриън, разбирам.

Чу го как въздъхна от облекчение.

— Тогава ще почакаш докато дойдем, нали?

— Разбира се, че ще чакам — нежно отвърна Бриони.

— Обичам те, Брин Уитъкър — каза Ейдриън.

— И аз те обичам — нежно прошепна тя, но достатъчно високо, за да я чуе Кинестън. — Довиждане, ще се видим утре. — Затвори слушалката.

Кинестън се взираше в кафето си. Мисълта, че друг мъж ще се люби с нея, гласът ѝ, който нежно шептеше: „Аз те обичам“, го караше в момента да мисли за убийство. Нейното. Бавно се изправи. Бриони

видя как връзка с ключове падна от джоба на панталона му и тупна върху креслото.

— Загуби си...

— Кой се обади? — Гласът му изплющя като камшик.

Бриони усети яростта, която се излъчваше от него и това я изпълни с невероятна радост. Той ревнуваше!

— О, някого, когото познавам от Англия — нехайно сви рамене младата жена.

— Любовник ли ти е? — безцеремонно попита Кинестън и тя смаяно го изглежда.

— Това не е твоя работа!

Устните му се изкривиха в злобна усмивка.

— Така ли? Аз пък си помислих, че е. Обаче щом ти казваш обратното, излиза, че грешно съм разбрал сигналите. В такъв случай ти пожелавам лека нощ, или по-скоро сбогом. — Гласът му беше вледенен. Извърна се и се запъти към вратата.

Бриони в миг осъзна, че отмъщението ѝ си отива заедно с него.

— Не, почакай. — Спусна се да го настигне.

Кинестън спря. Знаеше, че тя няма лесно да се откаже от омразата си.

— Искам да те убия за това, което ми причини — скръцна със зъби той и рязко се протегна към нея.

Тя едва успя да поеме дъх и топлите му устни се впиха в нейните. Бриони простена. Ръцете му я прегърнаха. Пръстите му се плъзнаха по голите ѝ рамене и гладкия гръб, изпращайки приятни тръпки по цялото ѝ тяло. Гърдите ѝ се напрегнаха от желание и тя почувства как между краката ѝ се разля гореща вълна.

Кинестън бавно отдръпна устните си от нейните.

— Любовникът ли ти се обади, Бриони Роуз?

Бриони поклати глава. Този път дори не си помисли да го накара да се измъчва от ревност.

— Не. Не.

Той ѝ повярва. Не можеше да обясни защо, просто знаеше, че тя говори истината. Облекчението накара очите му да заискрят от радост. Наведе глава и отново устните им се сляха. Този път ръката му обхвана едната ѝ гърда и палецът му нежно разтърка набъбналото зърно. Бриони изохка и се притисна по-силно към него. Веднага забрави за

телефонното обаждане на Ейдриън. Томахавката на омразата беше заровена, а отмъщението беше отложено. Съществуваха само устните му, които изпиваха нейните, и ръцете му, галещи тялото ѝ.

Кинестън се отдръпна леко от нея. Главата му беше удивително прояснена. Сякаш след опиянение някой беше лиснал ведро студена вода отгоре му. Обичаше я. Обичаше я с цялото си сърце, а тя искаше да изтръгне сърцето му и да го положи като трофей върху сребърен поднос. Отстъпи крачка назад и присви очи. Трябваше да помисли. Искаше да се измъкне от нейното опасно и едновременно толкова мамещо и желано присъствие и да помисли.

— Лека нощ, Бриони Роуз — нежно рече той. — Утре ще се видим.

Обърна се и излезе. Младата жена остана втренчена за миг в затворената врата, сетне се извърна и видя ключовете му, които още лежаха върху креслото. Беше забравила за тях. В глава ѝ прозвуча студеният му и спокоен глас, който отново бе започнала да мрази. Тя бързо измъкна ключа с надпис „Кабинет в хотела“, отвори вратата и се втурна след Кинестън.

— Благодаря — рече той и пое връзката ключове. — По-добре се прибирай. Тази нощ всичко ще замръзне — сухо добави.

Тя кимна и влезе вътре, подобно на послушна марионетка, дърпана от невидими конци. Бавно взе ключа. Беше решила да претърси кабинета му. Трябваше да се опита да намери някакво доказателство, което да използва против него. Онези от Екологичното дружество на щата Върмонт сигурно щяха да ѝ помогнат. Когато тази сутрин им се обади, те проявиха голям интерес. Ако успее да намери някакво доказателство, че компанията „Джърмейн“ вреди на околната среда, ще има с какво да го атакува. Повдигна ключа и го притисна до устните си, там, където преди малко бяха неговите. Ключът беше студен. Бриони се облегна на дървената врата, а по лицето ѝ бавно се стичаха сълзи.

Ванеса Джърмейн слезе от влака и тръсна сака си върху перона на гарата. Беше високо момиче, около двадесетгодишно, с дълга руса коса и сини очи.

— Струват ми се измръзнала, госпожице. Имате ли нужда от кола?

Акцентът беше силен и Ванеса рязко се извърна. Една кола беше спряла до тротоара, а мъжът, подал глава през спуснатото стъкло, бе най-красивият, когото някога бе виждала — рус, със силна квадратна челюст и сини очи.

— Благодаря ви, не — предпазливо отвърна девойката.

Непознатият сухо се усмихна.

— Разбирам. Може би пак ще се срещнем, госпожице — каза Клаус и погледът му се плъзна по тялото ѝ. — Аз съм ски инструктор и винаги можете да ме потърсите. Казвам се Клаус, германец съм и всички ме познават — добави той, весело ѝ махна с ръка и потегли.

Ванеса също му махна, като си обеща, че непременно ще го потърси. Коледната ваканция се очертаваше доста интересна.

В първия ден на декември, в шест и половина сутринта Бриони влезе в кабинета на Кинестън и внимателно започна да го претърсва. Приблужи до кантонерката с документи, но видя, че е заключена. Отиде до бюрото, за да потърси ключ.

— По дяволите, къде ли може да е?

— Кое?

Подигравателният глас, който чу зад себе си, я накара да подскочи. В следващия миг стаята се обля в светлина и Бриони се намери лице в лице с Кинестън. Мислите ѝ отчаяно се блъскаха, опитвайки се да намери някакво подходящо оправдание за присъствието си в кабинета му.

— Какво правиш тук толкова рано? — бе единственото, което успя да отрони. Той внимателно затвори вратата. — Откъде разбра, че съм тук? — Гласът ѝ трепереше.

Младият мъж студено се усмихна.

— Когато ми върна ключовете и един липсваше, си направих някои заключения.

Бриони пое дълбоко въздух.

— Предполагам, че се питаш какво търся тук, нали? — Отчаяно се опитваше да спечели малко време, за да измисли някакво извинение.

Ала Кинестън отново я изненада.

— Не. Отлично знам какво правиш тук. — Извади една папка от бюрото си и се отпусна в креслото си. Бе прекарал дълга и трудна нощ. — Търсиш някаква улика, нещо... може би незаконно, скандално. Нещо, което да подхвърлиш на пресата, нали?

Бриони го гледаше изумена.

— Откъде знаеш?

— О, Бриони Роуз — усмихна се Кинестън. — Или може би точно ще бъде, ако кажа Брин Уитъкър. — Млъкна и видя как лицето ѝ внезапно пребледня. — О, да, знам коя си.

— От кога? — задавено прошепна младата жена.

— От първия миг, в който видях очите ти.

Бриони пребледня още повече.

— Толкова бързо си разбрал? — ужасено попита тя.

— Да, толкова бързо — кимна той.

— Значи през цялото време...

— Да. През цялото време знаех, че ме обвиняваш за загубата на Равенхайт — тихо започна той, — но ако видиш какво съм направил с мястото...

— Не е само заради Равенхайт — бързо го прекъсна Брин. Не ѝ хареса, че сърцето ѝ веднага трепна, изпълнено с предателска надежда. Толкова много ѝ се искаше да му повярва. — Баща ми... — промълви тя, като призова на помощ цялата насъбрана болка и горчивина.

— Знаем за баща ти. — Думите му окончателно я смаяха.

Той побутна към нея папката, лежаща върху бюрото.

Бриони се втренчи в нея, сякаш виждаше навита на кълбо кобра.

— Какво е това?

— Прочети го. Или се страхуваш? — меко добави Кин.

Младата жена гневно грабна папката. Зачете документите. Всичко беше вътре: бавното разорение на Равенхайт, което нямаше нищо общо с компанията „Джърмейн“. И най-ужасяващото — медицинско заключение, от което разбираше за безмилостното и смъртоносно развитие на болестта на Джон Уитъкър. Той беше страдал дълги години от болно сърце. Усети лицето си влажно и осъзна, че плаче. Мълчаливо затвори папката. Топлите му ръце обгърнаха раменете ѝ и Бриони зарови лице върху гърдите му.

— Той никога не ми е казвал — проплака тя с глас, задавен от болка и вина. — Ако знаех, щях да го накарам да напусне Равенхайт.

— Знам. Сигурен съм, че щеше. — Кин нежно целуна пламтящото ѝ чело. — Не е твоя вината, Бриони, повярвай ми. Но аз трябваше да те накарам да разбереш. И ако за нас двамата има някакво бъдеще, трябва да си изясним нещата от самото начало. Аз те обичам, Бриони Роуз Уитъкър — каза той и погледна в разширените ѝ от изненада красиви тигрови очи.

— Но Кати... — промълви младата жена и млъкна.

Той може и да не беше виновен за загубата на Равенхайт и за смъртта на баща ѝ, но Кати... Кати беше нещастна и се нуждаеше от дом, а този мъж ѝ го беше отнел. Затова сестра ѝ беше мъртва...

Кинестън въздъхна, притисна я по-силно до гърдите си и затвори очи. Беше толкова хубаво просто да я държи в прегръдките си и да не мисли за коварните ѝ планове, за отмъщението ѝ, нито пък за собствената си стратегия. През изминалата безсънна нощ реши, че любовта, независимо колко неочаквана и сложна може да бъде, е толкова рядко и нежно цвете, че си заслужава да му се даде шанс да оцелее и да се развие. Освен това, беше убеден, че трябва да спаси любимата си от самата нея, преди омразата и жаждата за мъст да я унищожат напълно.

Бриони бавно избърса сълзите си и неуверено попита:

— Ти ме обичаш? Наистина ли?

Той се усмихна и кимна.

— Да, аз наистина те обичам.

Тя затвори очи. Беше толкова уморена, толкова шокирана, че в този миг не можеше да мисли правилно. Той я обичаше. Но какво значение имаше това? Нима тя щеше да позволи да има някакво значение? Трябваше само да си спомни обещанието, което даде на гроба на Кати. Но той я обичаше! Болката, която прониза сърцето ѝ, я накара да потрепери.

— Всичко ще бъде наред, Бриони Роуз — нежно прошепна младият мъж. — Обещавам ти, че всичко ще бъде наред.

Бриони нещастно кимна. Да, тя повярва на обещанието му, защото винаги вярваше на обещанията. Самата тя бе дала свят обет, когато спускаха ковчега с Кати в студената земя. А обещанията трябва да се спазват. Без значение какво може да ни струват.

ГЛАВА 28

Ланс усети как студени капки пот избиха по челото му, докато набираше номера на апартамента на Мериън. От другата страна на линията се чуваше как телефонът звъни и той почувства горчив вкус в устата си. Въпреки страха изпитваше и вълнение. Най-сетне моментът беше настъпил. Моргън и другите бяха в административната сграда. Погледна часовника си и с усилие преглътна. Телефонът иззвъня за четвърти път. Ами ако не си беше у дома?

— Ало? — Умореният глас го стресна и Ланс едва не изтърва телефонната слушалка.

— Здравей. Мериън? Аз съм, Ланс.

Последва дълга пауза, а след това:

— Какво искаш, Ланс?

Долови нетърпението в тона ѝ и устните му презрително се извиха.

— Можеш да се държиш по-любезно, скъпа — провлачено рече той. — Особено, след като се обаждам, за да ти направя услуга.

От другата страна на линията Мериън мрачно се усмихна. Изглежда се очертаваше доста тежък ден. Утре двамата с Ейдриън заминаваха за Стоув. Колкото по-скоро баща ѝ повярваше, че е сериозна и надарена, толкова по-скоро ще могат да се сдобрят. Предстоеше ѝ много работа и последното, от което имаше нужда в момента беше Ланс.

— Денят, в който ти ми направиш някаква услуга, Ланс, ще танцувам гола на официален прием при кмета на града.

Ланс се засмя. Саркастична кучка. Но щеше да я научи как да се държи с него. И то много скоро. Но първо трябва да свърши малко работа. Понижи гласа си и в тона му прозвучаха ласкателни нотки.

— О, стига, Мериън. Не можем ли да забравим миналото? Няма смисъл да си спомняме лошите неща. Днес чух много интересен слух — картелът се готвел да нанесе удар върху вестниците, собственост на „Вентура“. Изглежда...

— Кажи го на баща ми, Ланс — рязко го прекъсна бившата му съпруга. — Аз вече не работя за „Вентура“. Този епизод остана в моето минало.

— Какво? — прошепна той и лицето му пребледня. Но тя трябва на всяка цена да отиде в офиса си! Моргън я чакаше там!

— Обаче ти благодаря за обаждането, Ланс — замислено продължи Мериън. Щом той се опитва да зарови оръжията на войната, тя нямаше нищо против. — Сигурна съм, че баща ми ще оцени загрижеността ти. А сега трябва да прекъсна, защото утре напускам Ню Йорк и още не съм опаковала багажа си.

— Почакай! — пронизително изкрещя Ланс, но тя вече беше затворила телефона.

Той се опита да успокои бясното туптене на сърцето си с мисълта, че въпреки този провал Моргън нямаше да се откаже. Той вече беше разбрал, че онзи не е от хората, които лесно се предават. Щеше да опита отново, но Ланс вече се съмняваше, че ще успеят да отвлекат Мериън.

Телефонът иззвъня и Бриони бързо прекоси стаята.

— Да?

— Здравей, Бриони Роуз.

Младата жена усети как кръвта потече по-бързо във вените ѝ и горещи тръпки преминаха по цялото ѝ тяло. Преглътна и пое дълбоко въздух.

— Здравей, Кин.

— Всичко... наред ли е? — попита той и колебанието в гласа му предизвика сълзи на вина и гняв в очите ѝ.

Брин бавно се отпусна в креслото. Не беше спала през цялата нощ, припомняйки си отново и отново вчерашния ден. Дали той наистина я обичаше или това беше още една от игрите му? Той много лесно можеше да се отърве от нея, но вместо това ѝ каза: „Обичам те“. Думи, които предишната Брин Уитъкър никога не можеше да очаква от мъж като Кинестън. Но какво от това, нали заради него тя бе изгубила Кати? Много ясно си спомняше предсмъртната ѝ бележка. Думите ѝ като нажежен шиш все още изгаряха съзнанието ѝ. А погребението? А обещанието, което даде на гроба на бедната си, съсипана сестра...

— Бриони? — тревожно повиши глас младият мъж.

— Да, да, разбира се, че съм добре. Просто... не спях много добре.

Е, това поне беше истина. Успя да мобилизира мислите си. Кинестън я обичаше. Не знаеше защо, но това беше истина. И означаваше, че сега, според плана ѝ, вече може да го унищожи. Кати най-после ще бъде отмъстена. Защо тогава се чувстваше толкова нещастна?

— Разбирам те много добре. — Гласът му беше топъл и нежен. — Аз също почти не спях. Питам се, дали не би искала да вечеряш с мен тази вечер? Ще те запозная със сестра си.

— Разбира се. С Ванеса.

Той искаше да я запознае със семейството си. Внезапно се почувства като в капан. Кин наистина я обичаше. О, боже... Стомахът ѝ болезнено се сви, а в гърлото ѝ заседна твърда буца. Младата жена отчаяно преглътна няколко пъти.

— Тогава ще се видим довечера — каза уморено Бриони.

— Чудесно, любима. Ще дойда да те взема в седем.

Макар че хладният ѝ отговор го беше разочаровал, той не позволи да проличи в думите му. Бриони затвори и уморено стана от креслото. Чувстваше се толкова изтощена и изхабена.

Погледна през прозореца и видя, че едно такси спря под прозорците ѝ и познатата висока фигура на братовчед ѝ слезе от колата. След Ейдриън се появи и една млада елегантна дама. Бриони се взря напрегнато в жената, която оживено ръкомахаше и говореше нещо.

— Тук ли ще отседнем? — попита Мериън, но Ейдриън поклати отрицателно глава.

— Не, още не съм уредил този въпрос.

Мериън озадачено го погледна, но той вече беше взел куфарите им. Бриони видя как дребната тъмнокоса жена сви рамене и го последва. Значи това беше Мериън Вентура. Бриони пое дълбоко въздух и се помоли тази първа среща да не се превърне в катастрофа. Пристъпи към вратата и я отвори.

— Брин! — щастливо извика Ейдриън, остави куфарите, вдигна я на ръце и я завъртя във въздуха. — Толкова се радвам да те видя

отново. Изглеждаш... прекрасно! — Веднага забеляза промените в нея — новата прическа, дискретния грим.

Бриони сияещо му се усмихна. Сякаш за миг се пренесе обратно в Йоркшир и в Равенхайт. Лицето ѝ грееше от радост.

— Толкова е хубаво да сме пак заедно — промълви тя и го целуна.

Това беше целувката, която двамата наричаха „специалитетът на Брин“ — голяма, влажна и продължителна.

Мериън смаяно ги гледаше. Не можеше да повярва, че тази великолепна жена с гърди, които биха накарали много жени да умрат от завист, прегръщаше и целуваше нейния Ейдриън! Непознатата имаше най-красивата коса, която Мериън някога беше виждала, при това — беше естествена. Изправи рамене и пристъпи напред. По-късно щеше да се разправя с Ейдриън. Сега щеше да се оправи с тази... тази... натрапница. Отвори уста, за да ѝ каже да пусне нейния мъж, но в този момент Ейдриън се извърна. Лицето му грееше в усмивка.

— Мериън, скъпа, искам да ти представя братовчедка си Бриони Роуз. Нали си спомняш, че съм ти разказвал за нея?

Мериън едва не припадна от изненада.

— Бриони? — попита тя, едновременно изпълнена с облекчение и недоверие. Потисна гнева си и се опита да се усмихне. — Това значи е жената, за която ми каза, че ти била като сестра?

Ейдриън се засмя щастливо.

— Точно така. Двамата израснахме в Равенхайт.

Мериън кимна. Ейдриън беше описал братовчедка си като дебела и тромава, с неугледни дрехи и с очила. Ха!

— Радвам се да се запозная с теб, Бриони — каза Мериън, — макар че сигурно не си личи. Ейдриън ми е разказвал много за теб.

Бриони се усмихна.

— Нещо, което едва ли бих могла да кажа за теб. Ейдриън ми се обади миналата вечер и ми съобщи, че пристигате. Е, заповядайте вътре. Не можете да останете през целия ден отвън на снега.

Нямаше нищо саркастично или враждебно в гласа ѝ. И нищо, което да звучи собственическо. Мериън си отдъхна.

Малко по-късно всички се бяха настанили удобно и пиеха горещ шоколад с няколко капки ром.

— Мислила ли си някога да станеш манекенка, Бриони? — замислено попита Мериън, а Брин се засмя.

— Няма начин. Ако ме беше видяла преди една година, щеше да разбереш защо.

Мериън примигна. Значи Ейдриън ѝ беше казал истината. Вгледа се по-внимателно в жената срещу нея. Дали носеше контактни лещи? Да, но цветът на очите ѝ беше естествен и невероятно красив. Мериън въздъхна.

— Бих искала да имам твоята фигура.

Ейдриън се задави с питието си. Двете жени го погледнаха и избухнаха в смях.

Бриони я харесваше. Беше уплашена, че Мериън Вентура може да се окаже една от онези непоносими богати и разглезени наследнички и тогава тя завинаги щеше да изгуби Ейдриън. Но опасенията ѝ бяха напразни. Очите на Мериън бяха тъмни, топли и пълни със смях. Излъчваха доброта. Да, Бриони я харесваше. Улови погледа на братовчед си и незабележимо му кимна. Ейдриън я разбра и щастлива усмивка озари лицето му.

След като обядваха, всички се върнаха в дневната и се настаниха край камината. Ейдриън ѝ обясни подробно защо искат да купят фермата Колдстрийм.

— И така вече разбираш защо толкова много се нуждаем от това място — завърши той.

— Ще ти платим добра цена — увери я Мериън и погледна към Ейдриън, който се беше втренчил във върховете на обувките си и изглеждаше много нещастен. Това я изненада и ентузиазмът ѝ започна да помръква.

Бриони погледна към младия мъж. Тя знаеше защо беше толкова мрачен. Замисли се за Кинестън. Но ако продаде фермата на братовчед си, той не би могъл да го сметне като проява на враждебност, нали? В крайна сметка нали не я продаваше на Лесли Вентура?

— Нещо не е ли наред? — попита Мериън, усетила напрегнатото мълчание между двамата братовчеди.

— Не. Всичко е наред — бързо отвърна Бриони. — Но аз обещах на собственика някои неща. — И тя им обясни за Елиа П. Елсуорти и договорката помежду им.

— Това е чудесно — каза Мериън. — Ще се нуждаем от опитен управител.

Ейдриън неловко се размърда.

— Брин, ти не си длъжна...

— Няма нищо — прекъсна го братовчедка му. — Ще се радвам да ви продам фермата. Имам си причини. Аз... някой ден ще ти обясня — добави, усетила, че Мериън озадачено ги наблюдава.

— Бриони, просто не знам как да ти благодаря — усмихна се Ейдриън.

— Не е нужно да ми благодариш, глупчо. — Гласът ѝ беше спокоен и приятелски.

Ейдриън въздъхна облекчено и погледна двете жени, които толкова много обичаше.

— Е, чака ни доста работа. Не смяташ ли, че трябва да отидем да видим новата си придобивка?

— Нашият нов туристически комплекс, искаш да кажеш — засмя се Мериън.

Бриони ги изпрати. Оживлението от срещата с Ейдриън и Мериън бързо се изпари. Предстоеше ѝ трудна задача. Трябваше да докаже на Кин, че го обича. Но това няма да е толкова трудно, нали, внезапно се запита младата жена. Защото тя наистина обичаше мъжа, който беше причинил смъртта на сестра ѝ.

Ванеса стоеше и удивена гледаше жената, която бе застанала на прага им. Тя беше... невероятно красива! Косата ѝ блестеше подобно на горяща жаравя, а очите ѝ бяха най-необикновените очи, които девойката някога беше виждала. Фигурата ѝ бе като на някоя от звездите на Холивуд през четиридесетте години, а елегантната рокля подчертаваше всяка извивка на тялото ѝ. Но в никакъв случай не беше крещяща или безвкусна. Беше ушита от бяло кадифе, отпред горната част на роклята стигаше до врата, като оставяше открити гърба, раменете ѝ, ръцете.

— Здравей, любима — каза Кинестън, приближи и нежно я целуна. — Това е моята малка сестричка Ванеса.

Ванеса затаи дъх. Една жена толкова красива като тази, сигурно бе невероятна кучка.

— Здравей, Ванеса — усмихна се Бриони. — Наистина се радвам, че можа да бъдеш с нас тази вечер. Нямах търпение да се запозная с теб.

Младото момиче примигна. Акцентът беше странен — никак не приличаше на префърцунения английски акцент, познат ѝ от филма „Завръщане в Брайдсхед“^[1]. Нито пък имаше следа от високомерното и пренебрежително отношение на страхотната жена, срещнала „помалката сестричка“.

Кин ги изгледа.

— Струва ми се, че тази вечер май ще се съюзите против мен.

— Разбира се. — Бриони повдигна вежди. — Това е ролята на жените в този живот, Кин. Да въртят мъжете ето тук. — Вдигна пръст и смигна на Ванеса.

Девојката се засмя.

— Ще ми предадеш ли няколко урока?

— Само гледай и се учи — посъветва я Бриони, макар вътрешно да се чувстваше така, сякаш всеки миг щеше да се разплаче. Само преди няколко часа бе разбрала, че обича този мъж. А сега го дразнеше и флиртуваше с него, сякаш беше най-безгрижното същество на света.

Вечеряха в ресторант „Трап Фемили Лодж“ и колкото повече Ванеса опознаваше Бриони, толкова повече я харесваше. Беше съвсем ясно, че Бриони е влюбена в брат ѝ, въпреки че на моменти изглеждаше малко напрегната. Говореха и се смееха. Но когато внезапно тя или Кин казаха нещо, Бриони замръзваше на мястото си.

Докато пиеха кафето, Кин разказа на сестра си за приключението им с лавината.

— Наистина ли? — Ванеса пребледня. — Сигурно ужасно си се уплашила — обърна се тя към Бриони. — Ако бях на твое място, сигурно щях да умра от страх.

Бриони се усмихна.

— Аз също, но Кин беше с мен. Така че всъщност не беше толкова страшно. — Внезапно млъкна и в очите ѝ отново се появи онова застинало изражение.

Кин се протегна и докосна ръката ѝ. Нежният жест я успокои и тя отново се усмихна.

— Разбирам какво искаш да кажеш — въздъхна Ванеса. — Ако Клаус е с мен и аз няма да съм уплашена.

— Клаус? — Брат ѝ повдигна вежди и младото момиче се изчерви.

— Клаус е ски инструктор. Този следобед се пързалихме заедно. Той е страхотен — добави тя и смигна на Бриони.

— Мис Роуз? — Бриони се стресна при звука на дълбокия, плътен глас.

Вдигна глава и видя изключително елегантен мъж в началото на петдесетте си години.

— Да? — кимна тя.

— Аз съм Лесли Вентура. — Мъжът изискано се поклони.

Бриони хвърли уплашен поглед към Кин, който напрегнато ги наблюдаваше.

— Радвам се да се запознаем. Какво мога да направя за вас, мистър Вентура? — попита тя. — О, извинете ме. Това са Ванеса и Кинестън Джърмейн.

За миг двамата мъже се изгледаха подобно на два тигъра, срещнали се в джунглата. Лесли целуна ръката на Ванеса и отново се извърна към Бриони.

— Надявах се да поговорим за нашия бизнес, но разбирам, че вечеряте с приятели.

— За нашия бизнес? О, имате предвид фермата Колдстрийм. Съжалявам, мистър Вентура, но аз вече я продадох. На моя братовчед и на вашата дъщеря. Мериън е ваша дъщеря, нали?

Лесли се намръщи.

— Да. Значи вашият братовчед е...

— Ейдриън Болтън. Да — спокойно отвърна тя, а красивите ѝ очи невъзмутимо го изгледаха.

— Разбирам — каза Лесли и лицето му се изопна. — Изглежда съм закъснял.

Бриони поклати глава.

— Надявам се, че не сте, дъщеря ви говори с много обич за вас.

Лесли сковано се усмихна. Знаеше за какво намеква тази жена, но нямаше намерение да следва съвета на братовчедката на омразния му Ейдриън Болтън. Кимна леко, изгледа многозначително Кинестън и се отдалечи.

— Ау — потрепери Ванеса. — Какъв тип!

Бриони се усмихна. Усети, че Кинестън я гледа.

— Ти си продала фермата на братовчед си? — нежно попита той.
Тя кимна.

— Да, той и Мериън са... заедно.

Кинестън бавно се облегна на стола и на устните му се появи щастлива усмивка. Беше доволен, че тя е решила по този начин въпроса с фермата. Вече нищо не стоеше на пътя им. Освен ако частният детектив, който беше наел да направи някои разследвания за Кати Уитъкър, не открие нещо ново.

Не му хареса начина, по който Бриони спомена името на сестра си и след това млъкна. Усещаше, че има някаква загадка, а тъй като и без това стъпваше по несигурна почва, не искаше повече изненади. Но той никога не бе срещал Кати Уитъкър, така че не очакваше неприятни вести.

И все пак по-добре бе да се подсигури, отколкото после да съжалява.

В този миг не знаеше колко горещо щеше да съжалява.

[1] По романа на Ивлин Уо. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 29

Моргън беше бесен. И двамата — Лесли и Мериън Вентура, бяха в Стоув! Той гневно крачеше напред-назад из гаража. Бруно се беше свил в ъгъла и чоплеше зъбите си със зловеща на вид, малка и остра кама. В другия ъгъл се беше настанил Грег и чоплеше нещо в часовниковия механизъм. Моргън едва се овладя да не се разкрещи.

На вратата се почука, последва пауза и сетне още три почуквания. Беше германецът.

Клаус се огледа и внезапно се почувства неспокоен. Знаеше, че нещо в Ню Йорк се бе объркало и Моргън беше много ядосан, но не знаеше точно какво. Пък и нямаше намерение да любопитства. Надяваше се, че последните новини, които носеше относно малката Джърмейн ще поправят настроението на водача им. Запъти се към масата, за да си налее кафе.

— Видя ли фермата? — Гласът на Моргън сякаш разсече тишината и Клаус едва не изпусна лъжичката със захар, която се канеше да изсипе в чашата си.

— Да — кимна германецът. — Цялото място е пълно с работници — дърводелци, майстори за покрива, електротехници.

— Тази май не си губи времето? — Гласът на Моргън излизаше със съскане през стиснатите му зъби.

— Да се заема ли с нея? — с надежда попита Бруно.

— Не — остро отвърна шефът му. — Имаме нужда от пари за нашата кауза. — Отстраняването на компанията „Джърмейн“ от Върмонт е само началото. Трябва да направим така, че всички да научат за идеите ни. А за това ще ни е нужен вестник. Трябва да купим и някои държавни чиновници и политици. Но за да осъществим плановете си, ще ни трябват пари в брой. Парите на Вентура.

— Това няма да бъде трудно — обади се Грег, надвесен над жиците, детонатора и часовниковия механизъм. — Имам предвид купуването на политици.

Смутен от развоя на нещата, Клаус реши да предаде информацията си и да се маха по-скоро.

— Момичето ми каза, че брат ѝ е влюбен — небрежно изрече той, напълно неподготвен за реакцията на Моргън.

— Какво? — изкрещя той, скочи от стола си и дори Бруно подскочи от изненада.

Клаус нервно примигна.

— Сестрата — Ванеса. Както вече ти казах, успях да се сближа с нея. Аз...

— По дяволите сестрата! — Моргън беше почервенял от гняв. — Какво беше това, което каза, че Кин бил влюбен? Този мъж никога досега, през целия си живот не е бил влюбен. Чука и бяга, това е неговото хоби.

Клаус поклати глава.

— Не и този път. Ванеса ми каза, че той я е запознал с момичето, нещо, което никога досега не е правил и тя смята, че е сериозно влюбен.

Моргън се отпусна на стола. Коленете му трепереха.

— Не, никога досега не е запознавал някоя от любовниците си с Ванеса — промърмори той.

Бруно и Клаус си размениха озадачени погледи, питайки се доколко Моргън познава Кинестън Джърмейн. Наведен над детонатора, Грег самодоволно се ухили. Разбира се, той знаеше. Знаеше всички тайни на Моргън. Но никога нямаше да ги разкрие. Никога.

— Какво още каза момичето? — попита Моргън. — Коя е тя? Местна ли е?

Клаус отпи от кафето си. Гърлото му внезапно пресъхна. Усещаше някакво зловещо напрежение и студенина във въздуха. Той обичаше тази страна — планините, чистия въздух и ските. Мразеше предприемачите, които разрушаваха природата и замърсяваха реките и въздуха. Не обичаше празните приказки и беше човек на действието. А сега вече се питаше дали не бе сбъркал като се бе присъединил към групата на „тъмнозелените“ във Върмонт.

— Името ѝ е Бриони Роуз.

Моргън смаяно се втренчи в него.

— Същата Бриони Роуз, която продаде фермата Колдстрийм на онази кучка Мериън Вентура?

— Така мисля.

Моргън се намръщи.

— Не разбирам. Защо ще продава на Вентура, а не на Кин?

Клаус сви рамене.

— Не знам. Знам само това, което Ванеса ми каза. Според нея Бриони Роуз е от Йоркшир в Англия, а брат ѝ Кинестън бил луд по нея.

Моргън изръмжа.

— Кин. Влюбен... — Толкова му беше трудно да повярва. Но ако това беше истина, дали не би могъл да го използва в плана си за отмъщението? Подуши възможността да забие смъртоносния си кинжал още по-дълбоко в омразното сърце на Кинестън. Може би имаше начин да увеличи удоволствието от дългоочакваната саморазправа. Моргън замислено втренчи поглед в пространството.

Германецът бързо изпи кафето си и напусна гаража. Може би бе дошло времето да напусне групата. С тази мисъл в главата си, Клаус вдигна ципа на якето и zakрачи към града.

Вътре в тясната стаичка Моргън се намръщи. Вече бе чувал името на Бриони Роуз. Кой му беше говорил за нея? И тогава си спомни. Майк Удс, пенсионираният учител, който беше благоприличната фасада на дружеството. Да, той му бе кавал, че преди няколко дни Бриони Роуз го посетила в офиса му. Моргън бързо набра номера на Майк.

— Здравей, Майк. Моргън се обажда.

— Здравей, Моргън. Чу ли за изхвърлените отпадъци в... — Моргън го остави да приказва, а след това много внимателно насочи разговора към фермата Колдстрийм. — О, без съмнение това е едно от най-големите ни постижения! — ентусиазирано възкликна Майк. — Компанията, която я е купила, е съвсем нова. Видях планове за преустройството ѝ и мога да те уверя, че не се канят да строят нови сгради.

— Да, знам — излъга Моргън. — Това, което ме интересува, е, защо последният собственик — мис Бриони Роуз е продала фермата на Мериън Вентура?

— Е, и аз съм доста изненадан — бавно рече Майк. — Всъщност мис Роуз искаше да продаде фермата на някоя известна компания и

доста подробно ме разпитва за компанията „Джърмейн“.

Моргън се напрегна.

— Искала е да я продаде на тях ли?

— Не. Тъкмо обратното. Стори ми се, че тя дори не ми повярва, когато ѝ казах, че компанията „Джърмейн“ е уважавана и с доста добро име. Всъщност... Може и да греша, разбира се, но ми се стори, че мис Роуз е доста настроена против „Джърмейн“, въпреки че се стараеше да го прикрие. Както и да е, радвам се, че е продала мястото на тази нова компания. Те дори са задържали стария Елиа...

— Да, благодаря ти, Майк — нетърпеливо го прекъсна Моргън.
— Това ме успокоява.

Замислено присви очи. Кин бил влюбен в Бриони Роуз. Обаче какво точно се мътеше в главата на тази жена? Трябваше да го разбере и то много бързо.

— Майк, може би днес следобед ще можеш да поканиш на чай мис Роуз. Бих искал да се запозная с нея, особено, ако тя смята да купува и други земи наоколо. Не би било зле да я привлечем в нашия лагер.

— Разбира се. Веднага ще ѝ се обадя да я покания. Вярвам, че ще ти достави удоволствие да се запознаеш с нея. Тя наистина е много красива.

Моргън се усмихна. Трябва да е нещо много специално, щом беше успяла да оплете Кин в мрежите си. Нямахше търпение да се срещне с жената, която най-сетне беше успяла да покори Кинестън Джърмейн. Освен това трябваше да пипне и Мериън Вентура, за да се добере до парите на баща ѝ.

Като се замислеше, всъщност нещата не вървяха толкова зле. Може би щеше да е по-добре да отвлече Мериън тук — едва ли ще имат никакви свидетели, тъй като фермата е доста отдалечена. А Лесли Вентура сам му беше паднал в ръцете, тъй като бе последвал дъщеря си във Вермонт. Това означаваше, че много лесно ще се свърже с него и бързо ще прибере парите. В главата му бързо започна да се оформя нов план. Трябваше да накара Ланс да дойде тук. Нямахше да е трудно, нали „беше наследил“ малка вила в Стоув, като част от споразумението си за развода.

Грег, който не откъсваше поглед от лицето му, се усмихна. Щом Моргън е щастлив и той беше щастлив.

Бруно събу ботушите и чорапите си и започна внимателно да чопли ноктите на краката си.

Ейдриън прокара ръка по голия ѝ крак и нежно я погали по прасеца.

— Хммм — измърмори Мериън.

Двамата бяха наели дървена вила в покрайнините на града. В момента лежаха голи пред камината. Пламъците хвърляха дълги сенки върху голия бял гръб на Мериън. Ейдриън се наведе и я целуна по гърба.

— Хммм — отново сладно измърмори младата жена.

— Това ли е всичко, което можеш да кажеш? — Пръстите му се плъзнаха и погалиха малките ѝ стегнати гърди.

— Хммм.

— Ще трябва да разберем какво е намислил твоя скъп баща. Нямаме никаква вест от него.

— Хммм... Ейдриън! — простена тя, разтвори крака и езикът му бързо се плъзна дълбоко в нея, а ръцете му леко я повдигнаха от килима. Белите ѝ бедра потрепваха безпомощно, но той не спря, докато от устните ѝ не се изтръгна тих вик на върховен екстаз, от който малкото ѝ тяло потръпна от удоволствие. Мериън пое дълбоко въздух и се извърна към него. Лицето ѝ беше зачервено от току-що преживяния оргазъм. Бавно протегна ръка и леко погали зърното на едната му гърда. — Не е честно — каза тя.

— Дай ме под съд.

— Ще направя нещо повече — застрашително заяви тя и ръката ѝ внезапно обхвана трептящия му набъбнал член и нежно го стисна.

Ейдриън отметна глава назад и изохка. Мериън се надвеси над него, а другата ѝ ръка погали меките му като коприна тестиси. Ейдриън замята глава, а лицето му леко се изкриви от нарастващата страст. Мериън обичаше да го гледа как губи контрол. Устните му се разтвориха, очите му потъмняха, страните му се зачервиха, а когато той отново простена, Мериън потрепери. По вените ѝ сякаш потече гореща лава. Не можеше да се сдържа повече, разтвори крака и бавно се отпусна върху огромния твърд penis. Ейдриън се изви, обхвана кръста ѝ, претърколи я върху килима и тласна дълбоко в нея.

— Мериън! Мериън! — извика той, докато продължаваше бясно да се движи в нея.

Мериън се беше вкопчила в него, а тялото ѝ се разтърси в невероятен оргазъм. Усети как топлата му сперма се изля в нея, а тя притисна треперещото си тяло до мокрите му от пот гърди.

— Все още ли настояваш да отидем да видим как върви работата във фермата? — попита тя и закачливо се усмихна, като потърка лице в гладката му кожа.

— Да, но не точно сега — изръмжа Ейдриън.

— Не, не точно сега — съгласи се младата жена.

Вече беше сигурна, че фермата ще стане точно такава, каквато двамата с Ейдриън искаха. Беше наела отличен архитект, който щеше да направи проекта за реконструкцията на основната сграда. Щяха да построят нова конюшня, а Елиа П. Елсуорти бе взел нещата в свои ръце и Мериън напълно му се доверяваше. Нямаше нужда непрекъснато да стои там и да надзирава ремонта. Имаше и други неща, за които да мисли.

— Ейдриън, мислех си къде ще отидем, след като приключим с тази ферма.

— Хммм.

— Ще заминем за Гщаад и Леч. — Зарови глава в рамото му и тихо добави: — Утре.

Той дълбоко въздъхна.

— И ще благоволиш ли да ми кажеш защо?

— Доста мислих — въодушевено започна тя. — Щом като тук има хора като мистър Елсуорти, защо да няма и в Гщаад, в Леч или пък в Сен Мориц, както и в други подобни курорти?

Ейдриън лениво протегна ръка и я потупа по влажния от пот гръб.

— Продължавай — заинтригувано рече той.

— Добре. Какво според теб желаят не особено богатите хора?

— Предавам се — засмя се той. — Какво желаят не особено богатите хора?

— Да живеят така, сякаш са богати, разбира се. Поне две седмици в годината. Тези хора не могат да си позволят да отседнат в гранд хотел. Но... Какво ще кажеш, ако се свържем с някои от

собствениците на просторни къщи в планините, които имат три или четири свободни спални и... сключим сделка?

— Каква сделка?

Мериън извърна глава и подпря брадичка на мускулестите му гърди. Пръстите ѝ нехайно се заиграха с черните косъмчета по тях.

— Представи си, че ти и съпругата ти сте възрастна двойка и живеете в планината. Децата са пораснали и всеки е поел по своя път. И ето че вие двамата сте сами в много излишни стаи и притежавате все още действаща ферма. Но тя ви носи малко печалба. А сега си представи, че идва някой и ви предлага да обзаведете наново спалните, като ги снабди с всички удобства — отделни бани с топла вода, позлатени кранове, мраморни плочки. Този някой иска да построи тераси към стаите, ако нямат, както и всичко останало. Тоест, да обнови изцяло къщата от долу до горе и да я превърне в луксозен хотел за гости. Какво ще кажеш?

— Ще кажа, да, моля, заповядайте. Обаче се питам какво ще спечелят стопаните от цялата тази работа.

— Ще вземем седемдесет процента от печалбата, а за собствениците ще останат останалите тридесет, плюс нова и луксозно обзаведена къща. А когато остарееят и не могат да се справят с посрещането на гостите, децата им могат да поемат работата. А на нашите клиенти ще предлагаме почивка в луксозна обстановка, при това в „истинска“ австрийска или швейцарска ферма. Ние ще си изградим репутацията на фирма, която включва и „етнически“ елемент в бизнеса си. Това ще бъде ново и интересно преживяване за туристите. Какво мислиш?

— Първо трябва да направим някои проучвания — отвърна той и прокара пръст по стегнатото ѝ задниче. — Баща ти ще бъде горд с теб.

Мериън невярващо изсумтя.

— Съмнявам се. Вероятно още ми е сърдит и крои планове как да погълне компанията „Джърмейн“.

Бриони отвори сгънатата бележка, която ѝ донесоха на ръка, и с изненада установи, че е от екологичното дружество. Канеха я на чай. От Мериън знаеше, че баща ѝ не се е отказал от плановете си да присъедини компанията „Джърмейн“ към „Вентура Индъстрийз“, но

съвсем не беше лошо, ако привлече още някой на своя страна, като например това дружество на „тъмнозелените“. Бързо написа, че приема поканата. Телефонът иззвъня. Преди да го вдигне знаеше кой се обажда и сърцето ѝ се сви.

— Здравей, любима. Не си забравила, че тази вечер ще вечеряме заедно у дома, нали?

Бриони тъжно се усмихна.

— Не. Разбира се, че не съм.

— Добре. Между другото, имаш ли нещо предвид за Коледа? — внезапно попита Кинестън. — Ще бъде нашата първа Коледа заедно — нежно добави той. — Питам се дали не бих могъл да те изкуша да дойдеш с мен в Аспен за една седмица. Трябва да отида да проверя как вървят приготовленията за големия коледен бал, който всяка година даваме в нашия първокласен хотел.

— В Аспен? — смаяно попита тя, опитвайки се да се съвземе от изненадата. — Но какво ще стане с откриването на новия ти хотел тук?

— Всичко вече е готово. Ще го открием на Нова година с голямо парти. На двадесет и осми ще се върнем от Аспен. Кажи, че дойдеш с мен, Бриони. — Гласът му стана дрезгав. — Искан непременно да дойдеш с мен — добави толкова меко той, че гласът му приличаше повече на страстен шепот.

— Добре — каза тя и пое дълбоко дъх.

— Чудесно. Ще се видим довечера. — Кинестън затвори телефона.

Тя долови радостните нотки в гласа му и това би трябвало да я ощастливява, но не беше така. Той вече смяташе, че двамата са двойка и беше дяволски щастлив. Младата жена бавно приближи до прозореца и погледна навън. Вече беше свикнала със снега и бе обикнала Върмонт. Красивите коледни светлини придаваха приказна тайнственост на нощта. Високи коледни дървета, украсени с разноцветни лампички, се издигаха почти пред всяка къща. Спомни си Коледата в Равенхайт, украсата над камината, голямото дърво в преддверието, угоената пуйка, която обикновено приготвяше. Кати винаги си идваше за Коледа от Лондон, понякога пристигаше още на Бъдни вечер и си заминаваше на втория ден след Коледа, но винаги идваше. А тази година нямаше да празнуват нито Кати, нито Джон Уитъкър. Само тя и Кинестън Джърмейн. Мъжът, когото обичаше и

мразеше. Мъжът, когото щеше да унищожи. И мъжът, с когото щеше да се люби.

Бриони вече беше решила, че ще се люби с него. Искаше го толкова силно, че я болеше. И ако не го направеше сега, нямаше да го направи никога, защото много скоро той щеше да я мрази. Знаеше, че никога повече в живота ѝ няма да има друг мъж. Не, тя нямаше друг избор.

Щеше да се люби с него само веднъж, а след това ще го унищожи.

ГЛАВА 30

Леч, Австрия

Гщаад бе прекрасен, но много по-малък, отколкото Ейдриън очакваше. Изненада го и духа на сплотеност, установен между местните жители. През цялото време Мериън беше дяволски заета, не оставяше на мира агентите на недвижими имоти, ровеше из местните регистри, убеждаваше хората, които ги развеждаха, че двамата с Ейдриън се интересуват от „истинския“ Гщаад. Успяха да набележат десетина ферми, подходящи за техния бъдещ проект. Не им се тръгваше от красивия Гщаад, но трябваше преди коледните празници да посетят и Леч. Не беше за вярване, че Коледа е само след четири дни, помисли си Ейдриън, докато двамата се регистрираха в хотела, в който беше отсядала и принцеса Даяна.

Двамата бяха твърде развълнувани, затова само оставиха багажа в стаята си и веднага излязоха, за да разгледат града. Ейдриън непрекъснато правеше снимки, докато се разхождаха из живописните улици. Повечето от стените на къщите бяха украсени с красиви фрески и изящни стенописи.

— Не прилича на забутано алпийско селце — замислено каза Ейдриън, прегърнал Мериън през кръста. — Какви ли са селата горе в планините?

— Има едно по-голямо градче, нарича се Оберлех — отвърна Мериън, която се беше подготвила с подробна информация за областта. — Мисля, че е по-добре да отидем първо там. Можем да вземем кабинковия лифт.

Пистите и ски съоръженията в Леч бяха в отлично състояние и Ейдриън през цялото време си водеше бележки.

На няколко километра от тях един самолет кацна на летището в Цюрих. Не след дълго, лимузината на Лесли Вентура го отвеждаше в Леч. Той вече предвкушаваше победата си. Ейдриън Болтън не беше

сгрешил — богатият магнат не си беше губил времето в Стоув. Освен разследванията за възможностите за присъединяване на компанията „Джърмейн“ към империята „Вентура“, Лесли беше направил и други проучвания. От мига, в който Бриони Роуз му каза, че Ейдриън Болтън е неин братовчед, той подуши нещо нередно. Какво правеше тази английска красавица с Кинестън Джърмейн? И защо Ейдриън Болтън беше решил да работи за „Вентура“? Всички факти му приличаха на добре планиран заговор и Лесли вече беше наел цяла армия частни детективи, които да се ровят в мръсотията.

Лесли разбра също така, че работите около фермата Колдстрийм напредват много бързо и се възхити от идеите на дъщеря си. Тя наистина се беше превърнала в бизнес дама. И това пътуване до Европа беше още едно доказателство за способностите ѝ. Въпреки че вече не бе под закрилата на богатството и властта на Вентура, Мериън сама се беше справила много добре и ставаше все по-силна и уверена. Агентите му го бяха информирали, че Болтън участва с цялата си енергия и знания в амбициозния проект на Мериън. Този мъж се беше оказал истински гений в счетоводството. Но всички мисли за бизнес излетяха от главата му, когато узна подробности около случилото се в Йоркшир. Бяха успели да се доберат до всички подробности и по ирония на съдбата, дори си бяха пресекли пътищата с частните детективи, наети от Кинестън Джърмейн. Но според доклада, детективите на Джърмейн се интересували повече от мъртвата сестра на Бриони Роуз.

Лесли потръпна, въпреки че лимузината му беше отлично отоплена. Той научи, че също като Кийт и Кати Уитъкър се е самоубила.

Е, той ще се погрижи за Мериън. Каквото и да му струва това. Сега, след като бе разбрал всичко за Ейдриън Болтън и за дяволското му предателство, би трябвало да се чувства щастлив. Много скоро ще си върне дъщерята и завинаги ще отстрани онзи англичанин от живота ѝ. Би трябвало да си тананика от радост, но вместо това се чувстваше потиснат и безкрайно уморен.

В хотелската стая Ейдриън лежеше с дрехите върху леглото и наблюдаваше как Мериън се гримира. Обичаше да я гледа, когато се

приготвя за излизане. Мериън видя лицето му в огледалото и му се усмихна.

Внезапно на вратата се почука. И двамата подскочиха при резкия и нетърпелив звук. Ейдриън стана от леглото и отвори вратата. Застина от изненада, когато високият мъж мина покрай него. Внезапно стомахът му се присви, сякаш се беше качил на скоростен асансьор.

Лесли спря като закован в средата на стаята. Обстановката беше обикновена — нямаше луксозна баня, само малка тоалетна с душкабина, които зърна през полуотворената врата. Запита се как Мериън се примирява със загубата на лукса, който я бе обграждал от мига на раждането ѝ.

— Татко! — щастливо възкликна младата жена, не по-малко изненадана от Ейдриън.

— Мериън — промълви Лесли, внезапно почувствал неудобство пред собствената си дъщеря. Една от причините да работи толкова упорито и да трупа пари, бе желанието да осигури безгрижен живот за децата си, да им даде всичко, което биха могли да поискат.

— Едва ли може да се каже, че си свикнала да живееш в подобна обстановка — каза Лесли, без да поглежда към Ейдриън, който бавно затвори вратата след него и зачака неканеният гост да продължи.

Лесли Вентура имаше вид на мъж, поставил си определена цел и сърцето на Ейдриън започна да тупти бързо с глухи и мъчителни удари.

Мериън озадачено се огледа.

— Какво ѝ е на стаята?

Лесли смаяно се втренчи в дъщеря си.

— Предполагам, че нищо ѝ няма — рече накрая, питайки се защо, по дяволите, разговарят за някаква си стая, след като той имаше много по-важни неща, които трябваше да ѝ каже. — Искам да си опаковаш багажа и да се върнеш в Стоув с мен. Имам да ти кажа някои неща.

Странно, но не му се искаше да се сблъсква с англичанина. Удостои го само с един поглед. Приятелят на дъщеря му беше висок и красив, както си го спомняше. Ейдриън продължаваше да го гледа без следа от страх, със същото безразличие, както при първата им среща. Това дразнеше Лесли, но едновременно с това го караше да уважава

този млад мъж много повече, отколкото всеки от досегашните ухажори на Мериън.

— Татко — въздъхна Мериън и погледна към Ейдриън, изненадана и смутена от тревожната бръчка между веждите му. — Няма да се върна в Стоув, докато не си свършим работата тук. Ейдриън и аз...

— Знам всичко за твоя проект — припряно я прекъсна баща ѝ, — но не за това искам да говорим. Искам да си колкото се може по-далеч от него — кимна с глава по посока на Ейдриън, но не го удостои с поглед, — когато чуеш, каквото имам да ти казвам.

Ейдриън се отпусна върху най-близкия стол. Чувстваше се като човек, когото щяха да екзекутират само след няколко минути, защото отлично знаеше какво се кани да ѝ довери Лесли Вентура.

— За какво говориш? — остро попита младата жена, много поразтревожена от внезапната бледност, покрила лицето на любимия ѝ, отколкото от странните заплашителни думи на баща си.

— Говоря за истинската причина, заради която Болтън се е появил в живота ти — каза Лесли, питайки се защо изведнъж целият му гняв се беше изпарил.

Вместо да се чувства като победител, той вече се чувстваше безкрайно нещастен. Погледна в питащите, уплашени очи на дъщеря си и разбра защо това е така. Мериън обичаше този млад мъж. А той, Лесли Вентура, се канеше да смачка тяхната любов. За един кратък момент се запита дали да не се откаже и да си тръгне. Но Мериън веднъж вече беше измамена от Ланс Прескът и баща ѝ не желаше тя отново да се хвърля слепешком в брак, който окончателно можеше да разбие сърцето ѝ.

— Той не е кандидатствал в моята компания само заради работата. Така ли е, Болтън?

Ейдриън не трепна.

— Да — уморено отвърна младият мъж. Знаеше, че рано или късно Мериън трябва да узнае истината.

Мериън усети как паниката в гърдите ѝ нараства. Усещаше как уютният ѝ и толкова прекрасен свят започва да се разпада, както земята се пука и пропада при земетресение.

— Какво искаш да кажеш? — Гласът ѝ звучеше тихо и беше изпълнен със страх.

— Той съвсем съзнателно е избрал нашата компания — с нежелание започна Лесли, — за да помогне на братовчедка си да си отмъсти на Кинестън Джърмейн. Правилно ли съм разбрал, Болтън? — Обърна се към англичанина и за пръв път го погледна в очите.

Ейдриън отвърна на погледа му. Лицето му остана безизразно. Само потъмнелите му очи и стиснатите юмруци издаваха болката, която изпитваше младият мъж. И Лесли се почувства още по-зле. В мига, в който погледите на двамата мъже се срещнаха, Лесли окончателно разбра, че този млад мъж наистина обича дъщеря му.

— Да, правилно сте разбрали — глухо отвърна Ейдриън.

— Бриони? — смаяно попита Мериън. — Какво общо има Бриони с всичко това?

— Ти ли ще ѝ кажеш или аз? — попита Лесли, забил поглед в стената над главата на англичанина.

Ейдриън въздъхна.

— Нали си спомняш, че ти разказах за Равенхайт? — тихо я попита той, взирайки се в очите ѝ. С цялото си сърце искаше да я накара да разбере колко страдеше той сега. Когато тя кимна, Ейдриън пое дълбоко въздух и продължи: — Това, което не ти казах беше, че компанията Джърмейн купи фермата и шокът от загубата бе причината за сърдечния удар, който уби нейния баща. Моят вуйчо Джон.

— О, господи, но това е ужасно! — простена Мериън и сърцето ѝ се сви от мъка за новата ѝ приятелка.

— Има и по-лошо — продължи разказа си Ейдриън. — Сестрата на Бриони, другата ми братовчедка Кати... — Гласът му затрепери и той отново пое дълбоко въздух. — Тя живееше в Лондон, но работите ѝ не вървяха много добре и тя отчаяно имаше нужда да се върне у дома, но... Равенхайт беше изгубен. Накратко — рязко завърши той — тя се самоуби.

Мериън ужасено ахна, а Лесли се намръщи.

— След тяхната смърт Бриони сякаш се разпадна. Но след като я взех да живее с мен в апартамента ми в Йорк, тя започна да се оправя или поне така изглеждаше. Подложи се на унищожителна диета и свали всичките си наднормени килограми. Сложи си контактни лещи, отреза си косата и си направи нова прическа. Аз реших, че травмата ѝ е излекувана и че тя най-после е добре. Това, което не знаех и разбрах

едва когато тя внезапно изчезна, беше дълбоката ѝ омраза към Кинестън, когото обвиняваше за всички нещастия в живота си.

Мериън поклати глава.

— Но аз си мислех, че тя се среща с Кинестън. Видяхме ги двамата в Стоув, нали? Изглеждаха толкова щастливи заедно...

— Тя се преструва — мрачно каза Ейдриън. Тонът му издаваше колко неприятна му е цялата ситуация. — Единственото, което Бриони иска, е да го унищожи. Защото според нея, той е унищожил семейството ѝ и е откраднал дома ѝ.

— А ти си искал да ѝ помогнеш, нали, Болтън? — остро се намеси Лесли. — Именно заради това си я последвал в Америка. Заради нея ти постъпи на работа във „Вентура Индъстрийз“ и започна да ухажваш дъщеря ми. Смятал си, че можеш да ускориш поглъщането на компанията „Джърмейн“ от нашата корпорация.

Мериън внезапно притихна. Лицето ѝ беше мъртвешки бледо.

— Планът е бил ти да действаш чрез „Вентура“, а Бриони в Стоув, и така с общи усилия двамата сте се надявали, че ще унищожите компанията „Джърмейн“. И тъкмо заради това си се насочил към нас, нали? — Докато говореше гневът му все повече се разпалваше. — От самото начало. От първия миг, в който си срещнал Мериън ти си я използвал. Не е ли това...?

Не успя да довърши. От гърдите на Мериън се изтръгна кратко и мъчително ридание и тя се втурна към вратата. Ейдриън скочи, за да я последва, но една силна ръка се вкопчи в неговата и го спря. Беше на крачка от изопнатото гневно лице на Лесли Вентура.

— Остави я на спокойствие, Болтън — озъби се той. — Не ѝ ли причини достатъчно страдания?

Ейдриън отвори уста, но отново я затвори. Бавно издърпа ръката си от хватката на Лесли. Отиде до прозореца и се вгледа в тъмнината.

Мериън слезе като обезумяла по стълбите, спусна се към вратата и спря. През замъгления си от сълзите поглед видя голямата лимузина, паркирана отпред и въпреки че мозъкът ѝ бе вцепенен от шока и болката, осъзна, че това е колата на баща ѝ. Пристъпи с олюляващи се стъпки към задната врата, която шофьорът пъргаво отвори и тактично извърна глава от красивата жена с обляно в сълзи лице.

От прозореца Ейдриън я видя как влезе колата.

— Ще я оставя на спокойствие — тихо рече той, макар че сърцето му се свиваше от мъка. — Поне докато се успокои.

— Ще стоиш настрана от живота ѝ. За нейно добро е — мрачно заяви Лесли. Никога не беше виждал Мериън толкова нещастна и всичките му добри чувства към англичанина се бяха изпарили. — Сега аз ще се грижа за нея. Тя ще се върне във „Вентура“ като моя наследница — добави. — Тя доказва, че го заслужава.

Ейдриън бавно извърна към него изпълнените си с тъга очи.

— Вие не познавате собствената си дъщеря, нали? — меко промълви младият мъж. — Тя винаги е била способна да ръководи „Вентура“. А колкото до това, че ще се грижите за нея... — Поклати глава. — Струва ми се, че аз много повече вярвам в нея, отколкото вие.

— Какво означава това? — изсумтя Лесли.

— Искам да кажа, мистър Вентура, че когато тя се успокои, ще започне да мисли. И тогава ще разбере, че нещата никак не се вписват в този малък, мръсен сценарий, който ѝ представихте. Мисля, че когато се съвземе от този ненужен шок, който вие ѝ причинихте, тя ще си спомни колко много ме обича. И колко много аз я обичам.

Леели смаяно се втренчи в англичанина. Този мъж наистина си вярваше.

— Ти си луд — грубо изръмжа той.

— Не — уморено възрази Ейдриън. — Просто познавам Мериън. И знам колко силна е нашата любов. Тя само за кратко е забравила това и когато се опомни ще се върне при мен.

— Готов ли си да се обзаложиш за това? — попита Лесли, опитвайки се напразно гласът му да прозвучи заплашително.

Вярата на този англичанин беше някак си странно непоклатима и в същото време — смирена и покорна.

— Вече го направих — твърдо отвърна Ейдриън и се извърна от прозореца.

Представяше си своята любима сама в огромната кола, разтърсвана от сълзите и болката от разбитите илюзии. Мисли, скъпа, вътрешно се помоли той. Мисли.

— Готов съм да заложа живота си — тихо добави той, защото без Мериън, каза си Ейдриън, изобщо не би искал да живее.

Стоув

Бриони лесно намери къщата по указанията на Майк Удс, но човекът, който отвори вратата не беше Майк. Този мъж бе висок, с отлични мускули, дълга тъмна коса и красиво лице, което обаче ѝ се стори някак си странно злокобно.

— Здравейте. Аз съм Моргън — представи се мъжът и протегна ръка. — Надявам се, че Майк ви е споменал за мен?

— О, да — отвърна Бриони и пое ръката му.

— Моля, заповядайте. — Моргън посочи към малка, но чиста и подредена дневна. Седна до масичката за кафе и ѝ наля чаша чай. — Бисквити? Опасявам се, че Майк излезе преди малко. — Беше я огледал много внимателно и бе впечатлен от външността ѝ. — Всъщност, аз бях този, който ви покани на чай, но не за да обсъждаме фермата Колдстрийм — мазно продължи Моргън, — а нещо съвсем различно. — Кажете ми, дали тази ферма е някакъв ваш мимолетен каприз или наистина обичате живота в провинцията?

— О, наистина го обичам. Израсла съм във ферма и съм живяла там, докато... докато не ни я отнеха.

— Простете ми, ако грешно съм ви разбрал, но смятам, че можете да бъдете много полезна на нашето дружество, мис Роуз. Ще бъда напълно откровен с вас. От много години компанията „Джърмейн“ е причина за нашите тревоги.

— О, но аз мислех, че те имат отлична репутация — каза Бриони, внезапно почувствала гняв, че някой се осмелява да говори против Кин.

— Такава е официалната версия. Но въпреки че знаем за варварските мероприятия, които се подготвят от тази компания и които ще нанесат непоправима вреда на околната среда, ние за съжаление все още не можем да го докажем. Така че много се развълнувахме, когато узнахме за тайната среща на членовете на управителния съвет на компанията. — Моргън внимателно наблюдаваше лицето ѝ. Не беше сгрещил! Тя искаше да се добере до Кин! За това недвусмислено говореше пламъка в очите ѝ.

— Така ли? И кога е тази среща? — Бриони за пръв път чуваше за подобно нещо.

— О, мистър Джърмейн е много умен — лукаво отвърна Моргън. — Ще използва за прикритие откриването на новия хотел. Докато

всички се веселят на новогодишния бал, знаем го от сигурен източник — излъга Моргън, — членовете на управителния съвет ще се съберат в залата за конференции, за да обсъдят разширяването дейността на компанията. Ще участват в разработването на открити рудници в Аржентина.

— Открити рудници в Аржентина? — смая се Бриони. — Но защо една компания за отдых и развлечения, каквато е компанията „Джърмейн“ ще се занимава с мини?

Моргън се усмихна.

— Ние сме убедени, че компанията Джърмейн е въввлечена в много тъмни дейности, които биха навредили на околната среда. Бедата е в това, че се нуждаем от солидно документирано доказателство, с което сега не разполагаме. И тъкмо тук е вашата роля, мис Роуз. Или много се надявам, че ще бъде.

Бриони недоверчиво примигна.

— И какво искате да направя?

— Вие сте поканена на празненството по случай откриването, нали? — Тя кимна. — Ние бихме желали вие да поставите скрита камера в залата за конференции. Тя не е голяма — побърза да я увери Моргън. — Спокойно може да се побере в по-голяма дамска чанта. Всичко, което трябва да направите, е да се измъкнете незабелязано от тържеството и да поставите камерата върху една от страничните маси, които гледат към заседателната маса. Ще я скриете зад нещо, но ще трябва да сте сигурна, че малкото черно прозорче е насочено към масата. Това всъщност е обективът на камерата — умело продължи с лъжите си Моргън.

Бриони усети как гърлото ѝ пресъхва. Сега, когато имаше възможност да докаже алчността на Кинестън, тя изпита желание да се разплаче. Но не можеше да си позволи подобна слабост. Кин не беше слаб и тя не биваше да бъде. Затова кимна в знак на съгласие.

— Добре. — Гласът ѝ беше тих. — Имам подходяща чанта, където бих могла да скрия камерата. Ще се измъкна, докато Кин е сред гостите. Така ще съм сигурна, че залата за конференции е празна.

— Добро момиче — похвали я Моргън.

Кин щеше да бъде унищожен от собствената си любовница. Пет минути преди бомбата да избухне Моргън ще направи съобщение и така никой няма да бъде ранен. Но затова пък новият му, скъп хотел ще

бъде разрушен, а любимата му Бриони ще е тази, която ще постави бомбата. Случилото се ще се разчуе и никой повече няма да пожелае да отседне в някой от хотелите на веригата „Джърмейн“. Кинестън ще бъде свършен.

Бриони се изправи. Коленете ѝ трепереха.

— Добре, а сега трябва да тръгвам. Къде ще се срещнем, за да взема кутията? — След като всичко беше уговорено, тя искаше да се махне колкото се може по-бързо от този загадъчен Моргън. И от празната къща.

— Тук — отвърна съучастникът ѝ.

— Тръгна ли си вече? — Гласът беше тънък и приличаше на глас на робот.

Младата жена подскочи и нервно се огледа. Не видя никого.

— Извинете ме за прекъсването — побърза да я успокои Моргън, като гневно стисна зъби. — Идва от таванските помещения. Там имаме работилница — добави, след което бързо се приближи към една малка кутия на стената и натисна някакво копче. — Не още — сърдито каза той.

Не я беше излъгал за работилницата. Това, което не можеше да ѝ каже бе, че там в момента живее Грег, който довършваше бомбата.

— Позволете да ви изпратя до вратата — топло се усмихна Моргън и я побутна навън. Искаше му се да убие Грег, който за малко не беше развалил плана му.

Но Бриони не се замисли повече за гласа, който случайно беше чула по интеркома. Най-после държеше Кинестън в ръцете си. Щеше да помогне да бъде разобличен пред света като лъжец и изкусен манипулатор, какъвто си беше.

Но утре беше решила, че ще замине с него за Аспен и ще му стане любовница.

ГЛАВА 31

Моргън погледна към Ланс Прескът, който дълбоко въздъхна. Дватамата се намираха във вилата на Ланс в Стоув и бившият съпруг на Мериън никак не беше щастлив.

— Не съм сигурен, че ще мога отново да помогна — нервно рече той. — Последният път имах добър мотив за обаждането си. Сега...

— Сега твоята скъпа бивша съпруга е с разбито сърце. Няма да ти бъде трудно да я убедиш да се срещнете във фермата. Само кажи това, което ти казах. И тя ще дойде.

Ланс злобно се усмихна. Беше доволен, че любовната история на Мериън се е провалила. След няколко часа тя щеше да бъде добре овързана, а те ще си приберат парите. Може и да го заподозрат, но няма да могат да докажат нищо. В крайна сметка той само щеше да ѝ се обади по телефона.

Моргън замислено се втренчи в тавана. Кин беше на път за Аспен и за пръв път Моргън беше доволен от отсъствието му. Кин винаги успяваше да обърка плановете му...

Аспен, Колорадо

Със зачервени от ските страни, Кин и Бриони се насладиха на чудесен обяд и след това се разходиха по Мейн стрийт. Ръката на Кин обгръщаше раменете ѝ. Всички дървета блестяха в бели приказни светлини. Харесваше ѝ как той гледа лицето ѝ, сякаш не можеше да се насити да ѝ се радва. Харесваше щедростта му, с която Кин пускаше по двадесет долара във всяка кутия за благотворителни пожертвувания, покрай която минаваха. Обичаше да слуша гласа и смеха му. Всъщност тя силно го обичаше. И го желаше.

— Да се връщаме в хотела — помоли Бриони и сърцето ѝ ускорено затупа в гърдите.

Когато спряха пред вратата на нейната стая, тя продължи да стиска ръката му. Той я погледна. Това, което видя в очите ѝ, накара

сърцето му да подскочи като кошута.

— Бриони? — Гласът му прегракна.

Тя мълчаливо го побутна в стаята и затвори вратата зад него. Кинестън я наблюдаваше, а очите му бяха потъмнели, с цвета на развълнувано пред буря море. Сега, когато моментът най-сетне настъпи, младата жена не чувстваше страх. Беше само развълнувана и безкрайно щастлива. Нямаше значение какво щеше да се случи утре или на Нова година. Този единствен миг щеше да бъде неин и нищо не можеше да го промени. Или да ѝ го отнеме. През целия си живот го бе очаквала. През всичките онези самотни години в Йоркшир се беше подготвяла за този час. Цялата болка, гняв и страх, които бе преживяла бяха цената, която трябваше да плати за тази единствена нощ. Тя щеше да бъде всичко, което ще ѝ остане и Бриони нямаше намерение да се срамува или да съжалява след това. По-късно може би щеше да изпита угризение, но сега съществуваше само Кинестън. Очите им сякаш бяха две могъщи природни стихии — нейните — оранжевия изпепеляващ огън, а неговите — светлосините води на топлото тропическо море. Тя свали тежкото му палто, а ръцете ѝ леко потрепериха, когато се докоснаха до сивия му кашмирен пуловер, затоплен от тялото му. Младият мъж не откъсваше поглед от нея, гърлото му беше пресъхнало, а всеки мускул от тялото му се напрягаше от възбуда и вълнение.

— Бриони? — отново промълви той, невярващ, че това най-сетне се случва.

Бавно и несигурно, подобно на млада жена, учеща азбуката на Брайл^[1], тя плъзна ръка по гърдите му и усети под фината вълна играещите мускули, почувства под пръстите си глухите удари на сърцето му, втвърдените зърна на гърдите му. Кинестън потръпна. Когато вдигна очи към лицето му, тя видя разширените му, изпълнени с желание зеници, зачервените му от надигащата се страст страни.

В тази секунда Бриони почувства грубата, първична женска сила, която обзе тялото ѝ и накара кръвта да забушува във вените ѝ. Устните ѝ се разтвориха, но вместо да се слоят с неговите, тя ги притисна към шията му, там, където туптеше пулсът му. Той ухаеше чудесно — силна миризма на боров одеколон, примесена с мускусния мирис на пот. Тя знаеше, че няма да забрави неговият силен мъжки аромат докато е жива. Искаше да вкуси всеки сантиметър от тялото му.

Бриони дръпна надолу пуловера му и покри с целувки шията му. Устните ѝ се спряха на адамовата ябълка, сетне докоснаха леко ухото и езикът ѝ се плъзна в ушната му кухина.

Кинестън простена, сърцето му биеше до пръсване. Ръцете му, които нежно почиваха върху кръста ѝ, се плъзнаха по линията на гърба. Докосваше я леко като с крила на пеперуда. Не искаше да я плаши със страстта си. След всичко, което се беше случило между тях, след цялата студенина и враждебност, още не можеше да повярва, че тя го желае. Но той усещаше как тялото ѝ трепери и изгаря от неудовлетворената страст и знаеше, че в този миг тя копнее да се слее с него.

Младата жена бавно дръпна пуловера от едното му рамо, наслаждавайки се на загорялата му кожа и стегнати мускули. Езикът ѝ се плъзна надолу, дразнещ и галещ, а тя се наслаждаваше на стенанията, които излизаха от устните му, на начина по който отмяташе глава. Бриони се насочи към другото рамо, но пуловерът ѝ пречеше и тя нетърпеливо го свали. Статичното електричество изпука и искрите сякаш полепнаха по златистите му кичури. Младата жена прокара пръсти по хладната като коприна коса. Сетне вниманието ѝ бе привлечено от настръхналите зърна на гърдите му. Бавно ги погали, зарови пръсти в златистите косъмчета, поигра си с тях, накрая властно ги покри с длани. Мускулите му се напрегнаха и тя отново почувства женската си сила, стара като света. Той беше като мъж по-силен от нея, но тя беше жената, която можеше да сломи неговата сила. Виждаше това в блестящите му от копнеж и страст очи. Само тя можеше да му даде това, за което жадуваше. И когато най-сетне приближи устните си към набъбналото зърно, без да отмества поглед от очите му, Бриони почувства как се извисява нагоре, свободна, волна, пламтяща от желание.

Когато устните ѝ обхванаха зърното му и езикът ѝ го облиза, Кинестън затвори очи, сякаш го беше ужилила оса. Потрепери и изохка, а стомахът и слабините му се обляха в горещина. Отметна глава назад и от устните му се изтръгна безпомощен вик. Ръцете му конвулсивно обхванаха задника ѝ и Бриони също простена, почувствала краката си внезапно омекнали. Тя бавно се отпусна на колене, устните ѝ се плъзнаха по корема му и накрая се спряха на пъпа му. Кинестън извика и също се свлече на колене, притегли лицето ѝ с

ръце и жадно впи устни в нейните. Грубо ги разтвори и езикът му нахлу в сладката мекота на устата ѝ. Кръвта му бушуваше, а в главата му отекваха бързите удари на сърцето. Бриони се вкопчи в него, ръцете ѝ здраво го сграбчиха за раменете. Тя усети как ръката му се плъзва под пуловера ѝ и бързо изправи нагоре ръце, устните им за кратко се разделиха, докато меката дреха се изхлузи и прелетя над главата ѝ. Те отново бясно се сляха в целувка, а ръцете му припряно откопчаваха сутиена ѝ. Прозрачната материя последва траекторията на пуловера и Кинестън извика от удоволствие, когато великолепните ѝ голи гърди се отъркаха в неговите. Ръцете му жадно ги обхванаха, а палците му нежно започнаха да разтриват всяко зърно. Бриони се изви и от устните ѝ се изтръгна вик на неописуемо удоволствие. Кин бързо вдигна глава, събори я върху килима и се отпусна върху извиващото се тяло. Устните му алчно засмукаха едното розово зърно, а сетне и другото.

Бриони се изви на дъга, а ноктите на пръстите ѝ се забиха в гърба му. Главата ѝ се мятеше трескаво, а цялото ѝ тяло пламтеше от огън. Ръцете на Кинестън се насочиха към копчетата на панталона ѝ, откъснаха едно в нетърпението си да я освободят и от последната ѝ дреха. Нейните ръце също се спуснаха към панталоните му, треперещите ѝ пръсти се забориха с колана и най-сетне успяха да го разкопчечат. Разтвори ципа и дланите ѝ нежно обхванаха големия и твърд penis, набъбнал и туптящ от желание. Кинестън простена, задърпа тесните ѝ панталони, свали ги, сетне смъкна гащичките ѝ и бързо изу своите панталони и слипове. Най-после се бяха освободили от дрехите. За секунда двамата застинаха мълчаливи, наслаждаващи се на красотата на голите си тела. Кинестън изпиваше с алчен поглед голото ѝ пищно тяло, лъскавият триъгълник между бедрата ѝ, блестящ като тъмна мед. С благоговение се протегна, обхвана треперещите ѝ крака и се намести между белите ѝ бедра.

Бриони изохка. Кинестън беше великолепен в голотата си. Мускулите му се извиваха, подобни на малки змии под загорялата, гладка кожа, зърната на гърдите му бяха тъмни и твърди, а бедрата — дълги и стройни. Очите ѝ жадно се спряха върху възбудената му до краен предел мъжественост. Колко силен и горд изглеждаше, замаяно си помисли младата жена, но в този миг той се раздвижи върху нея.

Гърдите му покриха нейните, косите му погалиха зърната ѝ. Кинестън обхвана с длани лицето ѝ и се вгледа дълбоко в очите ѝ.

— Бриони — промълви името ѝ и тя внезапно разбра, че винаги е мечтала да изрича името ѝ по този начин — с глас, изпълнен с копнеж и желание, пламнал от страст, жадуващ освобождение от сладката болка.

Той наистина ме обича, помисли си Бриони, очите ѝ се разшириха, а сърцето ѝ сякаш щеше да експлодира в гърдите ѝ.

— О, Кинестън — прошепна тя и обви с ръце шията му.

Целувката му беше толкова сладка. Тя разтвори крака и пусна бедрата му между нейните. Тялото ѝ гореше от желание и нетърпеливо очакване. Тя усети как той се придвижи към нея нежно, с невероятно търпение и внимание, а главичката на пениса му бавно влезе в нея, изпълни я и накара тялото ѝ да потрепери от непознатото усещане. Почувства как в стомаха ѝ се заражда гореща вълна, която се разлива до всяко кътче на тялото ѝ. Кинестън, който знаеше, че е девствена, се движеше бавно и внимателно, готов да спре при най-малкия признак на болка. Това беше мъчение. Желаше я толкова силно, искаше да почувства как го обгръща топла и влажна, да я изпълни докрай, но се сдържаше.

Бриони за пръв път вкусваше от непознатите усещания, но тялото ѝ го посрещна като дългоочакван гост, който най-сетне си е дошъл у дома. Почувства кратка болка, когато той навлезе по-дълбоко и той застина за миг. Сетне започна бавно да излиза, но Бриони отчаяно се вкопчи в него.

— Не — прошепна тя и бързо обви бедра около кръста му, разтваряйки се за него.

За да го накара да не спира, тя стисна силно треперещите полукълба на задника му и Кинестън разбра. От гърдите му се изтръгна тих вик и той се зарови още по-дълбоко в нея, изпитвайки нещо много по-силно от сексуално удоволствие. Никога досега не беше чувствал такова пълно сливане на душа и тяло с друго човешко същество. Не можеше да каже къде свършва той и къде започва тя.

Бриони извика. Чувстваше се толкова добре. Нищо чудно, че мъжете и жените бяха готови да умрат за това неземно удоволствие. И в този миг, докато се притискаше към любимия си, тя разбра всички онези любовни истории, които беше чела. Сега вече знаеше защо

Жулиета се е отказала от семейството си заради Ромео. Защо Хийтклиф е бил толкова жесток с Кати^[2]. Какво е накарало Едуард VIII да се откаже от английския престол заради Уолис Симпсън^[3].

Докато тези мисли преминаваха през главата ѝ, Кинестън започна бавно да се движи в нея. Ритъмът му постепенно се усили, а членът му пулсираше в стегната ѝ вагина. Бриони застина за миг и той понечи да излезе, но тя отчаяно извика и той отново се заби по-дълбоко в нея. Лицето му беше изопнато от напрежение, а очите му блестяха с искряща синя светлина. Челюстите му бяха стиснати от удоволствие и съсредоточеност и Бриони не можеше да откъсне поглед от лицето му, излъчващо сурова, първична и същевременно толкова уязвима мъжка сила. Сърцето ѝ се сви от любов към него. Искаше той да остане завинаги в нея, но жаждата за освобождение бе по-силна от тях.

Кинестън започна да се движи по-бързо, навлизайки все по-дълбоко в нея. Очите ѝ се разшириха от изненада, когато вълни на екстаз започнаха да обливат тялото ѝ. Тя се притисна още по-силно към него, а от гърдите ѝ се изтръгнаха тихи викове на наслада. Той извика високо името ѝ и потръпна, докато извиващото се под него женско тяло се разтърси от тръпките на първия оргазъм. Кинестън тласна още веднъж и двамата заедно се понесоха към върховете на най-великото човешко удоволствие, докато телата им се движеха в стария като света ритъм на първичната страст.

Сякаш измина цяла вечност, преди Бриони да отвори очи. Той лежеше върху нея, топъл и влажен от пот, а сърцата им биеха в синхрон. Дишането му беше успокоено и тихо в съня. Младата жена нежно сложи ръце върху хладния му гладък гръб.

Двамата останаха да лежат така почти през цялата нощ. Дори когато сълзите започнаха да се търкалят по лицето ѝ и да попиват в килима, тя продължи да го притиска към себе си. Отвън се чу звънът на църковните камбани, които възвестяваха настъпването на Бъдни вечер и приканваха вярващите към коледната служба. От върховете на планината се спуснаха скиори с горящи факли в ръце, една дълга верига от призрачни светлини в тъмнината. Наизлезлите хора с благоговение наблюдаваха вълшебната линия от люлеещи се светлини и щастливите им смехове и гласове долитаха до самотната стая на двамата изтощени влюбени.

Бриони продължаваше да се притиска към единствения мъж, когото някога щеше да обича.

А сълзите ѝ непрекъснато се стичаха по лицето ѝ.

[1] Азбука, специално създадена за слепи от Луи Брайл. — Б.пр.

↑

[2] Герои от романа „Брулени хълмове“ на английската писателка Емили Бронте. — Б.пр. ↑

[3] На 10.XII.1936 г. английският крал Едуард VIII се отказва от престола на Англия, за да бъде свободен да се ожени за любовницата си Уолис Симпсън, разведена американка, против която се съюзават всички влиятелни личности, начело с министър-председателя Болдуин. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 32

Ейдриън влезе в наетата в Стоув хижа и запали лампата. Стъкми огъня в камината. Светлината от пламъците трептеше по лицето му, подчертавайки дълбоките сенки под очите, мрачните им дълбини. Погледна часовника си. Беше почти девет. Дали тя знаеше, че се е върнал? Отиде до телефона и набра номера.

От хижата си Ланс също набра номера на бившата си съпруга. В другия край на града Ейдриън чуваше само сигнала „заето“. В хотела Мериън вдигна слушалката.

— Ало? — Гласът ѝ звучеше уморено.

Ланс преглътна буцата, заседнала в гърлото му.

— Ало, Мериън? Обажда се Ланс. Намирам се във вилата. Светът е малък, нали? — Моргън нетърпеливо му посочи часовника. — Виж, трябва да се видим, Мериън. Важно е.

Мериън въздъхна.

— Не мога. Трябва да проведем много важен разговор.

Бавно се отпусна върху дивана в просторната дневна на луксозния апартамент на хотела. Не лъжеше. През целия ден беше звъняла в хижата на Ейдриън. Откакто се върна от Леч тя прекара много часове в плач. След като сълзите ѝ пресъхнаха, Мериън започна да мисли. Онзи ден в алпийския курорт баща ѝ беше говорил почти през цялото време. Ейдриън тогава каза съвсем малко. В началото младата жена беше ядосана. Защо той не отрече всичко? А ако беше истина? Но след това тя започна да сглобява късчетата от мозайката и в един мъчителен миг прозря празнините и несъответствията в историята, която баща ѝ разказа тогава.

Когато Ейдриън за пръв път я срещна и я спаси от онази смешна кучешка битка, той дори не подозираше коя е тя. Беше сигурна в това. А всичко между тях започна именно от онази първа среща. И в това беше съвсем уверена. Сетне започна да мисли в какво точно би могъл да я излъже той. През изминалата нощ бе изровила от паметта си отново всеки миг, който бяха преживели заедно. И не можа да го уличи

в нито една лъжа. Той ѝ бе разказал всичко за Бриони, единствено бе пропуснал да спомене връзката ѝ с Кинестън Джърмейн. С изключение на тази подробност, той бе напълно честен с нея. А върху това се градеше и главното обвинение на баща ѝ — че Ейдриън я е използвал, за да му помогне в унищожаването на компанията „Джърмейн“. Само дето той не беше сторил нищо, с което да окуражи Бриони Роуз в тази насока, осъзна Мериън.

Но безумната ѝ радост не трая дълго. Защо тя не му повярва тогава в Леч? Младата жена си спомни изопнатото му, преbledняло лице, умоляващите очи... Защо бе послушала баща си, а не гласа на сърцето си? Защо бе избягала от него? Нима принцесата на Вентура отново се втурна към трона си? Как да му се извини? Как да измоли прошка за това предателство? Той никога не би повярвал в нищо лошо по неин адрес, без значение кой го е казал, защото ѝ вярваше. На всяка цена трябваше да го види и да му обясни...

— Виж, Ланс, трябва да затварям. Вече ти казах, че ми предстои важен разговор.

В малката дървена вила Ланс хвърли нервен поглед към Моргън.

— Мериън, трябва да ти кажа нещо много важно. Отнася се за Бриони Роуз. Тя е в голяма беда. Въвлякла се е в нещо и... Но не мога да говоря по телефона. Искаш ли да се срещнем на някое тихо място? Какво ще кажеш за новата ти ферма? Пътят до там е разчистен, нали?

— Така мисля. Ланс, откъде...

— Ще те чакам там след половин час. — Ланс бързо затвори. След няколко минути вече беше на път за Ню Йорк.

Мериън мина на пръсти покрай открената врата на стаята на баща си. Чу го как диктува нещо в миниатюрния си касетофон.

Въпреки това, Лесли разбра, че външната врата на апартамента се отвори и затвори. И дълбоко въздъхна. Тревожеше се за дъщеря си. Внезапно си припомни, че днес Болтън се връща. Лесли ядосано грабна сакото си.

На другия край на града Ейдриън отново набра номера на Мериън. Този път телефонът даде свободно, и въпреки че го остави дълго звъни, никой не вдигна слушалката.

Мериън се качи в едно такси, но когато светлините на града останаха зад гърба ѝ, започна да се безпокои. Какво точно искаше да

каже Ланс с думите, че Бриони Роуз била в беда? И откъде Ланс знаеше за това?

Бруно пристигна във фермата и паркира колата си встрани от пътя, в сянката на високите борове. Знаеше отлично плана и бързо се запъти към една най-отдалечените стари „конюшни“, която вече беше ремонтирана и превърната в дървена хижа. Бруно се съгласи отвлечането да стане във фермата, защото мястото бе пусто и отдалечено. След няколко минути и Моргън се присъедини към него.

— Всичко е уредено — увери го шефът му.

Обясни му, че ще се върне при колите, в случай че нещо се обърка и момичето се изплъзне от Бруно. Но дори и тогава тя нямаше да успее да избяга.

— Ще пристигне всеки момент. Всичко върви по план.

Но нито един от заговорниците не се сети за Елиа П. Елсуорти.

Гневни удари се посипаха по вратата на самотната хижа на Ейдриън и той мигновено скочи на крака и се спусна към вратата.

— Къде е тя? — Лесли Вентура връхлетя като ураган през отворената врата.

Във фермата кучето на Елиа изръмжа. Възрастният мъж, който се беше настанил удобно пред камината, погледна учудено към хрътката и съвсем ясно видя как животното настръхна. Бавно остави книгата си. Елиа вярваше на кучетата и когато неговата хрътка беше нервна, той също се изнервяше. Приблужи до прозореца и внимателно откряна завесата. Тъмнина и сняг. Но... ето там... Виждаше се някаква светлина. Идваше откъм конюшните.

Елиа пусна завесата, а умът му бързо заработи. Крадци? Погледна към кучето, което беше застанало до него, очаквайки заповедите на господаря си. Старецът отмести поглед към ловджийската пушка. Взе оръжието, провери дали е заредено и спря. Погледна още веднъж към вярното си куче. Не искаше животното да бъде убито. Не искаше и да има нищо общо с полицаите. Внезапно си

спомни за англичанина. Той харесваше Ейдриън Болтън. Имаше нещо солидно у този едър йоркширец, с отлично чувство за хумор. А и семейството му се беше занимавало с отглеждане на добитък. Да, англичанинът щеше да знае какво трябва да се направи. Освен това, фермата всъщност вече принадлежеше на него и на хубавата му малка дама.

Моргън и Бруно още веднъж преговориха плана си.

— Запомни, че тя сигурно ще пристигне с такси. Ако помоли шофьора да я почака, аз ще се погрижа за него. Ти само трябва да не я изпускаш. Набави ли си необходимото? — Бруно измъкна шишенце с безцветна течност и една чиста носна кърпа. Моргън кимна. — Не отваряй шишето, преди тя да влезе вътре. Ако подуши нещо, може да се изплаши и да побегне.

Бруно енергично закима. Цялото му тяло се тресеше от вълнение.

— Добре, Моргън — бързо добави той. Ама че забавление предстоеше!

В хижата си Ейдриън се втренчи смаяно в Лесли Вентура.

— Какво става?

Лесли бързо се огледа.

— Мериън. Къде е тя? Знам, че е дошла тук.

Англичанинът тъжно се усмихна.

— Бих искал да е дошла. Ако тя... — Млъкна, тъй като телефонът иззвъня. Звукът бе остър и пронизителен. Ейдриън веднага го вдигна. — Да?

— Мистър Болтън? Обажда се Елиа. От фермата. Вижте, мистър Болтън, тук има някой. Навън, в старите конюшни.

— Мериън? — рязко попита младият мъж. Какво правеше тя там?

— Не, не мисля. Моето куче харесва вашата малка дама, но в момента то ръмжи и се зъби, готово да нападне, а това никак не ми харесва, мистър Болтън — каза Елиа и сякаш тревогата в гласа му се предаде на Ейдриън.

Не знаеше защо, но по гърба му полазиха студени тръпки и космите на врата му настръхнаха. Със страничното си зрение видя, че Лесли се връща в дневната, след като беше претърсил цялата хижа.

— Стой там — отсечено нареди Ейдриън. — Не излизай навън и не ги предизвиквай. Аз тръгвам веднага.

Тръшна слушалката. Сърцето му бясно туптеше, а ледените тръпки на страха пропъльзяха в стомаха му. Погледна към Лесли Вентура. Ако предчувствието му не го лъжеше, Мериън беше в опасност и щеше да се нуждае от помощ.

— Елате с мен — рязко рече той и Лесли, който тъкмо се канеше още един път да му заяви, че трябва да остави дъщеря му на мира, смаяно примигна.

— Какво? Виж сега... — започна той, но Ейдриън вече крачеше към вратата.

— Мисля, че Мериън е в опасност — каза през рамо той. — Имате ли кола?

Лесли кимна и последва англичанина. Отвори дясната врата, а в това време Ейдриън се настани на шофьорското място.

— Какво става? — попита той, когато колата рязко потегли. — Какви са всички тези приказки за Мериън? — Ейдриън накратко му разказа за телефонното обаждане от фермата.

— Но това може да не означава нищо. Ние дори не сме сигурни, че моята дъщеря е там — презрително възрази Лесли, но гласът му прозвуча неубедително дори и в собствените му уши.

Ейдриън му хвърли кос поглед.

— Имам лошо предчувствие, Лесли.

Лесли отвори уста, но сетне отново я затвори. Кимна. На светлината на уличните лампи лицето му внезапно придоби ястребов вид.

— Карай — мрачно рече той.

Мериън слезе от таксито и подаде десет долара на шофьора.

— Моля ви, почакайте ме — тихо каза тя и се отдалечи от колата.

Не се виждаше никаква светлина, но Елиа сигурно си беше у дома, предположи младата жена. Изненада се, че голямото куче не

излезе да я посрещне. Приятелското отношение на животното ѝ бе помогнало да превъзмогне страха си от кучетата. Но къде беше Ланс?

Ботушите ѝ скърцаха в снега. Притаен в сенките на старата конюшня, Бруно усещаше как сърцето му бие като парен чук в гърдите. Нервно стискаше шишенцето с хлороформ. Стъпките на Мериън се забавиха. Цялото място изглеждаше някак си зловещо тихо. Може би първо тя щеше да отиде до голямата къща и да се обади на Елиа.

Бруно бързо надзърна навън. Фаровете на таксито светеха и той видя как жената спря и погледна към къщата. Понечи да се запъти натам, когато някакъв странен звук я накара да се закове на място. Дали си въобразяваше или ѝ се стори, че чу тихо ръмжене? Надигна се и се взря през дърветата, но видя само таксито и шофьора, който тъкмо в този миг се облегна назад. Главата му, изкривена под странен ъгъл, бе отпусната на облегалката. Без съмнение бедният човечец е решил да подремне. Едва ли му е много забавно да работи на Бъдни вечер.

Ейдриън усети как предните колела поднасят и бързо завъртя кормилото. Караше безразсъдно бързо, но седналият до него Лесли не се оплакваше. С всяка секунда тревожното усещане загнездило се в стомаха му се увеличаваше. Мериън, мислено я призова той, Мериън, където и да си внимавай и се пази.

Мериън се усмихна при вида на заспалия шофьор и отново се извърна към къщата.

— Пет, пет — ясно се чу и младата жена се извърна.

Звукът идваше от тъмния скелет на сградата от дясната ѝ страна и тя разпозна стария хамбар.

— Ланс? — тихо извика тя и изпъна шия, за да вижда по-добре, но не постигна особен успех. Всичко наоколо тънеше в непрогледен мрак.

Елиа П. Елсуорти открехна завесата, присви очи и се втренчи навън. Прокле отслабналото си зрение. Зърна слаба фигурка, осветена от фаровете на таксито. Предпазливо се промъкна до задната врата и

леко я откряна. Кучето пхна муцуна в процепа, побутна вратата и побягна навън.

— Глупаво животно — промърмори Елиа, но сърцето му се изпълни с гордост към храброто псе.

Мериън приближи към конюшните.

— Ланс, това е абсурдно — извика тя. Чувстваше се глупаво, но едновременно с това сърцето ѝ се сви от страх. — За какво е всичко това?

Отвътре Бруно рязко вдигна факлата си нагоре и я заслепи. Сетне пусна факлата на земята. Вдигна ръка и мълчаливо ѝ махна да влезе, като не забравяше предупреждението на Моргън да не отваря устата си. Жената щеше да познае по гласа, че това не е бившият ѝ съпруг.

Мериън въздъхна. Типично бе за Ланс да се държи толкова театрално. Отново въздъхна и се насочи към отворената врата.

Ейдриън видя отбивката за фермата и зави. Колелата изскърцаха. Оставаха около три километра. Устните на Лесли бяха стиснати в тънка линия. Също като англичанина и той бе започнал да има лошо предчувствие. Ако нещо се случеше с Мериън...

Кучето внезапно спря. Беше подушило единствената позната миризма на жената. Харесваше я. Тя му даваше бисквити. Но то подушваше и друга миризма близо до дърветата. На кучето не допадна тази миризма. Бавно се насочи по дирята ѝ. Зад себе си чу гласа на жената, но пред него имаше нещо скрито.

Моргън, който бе повалил изненадания шофьор с един бърз каратистки удар, нетърпеливо чакаше да види как ще се развият нещата. Пристъпи напред и видя, че Мериън се насочва към конюшните. Това беше много добре, защото никоя жена нямаше шанс пред Бруно, освен... Мислите му внезапно секнаха. Той чу шум на кола. Бързо извърна глава и се взря в мрака. През дърветата видя светлините на приближаващ се автомобил. По дяволите! Погледна към таксито. Дали би могъл да блокира пътя им с него?

Елиа obu ботушите си. Навън беше тихо. Защо това глупаво псе още не е захапало крадците по задниците?

Мериън пристъпи през отворената врата и се втренчи в непрогледния мрак.

— Ланс, за какво е всичко това? — До ноздрите й достигна някаква остра и дразнеща миризма и страхът внезапно я обзе, сякаш нещо ужасно пристъпваше в тъмнината към нея. Инстинктът й заповядваше да се обърне и да побегне, но в следващата секунда разбра, че вече е късно. Съобрази бързо и клекна като притисна глава към коленете си.

Бруно я изгуби от поглед. В един миг тя стоеше на прага, а в следващия я нямаше. Гневно изръмжа, бързо пристъпи напред и се спъна в нещо меко. Мериън вече бе разбрала, че Ланс не би могъл да издаде този твърде дълбок и гневен, твърде... примитивен звук. От гърдите й се изтръгна уплашено стенание и тя се сви още повече, когато нещо огромно и твърдо се хвърли върху нея. Усети как някаква ръка я сграбчва за врата. Жената извика.

Ейдриън спря колата в двора на фермата и изключи двигателя.

— Чу ли нещо? — рязко се обърна към Лесли, който беше отворил вратата и тъкмо се канеше да слезе, но изведнъж замръзна на мястото си.

— Мисля, че да. Да. Беше вик. — За миг двамата мъже се втренчиха един в друг.

Мериън отново извика. Двете груби ръце я повдигнаха без усилие от земята, сякаш беше перце. Елиа чу отчаяния женски писък и се спусна към вратата. Претърколи се и се спря до старото корито за поене на добитъка. Старецът бе участвал в две войни. Бе остарял и артритът го измъчваше, но не бе забравил как да се придвижва. Някои неща никога не се забравят...

Моргън невярващо се втренчи в двете мъжки фигури, които пресякоха на бегом двора и хукнаха по посока на виковете. Разбра, че

трябва да се спасява и побягна към таксито. Отвори вратата, измъкна изпадналия в безсъзнание шофьор и го хвърли върху заснежения път.

Бруно се засмя. Вълнението му попречи да чуе звука от приближаването на другата кола.

— Какво има, малка хубава лейди? — презрително се ухили той, като държеше лицето ѝ близо до своето, за да може да се наслади на страха в огромните ѝ тъмни очи. Накъсаното ѝ уплашено дишане го изпълваше със задоволство. — Май очакваше някой друг, а?

Моргън се плъзна на шофьорската седалка и трескаво затърси ключовете на колата. Внезапно нещо тъмнокафяво и бяло се мерна пред погледа му и в следващия миг зърна оголените зъби на кучето. Мъжът извика от болка, когато резците на животното се забиха в ръката му, но дебело подплатеното му палто го предпази. От устните му се изтръгна гневно проклятие и той яростно изрита кучето с обувия си в ботуш крак. Животното изръмжа и отслаби хватката си. Моргън отново го ритна. Кучето се ядоса и светкавично ухапа най-близкия предмет — глезена на Моргън. Този път нищо не го предпази и мъжът изрева от болка.

Елиа, Лесли и Ейдриън го чуха, но Лесли и Ейдриън бяха уверени, че Мериън е някъде в тъмните сгради и не му обърнаха внимание. Елиа видя, че Ейдриън Болтън тича към конюшните, последван от още някакъв мъж, извърна се и бавно започна да се изправя на крака. Насочи се по посока на яростните проклетия и зловещото кучешко ръмжене. Значи псето все пак бе докопало някого.

Мериън усети някаква кърпа върху устата си и острата миризма я задави. Задърпа се неистово, разбрала най-сетне какво става. Това бе кошмарът на всеки богат човек — отвличаха я. Внезапно в гърдите ѝ се надигна гняв и тя яростно ритна напосоки. Острият връх на ботуша ѝ се заби в пицяла на мъжа и той я пусна. Мериън падна, но бързо се претърколи настрани и запълзя по посока на вратата.

В този миг Лесли и Ейдриън я видяха. Една груба фигура се хвърли върху нея, сграбчи я за палтото и едва не го скъса. Ейдриън наддаде силен вик на ярост. Бруно се сепна и отново я пусна. Двама големи мъже се бяха появили отнякъде. Откъде, по дяволите, се бяха взели?

Моргън ритна силно кучето и го запрати в снега. Завъртя ключа в стартера и колата с рев се понесе по пътя. Елиа побесня, като видя

кучето си да се търкаля в снега, а единият от злосторниците да изчезва, прицели се и стреля в колата. Силният откат го повали на земята, редом с кучето. Чу шум на строшено стъкло и раздробен метал, но колата не спря. Кучето облиза лицето на господаря си.

— Ти си едно много добро псе — измърмори Елиа, но бързо се извърна, тъй като до слуха му долетяха гневни викове. Грабна пушката си и хукна към конюшните.

— Мериън, стани! — изкрещя Ейдриън.

Тя лежеше неподвижно в снега, а грубата фигура застрашително се залюля към нея. При звука на гласа му Мериън усети прилив на сили. Сетне думите му стигнаха до съзнанието ѝ и тя започна да се вдига, но краката ѝ се хлъзгаха в замръзналата земя. Изправи се и отчаяно заби токовете на ботушите си в ледената пръст. Всичко в нея крещеше да бърза колкото може.

По-възрастният и по-бавен Лесли бе на няколко крачки зад Ейдриън, когато видя как квадратната фигура пусна палтото, но в следващия миг измъкна нещо и размаха ръка. Елиа отвори вратата и на светлината Лесли зърна проблясъка на острие.

— Нож! — извика той. Не му достигнаха сили да каже или направи нещо повече.

Ейдриън видя ножа в мига, в който чу вика на Лесли. Елиа също чу предупреждението и това го разгневи още повече. Проклети негодници! Мразеше страхливците, които използваха ножове. Но скоро щяха да разберат, че ножът не можеше да се мери с пушката!

Мериън продължаваше да тича напред, без да откъсва поглед от Ейдриън, който се спусна към нея, глух за всичко. Младата жена знаеше само, че трябва да стигне до любимия си и тогава всичко щеше да бъде наред.

Бруно разбра, че момичето му се изплъзва и едновременно с това осъзна, че бе провалил Моргън и че го чака затвор. Нямаше какво да губи, затова стисна ножа и вдигна ръка. Лесли видя ужасяващото движение и разбра, че на дъщеря му ѝ остава само секунда живот. Сърцето му крещеше от отчаяние, никога досега в живота си не се беше чувствал толкова безпомощен, толкова изплашен до смърт.

Ейдриън също видя движението на ръката на Бруно, но вече бе стигнал до Мериън. Всичко ставаше за секунди, но умът му бе бистър,

а мислите — трезви и ясни. Ако веднага не направеше нещо, ножът щеше да се заби в гърба на Мериън.

— Не! — изкрещя той.

Пръстите му се вкопчиха в ръката ѝ. Младият мъж я дръпна към себе си и я завъртя с всички сили. Мериън извика от изненада, когато внезапно нещо я похлупи. Ейдриън се намираше между любимата си и ножа.

Лесли видя всичко. Видя как англичанинът обгърна с тялото си дъщеря му, за да я защити от смъртта. Видя как младият мъж изпъна гръб, очаквайки смъртоносното острие.

— Не! — извън себе си от отчаяние изкрещя Лесли.

Бруно не обърна внимание на вика му. Тази нощ някой трябваше да умре. И не сгреши. Елиа повдигна дулото на пушката, прицели се и стреля. Върху гърдите на Бруно разцъфна голямо кърваво цвете и той се свлече надолу, опръсквайки белия сняг с кръвта си.

Мериън извика при звука от експлозията, а Елиа отново се намери на земята. Кучето му се хвърли върху него и усилено започна да го ближе по лицето.

Ейдриън едва не се свлече на земята, когато някой го докосна по рамото, но това беше Лесли.

— Всичко е наред. Копелето е мъртво — каза той с преbledняло лице.

Ейдриън пое дълбоко въздух.

— Слава богу. Обичам те, Мериън — задавено прошепна той, а пръстите му отметнаха кичурите, полепнали по мокрото ѝ лице.

Притисна я силно към гърдите си. Всичко беше наред. Тя отчаяно се опитваше да отвори уста и да му каже нещо изключително важно, да го помоли да я приеме обратно и без него би предпочела да умре, но шокът сковаваше гърлото ѝ и тя не можеше да издаде нито звук.

— Всичко е наред — нежно промълви Ейдриън, инстинктивно разбрал какво се опитва да му каже. — Знам, че и ти ме обичаш.

Нежно повдигна брадичката ѝ и я целуна.

ГЛАВА 33

Колата с Бриони и Кинестън бе паркирана в определена клетка на паркинга пред новия хотел. Когато Бриони погледна към сградата, очите ѝ се разшириха от изненада. Върху дълга черна табелка от абаносово дърво със златни букви беше изписано името ѝ. „Хотел Бриони Роуз“. Вътре, в разкошно украсената бална зала, всичко бе готово за празненството. Беше първият ден от новата година.

— Ти си го нарекъл с моето име... — смаяно прошепна младата жена.

Кин протегна ръка, повдигна брадичката ѝ и се вгледа в широко отворените ѝ очи.

— Честита Коледа, скъпа — меко рече той. — Не си ли се питала защо не ти направих коледен подарък?

Тя безпомощно погледна към хотела, носещ нейното име. Не след дълго трябваше да се измъкне от празненството, да вземе видеокамерата от Моргън, тайно да я постави в заседателната зала и така да помогне да бъде съсипана кариерата на Кинестън и бизнеса на компанията му. Припряно отвори вратата на колата и неуверено слезе, без да забележи, че спътникът ѝ внимателно я наблюдава. Тревожна бръчка се бе появила между веждите му и той загрижено я последва по заснежената пътека.

Беше два без двадесет и повечето гости бяха пристигнали. Бриони бе облечена в тъмнозелена кадифена рокля, която чудесно хармонираше с косата ѝ и Кинестън не беше единственият мъж, който я гледаше с възхищение. Много мъже обърнаха глави, когато тя мина покрай тях. Фоайето, както и балната зала бяха празнично украсени. Върху дългите маси, застлани със снежнобели покривки се виждаха наредени сребърни подноси, отрупани с всевъзможни деликатеси и бутилки с всякакъв алкохол. Оркестърът вече свиреше. Репертоарът му беше доста богат — от „Санта Клаус идва в града“ до „Лунна река“ и „Дамата в червено“.

Лесли Вентура се усмихна и махна към Керъл. Той я беше поканил в Стоув и за негово облекчение тя бе приела поканата.

— Ще танцуваме ли? — нежно му се усмихна Керъл.

От най-тихия и отдалечен ъгъл, който успя да открие, Ейдриън огледа залата. Никъде не виждаше Бриони. Младият мъж въздъхна. Не беше справедливо — той се носеше на крилете на щастieto, а братовчедка му страдаше и все още не можеше да преодолее разяждащата я мъка. Откакто се бе завърнала от Аспен я беше видял само един път. Тя бе изслушала с широко отворени, изпълнени с гняв очи разказа му за отвличането. Беше не по-малко разстроена от Ейдриън, но почти отклони въпросите му относно връзката ѝ с Кинестън Джърмейн. Но младият мъж бе сигурен, че в Аспен между тях двамата се бе случило нещо, което я беше променило.

— Ейдриън, какво не е наред?

Мериън бе застанала до него, ослепителна в прилепналата си рокля от червена коприна. Танцуващите ѝ очи бяха доказателство, че младата жена напълно се е възстановила от преживявания шок. Ейдриън се възхищаваше от силата ѝ. В нощта на убийството тя не беше на себе си, вцепенена от ужас и страх. Лесли я отведе в къщата, позвъни за лекар и в полицията. Елиа също беше силно разтревожен, загдето беше убил човек. Но скоро стана ясно, че Лесли Вентура е човек с големи връзки и влияние. Процедурата по разпита трая само три часа, Елиа даде подробни показания и след това го освободиха.

На следващата сутрин Лесли сам разказа на дъщеря си как Ейдриън е рискувал собствения си живот, за да я предпази от ножа на убиеца. Мериън избухна в сълзи, след което баща ѝ я остави насаме с любимия ѝ.

— Виждам, че нещо те тревожи — каза Мериън. — О, Ейдриън, аз те обичам толкова много, че чак ме боли. — Гласът ѝ пресекна.

Ейдриън се вгледа в преливащите ѝ от любов огромни тъмни очи и с усилие преглътна буцата страх, заседнала в гърлото му.

— Мериън... Искам да те попитам нещо.

— Какво?

— Сега, след като баща ти се примири...

— Примирил се? — засмя се младата жена. — Смятам, че възнамерява да открие „клуб на почитателите на Ейдриън Болтън“. Стигнал е дотам, че те хвали пред всеки срещнат.

Ейдриън се засмя. Наистина след онази нощ, поведението на Лесли коренно се бе променило.

— И така, аз се чудех... сега, когато нищо вече не ни спира... — Млъкна и отново преглътна. — О, по дяволите, нищо не се получава.

— Какво не се получава, глупчо? — попита Мериън и го стисна за коляното. — Просто си поеми дълбоко дъх и давай направо — окуражи го тя.

— Добре. Щом така искаш. Ще се омъжиш ли за мен?

Мериън смаяно се втренчи в него. Сетне една широка усмивка озари лицето ѝ.

— Това ли е представата ти за романтично предложение, Болтън? Да го кажеш просто така, по средата на някакво пиянско парти и то по обед. Дори не можа да дочакаш да изгрее луната! Няма ли поне да коленичиш?

От мига, в който тя заговори, Ейдриън започна да се смее.

— Това „да“ ли е или „не“?

— А ти какво мислиш? — попита младата жена, а гласът ѝ внезапно омекна. В същия миг тя се хвърли в обятията му. — Разбира се, че ще се омъжа за теб, глупчо. Коя друга ще се съгласи?

— Някоя — нещастно потвърди Ейдриън, без да обръща внимание на развеселените погледи, които гостите им хвърляха. — А сега, след като всичко е решено, какво ще кажеш — дали да не съобщим новината на баща ти?

— Добре — изкиска се Мериън, — обаче не мисля, че той ще бъде особено изненадан.

— Ами тогава ще му заявим, че си бременна — безцеремонно обяви младият мъж. — Това ще накара лицето му да придобие онзи червеникавокафяв цвят, който толкова много му отива.

Моргън изчака, докато Бриони завие откъм ъгъла и бързо се запъти към къщата. Спусна се към вратата и припряно я отвори.

— Вече бях започнал да си мисля, че няма да дойдете — каза той. Гласът му бе спокоен и умело прикриваше страха, който изпитваше.

— Съжалявам, но ми беше доста трудно да се измъкна — искрено отвърна Бриони. — Това ли е? — попита тя и кимна към

поставения върху бюфета пакет, увит в кафява хартия.

Моргън кимна. Младата жена неохотно пристъпи към него. Когато протегна ръка, Моргън пъргаво се озова до нея.

— Внимателно — бързо рече той, а сърцето му сякаш се качи в гърлото. — Обективът на камерата се намира точно зад това черно прозорче — излъга той. — Ако разтърсите кутията, обективът може да се измести и в такъв случай нищо няма да се запише.

Бриони кимна. Кутията бе странно лека за видеокамера. Необяснимо защо, но й се стори някак си странно зловеща и... мръсна.

— Добре, а сега е по-добре да се връщам в хотела. Заседателната зала беше празна, но не бива да губя време. Какво се е случило с крака ви? — попита тя, когато Моргън доуцука до вратата и я отвори.

— О, нали знаете, обикновен инцидент по време на ски.

Младата жена отново кимна.

— Добре, ще се върна, за да ви донеса кутията... — Държеше пакета пред себе си и не забеляза как Моргън пребледня и отстъпи крачка назад. — След като срещата свърши — добави тя.

— Добре — отвърна Моргън и лицето му се разтегли в странна усмивка.

Явно той с нетърпение очаква краха на Кин. И какво лошо има в това, запита се Бриони, ядосана на себе си. Нали и тя желаше същото? Само че вече не го искаше и нямаше смисъл да се самозалъгва повече.

Моргън я изпроводи с поглед, сетне бавно се изкачи по стълбите на тавана и включи радиото, настроено към местната станция. Точно в пет часа бомбата щеше да избухне. Той щеше да излъчи предупреждението си в пет без десет. Времето беше достатъчно, за да се изкарат хората навън, но не и да се обезвреди бомбата.

Грег влезе в къщата и затвори вратата зад себе си. Не видя Моргън и натисна копчето на интеркома.

— Горе ли си?

— Да — изпука гласът на шефа му. — Качи се.

Грег кимна и се запъти към стълбите, но забрави да изключи интеркома. Забързано изкачи стъпалата, водещи към тавана. Бяха си свършили работата и сега им оставаше само да чакат.

Мериън бе първият човек, на който Бриони се натъкна, когато отново се върна в балната зала.

— О, Бриони, нямам търпение да ти кажа. Знам, че Ейдриън би искал той да ти го каже, но... О, по дяволите, ние ще се женим! — засмя се младата жена и обви ръце около по-високата си приятелка, която смаяно се втренчи в нея.

— О, Мериън, но това е чудесно! — възкликна Бриони, съвземайки се от изненадата.

— Ще ми станеш ли главна шаферка?

Бриони радостно се засмя.

— Само се опитай да ме спреш.

Двете се заплеснаха в приказки за сватбата и чак когато Мериън видя Керъл Балинджър и се спусна, за да ѝ съобщи новината, Бриони си спомни за камерата, скрита в чантата ѝ. Промъкна се през тълпата от гости и се насочи към заседателната зала. Отвори вратата и предпазливо надникна вътре, но залата беше празна. Младата жена бързо извади кутията от чантата си и я постави върху дървения шкаф, като внимателно насочи тъмното прозорче към дългата маса в средата на стаята. Сетне подреди снимките на известните личности, отседали в хотелите на веригата „Джърмейн“, така че да закрийт кутията. Остана доволна от работата си и се запъти към вратата. Хвърли един последен поглед към шкафа и излезе.

Празненството бе достигнало връхната си точка.

— Хайде да се измъкнем от тази лудница — разнесе се дълбок глас зад гърба ѝ и сърцето ѝ подскочи в гърдите.

Той я хвана за ръка и уверено я поведе през тълпата. След няколко минути двамата вече бяха в кабинета му. Кин се облегна на вратата и раздражено въздъхна.

— Всяка година става все по-лошо — ухили се той, свали вратовръзката си и я метна върху облегалката на креслото. Очите му бяха замъглени. — Ела тук — меко рече той и с треперещи крака Бриони прекоси стаята. Той взе ръцете ѝ в своите. — Толкова са студени — промълви младият мъж и нежно започна да разтрива вкочанените ѝ пръсти. — Знаеш ли какво казват хората? — Притисна дланта ѝ към бузата си. — Че който има студени ръце, има горещо сърце.

Бриони усети как остра болка прониза сърцето ѝ.

— Кин — започна тя и в следващия миг устните ѝ диво се впиха в неговите, а ръцете ѝ толкова силно го прегърнаха, че пръстите я заболяха.

— Е, това се казва целувка — щастливо се засмя Кинестън, когато двамата най-сетне се разделиха. — Сега вече не се чувствам толкова нервен и ми е много по-лесно да ти дам това. — Бръкна в джоба си, извади малка червена кутийка и повдигна капачето ѝ.

Бриони смаяно се втренчи в нея. Сърцето ѝ сякаш спря да бие.

— Кинестън. — Името прозвуча едновременно като предупреждение и молба.

Върху кадифена подложка лежеше великолепен диамант, поставен върху гладка златна халка. Той я погледна. Пламъкът в очите му искреше по-ярко от скъпоценния камък.

— Бриони Роуз Уиткър, ще се омъжиш ли за мен?

Бриони извика. Това бе безмълвен, неразгадаем вик, но в следващия миг тя бе в прегръдките му, притисната към гърдите му. Кин я държеше в ръцете си и всяка частица от него преливаше от щастие. Никога не си беше представял, че любовта може да бъде толкова великолепна.

— О, Бриони — промърмори младият мъж, нежно я целуна по челото, а сетне устните му потърсиха нейните.

Бриони се вкопчи в него. Имаше чувството, че сърцето ѝ всеки миг ще се пръсне. Бавно и много нежно, Кинестън я отдръпна от себе си и без да откъсва очи от нейните, сложи пръстена на пръста ѝ. Той прилепна идеално. Бриони се втренчи в нежната златна халка и избухна в сълзи. Кинестън погрешно разбра сълзите ѝ, прегърна я отново и щастливо се засмя.

— Не плачи, глупавичката ми. От няколко седмици ти повтарям, че те обичам. А след Аспен... какво си мислиш? — нежно попита той. — Че всичко, което искам, е още една любовна история?

Вратата внезапно се отвори и отвън нахлу шум.

— О, мистър Джърмейн... ъъ... Извинете, че ви прекъсвам, сър... — Бриони и Кин се извърнаха и видяха зачервеното от неудобство лице на главния келнер. — Наистина съжалявам, сър, но мистър Колкуист припадна. Знам, че прекали с пиенето, сър, но не мисля, че е само това.

— Той е диабетик — остро отвърна Кинестън. — Бързо извикайте лекар. — Обърна се към Бриони, но тя нежно го отблъсна.

— Всичко е наред. Върви. Трябва да се погрижиш за приятеля си. Аз съм добре. — В този миг отчаяно имаше нужда да остане няколко минути сама.

— Бързо ще се върна — увери я Кинестън и излезе от стаята.

Ридания се надигнаха в гърдите ѝ и Бриони се сви като обгърна раменете си с ръце. Чувстваше се безкрайно нещастна. Това, което бе направила не бе правилно. Никога не биваше да се захваща с подобно нещо. Кинестън я обичаше. Нещо повече — вярваше ѝ, беше я помолил да се омъжи за него. Това бе най-силното доказателство за любовта му. И тя не можеше да го предаде.

— Съжалявам, Кати — прошепна и изтри сълзите от лицето си. — Съжалявам, но аз го обичам.

Бавно, като се олюляваше, тя се запъти към заседателната зала. Отвори вратата и в същия миг една жена в червена рокля и един мъж с разрошена коса се надигнаха от дългата маса, върху която бяха легнали.

— О, извинете ме! — избъбри Бриони и бързо се отдръпна.

Засега не можеше да вземе камерата, но трябваше да го стори при първа възможност. Трябваше да отиде при Моргън и да му каже, че е размислила и лично да се извини. Освен това Кин сигурно скоро ще се върне, а тя още нямаше сили да го погледне в очите. Навън се беше стъмнило. Бриони погледна часовника си. Беше четири и двадесет.

Този път пътят до къщата на Майк Удс ѝ се стори доста по-кратък. Почука, но никой не ѝ отвори и Бриони бутна вратата.

— Ало? — Вътре беше тъмно, празно и изоставено.

В същия миг странен глас се разнесе зад нея.

— Включи го. Искам да съм сигурен, че няма да пропуснем нищо.

Младата жена изненадано се завъртя. В стаята нямаше никой!

— Не се тревожи. В мига, в който избухне, ще бъде основната новина по радиото. Освен това, аз още не съм телефонирал, за да ги предупредя. — Този глас принадлежеше на Моргън, но какво...? Бриони видя малкия червен бутон върху стената и си спомни за интеркома. Приблужи до стената и отвори уста, за да им съобщи, че е в

къщата, но в същия миг Моргън отново заговори: — Сигурен ли си, че таймерът е нагласен точно за пет?

— Разбира се. Не се тревожи, служил съм във флотата. Когато хвърлям нещо във въздуха, то става точно когато кажа. Не се тревожи, Моргън, нищо няма да остане от този хотел, освен купчина камъни и то точно в пет часа.

Младата жена се втренчи в малката червена лампичка. Почувства как цялото ѝ тяло замръзва, сякаш я бяха полели с ледена вода. Бомба. Те говореха за бомба! Не за видеокамера! Бомба. В хотела. С всичките онези хора! Бриони отвори уста, но за щастие оттам не излезе нито звук. В следващата секунда тя вече тичаше към колата. Погледна часовника си и завъртя стартера. Беше малко след четири и половина. По обратния път кара като луда и когато спря пред хотела, не си направи труда да я изгася, отвори вратата и се втурна по пътеката към елегантната сграда. Надписът „Хотел Бриони Роуз“ светеше със златни светлини, но тя не забеляза.

Влетя вътре и мигновено бе залята от гореща вълна, шум и смехове. Кин. Трябваше да намери Кин. О, господи, къде бе отишъл? Разбутвайки тълпата, тя профуча покрай смаяната Мериън, която веднага забеляза дивия ѝ поглед и пребледнялото лице.

— Какво не е наред? — извика тя и сграбчи Бриони за ръката. Бриони бързо се освободи. Нямахше време за обяснения. Зърна познатата сребристоруса глава на няколко метра от нея. Като ослепяла се втурна натам.

— Кин! Кин! — Викът ѝ се изгуби в шума.

Оркестърът изпълняваше „Празненството свърши“ и Бриони усети как се смее истерично на жестоката ирония. Погледна часовника си — пет без двадесет и две. Губеше ценно време.

— Кин! — извика отново и внезапно сребристорусата глава се извърна и погледите им се срещнаха над танцуващото море от глави.

Той бързо започна да си проправя път към нея.

— Къде беше? — извика младият мъж, но Бриони поклати глава.

— Бомба! В хотела има бомба!

На свой ред той също поклати глава и посочи към ухото си, за да ѝ покаже, че не може да я чуе. Тя бързо го сграбчи за ръката, повлече го към заседателната зала, блъсна вратата и двамата едва не паднаха на пода. За щастие сега стаята беше празна.

— В онзи пакет има бомба — задъхано изрече Бриони.

— Какво? — изкрещя той.

Тя бързо отиде до шкафа и разбута фотографиите. Посочи към кафявия пакет.

— Там има бомба. — Въздухът излизаше със свистене от гърдите ѝ. — Мислех, че е видеокамера и че ти ще имаш тайна среща... — Спря, осъзнала, че в момента няма време да му обясни всичко. — Но не е видеокамера. Чух Моргън да говори.

— Моргън? — ахна Кин и я сграбчи за раменете. — Той е тук? В Стоув?

— Кин, изслушай ме — извика младата жена и се вкопчи в ръката му. — Бомбата ще избухне точно в пет часа! — Тя крещеше истерично.

Вратата се отвори и Ейдриън застана на прага. Мериън го бе довела, настоявайки, че нещо не е наред.

— Какво става? — подозрително попита той. Погледът му се местеше от обезумялото лице на Бриони към лицето на Кинестън Джърмейн, което внезапно се изопна, а очите му студено заблестяха. — Ако толкова много...

— Изведи всички от сградата — прекъсна го Кинестън. Гласът му режеше като трион. — В хотела има бомба. Изведи всички навън. Келнерите да ти помогнат. Нека оркестърът спре да свири, отворете всички врати. Сигурно ще настане паника, но за щастие имаме достатъчно изходи.

Ейдриън не се поколеба.

— Добре. — Извъртя се, сграбчи Мериън и изчезна.

Кинестън се обърна към нея. Очите му пламтяха и тя сякаш видя препускащите му мисли.

— Откъде знаеш, че бомбата ще избухне в пет часа?

— Чух го от Моргън. По интеркома. Те не знаеха, че съм там. Върнах се в къщата, защото разбрах, че не мога да ти причиня подобно нещо, след като ти ми даде пръстена... — Млъкна и погледна към диаманта на пръста си.

Не говореше много свързано, но Кин не се усъмни в думите ѝ.

— Добре. Ние... — Млъкна, тъй като шумът отвън спря, а сетне отново се надигна. Този път не беше веселата глъчка на забавляващи се хора, а истерична паника. Кин гневно изруга. Отлично знаеше какво

може да се случи, когато много хора, затворени в ограничено пространство, се паникьосат, но първо искаше да изведе Бриони. Отиде до прозореца и го отвори. — Ела, ще се измъкнеш оттук.

Бриони направи това, което ѝ каза. Всичко в нея бе сковано и умът ѝ отказваше да работи. Когато стъпи в снега се извърна, но той вече се бе запътил към вратата.

— Къде отиваш?

— Да помогна на хората да напуснат хотела — извика той през рамо, без да спира и изчезна в коридора.

Бриони се облегна на прозореца, цялата трепереше. Хотелът ще бъде разрушен, така бе казал другият глас. Нямахше да остане нищо, освен каменни отломки и развалини.

Бавно повдигна глава и погледна към малкия кафяв пакет. Мозъкът ѝ бавно започна да функционира. След като тя го е внесла вътре, значи сега трябва да го изнесе. Бързо, за да няма време да размисли, младата жена отново се покатери обратно в стаята и се спусна към кутията. Краката ѝ бяха омекнали, а ръцете ѝ трепереха, докато взимаше бомбата. Времето! Бе забравила да провери колко време ѝ остава, но сега беше твърде късно, за да се тревожи за това. Бавно отиде до прозореца и постави кутията върху белия перваз. Изскочи навън, като внимаваше да не закачи кутията.

Когато отново стъпи върху земята, взе адската машина и се огледа. Беше се стъмнило. Мисли! Трябваше да отнесе бомбата колкото се може по-далеч от хотела. Като сомнамбул Бриони закрочи в дебелия сняг. Краката ѝ затъваха все по-дълбоко. Скоро снегът стигна до прасеца ѝ, а след това и до коленете. Движеше се все по-трудно, особено след като държеше кутията пред гърдите си, ужасена, че може да я изпусне.

Кин вдигна един възрастен и слаб мъж, който беше паднал под една маса. Видя Ейдриън и бутна мъжа в ръцете му.

— Всички ли излязоха?

— Почти — извика в отговор англичанина. — Къде е Бриони?

— Аз се погрижих за нея — изкрещя Кин. — Увери се, че никой не е останал в хотела и след това затвори всички врати. След като бомбата избухне, ще се разхвърчат стъкла, така че всички трябва да са по-далеч. И позвъни на ченгетата! — добави през рамо и се запъти към залата за конференции.

Погледна към шкафа. Пакетът го нямаше.

Той смаяно примигна. Вятърът изду завесите пред отворения прозорец стомахът му се сви на топка.

— Бриони — прошепна той с пребледняло от ужас лице. — Бриони! — извика, спусна се към прозореца и скочи навън.

Падна върху заснежената земя, надигна се бързо и се взря в тъмнината. Отново извика името ѝ.

В далечината Бриони чу, че някой я вика. Звучеше толкова отдалече. Това бе успокояващо. Значи бе успяла да се отдалечи достатъчно от хотела. Бавно сложи кутията на земята, изкопа дупка в снега и постави бомбата вътре. Сетне погледна часовника си. Сърцето ѝ спря. Беше пет без една минута. О, господи! Обърна се и побягна. Спъна се и падна върху изровената от нея пътека в снега. Кинестън откри следите ѝ в дълбокия сняг и се втурна в мрака към нея. Внезапно към небето се извиси огромен оранжев пламък, който освети всичко наоколо. Чу се оглушителен шум и Кинестън се намери на земята, повален от мощна гореща вълна.

За един миг остана да лежи втренчен в небето, заслепен от хилядите светлини. Сетне бавно се изправи на колене.

— Бриони? — едва успя да промълви той. Сякаш всичките му сетива се бяха сковали. — Бриони!

ЕПИЛОГ

Йорк

Звънецът иззвъня и Линет отвори вратата.

— Бриони — нежно каза тя и протегна ръка. — Влизай, а аз ще ти направя чаша чай — добави и погледът ѝ тревожно се плъзна по лицето на приятелката ѝ.

Ейдриън ѝ беше казал, че Бриони е получила леко мозъчно сътресение и незначителни наранявания и охлузвания. Но бледото лице и разширените, потъмнели от мъка очи... Всичко това нямаше нищо общо с физическата болка. Бриони изнурено се усмихна и се остави приятелката ѝ да я поглези.

— Хайде, разкажи ми всичко — каза няколко минути по-късно Линет и ѝ подаде чаша подсладен чай.

Бриони уморено ѝ разказа цялата история, без да скрива нищо. Сподели за любовта си към Кинестън, за Моргън, за бомбата...

— Значи снегът те е спасил, така ли? — попита Линет, когато приятелката ѝ завърши разказа си и Бриони кимна.

— Да. Хората си мислят, че снегът е мек, но когато слоят е дебел... Паднала съм при първия взрив и отломъците от бомбата са прелетели над главата ми... затова не са ме засегнали сериозно и само леко са наранили гърба ми.

Линет прехапа устни. Сега трябваше да бъде много внимателна.

— А Кинестън не се ли...

— Не съм виждала Кинестън откакто... бомбата избухна — бързо я прекъсна Бриони.

Линет извърна поглед от сломеното от скръб лице на приятелката си.

— Да ти сипя ли малко ром?

Бриони предположи, че Линет се кани да ѝ даде някакъв съвет. Щеше да ѝ предложи вероятно да замине за Америка и да поговори откровено с Кинестън. Но тя не можеше да понесе дори самата мисъл и затова бързо смени темата.

— Каза ли ти Ейдриън, че скоро ще се жени? Името ѝ е Мериън Вентура. Не се тревожи, тя наистина е чудесно момиче. Аз щях да съм първата, която би се противопоставила, ако някоя зла вещица протегне ноктите си към Ейдриън, повярвай ми.

Изведнъж Линет се плесна по челото.

— Като заговорихме за Ейдриън... — Стана и започна да рови из едно от чекмеджетата на работното си бюро. — Къде, по дяволите го сложих... а, ето го. Нали си спомняш, че той отиде до лондонския апартамент на Кати, за да събере останалите ѝ вещи и онази нейна любезна съседка му помогнала? — Бриони кимна, втренчила поглед в малкия пакет, който Линет държеше. — Събирам пощата на Ейдриън и това пристигна вчера. Тъкмо щях да му го изпратя, но той ми се обади по телефона и ми каза да ти го дам. Съседката го намерила под масата... — Линет се усети, че бърби несвързано, въздъхна и рязко каза: — Мисля, че това е дневникът на Кати, Бриони.

Бриони пое пакета и очите ѝ се напълниха със сълзи. Изправи се, за да прикрие вълнението си.

— Ще отида в апартамента. Ейдриън ми каза, че мога да остана колкото пожелая.

Бриони се отпусна върху дивана и се намръщи от болката в гърба. Събуди се в болницата. Ейдриън бе до леглото ѝ и ѝ разказа какво се бе случило. След експлозията той открил Кинестън, който държал изпадналата в безсъзнание Бриони на ръце, крещял да извикат лекар и бърза помощ. Ейдриън ѝ бе казал, че Кинестън плачел, но Бриони бе извърнала глава към стената. Не искаше да мисли за това. Кинестън Джърмейн да плаче? Това бе толкова... нетипично за него. Толкова... ужасно! Как може да му причини всичко това? От гърдите ѝ се изтръгна глухо ридание. Нямаше да мисли за това. Не можеше. Поне да беше дошъл да я види. Но знаеше, че не може да понесе срещата с него и да види омразата в очите му, да чуе отвращението в гласа му.

Бавно и болезнено откъсна мислите си от миналото и ги насочи към настоящето. Погледна пакета в ръцете си. Разви кафявата хартия и видя малка тетрадка, подвързана с кожа. Беше дневникът. Внезапно се почувства толкова близко до сестра си, сякаш ако протегнеше ръка, щеше да я докосне.

— Кати — прошепна и отвори дневника.

Половин час по-късно, Бриони остави дневника, а сълзите се стичаха по лицето ѝ. Кати бе имала връзка с женен мъж и той я бе изоставил. Фразите ѝ звучаха познато... Сърцето ѝ спря за миг, а сетне започна да бие със силни, болезнени удари. Като насън Бриони се протегна за чантата си и извади малкото сгънато листче, което всъщност не беше прощално писмо, а само лист от дневника на Кати. И разбра всичко. Кати не бе написала за Кинестън. „Той“ от „прощалната ѝ бележка“ бе нейният женен любовник. А под „дом“ Кати разбираше лондонския си апартамент, който бе изгубила.

Бриони простена. Значи всичко е било напразно. Тя бе мразила Кинестън напразно! Два часа Бриони лежа върху леглото, а сълзите безмълвно се търкаляха по лицето ѝ. Най-сетне стана, събра листовите от дневника на сестра си и заедно с кожената тетрадка ги пхна в кафяв плик и го запечата. Никога повече нямаше да го отвори. Сега вече можеше да оплаче нещастната Кати, която бе страдала, но не бе по вина на Кин. Вече можеше да каже сбогом на сестра си. И да се опита да започне нов живот. Без Кинестън... Не, сега нямаше сили да мисли за него. Всяко нещо по реда си.

Няколко минути по-късно Бриони почука на вратата на Линет.

— Мога ли да взема колата ти? Трябва да отида... до едно място.

— Разбира се, че можеш, но... в състояние ли си да караш?

Бриони кимна и Линет почувства, че става дума за нещо важно — бързо ѝ подаде ключовете.

— Карай внимателно — меко добави тя.

Толкова беше приятно, че отново се озова в дълбоката йоркширска провинция, помисли си Бриони, докато караше. Въпреки че беше януари, скоро не бе валил сняг и хълмовете се зеленееха. Ветровитите долини, километрите белеещи се каменни стени, стадата, разпръснати по хълмовете, всичко това ѝ бе до болка познато, но вече не го чувстваше като свой дом. Осъзна, че си спомня Върмонт — дърветата, планините, прозрачната красота на чистите и дълбоки езера.

Караше на север, по пътя, който я отвеждаше в миналото. Видя отбивката за Равенхайт и зави по черния път към фермата. Внезапно забави и спря. Какво беше това? Нещо ярко проблесна пред погледа ѝ, нещо, което се движеше доста бързо. Познаваше тази гледка — плавното зигзагообразно движение... там имаше хора, които караха ски! Но къде бяха пистите? Виждаше се само гола трева... не, цветът

бе малко по-различен. Значи това бяха омразните изкуствени писти! Бяха толкова добре прикрити, че почти не се забелязваха. Бриони невярващо поклати глава и подкара колата. Очакваше да види запуснатото и изоставено място.

Превали хълма и натисна спирачката. Пред нея се издигаше Равенхайт. Солидна, каменна сграда, красива и горда. От комина се извиваше дим. Но след като тук продължаваха да живеят хора, защо той беше отнел дома й?

Бриони въздъхна и бавно измина останалия път. Паркира, преди да влезе в двора. Пристъпи и замръзна на мястото си. В средата на четириъгълния двор се издигаше кладенец. Някогашният беше запушен още преди тя да се роди. А новият беше съвсем точно копие на стария от снимките. Без да вярва на очите си, Бриони бавно се приближи към него. Не бе изминала и метър, когато отново спря. Срецу нея се спусна някакво рунтаво черно-бяло кълбо.

— Вайълет? — смаяно промълви младата жена. Кучето любовно бе изплезило език и радостно размахваше опашка. Бриони усети топла влага по лицето си. Сълзите й се смесиха със слюнката на кучето, което щастливо я ближеше по бузите. — Вайълет, какво правиш тук, старо момиче? — Нежно потупа животното по гърба. — Мислех си, че ще останеш при старата мисис...

— Вайълет? Погледни какво направи с хубавото чисто палто на дамата, лошо куче — каза един глас, но без следа от гняв.

Кучето и Бриони вдигнаха глави. Един мъж, прехвърлил петдесетте се приближаваше към тях. Лицето му бе зачервено, имаше гъста тъмноруса коса, а топлите му кафяви очи весело примигнаха.

— Извинявам се заради кучето, мис. Тя е много мило животно. Собственост е на предишните стопани, а когато отвориха музея и аз се преместих да живея тук... ами, просто я осинових.

— Музей ли? — смаяно прошепна Бриони.

— Да, отворен е за посещения. Разбира се, повечето от гостите са туристи, които идват на ски. Заповядайте да го разгледате. Нали затова съм тук, да показвам на хората как изглежда истинския живот в провинцията. Вайълет, ела с мен в кухнята. Ще ти дам агнешките кости, които останаха от вареното.

Бриони потупа нежно животното, което побърза да последва новия си господар. Младата жена се огледа наоколо. Първо отиде до

стария хамбар, който бе ремонтиран, а селскостопанските машини бяха излъскани и грижливо подредени. По стените бяха закачени кожени ремъци и конски юзди. Бриони невярващо поклати глава, излезе навън, прекоси двора и влезе в къщата.

Кухнята също беше променена. Старата готварска печка бе изчезнала и на нейно място бяха възстановили старото огнище, а върху огъня висеше огромен котел, закачен на дебел синджир. Една малка табелка отстрани обясняваше как се е приготвяла храната в отдавна отминалите дни. Зашеметената Бриони бавно се запъти към дневната. Там, в ъгъла бе поставен старинен тъкачен стан. Отново малка табелка обясняваше как първоначално вълната се е изпридала, сетне от нея се е изтъкавало меко вълнено платно, от което стопанките шиели дрехите. Бриони постоя малко и излезе навън. Къщата изглеждаше щастлива. Усещаше го. Беше възстановена с много любов, сякаш отново бяха оживели призраците от миналото.

Когато младата жена излезе на двора, върху устните ѝ играеше щастлива усмивка. Кимна за довиждане на мъжа, който я наблюдаваше от обора, превърнат сега в уютно място за живеене. Сбогом, Равенхайт, тъжно си помисли тя. Ще ми липсваш, но вече си в миналото ми.

Прекоси двора навела глава, за да се предпази от студения вятър. Когато приближи колата си и вдигна глава, видя, че и друга бе паркирана редом до нейната. От нея излезе висок мъж с ясносини очи. Бриони се закова на място, гърлото ѝ внезапно пресъхна, а сърцето ѝ лудешки заби.

— Кинестън? — прошепна младата жена.

Той бавно се приближи към нея, без да откъсва поглед от лицето ѝ.

— Знаех си, че ще те намеря тук — рече той. — Защо ме напусна? — нежно продължи, без да спира.

Беше само на една ръка разстояние от нея.

Бриони поклати глава.

— Не знам... какво искаш да кажеш.

— Полицията ме разпитва с дни. Защо мислиш, че не бях с теб в болницата?

Тя се втренчи в него, а очите ѝ невярващо се разшириха.

— Не се сетих за това — отмаляло рече. — Просто си помислих... ами, че ти не искаш да ме видиш — унило добави тя.

— Понякога си невероятно глупава, Бриони Роуз Уитъкър — нежно се усмихна младият мъж.

— Знам. Моргън ме измами... Какво стана с него? Хванаха ли го? — нетърпеливо попита тя, внезапно осъзнала, че не знае точно какво се е случило.

— Да. — Очите му проблеснаха. — Намериха го за един час, след като дадох името и описанието му на полицията. Между другото, той е организирал и отвличането на Мериън. Признал е всичко и е замесил и Ланс Прескът. Миналата нощ са го арестували в Ню Йорк.

— Но защо? — смаяно ахна Бриони. — Защо Мериън?

Очите му потъмняха.

— Защото е мислел, че тя ще ми отнеме компанията, а той не е искал да ѝ го позволи. Моргън е възнамерявал лично да ме унищожи.

Младата жена се вцепени.

— Кинестън — каза тя, — това звучи много... лично.

Той кимна.

— Да, лично е. — Пое дълбоко дъх. — Моргън е мой брат.

— Какво?

— Това е дълга история. — Не му се искаше сега да говори за това. Копнееше да я грабне в прегръдките си и да я целува, докато се задъха. Когато беше открил, че е напуснала страната, щеше да полудее от мъка. Инстинктът му каза да я потърси тук и не бе сгрешил.

— Защо брат ти те мрази толкова много? — попита Бриони.

Искаше да се притисне до мускулестите му гърди, но не смееше. Между тях съществуваша толкова много недоразумения. Не биваше да има повече, така че ѝ дължеше обяснение.

— Моргън винаги е бил... неуравновесен — започна той. — Когато бяхме принудени да напуснем фермата и да се преместим в Ню Йорк... състоянието му се влоши. Отначало си го изкарваше на мен — биеше ме, когато мама и татко ги нямаше. По дяволите, мразех го, но не по безумния начин, по който той мразеше мен. Беше обзет от идеята да се махнем от Ню Йорк и да се върнем във Вермонт. Мисля, че точно тогава се е оформила и изкривената му мания за опазване на околната среда. Както и да е, един ден се върнах от училище и чух виковете на Ванеса. Тя беше само на две години, но в писъците ѝ имаше нещо ужасяващо. През прозореца видях Моргън. — Кинестън прокара ръка през косата си. Лицето му бе преbledняло от ужасните спомени. —

Видях го как гребеше вода от уличния канал и насила я пъхаше в устата на Ванеса. Бриони, трябва да разбереш, че мястото, където живеехме бе много мрачно и мизерно. Беше пълно с умрели плъхове, загнили отпадъци и всякаква смрад.

— Мили боже, но тя е можела да умре!

— Тя почти си беше отишла. Тъкмо на това е разчитал брат ми — уморено продължи Кинестън. — Смятал е, че ако Ванеса се разболе, от социални грижи ще ни преместят в по-добро жилище или дори ще ни отпуснат средства, за да се върнем във Върмонт. Той беше полудял. Никой нямаше грижа за нас. В онзи проклет вонящ квартал цареше апатия и поквара. Тогава аз грабнах Ванеса и изтичах в най-близкия полицейски участък. Закараха я в болницата и ѝ направиха стомашна промивка, но аз бях принуден да им разкажа за Моргън. Мама и татко не искаха да повярват, че нещо с него не е наред, въпреки че сигурно са знаели. Той бе толкова неуравновесен... — Кинестън тъжно поклати глава. — Властите издадоха заповед да бъде настанен в дом за душевноболни. Все още си спомням как заедно с татко го закарахме. Бях на около четиринадесет години. Сградата беше облицована с червени тухли. Чаках в колата, докато татко влезе вътре с него... Когато се върна, не ми каза нито дума. Ние никога не сме разговаряли истински след това. Няколко години по-късно двамата ми родители загинаха при злополука в метрото и... аз останах сам с Ванеса.

— Но защо са го пуснали, след като Моргън е опасен?

— Не са го пуснали. Избягал е заедно с още един, някакъв тип, който е служил във флотата и умее да борава с експлозиви. Нямах представа, че е в Стоув и че използва за прикритие дружеството на „зелените“. Сега отново е в психиатрична клиника — една от най-добрите. Мога да си го позволя. Кой знае... може би един ден...

Бриони кимна. Тя също се надяваше, че един ден брат му може би ще се излекува.

— Съжалявам, че повярвах на него, а не на теб — задавено промълви.

Кинестън внимателно се вгледа в очите ѝ. Неговите бяха напрегнати и измъчени, но в сините им дълбини нямаше омраза. Само болка и недоумение.

— Доста размишлявах за всичко — рече той. — Защо го направи?

Бриони му разказа за Кати, както и за дневника ѝ, който бе получила.

— Бедното ми дете. — Кинестън нежно я прегърна. — Последните дни са били доста тежки за теб, нали?

Бриони облегна глава на гърдите му и тъжно се засмя.

— Точно ти ли го казваш. О, Кин, толкова съжалявам. Аз... — Нещо проблесна на светлината и тя погледна към пръстена си. Досега не бе имала сили да го свали. Бавно отстъпи една крачка. — Предполагам, че си го искаш обратно? — тихо рече, с пресекаващ от болка глас.

Кинестън проследи погледа ѝ, а сетна отново се взря в прекрасните ѝ очи.

— Да. Ако и ти вървиш с него.

Бриони смаяно го изгледа.

— Но ти не можеш... все още да ме искаш. Не и след всичко, което направих.

— Какво си направила? — усмихна се младият мъж.

Тя примигна.

— Как така какво съм направила? Аз поставих бомба в хотела ти и...

— И след това я изнесе навън, рискувайки живота си. Все още ми се иска да те удуша за това — сурово рече той, сграбчи я за раменете и силно я разтърси. — Едва не получих сърдечен удар. — Гласът му бе твърд като гранит. — Когато те намерих просната в безсъзнание в снега... — Тонът му внезапно омекна и тя усети как силното му красиво тяло се разтърси от конвулсии. — В първия миг си помислих, че си умряла и единственото ми желание бе и аз да те последвам. Ще ти трябват много години, за да ми помогнеш да забравя онзи ужасен миг, Бриони Роуз — пресипнало добави той.

— Но... аз те излъгах — несигурно рече тя, а сърцето ѝ се изпълни с надежда. Нима той наистина все още я обичаше?

— Аз винаги съм го знаел. Още от самото начало и бях готов да отвърна на удара ти. Така че и аз не съм невинно агънце, нали?

— И казах, че те обичам... — започна тя, но гласът ѝ потрепери и заглъхна.

— Но това не беше лъжа, нали? — нежно я погледна той.

Бриони мълчаливо поклати глава.

— Значи... ти ще се върнеш с мен у дома. Кажеш „да“, Бриони

Роуз.

Младата жена кимна.

— И ще се омъжиш за мен?

Бриони кимна.

— И ще се любиш с мен всяка нощ?

Бриони отново кимна.

— Добре. А сега ела и ме целуни.

Тя вдигна глава и усети как старата Бриони Уитъкър отново се завръща, освободена от омразата и болката, със сърце, изпълнено с любов и щастие.

Когато устните им се сляха и тя почувства как силните му ръце я обгръщат и притискат към гърдите му, Бриони разбра, че най-сетне си е у дома.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.